

Khách Trọ, Đứng Như Vậ

Contents

Khách Trọ, Đứng Như Vậ	2
1. Chương 1: Tiểu Thánh Nhân	2
2. Chương 2: Đụng Ngã Rồi Chưa?	5
3. Chương 3: Tôi Cứ Tuyệt Phục Vụ Một Con “vịt”!	9
4. Chương 4: Bán Quần Áo, Không Bán Thân...	13
5. Chương 5: Một Ngày Làm Tài Chủ	16
6. Chương 6: Nóng... Quá!	20
7. Chương 7: Phương Thuốc Tốt Chữa Căn Bệnh Cô Đơn!	25
8. Chương 9: Chương 09	28
9. Chương 10: Chương 10	32
10. Chương 11	37
11. Chương 12: Chương 12	40
12. Chương 13	47
13. Chương 14: Chương 14	54
14. Chương 15	57
15. Chương 16: Chương 16	61
16. Chương 17: *có H Nhẹ*	64
17. Chương 18: Chương 18	67
18. Chương 19: Chương 19	71
19. Chương 20: Chương 20	81
20. Chương 21: Chương 21	86
21. Chương 22: Chương 22	88
22. Chương 23	92
23. Chương 24: Chương 24	98
24. Chương 25: Chương 25	103
25. Chương 26: Chương 26	105
26. Chương 27	108
27. Chương 28: Chương 28	112
28. Chương 29: Chương 29	116
29. Chương 30	120
30. Chương 31	124
31. Chương 32: Chương 32	127
32. Chương 33	130
33. Chương 34: Ngoại Truyện Về Hàn Tự	133
34. Chương 35: Chương 35	135
35. Chương 36: Chương 36	139
36. Chương 37: Chương 37	143
37. Chương 38: Chương 38	145
38. Chương 39: Chương 39	148
39. Chương 40: Chương 40	151
40. Chương 41: Chương 41	153
41. Chương 42: Báo Động: H Về H Về	156

42. Chương 43: Chương 43	158
43. Chương 44: Chương 44.1	160
44. Chương 45: Chương 45.1	167
45. Chương 46: Chương 46	175
46. Chương 47: Phiên Bản Trên Internet.. . . .	181
47. Chương 48: Ngoại Truyện 01	190
48. Chương 49: Ngoại Truyện 02	195
49. Chương 50: Ngoại Truyện 03	200

Khách Trọ, Đừng Như Vậy

Giới thiệu

Truyện xoay quanh cuộc sống của hai con người, cô gái Lãnh Tĩnh đáng yêu và nhiều rắc rối, chàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-tro-dung-nhu-vay>

1. Chương 1: Tiểu Thánh Nhân

Edit: Heidi

Năm hạn bất lợi, trong vòng một tháng Lãnh Tĩnh liên tục gặp phải ba cú sốc lớn.

Cú sốc thứ nhất, cô bạn thân Hồ Nhất Hạ đi lấy chồng, rời khỏi thế giới con gái của các cô, từ bỏ tình bạn cách mạng của bọn họ, đầu cũng không ngoảnh lại lao vào vòng tay của đàn ông.

Cú sốc thứ hai, bạn trai mối tình đầu của cô cũng sắp kết hôn, chiều cao của cô dâu là 144. 5(CM), giá trị 144. 5(Trăm triệu, Đài tệ), nữ có tiền nam có sắc, thật xứng đôi vừa lứa.

Cú sốc thứ ba, thiết kế của cô dũng mãnh đoạt giải thưởng quốc tế lớn, được người tài trợ đánh giá không ngớt miệng, mình tinh diện ảnh quốc tế mặc nó lên, khiến người ta kinh diễm trên thảm đỏ, bốn tạp chí nổi tiếng nhất cũng có đăng bài ——

Chuyện tốt như thế cũng được tính là cú sốc lớn sao?

Tính!

Lúc Lãnh Tĩnh ở trên mạng đọc thấy tin tức này thì giận đến thiếu chút nữa đem máy tính đập luôn, nguyên nhân rất đơn giản: Thiết kế của cô lại bị người khác đề tên lên.

Mà kẻ lấy cắp bản quyền thiết kế kia, chính là kẻ năm ngoái đã đuổi việc cô, “Miss. Thời kì mãn kinh” .

Thù mới thêm hận cũ, Lãnh Tĩnh kiên quyết nên vì mình đòi hỏi một lời giả thích.

Đang nước ngoài đi công tác nhân tiện du lịch hưởng tuần trăng mật - Hồ Nhất Hạ tựa hồ so với cô cũng không tốt hơn được bao nhiêu, ở bên kia đầu điện thoại đầu thở phì phò: “Mình cho rằng mình và đức ông

chồng thân yêu ở bên đây gặp phải động đất đã đủ xui xẻo, không nghĩ tới người chị em tốt của mình so với mình còn xui hơn. Không sao, chờ mình quay lại, mình và bồ sẽ hất tung cái phòng thiết kế của cô ta!”

Lãnh Tĩnh tự nói với mình: Lãnh Tĩnh! Điều chỉnh tốt tâm tình, mới có thể thuận lợi xét đoán được cảnh ngộ bi thảm bản thân gặp phải trong mấy ngày liên tiếp này, “Mấy ngày trước mình có tới phòng thiết kế của Miss. Thời kì mãn kinh, mới vừa ra khỏi thang máy đã bị hai tên cao to vạm vỡ như hùm đuổi ra khỏi cửa, đừng nói đến việc hất tung cái phòng thiết kế, ngay cả mặt của cô mình cũng chẳng thấy đâu.”

“Bồ không phải cứ để mọi chuyện như vậy chứ? Để vậy không được, tất cả quần áo do cậu thiết kế đầu tiên đều là của mình, hiện tại bị cô ta lấy cắp rồi, về sau mình có mặc lại nó đi ra ngoài, người khác còn tưởng mình mặc hàng nhái thì sao!”

“Yên tâm, mình không —— thể —— nào —— để yên như vậy .” Lãnh Tĩnh cắn răng nắm chặt tay.

Giờ phút này cô đang ngồi trên xe, đầu đội mũ lưỡi trai màu đen che nửa khuôn mặt. Xe dừng ở bên ngoài tòa cao ốc nơi có phòng thiết kế đó, hai mắt của cô nhìn chăm chăm vào cửa chính, trong tay cô nắm thứ vũ khí quan trọng —— máy ghi âm.

Cứ như vậy ôm cây đợi thỏ gần một tiếng đồng hồ, một người phụ nữ có hình dáng như quả bóng rớt cuộc cũng xuất hiện ở cửa cửa chính, Lãnh Tĩnh thầm kêu lên thật tốt quá, mắt thấy Miss. Thời kì mãn kinh ngồi lên xe chạy bằng băng lướt qua bên cạnh cửa chính, đồng thời chạy bằng băng cũng rất mau chạy xuống làn đường dành cho xe hơi, Lãnh Tĩnh một khắc cũng không trì hoãn, đạp mạnh chân ga, đẩy tay gạt số, rượt đuổi bám sát theo sau.

Lao theo chiếc xe phía trước lượn mấy vòng lớn, Miss. Thời kì mãn kinh cuối cùng cũng tới đích, Lãnh Tĩnh theo đuôi cô ta đi vào một khách sạn cao cấp, Miss. Thời kì mãn kinh vào thang máy xoay người đứng ngay ngắn, một khắc đó Lãnh Tĩnh thiếu chút nữa đụng phải ánh mắt của cô ta.

Trong nháy mắt, nhịp tim của Lãnh Tĩnh gần như dừng lại, vội vàng lắc mình trốn phía sau bồn hoa. Cô phải ổn định nhịp thở mới trở ra, cửa thang máy đã từ từ khép lại, vóc dáng hình cầu kia cũng biến mất ở sau cánh cửa thang máy.

Đếm số tầng lầu thang máy liên tiếp nhảy lên, sau đó ngừng lại, Lãnh Tĩnh liếc mắt nhìn ——lầu 67. Một giây kế tiếp, cô đã nhanh chóng tiến vào một cái thang máy khác.

Tầng 67 chuyên dành cho khách VVIP sử dụng, tất cả tầng lầu chỉ có 8 phòng, Lãnh Tĩnh liên tiếp do dự, chỉ đứng ở cửa thang máy coi chừng chờ Miss. Thời kì mãn kinh tự động đưa tới cửa? Hay là chủ động xuất kích, tóm cô ta luôn?

Rất nhanh, cô đưa ra kết luận, nhắm mắt mặc niệm một câu: Thượng Đế phù hộ!

Làm động tác hít sâu, sau đó nhấn chuông cửa phòng thứ nhất.

Nhưng rất dễ nhận thấy, Thượng Đế cũng không chuẩn bị phù hộ cô.

Lãnh Tĩnh liên tiếp bấm chuông cửa năm phòng cũng không nhìn thấy bóng dáng của Miss. Thời kì mãn kinh. Một thân nhếch nhác, đi tới bên ngoài cửa phòng thứ 6, đột nhiên có chút uất ức.

Chấp tay trước ngực, nhắm mắt, thành kính cầu nguyện: Bồ Tát phù hộ!

“Reng reng ——” - Lại một lần nữa nhấn chuông cửa.

Không phải đợi lâu đã có người tới mở cửa.

Người mở cửa này vóc dáng rất cao, Lãnh Tĩnh chỉ cảm thấy trong nháy mắt tất cả ánh sáng đều bị cản trở, phản quang không thấy rõ mặt mũi của đối phương, Lãnh Tĩnh cũng không định nhìn rõ mặt mũi của người đối diện, không đợi đối phương mở miệng, cô đã giang hai cánh tay nhào tới: “Hon—ey!”

Nick name ngọt như mật vậy cả đời Lãnh Tĩnh cũng chưa từng nói qua, hôm nay bất cứ giá nào cũng phải liều, giống hệt gấu Koala ôm chặt này người xa lạ không thả ra, thừa cơ hội liều mạng chen vào lách mình qua cửa.

Nhìn thấy thắng lợi trong tầm mắt, liền lập tức chen vào phòng khách, người đàn ông kia lại đột nhiên ngừng chân. Lãnh Tĩnh thậm chí không xong, còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, bỗng dưng cảm thấy cánh tay nhói đau ——

Màn kế tiếp, người đàn ông này bẻ ngoặt cánh tay của cô, đem cô áp lên trên tường.

“Cô là ai?” Thanh âm của anh ta rất căng thẳng.

Cánh tay Lãnh Tĩnh cũng đã tê rần, nghiêng rằng chịu đựng nỗi nhục cười, vẫn còn muốn nũng na nũng nịu: “Quý à, anh ngay cả em cũng quên rồi sao?”

Hắn tựa hồ có chút do dự, hơi buông lỏng cô ra, Lãnh Tĩnh đang định tính kế cho bước kế tiếp, thì lúc này, trong phòng khách truyền đến một tiếng, “Tiểu Thánh Nhân?”

Tiểu —— Thánh —— Nhân?

Tên thân mật gọi người yêu này đã khiến Lãnh Tĩnh mắc ói rồi, mà nay lại do Miss. Thời kì mãn kinh phát ra, chỉ càng làm cô mắc ói hơn.

Lãnh Tĩnh lúc này mới có thời gian quan sát tình trạng trước mắt. Người đàn ông này mặc áo tắm, tóc có chút ướt, khó trách lúc mới vừa giao đấu với anh ta lại có nước bắn tung tóe lên mặt cô.

Người đàn ông tươi mới thân thể cường tráng, khoảng thời gian này ở khách sạn tắm, cộng thêm một kẻ đói khát như Miss. Thời kì mãn kinh, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết được bọn họ đang làm mảnh khoe gì ——

Sinh tồn có thể nhẫn, còn điều gì không thể nhẫn chứ, Lãnh Tĩnh trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, tất cả mưu đồ đều bị ném ra ngoài chín tầng mây, cô chợt đẩy mạnh người đàn ông này ra, nhắc chân lên chạy vào bên trong.

Nhưng không chạy được hai bước, trên eo cô lại đột nhiên chặt chẽ, hai chân cũng đột nhiên treo lơ lửng trên không ——

Lãnh Tĩnh cứ như vậy bị người ta bắt như bắt gà, chặn ngang eo bắt về.

Người đàn ông kia hỏa tốc lấy xuống mũ lưỡi trai cùng mắt kiếng của cô, Lãnh Tĩnh cúi đầu tránh né, anh ta trực tiếp nắm lấy cằm của cô, nâng mặt cô lên: “Nói, cô rốt cuộc là ai?”

Lãnh Tĩnh cắn răng, chết sống cũng không lên tiếng, nhưng đã có người thay cô trả lời, “Lãnh. Lãnh Tĩnh?”

Địa bàn người Trung Quốc, Bồ Tát so với Thượng Đế linh thiêng hơn, vào giờ phút này, Miss. Thời kì mãn kinh đang đứng ở trước cánh cửa nối tiếp với phòng khách, cặp mắt nhìn chăm chăm không thể tưởng tượng nổi gọi tên của cô.

Nhếch nhác không quan trọng, quan trọng hơn chính là bản thân nhếch nhác lại bị Miss. Thời kì mãn kinh nhìn thấy, Lãnh Tĩnh nóng máu xông lên não, cúi đầu nhắm vào tay của anh ta cắn xuống một cái.

Người đàn ông đó lúc này bị đau buồng ra, Lãnh Tĩnh tránh thoát, đảo mắt liền chạy đến trước mặt Miss. Thời kì mãn kinh, cười đến có chút dữ tợn, “Nhà Thiết kế Chu đáng kính của tôi, cô hẳn biết nguyên nhân tôi tìm đến nơi này đúng không!”

Miss. Thời kì mãn kinh né tránh ánh mắt của cô, muốn vòng qua cô, “Cô gái này điên rồi, Tiểu Thánh Nhân anh giúp người ta gọi bảo vệ lên đem cô ta. . .”

Về đề phòng trên gương mặt người đàn ông này lập tức tiêu tán, ngược lại đổi thành biểu tình lười biếng, ung dung quan sát Lãnh Tĩnh, “Tôi thấy cô ta rất bình thường.”

Thân thủ anh ta rất tốt, Lãnh Tĩnh vốn còn có chút kiêng kỵ, sợ anh ta nổi giận cho giặc, hiện tại cuối cùng có thể buông lỏng chút, chuyên tâm đối phó với Miss. Thời kì mãn kinh, “Cô không phải đã nói là tác phẩm của tôi đều là đồ bỏ đi sao? Tại sao còn phải ăn cắp đồ bỏ đi của tôi?”

Phụ nữ trẻ tuổi lúc không cười ngũ quan càng thêm lạnh lùng xinh đẹp, vừa chất vấn vừa ép đối phương thẳng hướng lui về phía sau, rất khí thế, người đàn ông đó giống như rất cảm thấy hứng thú, híp híp mắt, khoanh hai cánh tay đứng ở một bên, yên tĩnh đợi tình thế phát triển tiếp theo.

Miss. Thời kì mãn kinh từng bước một lui về phía sau tránh né, Lãnh Tĩnh từng bước một ép sát, cho đến bị bức đến chiếc điện thoại bên cạnh, Miss. Thời kì mãn kinh đột nhiên tựa như nhìn thấy cứu tinh, chớp mắt nghe lên, vừa quay số điện thoại vừa nhỏ giọng đùa cợt nói, “Những thiết kế đó đúng là của cô, nhưng thế thì thế nào? Cô ở trong giới thời trang chỉ là vô danh tiểu tốt, có tài năng hơn nữa thì có ích lợi gì, có người sẽ thưởng thức cô sao? Chẳng bằng cho tôi. . . .”

Lãnh Tĩnh đứng không nhúc nhích, Miss. Thời kì mãn kinh cười tùy tiện, suy đoán đùa nhỏ này bị hù dọa rồi, nhưng không biết Lãnh Tĩnh giấu ở trong túi quần, tay đang gắt gao nắm chặt máy ghi âm, đem lời nói của cô ta không sót một chữ nào thu lại.

Nhận được điện thoại cầu cứu, bảo vệ rất nhanh chạy tới, Lãnh Tĩnh vốn là không có ý định phản kháng, hết sức phối hợp khoanh tay chịu trói.

Bị bảo vệ lôi tới người đàn ông bên cạnh được gọi là Tiểu Thánh Nhân thì Lãnh Tĩnh thậm chí bật cười, “Tiểu bạch kiểm à, khuyên anh một câu nhé, mau tìm tài chủ khác đi, đi theo dạng người như cô ta không vớt vát được lợi lộc nhiều đâu.”

Thấy anh ta nhú mày, Lãnh Tĩnh không biết sáng khoái tới mức nào, nhưng cũng không đi được bao xa đã bị gọi lại: “Đợi đã nào...!” Là giọng của tên “Tiểu bạch kiểm” đó.

Bảo vệ dừng lại, Lãnh Tĩnh cũng bị dừng lại một cách vội vã, nụ cười đùa cợt của cô còn chưa kịp thu lại, tên Tiểu bạch kiểm chạy tới trước mặt cô.

Tay của anh ta, chậm mà cọt nhả từ cầm cô trượt đến xương quai xanh, trượt xuống chút nữa ——“Ồi!” Lãnh Tĩnh thét chói tai, khuôn mặt tươi cười của cô tắt ngấm, khuôn mặt tươi cười của anh ta hiện lên.

Tay của anh ta từ trên xuống dưới, trượt thẳng đến trong túi quần cô, “Vậy cô cảm thấy tôi nên tìm dạng tài chủ nào?”

Lãnh Tĩnh bởi vì khẩn trương mà bất chợt nhanh chóng co rút con mắt lại, phản ánh cái bóng ngược của đôi môi anh ta khê mở ra khép lại, cô chỉ có thể không biết bao nhiêu lần lặng lẽ an ủi mình: anh ta không thể nào biết được trong túi quần cô có cái gì, tuyệt đối không có khả năng. . .

Trong quần của cô, anh ta móc ra bút ghi âm, ở trước mắt cô quơ quơ, “Trước khi cô nói cho tôi biết đáp án về tài chủ, cái đồ vật này tạm thời được bảo quản ở chỗ tôi.”

2. Chương 2: Đụng Ngã Rồi Chưa?

Dịch: Heidi

Người phụ nữ ngoan hiền như thổ thức thủ chịu trói kia đột nhiên biến thân thành cộc mẹ, hai người bảo vệ kia bị bất ngờ, hơi trước tay đã để Lãnh Tĩnh thoát khỏi, những người khác còn trừng mắt không kịp phản ứng, Lãnh Tĩnh đã cúi đầu nguyên rửa một tiếng, “Khốn kiếp!”. Ánh mắt lộ ra hung quang nhìn về phía tên Tiểu bạch kiểm đó bỏ nhào tới.

Đụng ngã rồi chưa?

Một giây sau, người đàn ông bước chân khê nhích sang một bên, tránh thoát nhẹ nhàng.

Hai giây sau, Lãnh Tĩnh - kẻ vô huyệt bay thẳng tới bàn trà ngã xuống.

Hai giây rưỡi sau, người đàn ông thuận tay đưa ra, Lãnh Tĩnh không bị ngã nằm úp lên bàn trà theo dự kiến, mà đối thành ngã nằm trên ghế sofa.

Ba giây sau, làm bật mở cái hộp bọc nhung màu U Lan đựng đồ trang sức đang đặt trên salon, vật bị đụng trúng rớt trên sàn nhà.

Bốn giây sau, Miss. Thời kì mãn kinh không thể tin nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền trong hộp, thét lên một tiếng, “Sao Bắc Cực! ! !”

Hai mươi phút sau, ba người ngồi ở đồn công an uống trà.

Miss. Thời kì mãn kinh dùng đầu ngón tay chỉ vào người đối diện là Lãnh Tĩnh, âm thanh run rẩy kể lể với cảnh sát, “Chính là cô ta! Đụng hỏng ‘sao Bắc Cực’! Tôi nhất định phải đòi bồi thường đến cùng mới thôi!”

Lãnh Tĩnh nghe vậy cúi đầu, yên lặng uống xong một hớp trà.

Bởi vì Miss. Thời kì mãn kinh không cho bất kì ai đụng đến hộp trang sức, trong đó bao gồm cả cảnh sát, nên tất cả mọi người chỉ có thể đứng cách xa khoảng một mét, mở to mắt, cố gắng hết sức để nhìn rõ. Con mắt hơi tốt một chút thì thấy rõ, cũng bực mình: “Chỉ là bên cạnh viên kim cương lớn kia rút ra có một viên kim cương nhỏ thôi mà, không phải chỉ cần khảm lại là được sao?”

Miss. Thời kì mãn kinh giận đến nổi ngực phập phồng, trưng ra bộ mặt dữ tợn, quay đầu đi, cự tuyệt cùng người không hiểu biết giao tiếp.

Người đàn ông một tay vẫn chống cằm, một tay kia không có việc gì gõ gõ nhịp xuống mặt bàn lúc này đột nhiên ngẩng đầu lên, ngấm một chút cái hộp châu báu kia, chân mày nhíu chặt lại.

Anh ta thay Miss. Thời kì mãn kinh giải thích, “Không tính đến chuyện viên kim cương và bản thân để hàn bị hư hại, chỉ nói tiền công trả cho thợ khảm kim cương bậc thầy cũng phải là cái giá trên trời. Về phần cụ thể phải bồi thường bao nhiêu, còn cần nhờ đến giới chuyên nghiệp giám định đánh giá.”

Miss. Thời kì mãn kinh hết sức đồng ý, cười gật đầu một cách kiêu ngạo, người cảnh sát bên cạnh bình tĩnh gật đầu như đã hiểu ra vấn đề, Lãnh Tĩnh cúi đầu, không nói tiếng nào bóp bẹp chiếc cốc giấy.

Lúc này, ai cũng không ngờ tới người đàn ông kia lại đột nhiên xoay chuyển lời nói ——

“Đương nhiên, nếu sợi dây chuyền này là thật, những điều tôi nói vừa nãy mới đúng, chỉ là rất đáng tiếc...”, anh ta dùng một ngón tay chỉ vào sợi dây chuyền, cau mày, “Nó là đồ nhái.”

Dưới con mắt nhìn chòng chọc của quần chúng, trên ngón tay anh ta treo lủng lẳng sợi dây chuyền thông thả bước đến trước thùng rác, trượt tay một cái, sợi dây chuyền kia cứ như vậy tiến vào thùng rác.

Miss. Thời kì mãn kinh “vụt” một phát, đứng bật dậy, “Tiểu Thánh Nhân. Đây. Đây điều này sao có thể?”

Người đàn ông cười như kiêu rất tiếc, cứ như vậy xoay người rời đi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Lãnh Tĩnh cũng chậm chạp thật lâu mới thích ứng được sự việc bất ngờ ập tới như kiểu vừa nãy, nhìn về phía cửa lớn, tên Tiểu bạch kiểm kia đã sớm mất dạng.

Lúc này cô mới nhớ tới chuyện cái bút ghi âm, lập tức đứng dậy đuổi theo.

Miss. Thời kì mãn kinh cũng vội vàng bước đi ra ngoài, công an nhân dân vội vã muốn tiến lên ngăn họ lại, “Ấy! Các người còn chưa có hủy án!”

Nhưng không ngờ, Miss. Thời kì mãn kinh không phải muốn rời khỏi, mà là chạy tới bên cạnh thùng rác, đưa tay đút vào trong thùng rác móc ——

Tay quá mập, bị mắc kẹt.

Từ xa nhìn lại, thùng rác cùng với Miss. Thời kì mãn kinh giống như là một khối. Cô ta liền thoáng mắng sa sả một hồi lâu mới có hai vị công an nhân dân cường tráng đi đến giúp một tay. Bàn tay mập mập của cô không rút ra được ——

Dân cảnh dùng sức quá mạnh, nắp đậy thùng rác “Rắc rắc” một tiếng nứt gãy, một đồng lớn rác bắn và nắp thùng rác, trong nháy mắt, toàn bộ cùng nhau hất lên mặt của Miss. Thời kì mãn kinh.

Phía bên kia, Lãnh Tĩnh chạy ra bên ngoài đồn công an, chỉ tới kịp nhìn thấy khói xe của anh ta lao đi, đầu óc như nổi khùng đuổi theo đuôi xe, chỉ kịp hít một đầy miệng khói.

Người ngồi trong xe từ kính chiếu hậu phía sau nhìn thấy người phụ nữ mặt mũi đầy bụi đất, bật cười. Nhìn tới cây bút ghi âm đang nằm trên bệ điều khiển xe, thu lại nụ cười.

Anh ta đang chuẩn bị tăng tốc thì điện thoại di động vang lên. Nhìn lên màn hình hiển thị cuộc gọi đến, vốn là muốn cắt đứt cuộc gọi, dừng một chút, anh ta vẫn đeo lên tai nghe bluetooth nhận cuộc gọi.

“Dì Chu!” Thanh âm của hắn nghe không ra có nửa điểm nào không vui.

“Điều tại tôi không tốt, vốn là muốn giúp anh tìm được di vật của Corrine, không nghĩ tới tìm được lại là đồ giả” - Miss. Thời kì mãn kinh nói xong thì thở dốc, không biết là do gấp rút hay là tức giận, “Thật xấu hổ quá, để cho anh mới vừa trở về nước liền đụng phải việc phiền lòng như vậy, chỉ là Tiểu Thánh Nhân anh yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh tìm được đồ thật. . .”

“Không cần, năm đó là ông Dịch tặng ẹ tôi, sợi dây đó vốn chính là giả, đồ thật đang nằm trong tay cô vợ nhỏ đáng yêu ông ta mới cưới kia.”

“ . . . ”

“Còn nữa, chỉ có mẹ tôi mới gọi tôi là Tiểu Thánh Nhân, cô sau này vẫn nên trực tiếp gọi tôi là Dịch Mặc đi.”

“Tiểu Thánh.”

Anh đã cúp điện thoại.

Tiểu bạch kiểm bị bốc hơi khỏi nhân gian.

Lúc Lãnh Tĩnh đến khách sạn chộp người, người phục vụ nói cho cô biết vị khách đó đã trả phòng. Bút ghi âm của cô không cầm về được, cuộc sống của cô lại từ ngày đó bắt đầu xuất hiện một bước ngoặt mới.

Miss. Thời kì mãn kinh nói không sai, cô là kẻ vô danh tiểu tốt, các nhà thiết kế danh tiếng muốn dìm cô để cô không có đất sống trong giới thời trang này, so với việc bóp chết một con kiến hôi còn đơn giản hơn nhiều. Miss. Thời kì mãn kinh cũng xác thực đã làm như thế——

Một cú điện thoại đã khiến cô mất đi công việc ở chuyên mục tạo hình của Đài truyền hình.

Năm đó bỏ học bước chân vào ngành này, cô chưa từng hối hận, hôm nay cô bạn tốt Hồ Nhất Hạ hiển kế làm thế nào để báo thù cho cô, cô cũng hòa theo mớng đôi câu, chỉ là trong lòng hiểu rất rõ, cái gì gọi là tìm tới giới truyền thông vạch tội, cái gì là tìm đến hội liên hiệp tố cáo—— những thứ này, ở giới thiết kế - một thế giới riêng thu nhỏ này - căn bản là không thể thực hiện được.

Không khỏi có chút chán nản.

Đang trong lúc chán nản này, Lãnh Tĩnh nhận được một cú điện thoại. Sếp lớn, người mà cô chưa từng được vinh hạnh diện kiến qua một lần khi cô làm việc ở phòng thiết kế của Miss. Thời kì mãn kinh một năm, thế mà chủ động hẹn cô ra gặp mặt.

Ánh nắng tươi đẹp sau giữa trưa, trong một nhà hàng có không gian riêng tư chỉ có một bàn có khách ngồi, chính là bọn họ.

Cuộc hẹn đại khái chỉ dùng đến hơn mười phút, Sếp lớn im lặng không đề cập tới việc ông ta tại sao biết ngọn nguồn của sự việc ăn cắp thiết kế, ông ta thậm chí chỉ nói có bốn câu.

“Lãnh tiểu thư. Xin chào, mời ngồi.”

“Thiết kế sư Chu là con át chủ bài của tôi, dòng sản phẩm cao cấp nhãn hiệu của chúng tôi trước mắt hoàn toàn dựa vào cô ta. Tôi sẽ không động tới cô ta, cũng hi vọng cô không tiếp tục truy cứu nữa.”

“Tôi muốn mời cô trở về phòng thiết kế của tôi, chính xác mà nói, là trở về làm việc dưới trướng của thiết kế sư Chu. Đây là thư mời.”

“Đừng hiểu lầm, tôi làm việc này không phải là vì muốn chặn miệng cô, cũng không phải là vì muốn bồi thường cho cô, mà là tin vào tài năng của cô. Dùng một loại phương thức khác báo thù, tin rằng sẽ càng thú vị.”

Mười phút của những giây kế tiếp, Sếp lớn trầm mặc uống Hồng trà, Lãnh Tĩnh ngược lại vẫn ngẩn người nhìn lá thư mời kia. Một loại phương thức báo thù khác. Cô nghĩ cô đã hiểu rồi, nhanh chóng ký tên, kính cẩn lễ phép đưa lại thư mời, “Tôi muốn ngày mai sẽ bắt đầu đi làm.”

Sếp lớn trước nay vẫn nghiêm túc khẽ mỉm cười, “Không thành vấn đề.”

**

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lãnh Tĩnh nhìn vào hình ảnh chính mình trong gương tại thang máy làm vài động tác hít sâu.

Trong tòa nhà lớn này, tất cả cô đều rất quen thuộc, Miss. Thời kì mãn kinh đã từng sai cô đi lên nhà ăn ở lầu 27 mua bánh kem, mua ‘trà chiều’; cô chạy qua không biết bao nhiêu chuyến ở lầu 39 tới luật sư sự vụ xử lý các hợp đồng của khách hàng; cô vì đã đổi một một kiện hàng vài vốc không hợp quy cách mà đến trễ, bị phạt chà rửa toilet ở lầu 44, 45; làm gấp rút các thiết kế đến tận đêm khuya, gặp phải cảnh bị cúp điện, cô bị mắc kẹt trong thang máy mấy tiếng đồng hồ. . . .

Rất nhiều chuyện cũ theo tốc độ cực nhanh của thang máy hiện lên, đồng thời một tiếng “vèo” từ trong đầu óc cô cũng kết thúc quét qua nhanh, một tiếng “ding” của thang máy mở ra, giây phút cô bước ra từ trong thang máy đã bày ra khuôn mặt tươi cười: “Hi!”

Cô gái trước quầy tiếp khách nhìn thấy cô, ánh mắt trong nháy mắt trũng lớn so với mắt bò còn lớn hơn. Vội vàng nhìn vòng quanh bốn phía, cũng không phát hiện ra vây cánh của Miss. Thời kì mãn kinh, mới dám nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Miss. Thời kì mãn kinh còn chưa tới làm, cô không gặp được bà ta đâu, nhanh lên! Thửa dịp bảo vệ chưa tới đây đi nhanh lên, đừng để bị bọn họ tóm.”

Lãnh Tĩnh đi tới, cười tủm tỉm búng vào ót cô ta một cái, “Yên tâm, tôi đã nhận được lời mời quay trở lại làm, lần này không phải tới đòi đánh người.”

Cô ấy vẫn có chút không dám tin, “Thiệt hay giả?”

Lãnh Tĩnh vừa mở mồm, còn chưa phát ra tiếng, đã nghe một tiếng “ding” của thang máy thông báo đã tới đích, cô gái đứng trước quầy gương mắt nhìn lên, trong nháy mắt ngồi nghiêm chỉnh. Chỉ nhìn vào vẻ mặt của cô gái trước mặt như gặp phải kẻ địch nguy hiểm, Lãnh Tĩnh cũng đã đoán được, nghiêng đầu qua, chỉ thấy Miss. Thời kì mãn kinh bước ra từ cửa thang máy.

Đối với sự xuất hiện của Lãnh Tĩnh, Miss. Thời kì mãn kinh tựa hồ không một chút kinh ngạc, quan sát đánh giá cô, khoan thai vung tay lên, ý bảo người phụ tá đi cùng phía sau, “Mấy ngày trước ai đó. . . . Chính là người giúp khách thử quần áo đó.”

Phụ tá nhanh trí nói tiếp, “A! Cô bé kia, từ chức rồi.”

Miss. Thời kì mãn kinh vuốt cằm nhìn Lãnh Tĩnh, “Cô thể vào chỗ của cô ta.” Nói xong trực tiếp vòng qua người Lãnh Tĩnh vào phòng làm việc.

Cô gái ngồi trước quầy rướn cổ lên quay đầu nhìn về phía sau, thấy dáng người hình cầu đi được đủ xa, mới dám vỗ vỗ vai Lãnh Tĩnh an ủi sơ qua, “Thời gian trước, Miss. Thời kì mãn kinh bảo đảm rằng có thể để cho Show trình diễn trang sức kim cương của Cor—rine dùng lễ phục của chúng ta, kết quả bị hỏng bét, mụ ta đang nổi nóng, chúng ta trong khoảng thời gian này cũng đừng trêu chọc mụ ta, hử?”

Lãnh Tĩnh nắm chặt quả đấm, tự nói với mình: Cười, mi phải cười.

Cô nhìn thẳng ánh mắt lo lắng của cô gái ngồi trước quầy, thật cứ như vậy mà bật cười, “Không vấn đề.”

Một ngày nào đó, mình - dưới sự coi thường của Chu Lệ Nam - mà đánh bại cô ta, vượt qua cô ta. . . .

Trà bánh ngon mắt, phong cách ghế sa lon Rococo, sân khấu cá nhân kiểu dáng hình L, khách hàng gian xảo, các người mẫu thử đồ, hai người phụ tá khách hàng, cộng thêm Lãnh Tĩnh - một nhân viên quản lý quần áo — Nhiệm vụ công tác mới của cô cứ như vậy mà trình làng.

Buổi sáng tiếp đãi hai vị khách VVIP, người khách thứ nhất còn dễ, người khách thứ hai yêu cầu đặc biệt nhiều, người mẫu đổi liên tục mười mấy bộ lễ phục cô ta cũng không chấm một bộ nào, lặp đi lặp lại cho đến buổi trưa mới giày vò xong.

Thời điểm ăn cơm trưa lại bị Miss. Thời kì mãn kinh gọi về đi bê hai thùng tạp chí ——

Lãnh Tĩnh bê xong hai thùng tạp chí, thời gian cơm trưa cũng trôi qua. Cô chân trước mới vừa đi vào gian để quần áo, chân sau của phụ tá khách hàng đã tiến vào, “Làm sao đây? Có vị khách là nam tới đây, đi bắt bẻ diện mạo của người mẫu không hợp nhãn anh ta, nói muốn đổi. . . .”

Ánh mắt của người phụ tá khách hàng quét qua mặt Lãnh Tĩnh, đột nhiên im bật.

“Đợi chút. . . .” - Người này như có vẻ dăm chiêu quan sát Lãnh Tĩnh, từ trái qua phải từ trên xuống dưới, không bỏ bất kì góc độ nào.

Lãnh Tĩnh nghe thấy anh ta đang nói lại thôi, vốn là có chút không bình thường, hiện tại càng bị anh ta nhìn chăm chú thì có chút bẽn lèn, chỉ có thể từ lời của anh ta đoán, “Khách hàng nói phải thay đổi. . . Người mẫu?”

Phụ tá khách hàng trầm mặc sờ lên cằm, thật lâu, đột nhiên nắm giữ hai vai Lãnh Tĩnh đem cô đẩy vào phòng thay đồ, một mặt còn hưng phấn liên tục nói thầm, “Người khách đó miêu tả người mẫu mà anh ta muốn, quả thật là đang nói đến cô! Nhanh nhanh nhanh! Jodie! Mau đưa mẫu quần áo ra đây!”

Lãnh Tĩnh mới vừa bị đẩy vào phòng thay quần áo, một cái quần chữ T, một đôi nịt vú trong suốt và một bộ lễ phục cứ như vậy được bay đến trong lòng cô, cô chưa kịp nói nửa chữ, phụ tá khách hàng đã “Cạch” một tiếng giúp cô đóng cửa lại.

Một lát sau ——

Lãnh Tĩnh đang đứng phía sau tấm màn che sân khấu, hai tay ôm ngực, đứng thế nào cũng không được tự nhiên, mấy người mẫu vất vả lắm mới có cơ hội được nghỉ ngơi, cũng ngồi ở một bên nhìn cô, cô dùng động tác miệng xin cầu cứu về phía bọn họ, “Tôi sẽ không đi ——”

“Catwalk Show” hai chữ còn chưa được nói ra hết thì phụ tá khách hàng đã ấn xuống cái nút, chiếc màn sân khấu nhanh chóng được kéo ra.

Trong nháy mắt, tầm nhìn của Lãnh Tĩnh trở nên rộng rãi, thấy được toàn sân khấu, đương nhiên, cũng nhìn thấy người khách hàng nam đang ngồi phía trước sân khấu.

Khoảng cách hơi xa, Lãnh Tĩnh lại cực kỳ không dám tin cái bản thân cô đang nhìn thấy, tiếng giày cao gót “Cộp cộp cộp” bước nhanh thẳng một đường về phía trước.

Lúc này, cô không tin cũng không được.

Ngồi trên cái ghế sofa phong cách cao quý Rococo, là một tên lưu manh, là một tên Tiểu bạch kiếm, là một người đàn ông nhìn thấy cô tuyệt đối không có chút giật mình, ngược lại còn có chút đùa cợt.

“Hi!” Ánh mắt của anh ta khẽ nheo lại, giống như đang cười.

3. Chương 3: Tôi Cự Tuyệt Phục Vụ Một Con “vịt”!

Dịch: Heidi

Hãy để chúng ta quay trở lại thời gian nghỉ trưa của mấy tiếng trước.

Đây là một tòa văn phòng thiết kế độc đáo, rèm che bằng pha lê trong suốt với sáng chói rực rỡ, bề ngoài giống như hình chữ U cực đại. Khu vực này cực tốt, không ít các công ty tranh nhau đặt thuê, đối diện là phòng thiết kế Chu Lệ Nam, đó là một văn phòng của công ty Truyền thông mới vừa chuyển vào tòa nhà văn phòng không bao lâu.

Dân văn phòng có đôi có bạn đi ra ngoài dùng cơm, một người đàn ông đầu đội mũ lưỡi trai, mặc quần jean và đi giày đế bằng nghịch dòng người mà đi, đi quẹo vài lần mới bước vào thang máy. Làm những người

đứng xem liên tiếp liếc mắt nhìn, không chỉ là vì người này có diện mạo bắt mắt, còn có cả bộ dáng trang phục lười nhác của anh ta khiến người ta thật khó không dám nhìn nọt.

Anh ta đi thẳng một đường tới công ty Truyền thông, đi tới phòng làm việc của Tổng giám đốc, từ khe của cánh cửa khép hờ nhìn vào, anh ta cười lên một tiếng không có ý tốt, sau đó sửa giọng, cố ý kéo dài âm cuối gọi cửa, “Hàn tổng ~”

Người đàn ông được gọi là Hàn tổng ngồi ở sau bàn làm việc, vốn đang xử lý công vụ, nghe vậy, bút trong tay đột nhiên dừng lại, sau đó lập tức khôi phục lại, cũng không ngẩng đầu lên nói, “Chớ học theo thư kí của tôi nói chuyện.”

Trò đùa của người ngoài cửa không được như ý, nhún nhún vai, hậm hực đẩy cửa đi vào. Hàn Tự vẫn như cũ vui đùa vào đồng văn kiện cần ký, “Ngọn gió nào đem Dịch đại công tử anh thổi tới đây thế?”

Dịch đại công tử nào đó thuận miệng đáp lại một câu, “Gió Đông.” Rảnh rỗi không có việc gì quét một vòng quanh phòng làm việc, cảm thấy hứng thú nhất là cái kính viễn vọng được đặt trên bàn trước cửa sổ, thế là đứng trước ống nhòm, sau khi điều chỉnh xong, trực tiếp đem ống kính nhắm chuẩn ngay phía đối diện.

Cũng không biết nhìn thấy gì, người họ Dịch kia cau mày cười nhếch môi.

Thật lâu không thấy anh ta lên tiếng, Hàn Tự có chút buồn bực, lúc này mới nghiêng đầu nhìn lại. Thấy khóe môi của anh ta khẽ nhếch nụ cười vô cớ, Hàn Tự càng buồn bực hơn. Hơi ngẩn ra rồi mới nghiêm mặt nói, “Gần đây cũng có rất nhiều người hỏi thăm Dịch đại công tử với tôi, cậu bây giờ xuất hiện, sẽ không sợ tôi gọi lại đem bán cho họ à?”

Tay của người họ Dịch kia tuy rằng đã rời khỏi ống nhòm, lại tựa như vẫn có chút không đành lòng, liếc thêm cái nữa mới từ từ đứng lên, bước đi thông thả tới trước mặt Hàn Tự, nghiêng người dựa vào bàn làm việc cười đùa cợt nhả, “Trước kia, lúc cậu cùng với người ta quan sát mặt trăng trái đất còn kêu người ta là tiểu Mặc Mặc, hiện tại có mới nới cũ rồi, đã đem người ta đổi thành Dịch công tử. Cậu không có lương tâm.”

Hàn Tự nhất thời bị choáng như bị sét đánh qua, khuôn mặt hết đen rồi lại trắng.

Dịch Mặc rất hài lòng với hiệu quả này, nhào qua cái ghế, xoay người ngồi xuống, hai người mặt đối mặt, Dịch Mặc thu lại nụ cười, “Đây đều là từ cái miệng lạnh chanh của nhóc em gái cậu nói ra, con bé ấy đi đâu cũng khoác lác về tôi, kết quả, các cô gái kia nhìn thấy tôi, hết như sói thấy thịt tươi, chỉ thiếu chút là lao người bổ nhào qua mà thôi.”

Hàn Tự vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Chúc mừng, cậu quá được hoan nghênh đó chứ.”

“Đừng nhắc nữa. Mấy ngày nay đi bar, suýt chút nữa là tôi mất luôn cái mạng.”

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ xuyên suốt đi vào, Dịch Mặc dừng ở một đường viền phác họa mỏng manh như giấy trong phòng làm việc, anh khẽ nhíu chân mày, làm cho người ta nhìn vào, còn thật sự cảm thấy anh đang bực dọc biết cỡ nào.

Hàn Tự cho dù am hiểu sâu sắc sự âm hiểm xảo trá của người trước mặt này, cá tính không chịu để tâm của anh ta, cũng không khỏi sinh lòng lo lắng, khép lại văn kiện để bút xuống, tỏ ý xin lắng tai nghe.

“Chỉ tính tới hôm qua thôi đã có bốn cô gái mang giày cao gót đi không vững ngã nhào vào lòng ta. Người có chút thịt ngã vào còn không đau, nhưng cậu cũng biết những cô người mẫu kia, gãy giờ xương, tôi chỗ này.” - Dịch Mặc chỉ chỉ ngực, đuôi lông mày ép ra độ cong cực uất ức, “. Đụng thành một mảng máu bầm xanh tím. Hôm nay tôi đến tìm cậu để xin cứu mạng, một câu thôi, cứu hay không cứu?”

Đã nói đến hết lời mang cả “Sống chết” ra để nói, hai bàn tay Hàn Tự xòe ra, “Giúp thế nào?”

“Cậu có thể làm những nữ minh tinh kia nổi tiếng, dĩ nhiên cũng có thể bôi nhọ tôi. Tổng giám đốc Hàn.” - Dịch Mặc học theo giọng điệu của thư kí, đuôi lông mày giương lên, giống như là đang trêu ghẹo, “. . . . Cậu làm được!”

Hàn Tự nghiêng đầu suy tư trong chốc lát, nâng lên ống nghe chuẩn bị gọi nội bộ, bắt tay vào an bài công việc có liên quan, Dịch Mặc đối với hiệu suất làm việc của anh ta hết sức hài lòng, từ từ bổ sung một câu, “A đúng rồi, còn nữa, quản lý miệng của em gái cậu.”

Dịch Mặc vừa dứt lời, chỉ nghe “Cạch” một tiếng — Trong nháy mắt, chiếc điện thoại trên tay Hàn Tự đã buông xuống, “Điều thứ nhất, đối với tôi mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng tôi thật sự không có cách nào với Hàn Thiên Thiên, đừng nói là quản lý cái miệng của con bé, ngay cả ví tiền của nó tôi cũng không quản được.”

Xem ra, buồn phiền không chỉ có Dịch Mặc.

Chỉ nghe Hàn Tự tiếp tục nói, “Con nhóc đã có ba phòng quần áo còn chưa thỏa mãn, tiền tôi kiếm được một khi rơi vào tay của con bé, toàn bộ đều chạy vào tài khoản của ông chủ văn phòng thiết kế đối diện kia. Xế chiều hôm nay con bé có buổi thảo luận, còn bảo thư ký của tôi đi qua bên đối diện giúp nó chọn hàng mới.”

Những lời nói ra khỏi miệng tràn đầy sự bất đắc dĩ, Dịch Mặc vỗ vỗ vai anh ta coi như an ủi.

“Nghĩ về mặt tốt đi, tỷ như, con bé hiện tại không luôn chạy theo thời trang Âu Mỹ, cậu tối thiểu có thể tiết kiệm một chút chi phí vận chuyển.” Tay của anh còn đặt tại trên vai Hàn Tự, ánh mắt như có điều suy nghĩ cũng đã bay ra ngoài cửa sổ, trong lòng đã có ý định, về mặt vẫn như cũ không thay đổi, “Như vậy đi, buổi chiều tôi giúp con bé đi chọn đồ, cũng không cần điều động đến thư ký của cậu.”

Sự nhiệt tình quá mức khác thường này không khỏi khiến Hàn Tự tràn đầy nghi ngờ đánh giá anh. Dịch Mặc hì hì cười một tiếng, quay đầu đi ra cửa, cánh tay lười nhác vung lên, coi như là tạm biệt, “Phong cảnh bên ngoài cửa sổ không tệ, cậu chỉ lo kiếm tiền, bỏ lỡ quá nhiều thứ.”

Hàn Tự đưa mắt nhìn anh rời đi, theo bản năng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sự hứng thú cùng nhiệt tình của năm đó đã sớm hóa thành tầng tầng lớp lớp bụi phủ lên mặt kính viễn vọng ngày nay. Nổi lên hứng thú trong một giây, Hàn Tự đứng dậy đi đến, qua ống nhòm mà Dịch Mặc đã điều chỉnh sẵn vừa rồi, chỉ thấy đối diện trong gian văn phòng ấy có một cô gái đưa lưng về phía cửa sổ đang sắp xếp lại đồng tập chí.

Trừ cái đó ra, cũng không có gì khác.

Đây chính là phong cảnh trong miệng tên kia nói sao? Hàn Tự im lặng lắc đầu.

Sau đó?

Sau đó, Dịch Mặc vắt chân ngồi trên ghế trước sân khấu, nghênh đón ánh mắt sắc bén như dao của người phụ nữ trên sân khấu, cười đùa nhướn lông mày, “Hi!”

Lãnh Tĩnh nổi giận!

Không nói hai lời, gỡ một chiếc giày cao gót xuống đập về phía anh.

Động tác của anh cực nhanh, lập tức tránh được, người chung quanh còn chưa hiểu gì, chỉ thấy chiếc giày cao gót kia quét qua cánh tay của anh ta bay ra ngoài, mà anh ta đang đứng một bên, ôm hai cánh tay nheo mắt với Lãnh Tĩnh một cái, dáng vẻ diều võ dương oai toàn bộ được viết hết trên mặt.

Lãnh Tĩnh chưa hết giận, muốn tháo nốt chiếc giày còn lại ném vô mặt anh ta, không ngờ, đột nhiên đôi tay anh ta khê chống, cứ như vậy nhảy lên sân khấu, đứng trước mặt Lãnh Tĩnh.

Người đàn ông này lúc không cười đột nhiên biến thành kẻ có tính xâm lược cực kỳ, hoàn toàn bất đồng so với hình tượng ban nãy. Bị anh ta nhìn chằm chằm gắt gao như vậy, cộng thêm áp bức từ thân thể cao lớn của anh ta, trong lòng Lãnh Tĩnh đột nhiên nảy sinh một chút kiêng kỵ, yên lặng lui về phía sau một bước, chuẩn bị đủ khí lực, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt anh ta, “Tôi nhớ rõ tên người hẹn được viết trên sổ là cô Hàn Thiên Thiên.”

Lãnh Tĩnh đã rất cố gắng để giữ vững khí thế cho bản thân, nhưng người đàn ông này không coi sự kiên cường của cô ra gì, chỉ cúi đầu thương thức thể đứng chân cao chân thấp của cô, thậm chí nở nụ cười xấu xa.

Lãnh Tĩnh bị anh cười đến què độ, đang lúc này anh ta không có dấu hiệu nào báo trước là sẽ tiến tới trước một bước, Lãnh Tĩnh theo bản năng lui về phía sau, thiếu chút nữa bị sái chân không nói làm gì, còn suýt nữa bị té xuống dưới sân khấu.

Người đàn ông này có làm anh hùng cứu mỹ hay không?

Dĩ nhiên là không.

Dưới chân Lãnh Tĩnh đột nhiên mất trọng tâm, có chút luống cuống, nhưng không trông cậy vào tên Tiểu bạch kiểm này cứu cô, chỉ là đôi tay theo bản năng quờ quạng túm lấy. Cụ thể chop được cái gì cô không kịp nhìn kỹ, cơn hoảng loạn vừa qua, cuối cùng cô cũng khôi phục lại được sự thăng bằng, vậy mà, còn chưa kịp thở ra, bên tai đã vang lên một câu mập mờ không rõ ràng, “Ghét, sàm sỡ người ta kìa.”

Người đàn ông sở hữu giọng nói trầm ấm lại nói giọng nũng nịu phát ối đó, quá mức mâu thuẫn, Lãnh Tĩnh ngổn ngang, cúi đầu nhìn xuống. . . . Không nhìn thì không khấn trương, vừa nhìn đã thấy không xong, cái. . . cô, cô, cô nắm, là ngực của anh ta? !

Trong nháy mắt, trong đầu Lãnh Tĩnh chỉ còn lại dư âm của một giọng nói đang vọng trăm-ngàn-vạn lần: cầm vú, cầm vú, cầm vú, cầm vú. . . .

Địch Mặc hơi cúi người đến bên tai cô, khẽ mỉm cười, “Hàn Thiên Thiên là tài chủ mới của tôi, thế nào? Có vấn đề gì?”

Lãnh Tĩnh miễn cưỡng coi như đã phục hồi tinh thần, buông lỏng tay, quay đầu tìm bóng dáng của phụ tá khách hàng.

Tất cả mọi người đang núp ở sau tấm màn ngó dáo dác, không dám đến gần, trong đó có đôi mắt cực kỳ gian tà của phụ tá khách hàng, ánh mắt Lãnh Tĩnh bắn ra những tia lửa cứ như vậy mà nhìn thẳng tắp, “Làm chân chạy sai vật đã là ranh giới cuối cùng của tôi, dù gì tôi cũng là một Thiết kế sư, tôi cự tuyệt phục vụ ột con “Vịt”*!”

*Trong tiếng Trung từ “Gà” chỉ người làm ‘gái’, từ “Vịt” chỉ người làm ‘trao bao’.

Cả ngày bị dồn nén trong ngực, cho đến giờ phút này Lãnh Tĩnh mới cảm thấy hơi sung sướng chút ít. Lời nói như bát nước đổ ra ngoài, Lãnh Tĩnh không có ý định từ trên gương mặt của Tiểu bạch kiểm thấy được sắc mặt tốt gì cho cam, thậm chí khinh thường nhìn anh ta, vung chân đá nốt chiếc giày cao gót khỏi chân, chân không quay người bỏ đi.

Một giây sau, cổ tay của Lãnh Tĩnh bị siết chặt——

Tiểu bạch kiểm giữ chặt cô, hơi dùng sức, nhưng trên mặt anh ta vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, “Ba định luật của chức trách nhân viên: hoặc là nhịn, hoặc là độc, hoặc là cắt. Cô chắc chắn muốn bỏ đi ngay bây giờ, tương lai sẽ không hối hận?”

Có một loại người, nói chuyện rất đáng bị ăn đập, đồng thời lại làm cho người ta hận không được bóp chết người đó, rồi lại không thể không thừa nhận, anh ta nói rất có lý —— người đàn ông này chính là như thế.

Đang lúc Lãnh Tĩnh sinh lòng do dự thì phụ tá khách hàng cũng chạy tới kéo cô, “Miss. Thời kì mãn kinh mới vừa rồi còn gọi điện thoại cho tôi, hỏi cô làm việc thế nào rồi.”

Lãnh Tĩnh nhìn sự khuyển lơn trước mặt, hai người đàn ông đang mang sự giễu cợt kia, trong lòng không cam tâm.

Địch Mặc thấy thế, từ từ buông lỏng tay.

Khi anh trong kính thiên văn nhìn thấy người phụ nữ này, mặc dù vô cùng không vui, nhưng lại đem từng quyền từng quyền tạp chí một dọn dẹp ngăn nắp; khi anh ở bãi đậu xe thấy cô một mình, từng thùng một đem tạp chí chuyển vào thang máy, trong miệng mặc dù chửi “Mẹ nó”, động tác lại đặc biệt nhanh nhẹn; khi đó anh đem sắc mặt trần ngạt thanh xuân này của cô so sánh với tấm ảnh thiết kế không được sáng tác dưới tay của Chu Lệ Nam kia, tràn đầy chan chứa sức sống gắn ghép lại với nhau Địch Mặc đột nhiên cảm thấy, bản thân mình đích thân đem bút ghi âm giao cho tổng giám đốc của bọn họ, đồng thời đề nghị để cô quay lại làm việc dưới trướng của Chu Lệ Nam, là hết sức chính xác.

Lãnh Tinh nhặt chiếc giày trên sân khấu lên, liên tục cắn răng, chuẩn bị đi xuống dưới tìm một chiếc giày còn lại thì Tiểu Bạch kiểm đã thay cô nhặt về. Lãnh Tinh tức giận nhìn anh ta, anh ta thì không, ngược lại còn nhún nhún vai, “Chẳng lẽ còn muốn tôi đi vào giúp cô?”

Nói xong, muốn quỳ xuống.

Lãnh Tinh xông tới đoạt được chiếc giày trong tay anh ta, tự động đi vào.

Tiểu Bạch kiểm, trong nháy mắt đã ngồi yên trở về ghế sofa, thưởng thức trà, khoe miệng tươi cười chờ cô.

“Thật sự là rất xin lỗi.” - Phụ tá khách hàng cúi mình nói, vội vàng lui về phía sau sân khấu, “Được rồi được rồi, tất cả đều giải tán đi làm việc!”

“Xoay một vòng cho tôi nhìn xem.” - Tiểu Bạch kiểm nói.

Lãnh Tinh cúi gằm đầu xoay một vòng.

“Cô cao bao nhiêu?”

Lãnh Tinh lườm một cái về phía người phụ tá khách hàng, xác định không bị giám thị, lấy âm lượng chỉ có Tiểu Bạch kiểm nghe được phun ra một câu, “Liên quan khỉ mẹ gì tới anh?”

“Vịt cũng không dễ làm vậy đâu, tôi tối thiểu phải biết được cô và tài chủ của tôi dáng vóc khác nhau ra sao, mới có thể giúp cô ấy chọn đúng trang phục, chén cơm của tôi mới giữ được.”

Lãnh Tinh giận!

Lãnh Tinh nhin: “170.”

Hắn như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, “Ba vòng thì sao?”

“33, 22, 33.” - Lãnh Tinh cho là mình đang liều, nhưng cô vừa dứt tiếng chỉ thấy ánh mắt của anh ta nhìn vào bộ ngực mình, cô cực kì không dễ chịu. Hơn nữa nhất thời sinh ra một loại kích động muốn xông lên bóp chết anh ta.

Càng đáng hận hơn là lời kế tiếp của anh ta, “33 —— Cup A đúng không?”

Trong phút chốc, ngọn lửa cực mạnh trong mắt Lãnh Tinh bùng cháy thiêu đốt ra so với bất kỳ lúc nào trước đó đều mạnh mẽ hơn, “B! ! !” - Hiển nhiên, xem thường năng lực của người phụ nữ không nghiêm trọng bằng xem thường thân hình của người đó.

4. Chương 4: Bán Quần Áo, Không Bán Thân...

Dịch: Heidi

Liên tục thay đổi 17 bộ quần áo, đi tới đi lui trên sân khấu T hơn 40 lần, chân Lãnh Tinh gần như mềm nhũn, Tiểu Bạch kiểm mới chọn xong mẫu trang phục. Sau khi ghi hóa đơn, rốt cuộc anh ta cũng cút, Lãnh Tinh cả người đổ gục trên ghế ngồi trong phòng thay quần áo, thật lâu sau mới xả đủ một hơi, còn không kịp thay quần áo của mình, phụ tá khách hàng đang ở bên ngoài thúc giục, “Lãnh Tinh! Cô đâu?”

“Đến ngay!” - Cô nhanh nhẹn cởi ra bộ lễ phục, mặc vào leg-ging* (quần tất chân), mặc xong áo sơ mi lập tức chạy ra ngoài, giày móc lên trên, một tay khác đang vội vàng cài cúc áo sơ mi.

Đáng tiếc, cô chạy không tới vài bước đã dừng bước, bởi vì lúc ấy ánh mắt thoáng nhìn qua, cứ như vậy liếc thấy tên Tiểu Bạch kiểm đang đứng đối diện cô.

Người này tại sao lại lẩn trở về? Lãnh Tinh sinh lòng nghi ngờ, định thần nhìn lại lần nữa, Tiểu Bạch kiểm đang đứng dựa vào tủ đựng đồ linh tinh lật xem bản thiết kế ——bản thiết kế của cô!

Gương mặt nghiêng của anh ta đang đối diện cô, vẻ mặt nghiêm túc, đường nét trên gương mặt như được khắc sắc bén như dao, dù nhìn thế nào cũng không giống với tên côn đồ lưu manh đáng đánh mấy phút

trước đây, chỉ là điều này không ảnh hưởng chút nào đến tia lửa giận “Vụt vụt vụt” đang phun trào lên não của Lãnh Tĩnh.

Tiểu bạch kiểm nhìn có vẻ hết sức nghiêm túc, không mảy may chú ý chung quanh, Lãnh Tĩnh đang chuẩn bị mắng người, lại thay đổi chủ ý, cặp mắt nheo lại nhắm chuẩn góc độ, nhanh - chuẩn - mạnh mà ném giày qua.

Trúng!

Vốn tưởng rằng tên Tiểu bạch kiểm kia tối thiểu cũng phải bị đau mà nhảy dựng lên, lại không nghĩ anh ta chỉ là bị ấn đau, mặt mũi căng cứng quay đi, “Rắc” một tiếng nghiêng đầu lại, không nói tiếng nào. Lãnh Tĩnh thiếu chút nữa bị ánh mắt sâu hun hút của anh ta làm cho khiếp sợ, ngẩn người một lúc mới học theo bộ dạng của anh ta, khiêu khích nhướn mi, ôm hai cánh tay đi tới, “Có giáo dục không hả? Tùy tiện lục lọi túi sách của người khác?”

“Bản thiết kế của cô rớt xuống đất, tôi giúp cô nhặt lên.” - Nụ cười của người đàn ông này vô hại, Lãnh Tĩnh không khỏi hoài nghi mới vừa rồi cái phong thái ‘nguy hiểm’ kia, chẳng qua chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

“Nào có B?” - Tiểu bạch kiểm đột nhiên đổi đề tài câu chuyện.

“Cái gì?” - Lãnh Tĩnh có chút theo không kịp tiết tấu nói chuyện của anh ta.

Cầm của anh ta gạt một cái nhòm vào cổ áo hơi mở rộng của cô, “Rõ ràng là cup A.”

Lãnh Tĩnh rất muốn đấm cho anh ta một cái, đáng tiếc không thể như ý nguyện, cô phải vội vàng đem toàn bộ cúc áo sơ mi cài lại. Cô tràn đầy địch ý, Tiểu bạch kiểm tựa như cũng chẳng để ý đến điều đó, lần thứ hai đem vũ khí của cô —— giày —— hai tay dâng lên trả lại. Cô vừa đeo giày vừa gạt lại bản thiết kế, anh ta còn khen cô, “Khá nhanh nhẹn nhỉ.”

Mặc dù khen cô nhanh nhẹn, thế nhưng anh ta lại giơ tay lên lập tức nhẹ nhàng tránh thoát chiêu Vô Ảnh Thủ của cô, “Tôi thế nào lại có cảm giác màu sắc của y phục này phối hợp có điểm kì lạ?”

“Người ngoài ngành thì biết cái gì? Mốt của năm nay theo hướng đa sắc màu.”

Cô vẫn đang cố gắng giành lại bản thiết kế trong tay anh, Địch Mặc không khoan nhượng dè tay hai tay cô lại, “Trên người đổi thành màu tro của cây đay liệu có thích hợp hơn không?”

Lãnh Tĩnh bị lời nói của anh ta đâm trúng, trong nháy mắt im lặng.

Trước khi vẽ bản thiết kế này, cô quả thật từng phân vân không quyết định được là dùng hệ màu sáng hay tối.

“Trong điện thoại của cô chắc là có phần mềm hội họa mini chứ?” - Anh ta tiếp tục.

Tiểu bạch kiểm hiểu được cũng khá nhiều, Lãnh Tĩnh không phải là không kinh ngạc, bàn tay mò vào trong túi quần, đang do dự có nên đưa điện thoại di động cho anh ta hay không, ngay lúc này anh ta đã cầm cổ tay của cô, lấy đi chiếc điện thoại của cô.

Chụp hình, tìm được phần mềm, thuần thục đổi màu. Làm liền một mạch, Địch Mặc giơ màn hình đến trước mắt cô, “Như thế nào?”

Lãnh Tĩnh trầm mặc.

“Còn có cái này”, anh ta lại từ trong folder hình lấy ra một tấm, “Đại lưng trực tiếp sử dụng sợi dây thừng mảnh nhỏ thay thế là được?”

“Mới vừa rồi anh còn luôn miệng nói là do bản thiết kế của tôi rớt xuống đất anh mới giúp tôi nhặt lên, sao giờ lại quang minh chánh đại lục lọi folder hình rồi?”

Anh ta dường như đã sớm đoán được cô sẽ hỏi tội, lơ đãng bĩu môi.

Lĩnh vực chuyên nghiệp bị người khác chà đạp, mất mặt khẳng định là cso, sức lực của Lãnh Tĩnh cũng hết sạch, suy nghĩ một chút, hậm hực đổi giọng, “Mấy thứ đồ chơi của phụ nữ anh không hiểu rõ!”

Anh cười như không cười, “Chớ xem thường một trí khôn của một con vịt.”

Tiểu bạch kiểm vẫn còn đang chỉnh màu trên điện thoại di động của cô, ngại ngần cản anh ta đưa ra ý kiến quý báu, Lãnh Tĩnh ngại không dám nói thêm cái gì, đợi đến khi nhìn thấy rõ anh ta đang bấm số điện thoại mà không phải đang sử dụng phần mềm, cô muốn ngăn cản thế nhưng đã muộn.

“Này!” - Lãnh Tĩnh vươn tay đoạt ——

Điện thoại trong túi Tiểu bạch kiểm vang lên.

Anh ta hài lòng ấn phím tắt, hai tay dang trả lại điện thoại, cực kì có phong thái thân sĩ lịch lãm, “Đây là số của tôi, nhớ call tôi.”

Lãnh Tĩnh cũng không thêm để ý, trừng anh ta, cầm lại điện thoại di động, chuyện thứ nhất chính là delete số của anh ta trong menu, ấn mạnh tay trên bàn phím, hằm răng bị nghiêng chặt vang lên ken két, nhưng nhìn cô càng tức giận, nụ cười của anh ta lại càng thêm ấm áp, “Xin hỏi tên của tiểu thư?”

“Khốn kiếp!”

“Khốn kiếp? Tên của tiểu thư thật đặc biệt.”, anh ta lấy ra di động của mình lưu lại, ngoài miệng luôn treo nụ cười, “Đúng rồi, tôi tên là Dịch Mặc.”

Liên tục mấy ngày nay Lãnh Tĩnh đều lo lắng sẽ nhận phải cuộc gọi quấy rối, nên từ đầu đến cuối không dám buông lỏng đề phòng.

Hồ Nhất Hạ sau khi kết hôn, giới nữ trong nhà chỉ còn sót lại cô và quái nữ QQ. Sắc dục của quái nữ QQ chỉ cho cô được một đề nghị, “Yêu nghiệt phương nào? Cô giới thiệu hẳn cho tôi biết, để tôi đi thu phục anh ta.”

(—)

Sự phiền não của cô không có chỗ giải bày, chỉ có thể tự động tiêu hóa.

Ở dưới tình trạng ‘nơi-nào-có-mặt-Miss. Thời kì mãn kinh-nơi-đó-có-dâm-uy’, mấy ngày nay ngay cả đến tắm bằng vệ Lãnh Tĩnh cũng không được chạm tới, ngược lại toàn làm mấy công việc tạp vụ trong phòng thiết kế.

Không có chuyện không như ý nhất, chỉ có chuyện càng không như ý——

Vẫn loay hoay bận bịu kéo dài hơi tàn đến buổi trưa như cũ, cô đột nhiên nhận được cuộc gọi từ một số điện thoại lạ.

Một khắc kia, Lãnh Tĩnh thật hy vọng biết bao nhiêu về người bên đầu điện thoại kia là Tiểu bạch kiểm, như vậy tối thiểu cô có thể chửi mắng anh ta một trận để giải tỏa tâm lý ức chế, “Vị nào?”

Cô tức giận.

Đáng tiếc, trong ống nghe truyền tới giọng nói của vị bạn trai mới tình đầu sắp sửa kết hôn.

“Lần trước gửi thiệp mời cho em, đã nhận được chưa?”

“ ”

“Thật ra thì. Mặc dù trên thiệp mời viết là mang theo bạn tham gia, nhưng.” - Bạn trai mới tình đầu của cô tựa hồ lúc cô nhắc điện thoại nghe máy đã nghe thấy tiếng sư tử rống của cô nên vẫn còn có chút kiêng kỵ, giọng nói lấp ba lấp bắp, “. Nếu như em không có bạn đi cùng, cũng có thể đi một mình.”

“Ai nói tôi không có bạn?” Lãnh Tĩnh lạnh lùng phản lại một câu.

Anh ta có vẻ như muốn nói lại thôi.

Năm đó bị phản bội cô đã từng khóc lóc, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự thay nước mắt của mình cảm thấy không đáng, nhưng giây phút này, Lãnh Tĩnh phát hiện ra mũi mình có chút cay cay.

Thật may là lúc này, có người gõ tay trên mặt bàn.

Bàn làm việc tạm thời của Lãnh Tinh ở bên cạnh nhà kho, đang lúc nghỉ trưa tìm tới cửa chính là tên chân chó theo đuôi số 1 của Miss. Thời kì mãn kinh, “Bảo cô đem những quần áo này đưa đến tận nhà khách hàng.”

Nói xong ném cho Lãnh Tinh một tờ list được in ra rất chằng chịt những số hiệu mẫu quần áo cùng địa chỉ khách hàng.

Chân chó NO. 1 lắc lắc cái eo nhỏ đi mất, Lãnh Tinh cắn răng, “Hôn lễ của anh tôi nhất định sẽ tới đúng giờ.” - Tiếng nói vừa dứt, “Tít” một tiếng cúp máy.

Lãnh Tinh mang theo gần trăm bộ quần áo chạy ở bên ngoài nguyên một buổi chiều, từ lúc mặt trời lên cao đến lúc chiều tối, cuối cùng chỉ còn sót lại một người khách cuối cùng.

Thấy tên người khách cuối cùng, cô thật sửng sốt một lúc lâu.

Hàn Thiên Thiên? Tài chủ mới của Tiểu bạch kiểm?

Khu chung cư theo hình thức khách sạn, sau khi qua cửa an ninh đến thang máy là có thể trực tiếp thông đến Hàn gia. Hai dấu chấm hỏi cứ như vậy vẩy vẩy khốn nhiều loạn Lãnh Tinh, cho đến khi cô ra khỏi cửa thang máy.

Phóng mắt nhìn khắp nơi, trong phòng không có một bóng người.

“Xin hỏi?”

Thanh âm của cô từ đỉnh nóc nhà vang vọng xa thẳm. Dừng một chút, cô tựa hồ nghe thấy lâu hai có người nói chuyện, “Lên đây đi.”

Phải Thanh âm của một người đàn ông.

Lãnh Tinh xách theo vài hộp tinh xảo đựng trang phục bước lên lầu, đẩy ra một gian phòng có cửa đang khép hờ duy nhất trong tất cả các phòng ở lầu hai.

Cô nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở trước bàn làm việc đang làm việc.

Người đàn ông giương mắt nhìn cô.

“Tôi tới vì Hàn.” - Đầu lưỡi cô như bị thắt chặt lại.

Tại sao bị thắt chặt?

Bởi vì người đàn ông đó đứng lên, bắt đầu, bắt đầu, bắt đầu. Cởi quần áo? ? ! !

Anh ta cởi quần áo để qua một bên, xuyên qua chiếc gương to liếc cô một cái liền nằm sấp trên giường, “Bắt đầu đi.”

Hàn Tự nằm lì ở trên giường chờ đợi, sau lưng không có bất cứ động tĩnh gì. Sau đó, bên tai dần dần vang lên âm thanh rất nhỏ, tương tự như thanh âm nấc nghẹn của đứa bé.

Anh không hiểu quay đầu lại.

Vừa quay đầu lại thì có N cái hộp đang bay về phía anh. Trong màn hộp bay trong không trung kia, anh lơ mơ nhìn thấy sự tức giận của một cô gái trẻ, “Tôi bán quần áo, không bán thân.”

5. Chương 5: Một Ngày Làm Tài Chủ

Dịch: Heidi

Hãy để chúng ta quay trở lại mấy giờ trước.

Hàn Tự vừa công tác trở về đã bị người họ Địch nào đó hẹn đi hội quán kiếm đạo. Lý do của tên họ Địch kia hết sức đường hoàng, “Em gái cậu sợ cậu lao lực quá mà chết, đặc biệt cầu xin tôi lôi cậu ra ngoài xả hơi cho thư thái.”

Chuyến đi công tác lần này không thể thành công, trừ bỏ được mối đầu tư nguy hiểm, Hàn Tự đang cần chỗ phát tiết, không nói hai lời cúp điện thoại, ném hành lý cho trợ lý, trực tiếp lái xe từ sân bay tới hội quán kiếm đạo.

Đổi trang phục kiếm đạo, sức lực mạnh mẽ của người quân tử được miêu tả vô cùng sinh động, tiếng va chạm của kiếm gỗ “cộc choang” vang lên bên trong hội quán, Địch Mặc liên tiếp trúng 3 nhát của anh ta, tóc cũng ướt hết, anh không giận ngược lại còn cười, “Ồ, lửa giận không nhỏ nha!”

“Show diễn châu báu của cậu thành công như vậy, xuân phong đắc ý, làm sao có thể hiểu được tâm trạng thất bại của nhân vật nhỏ bé như tôi chứ?”

“Ấy, tôi còn phải chờ tổng giám đốc Hàn ngài giúp tôi thoát khỏi số đào hoa nữa kìa” - Địch Mặc hài hước nhìn anh ta, “Tôi rất có thành ý.”

Hàn Tự cử động cổ tay, mới vừa rời vung kiếm dùng quá sức, hai cánh tay đã có chút tê rần, tỉ mỉ nhìn Địch Mặc một lượt, “Nếu như cậu thật sự có thành ý, thì cứ dốc hết sức đánh với tôi một trận, đừng cho là tôi không nhìn ra cậu đang nhường tôi.”

Địch Mặc có chút không xác định hỏi anh ta, “Cậu chắc chắn?”

Hàn Tự trầm mặc đứng ngay ngắn, chuẩn bị tốt tư thế. Địch Mặc thấy vậy, từ từ nghiêm túc lại, đem mặt nạ bảo hộ khẽ gạt xuống, cầm kiếm chậm rãi lui về phía sau ba bước, hít sâu. Bắt đầu ——

Một phút phản kích ra ngón đòn rất nhanh.

Một phút đồng hồ sau, Hàn Tự bị đánh nằm trên đất, nhưng anh ta rất nhanh đã ngồi dậy, khoe miệng dưới mặt nạ nhếch lên nụ cười thỏa thích, niềm vui tràn trề.

Địch Mặc đi đến trước mặt anh ta, tháo mặt nạ bảo hộ xuống, có chút xin lỗi quan sát đánh giá anh ta, “Tôi nghĩ, cậu cần tôi giúp cậu giới thiệu một vị sư phụ xoa bóp bấm huyệt.”

Sau đó?

Sau đó Hàn Tự nằm sấp ở trên giường, chờ thử một chút kim bài công phu trong truyền thuyết của nữ sư phụ, lại không ngờ chờ được lại là tiếng khóc của cô gái này.

Nửa người trên của Hàn Tự trần trụi vốn toàn chỗ xanh chỗ tím, hôm nay lại bị những hộp quà đầy cộm nặng nề đập mạnh trúng, đau đớn trong nháy mắt gia tăng gấp bội, anh cắn răng rời giường, liếc mắt nhìn lo-go trên hộp quà, bình tĩnh hiểu ra, đang định nói xin lỗi, cô gái trước mắt đã chop được cái gạt tàn thuốc trên bàn làm việc, giơ tay lên định đánh về phía anh.

Cái gạt tàn thuốc dày chừng hai cm, trong thời gian nửa giây Hàn Tự nhanh chóng tính toán một chút khả năng chính mình phải bỏ mạng vì nó——

Nửa giây sau, trên bàn làm việc vang lên tiếng chuông điện thoại cứu mạng anh.

Hàn Tự cảm thấy mình sắp điên rồi, thế nhưng lại đưa tay ra làm động tác “Tạm ngừng” với cô gái này, “Đợi đợi chút, tôi nghe điện thoại trước đã.”

Lãnh Tĩnh cũng cảm thấy mình gần điên rồi, nghe anh ta nói như vậy, cái gạt tàn thuốc trong tay thế nhưng không chịu hành động tiếp mà ngưng chừng giữa không trung.

Hàn Tự lôi áo sơ mi mặc vào, động tác vốn có chút gấp gáp, nhưng sau khi thấy trên màn hình hiện ra số điện thoại, động tác của anh càng vội vã hơn, gần như là dùng tốc độ ánh sáng bắt máy, “Alo!”

“Tay nghề của sư phụ như thế nào?”

“Tôi bị cậu hại chết rồi!” - Vừa dứt lời Hàn Tự lập tức bực dọc cúp máy, cài lại nút áo, vẻ mặt căng thẳng, “Cô. . . . là tới đưa quần áo cho Thiên Thiên?”

Đến lúc này, Lãnh Tĩnh miễn cưỡng coi như là đã bình tĩnh lại, để gạt tàn thuốc xuống, lặng lẽ gặt đầu một cái, trong lòng đang suy nghĩ, đám ma Hàn Thiên Thiên này rốt cuộc nuôi nhốt bao nhiêu người đàn ông?

Y phục đắt giá bị rơi rớt trên giường lẫn trên đất, Lãnh Tĩnh thu gọn xong, đem biên lai đưa tới trước mặt anh ta, “Xin ký nhận.”

Hốc mắt cô còn đỏ, cũng đã bày ra một bộ dáng khách hàng là thượng đế, Hàn Tự cúi đầu ký tên, lại do dự ngẩng đầu nhìn cô một chút, “Xin lỗi cô, vừa rồi cái đó là. hiểu lầm.”

Lãnh Tĩnh cười một cái, cầm lại biên lai chuẩn bị đi, một khắc xoay người kia khuôn mặt tươi cười ngay lập tức thu lại hoàn toàn, vẻ mặt lạnh lẽo rời đi.

Hàn Tự đứng ngay tại chỗ ngăn người, lúc đi ra khỏi phòng ngủ đã nhìn thấy cô gái này đi xuống lầu, hần không gọi cô lại, chỉ đứng trên hành lang đưa mắt nhìn cô rời đi, vẻ mặt có chút bối rối. Cúi đầu nhìn tờ biên lai trong tay, nhìn thấy cột dành cho chữ kí của nhân viên, anh không tự chủ được đọc ra miệng, “Lãnh —— Tĩnh ——”

Điện thoại của Hàn Tự đang ở trong tay, tâm trạng trong lồng ngực chất chứa khó nói lên lời, cũng không dễ chịu gì. Anh gọi lại số máy vừa gọi tới, “Tôi cảm thấy chúng ta nhất thiết phải đánh lại trận nữa.”

“Vừa cúp điện thoại của tôi vừa muốn đánh tôi, xem ra hôm nay lửa giận trong người cậu thật không nhỏ”, giọng nói bên kia rất lười biếng, có chút không thèm để ý, “Lần sau đi, hiện tại có chuyện, đang đợi người.”

Địch Mặc cúp máy, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe liếc mắt nhìn tòa văn phòng trước mặt, lại nhìn đồng hồ, ước lượng thời gian tan sở cũng đến, vui vẻ bấm gọi một dãy số được lưu trong danh bạ của anh với tên gọi “Khốn kiếp”.

Ngay sau đó, Lãnh Tĩnh vẫn đang trong thang máy, móc chiếc điện thoại đang réo vang trong túi xách, không quan tâm số lạ là của ai, cô cũng không thèm để ý nghe máy, trong lòng an ủi lời kịch của mình là: cho dù có xui đến đâu cũng không thể xui hơn lúc vừa rồi.

“Tan việc chưa?”

“Anh là?” - Lãnh Tĩnh nghe thấy đại khái có thể đoán được, nhưng còn cố hỏi lại, giọng nói đã ác liệt tới cực điểm coi như là tự thú nhận. Bản thân mình dưới cái gọi là tầng lớp thân sĩ bị uất ức, ít nhất có thể thông qua việc trêu chọc tên Tiểu bạch kiểm này lấy lại được chút tự ái chứ.

“Địch Mặc.”

“Ồ. là anh à. Tôi mới vừa đi đưa quần áo cho vị tài chủ họ Hàn của anh đó, nhà cô ấy có giấu một người đàn ông ‘sắc đẹp thay cơm’ đó, đoán chừng cô ấy đã vui vẻ với người mới rồi, chúc mừng anh thất nghiệp.”

“Cô đang ở. Hàn gia?” Anh ta tựa như nghe không hiểu.

Lãnh Tĩnh từ trong bức tường trong suốt trong thang máy nhìn thấy bản thân mình đang cười, quả nhiên, từ trên người tên côn đồ đó tìm được cảm giác tồn tại, phương pháp này rất khả quan, “Tôi mới từ Hàn gia về, chúc mừng anh thất nghiệp.”

Đầu dây bên kia đột nhiên rơi vào một loại trầm mặc tĩnh mịch, Lãnh Tĩnh không rõ chân tướng sự việc, chăm chú dựng lên lỗ tai cẩn thận lắng nghe, cứ như vậy vô cùng rõ ràng nghe thấy tiếng thở dài sâu kín của anh ta, “Tôi thất nghiệp, cô vui vẻ như vậy sao?”

Lãnh Tĩnh sững người.

Anh nói chuyện rất chậm, từ tốn, giọng nói kéo dài giống như ánh chiều tà, không có tần suất dao động, “Vậy tôi nói cho cô biết, tôi hiện tại không có nhà để về. Cô nghe được có phải càng vui vẻ hơn hay không?”

Lãnh Tĩnh sợ tới mức ngay lập tức cúp máy.

Tự nhận dạng vô tâm như cô, điều kỳ lạ là cảm thấy áy náy.

Đặc biệt là buổi tối ở nhà, khi trong tay cô cầm bản thiết kế tham khảo theo ý kiến của anh mà sửa đổi, khi chuẩn bị bắt đầu vẽ mẫu thiết kế, cảm giác áy náy càng lan tỏa sâu sắc.

Điện thoại di động ở bên cạnh dụng cụ thiết kế, cô hơi nghiêng đầu một chút là có thể nhìn thấy, hơn nữa giờ tay một cái là có thể cầm lên, Lãnh Tĩnh có cảm giác nếu cô không gửi đi tin nhắn này thì sẽ có lỗi với bản thiết kế kia.

“Có một công việc, Chủ nhật thuê anh một ngày, phụ trách đưa đón anh đi làm tan làm, còn bao ăn hai bữa, có làm hay không?” - Tin nhắn gửi đi rồi, Lãnh Tĩnh nhìn màn ảnh đếm thời gian —— cô chỉ chờ ba phút, ba phút nếu anh ta không trả lời tin nhắn, hết hạn.

Kết quả?

Nửa phút còn chưa tới đã có cuộc gọi tới, tiếng chuông gọi tới vang vọng trong căn phòng vắng lặng, Lãnh Tĩnh trong lúc nhất thời có chút khẩn trương, trên màn hình điện thoại hiển thị Tiểu bạch kiểm gọi tới, hơn nữa trong đêm tối, giọng nói của anh rất thanh tỉnh, không hề có chút ngái ngủ, “Công việc gì?”

“Nói trước nhé, giá tôi đưa ra không cao.”

“Giá tiền không thành vấn đề.”

Anh ta đáp ứng sáng khoái như vậy, Lãnh Tĩnh ngược lại tỏ ra ảo não, về tính chất công việc cô sống chết đều không thể nói ra được, chỉ nói với anh ta, “Nhà anh ở đâu? Chủ nhật tôi đến đón anh, nhớ đến lúc đó mặc âu phục.”

“ ”

“Alo?”

Anh ta dường như là đang suy tư cái gì đó, trả lời chậm như tiếng vỗ bàn: “Cái đó, trước mắt tôi không có chỗ ở cố định, hơn nữa tôi không có âu phục.”

“Tiểu bạch kiểm có người nào như anh không hả? Phòng ốc không mò được, tiền cũng không còn vớt được” - Lãnh Tĩnh lau mồ hôi, đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, “Thôi, tối thứ sáu sau tám giờ anh tới phòng thiết kế tìm tôi.”

“Thần bí như vậy?” - Anh ta khẽ kéo dài âm cuối câu nghe giống như kèm theo sự không rõ chân tướng mà chọc ghẹo, Lãnh Tĩnh nghe xong, cố làm ra vẻ bình tĩnh rồi cúp máy.

Tám giờ tối thứ sáu, văn phòng đã sớm không còn một bóng người, phòng thiết kế chỉ còn lại mỗi Lãnh Tĩnh, dưới mệnh lệnh của Miss. Thời kỳ mãn kinh, cô phải quét dọn văn phòng.

Lãnh Tĩnh vốn nên cầm cây lau nhà lau chùi khắp phòng, thế nhưng lúc này lại vắt chéo hai chân ngồi ở trong phòng làm việc của Miss. Thời kỳ mãn kinh, ngón tay nhíp nhàng nhíp nhàng gõ lên mặt bàn.

Đại khái khoảng mười lăm phút sau, Tiểu bạch kiểm đến.

Men theo tất cả gian phòng làm việc, đẩy cửa một phòng sáng nhất đi vào, Dịch Mặc nhìn thấy trên ghế tổng có một người phụ nữ ngهنh ngang đang ngồi, anh vừa bất đắc dĩ vừa lắc đầu vừa mỉm cười.

“Anh nhìn đi, tôi có phong phạm làm tài chủ một ngày của anh không?”

Dịch Mặc chưa từng thấy biểu tình nhàn hạ của cô như vậy bao giờ, tựa như con mèo lười biếng, một đôi mắt mèo lóe lên tia sáng lấp lánh.

“Một ngày tài chủ?” - Anh gật đầu, “Có, tương đối có.”

Lãnh Tĩnh ngó ngó anh, hài lòng đứng lên, cầm lấy trang phục được treo lên cạnh ghế dựa trực tiếp đi tới bàn thiết kế có hình dạng, kích thước quốc vương trong phòng thiết kế, “Đây là thiết kế nam trang tôi chuẩn bị đem đi dự thi, chất liệu vải là hàng thượng đẳng, anh tới đây, cởi áo khoác ra, tôi đo thử thân hình của anh.”

Anh ta ngoan ngoãn bước tới.

Cô cầm lấy thước dây, vừa đo vừa nói nhỏ, “Chỉ tiết có chút khoa trương, đến lúc đó tôi sửa lại một chút, rất nhanh sẽ ok. Chờ tôi một tiếng, thuận tiện giúp tôi lau cái hành lang kia đi. Cây lau nhà hay bất cứ cái gì đều ở trong phòng nhỏ bên cạnh phòng trà nước.”

“Lau nhà cũng là một phần công tác?” - Giọng nói của anh ta vui vẻ hỏi ngược lại, nhìn bàn tay nhỏ bé trắng mịn của cô đang du ngoạn trên người anh.

Hai người tán gẫu câu được câu không, dần dần không khí bắt đầu dề mê, Dịch Mặc khẽ cúi đầu, mái tóc mềm mại của cô sượt qua cằm anh, trong lòng xúc động, giọng nói của anh vừa thấp vừa trầm, “Cô có nghĩ tới việc sáng lập nhãn hiệu thời trang của riêng mình hay không?”

“Không có tiền.” - Lãnh Tĩnh vừa nói vừa ngẩng đầu lên, lập tức rơi vào trong ánh mắt anh. Một giây, hai giây, ba giây. Cô nghiêng nghiêng đầu, “Hơi ngồi xuống chút, tôi đo kích thước vai cho anh. Không có việc gì cao như vậy để làm gì? Tay của tôi giờ đến mỗi nhừ rồi này.”

“Cô xác định?” - Anh ta hứng thú cười cười, nhìn có vẻ không có ý tốt.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Bão anh ngồi xổm xuống thì ngồi đi!”

Anh ta rất phối hợp nhẹ ngồi xổm xuống, sau đó —— Lãnh Tĩnh lập tức hối hận. Góc độ mà anh ta ngồi xổm xuống hết sức xảo trá, trong nháy mắt, cự ly giữa hai người không ngừng kéo gần lại, thậm chí còn thành mắt đối mắt, mũi đối với mũi, miệng. đối miệng.

Hô hấp của anh ta ầm ập, không có mùi thuốc lá, mùi vị rất sạch sẽ, nhẹ nhàng phả ở trên môi cô, Lãnh Tĩnh run rẩy, lặng lẽ lui về phía sau một bước, “Tôi đo xong rồi, anh đi lau hành lang đi.

6. Chương 6: Nóng... Quá!

Lãnh Tĩnh đánh giá chiều cao, dáng hình luôn luôn rất chính xác, hình ảnh nửa người trên trần trụi tiểu bạch kiểm vẫn tồn tại trong đầu cô, Lãnh Tĩnh đánh giá tiếp thân hình hần có lẽ so với thân hình của nam model cũng không hề kém, buổi chiều trong lúc làm việc cũng đã lên lút sửa lại được hơn phân nửa, vì mơ ước bản thiết kế này của cô mau chóng được lên sàn diễn, cô càng thêm hăng hái, không đến nửa giờ đã làm xong.

Đi ra khỏi phòng làm việc thì nhìn thấy...Ồ a! Bên ngoài đèn điện sáng trưng, sàn nhà trơn bóng như mới, Lãnh Tĩnh giơ tay lên sờ sờ chiếc lá trên tấm bình phong màu lục, không có chút bụi nào.

Tiểu bạch kiểm đang ngồi ở chỗ làm việc của cô, cánh tay vươn ra, ý bảo cô cứ đi xung quanh mà kiểm tra, Lãnh Tĩnh có chút không thể tưởng tượng nổi, ngón tay quét một đường dọc theo mỗi góc trên bàn làm việc, thật sự là không dính một hạt bụi nào: “Đủ nhanh đó!”

Dịch Mặc nhướng mày, nhưng lời nói dương dương tự đắc kia cũng còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, người phụ nữ này liền ném bộ âu phục vào lòng hắn: “Đi! Đi thay quần áo.”

Dịch Mặc nghe thấy buồn cười: “Cô thật đúng là xem tôi như nô tài của cô à?”

Lãnh Tĩnh bĩu môi, bày ra cái vẻ “Tôi gây khó dễ cho anh đấy”: “Đúng rồi, chúng ta phải đi tới chỗ Amy trộm đôi giày da trước đã, size của anh là bao nhiêu?”

Dịch Mặc im lặng lắc đầu, nói ra từ “trộm” quang minh chính đại như vậy, cô gái này không hổ là một đóa hoa hiếm thấy.

Dẫn tiểu bạch kiểm vào phòng thay đồ, Lãnh Tĩnh dựa cái bàn bên ngoài phòng thay đồ, dặn dò một câu: “Lúc đi giày vừa vừa phải phải thôi, chớ làm hư, sau ngày mai chúng ta còn phải trả chúng lại đó!”

Sau đó liền bắt đầu gọi điện thoại cho cô bạn thân còn đang hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài.

Chênh lệch múi giờ đến hai tiếng, không phải là giờ làm việc cũng không phải là giờ ngủ, nhưng đợi cho đến khi tiếng chuông cuối cùng của cuộc gọi réo lên, mới có người bắt máy.

Tuy rằng đã bắt máy, nhưng Hồ Nhất Hạ kể cả không nói lời nào, khiến cho Lãnh Tĩnh đều có chút mù mờ không hiểu ra sao: “Hồ Nhất Hạ?”

“Ừm. Ừ.”

“Lâu như vậy mới nghe điện thoại, đang bận?”

“Ừm. Không có, không có.”

Giọng nói của cô bạn tốt hơi là lạ, có chút lười biếng, nhưng lại tựa như không phải lười biếng, mà là một loại quyến rũ khó tả, Lãnh Tĩnh không nhận được nhãn mác lại, giọng nói không khỏi có chút chần chừ do dự: “Có phải chồng cậu có chiếc xe Spyker hay không? Ngày mai cho tớ mượn dùng một ngày được không?”

“Hả?” Giọng nói của Hồ Nhất Hạ rất nhỏ, âm lượng rất nhẹ, nói chuyện tựa như hết sức khó khăn, “Được. Cậu, trực tiếp. ồ, trực tiếp cầm cái chìa khóa dự phòng đi tới khu chung cư của chồng tớ, chìa khóa xe đều ở đó. Ồ đó, ừm.”

“Làm sao cậu lại thờ ơ gấp như vậy hả?”

Lãnh Tĩnh càng nghe càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói ra được cái gì không đúng, Hồ Nhất Hạ lại thờ ơ nhẹ ra trong chốc lát mới chậm rãi đáp: “Ách. Ừm, tớ đang vận động.”

“Vận... động?”

Chân mày Lãnh Tĩnh càng cau lại sâu hơn nữa, đang lúc đáp án nào đó đang chuẩn bị sống động hiện lên thì đầu kia điện thoại tựa như bị chuyển vào trong tay một người khác, ngay sau đó, một giọng đàn ông vang lên khiến người ta có cảm giác không dám đắc tội: “Vận động trên giường.”

Lãnh Tĩnh sợ tới mức tay run lên, cứ như vậy cúp luôn điện thoại. Đại khái sau một phút đồng hồ, hắc tuyến đầu đầu còn chưa kịp tắt đi, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cô nhìn tên người gọi tới nhấp nháy trên màn hình điện thoại, hơi do dự, nhưng vẫn nghe máy, hồi phục một tâm trạng lúng túng một chút: “Xong chuyện với chồng cậu rồi?”

” Nghỉ ngơi giữa trận.” Giọng nói này. . .

Giọng đàn ông trầm thấp lạnh cứng, giọng nói hết sức xúc cảm, giọng nam nghe lại càng làm cho người ta không dám đắc tội. . .

Tay Lãnh Tĩnh lại run lên, thật may là đang lúc cô sợ quá lại định cúp máy lần nữa, một giọng nữ quen thuộc hờn dỗi vang lên: “Ghét, trả em điện thoại. . . “

Rốt cuộc điện thoại đã trở lại trong tay cô bạn, Lãnh Tĩnh âm thầm sụt sịt một tiếng: “Các cậu, cẩn thận bị lao lực quá mà chết đó.”

“Tối chỗ này ngày đầu tiên đã gặp phải động đất, 14 ngày kế tiếp, ngày nào cũng loay hoay bận rộn, thật không dễ dàng gì hôm nay mới được nghỉ ngơi, bọn tớ đương nhiên phải tận dụng thời gian rồi!” Xem ra nguyên khí của Hồ Nhất Hạ đã hồi phục, giọng nói rốt cuộc không còn vẻ quyến rũ mê hoặc nữa, “Đúng rồi, vừa rồi tớ chưa nói xong, chìa khóa xe để trên kệ gần bên phải lối vào thư phòng, tùy cậu chọn.”

“Ừ.”

“Còn nữa, cậu mượn xe làm gì?”

Hành động mạo xưng là trang hảo hán thật có chút khó mở miệng, Lãnh Tĩnh úp úp mở mở: “Cái đó, cậu cũng biết đấy, ngày mai hôn lễ của tên khốn kiếp nào đó, tớ không muốn ở trước mặt hắn và vợ của hắn. . .” Đang lúc này, cánh cửa phòng thay đồ được mở ra.

Lãnh Tĩnh ngẩng đầu, sững sờ.

“Cậu cùng ông chồng yêu của cậu tiếp tục vuốt ve an ủi nhau đi, để cho hắn sốt ruột chờ đợi tớ sợ tớ khó giữ được cái mạng nhỏ này.” Lãnh Tĩnh nói xong lập tức cúp máy, ánh mắt từ đầu chí cuối nhìn chằm chằm về phía trước, nhưng càng nhìn càng trở mất.

Cô có chút không xác định được mình có quen biết người đàn ông trước mặt này hay không.

Người đàn ông ở trong khách sạn quần khăn tắm, để trần nửa thân trên, cùng Miss. Thời kì mãn kinh làm ra chuyện không hợp phép, hay là người đàn ông mặc quần jean áo thun, có chút không chỉnh tề, ở dưới sân khấu T chỉ tay năm ngón đối với cô... Ai mới là người mà cô biết.

Trước mắt hắn mặc áo sơ mi trắng phẳng phiu, áo khoác vest màu đen cùng với chiếc quần dài cùng màu, kết hợp với đôi giày da màu đen sáng loáng, cả người nổi bật lên sự lạnh lùng mà cứng rắn, thậm chí trong mắt đều có nhiều hơn một tia tăm tối.

“Mặc vào long bào cũng giống thái tử quá ha, không tề, không tề. Quả nhiên ‘người đẹp vì lụa.’”

Lãnh Tĩnh ho khan hai tiếng, chẳng biết tại sao còn thấy ngượng ngùng hơn so lúc vừa rồi quấy rầy việc tốt của hai vợ chồng người ta, ánh mắt đảo loạn trên người hắn, chính là không thể nhìn thẳng vào mắt hắn, sau đó cô ý thức được một vấn đề: “Tại sao cả vạt của anh lại thất thành hình dạng quỷ quái này?”

“Đây là lần thứ hai trong đời tôi thất cả vạt.” Hắn tựa như biết mình có bao nhiêu lực sát thương vậy, nhìn chằm chằm vào cô không hề chớp mắt.

“Hả? Vậy sao?” Rốt cuộc Lãnh Tĩnh tìm được lý do xem thường hắn lần nữa, chậm rãi bước tới, vừa giúp hắn thất cả vạt vừa thuận miệng hỏi một chút, “Lần đầu tiên là lúc nào?”

“Trong lễ tang của mẹ tôi.”

Động tác trên tay của Lãnh Tĩnh không nhịn được mà ngừng lại.

Có chút không xác định ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt của hắn có một giây rất nghiêm túc, nhưng lại nhanh chóng khôi phục nụ cười: “Không ngờ cô lại dễ bị dọa đến vậy, aiz, tôi đùa thôi.”

Lãnh Tĩnh khẽ nheo mắt lại, trong đôi mắt phát ra tín hiệu nguy hiểm, quả nhiên, một giây kế tiếp cô dùng sức kéo cả vạt thất khít lên cao.

Vừa kéo căng, cổ họng Dịch Mặc nhất thời bị khít chặt.

Lãnh Tĩnh tay nắm chặt cả vạt, điệu võ dương oai nhìn hắn, nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, sự dương dương tự đắc trên mặt cô như bị cứng lại...

Dịch Mặc theo bản năng dè tay cô lại, bản năng bị tập kích tức khắc phải phản kích đang tác quái, không cho phép đại não phản ứng, hắn đã lật ngược lại cổ tay của cô, chớp mắt một cái liền đem cô áp lên trên tường.

“Phịch” một tiếng, Lãnh Tĩnh không nhịn được thét chói tai: “Tay của tôi!”

Lúc này Dịch Mặc mới phản ứng lại, từ từ buông cô ra: “Xin lỗi.”

Lãnh Tĩnh hận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, nhất thời lạnh mặt, rời khỏi phòng thiết kế, đến bãi đậu xe lấy xe, cả quãng đường không nói tiếng nào.

Quay đầu thấy tiểu bạch kiểm còn đang đi theo cô, Lãnh Tĩnh suy nghĩ một chút, lấy ra vài tờ tiền từ trong ví: “Đây là tiền xe, anh đi đi, sáng sớm ngày mai tôi thông báo lại cho anh địa điểm gặp mặt.”

“Tôi nhớ là đã nói qua cho cô nghe tôi đã không còn nhà để về nữa.”

“Liên quan gì tới tôi hả, tôi chỉ đồng ý với anh bao tiền xe và hai bữa ăn thôi.”

“Như vậy à. . .” Hắn giống như có chút mất mát, cúi đầu thấp xuống, tạo ra độ cong của chiếc cổ có vẻ như cô đơn, nhưng ngay tức khắc, giọng điệu của hắn liền thay đổi ngay, “Vậy tôi không thể bảo đảm ngày mai có thể xuất hiện đúng giờ hay không nữa, không biết có khiến cô một mình xuất hiện ở hôn lễ của bạn trai cũ hay không.”

Gương mặt của người phụ nữ này đột nhiên cứng ngắc lại, Dịch Mặc tự giác thấy nguy hiểm, lui về phía sau nửa bước: “Là vừa rồi cô nói chuyện điện thoại quá lớn tiếng.”

“Anh giỏi lắm!” Lãnh Tĩnh chợt mở cửa xe, “Lên xe!”

“Chỗ của tôi quả thật còn có một phòng trống, chỉ là để bảo đảm, anh tạm thời đưa chứng minh nhân dân cho tôi giữ, qua ngày mai sẽ trả lại cho anh.”

“Tay của cô vừa bị trật, để tôi lái xe cho, ” Dịch Mặc nói xong, cũng không cho cô thời gian phản ứng kịp, đảo mắt đã an vị trên ghế lái, “Chứng minh nhân dân của tôi không mang theo trên người, nhưng cô yên tâm, tôi không có hứng thú đối với mẫu phụ nữ cup A. “

-_-# “Vậy bây giờ anh đi lấy chứng minh nhân dân tới đây mau! Ngay lập tức! Bằng không cút xuống xe của tôi ngay!”

Dịch Mặc khẽ nhú mồm, chỉ là người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn trở gười, lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười: “Được rồi, tôi sai rồi. Cô là cup B.”

Đưa cái tên tiểu bạch kiểm có bạo lực khuynh hướng này mang về nhà của phụ nữ, Lãnh Tĩnh cũng có chút bội phục sự can đảm của mình, dù sao hần đối với cô mà nói, vẫn coi là người xa lạ.

Hắn ở khách sạn năm sao, nhưng mà hần bày tỏ hần chỉ đi làm công ở pub của khách sạn, buổi tối thuận tiện gác đêm ở Pub; xe của cô đậu ở bên ngoài khách sạn chờ, mà hần đi ra khỏi khách sạn, đưa cho cô không phải là chứng minh nhân dân, mà là hộ chiếu quốc tế...

Lãnh Tĩnh âm thầm quyết định, ngày mai hôn lễ kết thúc liền lập tức đem tên tiểu tử này đuổi ra khỏi cửa, rồi mới yên tâm mở khóa cánh cửa trong nhà mình.

“Một mình cô ở phòng lớn như vậy?”

Dịch Mặc vừa nói vừa nhìn vào trong nhà, nhắc chân liền đi vào, bị Lãnh Tĩnh ngăn lại: “ Tối nay anh ngủ lại ở căn phòng trống bên cạnh phòng ngủ của tôi, chú ý, sau 11 giờ rưỡi anh tuyệt đối không thể bước ra khỏi gian phòng đó nửa bước, bởi vì tôi còn có một cô bạn cùng phòng, cô ấy bình thường 11 giờ rưỡi mới trở về, nếu anh bị cô ấy phát hiện rồi, tôi liền ném anh ra ngoài đường.”

“Tuân lệnh, tài chủ.” Dịch Mặc vỗ vỗ vai cô, rõ ràng là khẩu xà tâm phật.

Hắn vừa nói vừa vòng qua cô bước vào nhà, nhìn bộ dạng lơ đãng của hần, Lãnh Tĩnh không yên lòng, chạy vào cửa trước, dẫn đầu chạy thẳng lên lầu hai, đến phòng của mình lấy chiếc chìa khóa dùng để khóa trái cửa lại rồi mới chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Lúc này, Dịch Mặc cũng đã lên đến lầu hai, Lãnh Tĩnh cầm chìa khóa trên tay giấu ra phía sau, một tay kia chỉ chỉ vào gian phòng tại góc khuất hành lang: “Anh ở phòng đó.”

Dịch Mặc dừng lại, nhìn bộ dạng thờ không ra hơi cô, ánh mắt nheo lại như kiểu dò hỏi, Lãnh Tĩnh làm ra dáng vẻ trong lòng không có tính toán gì: “Ngờ ngạc cái gì, mau vào đi!”

Hắn làm y như lời đi vào phòng, Lãnh Tĩnh đứng ở cửa, nắm chặt lấy tay cầm trên cửa: “Trong phòng tắm có vật dụng bàn chải khăn tắm mới, giường cũng sạch sẽ, ngủ ...ngon...”, vừa dứt lời, Lãnh Tĩnh bất chợt kéo cửa lại.

“Cạch” một tiếng, âm thanh đóng sập cửa còn đang vọng lại trên lối hành lang, Lãnh Tĩnh đã nhanh nhẹn khóa trái cửa.

Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa không nhanh không chậm: “Này cô, cô làm gì vậy?”

Tiểu bạch kiểm trái lại gặp biến không sợ hãi, giọng nói cũng không lộ ra một tia không yên nào... Lãnh Tĩnh càng không có cảm giác tội ác : “Khóa anh lại tôi mới có thể an tâm, xin lỗi nha!”

Cô lắc lắc cái chìa khóa, cố ý lắc chúng vang lên leng keng, đặc ý thông thả bước đi về phòng của mình. Vốn là bởi vì ngày mai muốn đi ra ngoài, cho nên tối nay cô phải giải quyết sạch sẽ toàn bộ công việc, nhưng vừa mở máy tính ra, Lãnh Tĩnh lại không có tâm trạng làm việc.

Mở folder ẩn ra, chọn toàn bộ, delete, tất cả mọi tấm hình trong folder cứ như vậy đều bị bỏ vào thùng rác, người đàn ông ngày mai làm đám cưới ấy, bị cô lấy phương thức này để vứt bỏ rồi.

Vẫn có chút mất mát, dù sao cũng là bạn trai cũ, Lãnh Tĩnh an ủi mình, thay áo ngủ đi xuống lầu rót nước.

Phòng bếp không có đèn sáng, Lãnh Tĩnh mò mẫm rót chén nước ỳnh, đang chuẩn bị rời đi, cũng đúng lúc này, bên tai vang lên âm thanh giống như âm thanh phát ra lúc người ta đang ăn vậy, có tiếng răng môi đụng nhau, Lãnh Tĩnh bỗng đứng ngẩn ra.

“Ai? !”

Lãnh Tĩnh “tách” một tiếng bật đèn bàn lên. Sau đó, hoàn toàn sững sốt.

Cái gì gọi là đả kích liên tiếp? Chính là tiếp theo việc cô quấy rầy cô bạn chí thân Hồ Nhất Hạ”Vận động trên giường “, lại chạm phải cô bạn cùng phòng QQ nữ “Vận động trên bàn ” .

Ánh đèn sáng choang, Lãnh Tĩnh không chỉ có thấy rõ QQ nữ ngồi ở bên cạnh bàn, cũng thấy rõ người đàn ông một nửa trần trụi đứng ở giữa hai chân QQ nữ.

QQ nữ cùng bạn trai cũng ngây ngẩn cả người, vẻ mặt bạn trai lúc trắng lúc xanh, QQ nữ rất nhanh đã tỉnh hồn lại, không chỉ không ngại ngần, còn cười tủm tỉm cười với Lãnh Tĩnh: “Ngày mai không phải cậu đi tham gia hôn lễ của ex (*) sao? Trễ thế này còn chưa ngủ, ngày mai hai mắt thâm quầng liền không tốt đó...!”

(*) Ex: bạn trai/bạn gái cũ

Trên thế giới này Lãnh Tĩnh chỉ bội phục QQ nữ này, cố gắng điều chỉnh sắc mặt, không có kết quả... cô thật sự không làm được vẻ thản nhiên như QQ nữ, xoay người sang chỗ khác mới miễn cưỡng tìm được về giọng nói của mình: “Hai người cứ tiếp tục, ngủ ngon.”

Nói xong cũng muốn bước nhanh rời đi, QQ nữ không quên nhắc nhở: “A! Ly nước của cậu nè!”

Lãnh Tĩnh tiện tay cầm lấy cái ly trên bàn, “Ừng ực ừng ực” tu vài hớp, lập tức lách người. QQ nữ đưa mắt nhìn cô biến mất dạng, không nheo mắt vào trong ngực bạn trai: “Anh yêu, tiếp tục. . . “

Người bạn trai nhìn cô, lại lo âu nhìn ly nước kia trên bàn, cuối cùng, đưa cái ly bên cạnh ly nước vừa bị uống cạn tới trước mặt QQ nữ: “Bạn em đã uống sạch ly nước có bỏ thêm liều (thuốc) của chúng ta rồi.”

QQ nữ sững sốt, dần dần hiểu được, chợt vỗ trán một cái: “Trời!” Sự bình tĩnh trong nháy mắt vỡ vụn.

Nóng . . . Quá!

Lãnh Tĩnh trần trọc trở mình hồi lâu, chợt ngồi dậy từ trên giường.

Lại rửa mặt, lại nóng đến càng khó chịu hơn, từ tấm gương trên bồn rửa mặt, nhìn đến thấy gương mặt đỏ hồng của mình, Lãnh Tĩnh hơi nổi giận, nóng ran như thế là vì sao? Là bởi vì bất gặp”vận động trên bàn ” ?

Có chút xem thường chính mình.

Tìm chiếc áo ngủ càng mỏng càng mát hơn, lần nữa chạy thẳng tới phòng tắm.

Cũng trong lúc đó, ở căn phòng cách vách.

Địch Mặc nhìn đồng hồ, đã qua rạng sáng. Người phụ nữ kia nói dối quả thật là mặt không đỏ tim không đập nhanh, gian phòng này căn bản không có phòng tắm, không có đồ dùng rửa mặt mới tinh thì thôi đi, mấu chốt là ngay cả bồn đi tiểu cũng không có!

Thử mở khóa, không có kết quả, Địch Mặc xem chừng người phụ nữ kia đã ngủ rồi, đi tới ban công, liếc mắt ước lượng xong khoảng cách của hai bên ban công, Địch Mặc hoạt động một chút gân cốt, trên vách tường hai ban công có đường ống, bám vào chúng, dùng cả tay chân để nhảy, Địch Mặc đã vững vàng đứng ở trên ban công của người phụ nữ kia.

Nhìn xuyên qua tấm rèm cửa sổ chưa được kéo kín vào trong nhà, bên trong tối đen như mực. Cô ta quả thật đã ngủ. Địch Mặc kéo cửa sổ ra, tiến vào lặng yên không một tiếng động.

Liếc một cái vào tấm ga giường có chút lộn xộn, Địch Mặc nhắm thẳng đến cửa phòng đi tới, lúc này, hần nhìn thấy từ khe cửa bên trên cánh cửa bên tay trái kia chiếu ra ánh sáng.

Trong cánh cửa kia chắc là. Phòng tắm?

Địch Mặc bắt giác dừng chân lại. Tiếp theo tăng tốc bước chân đi về phía cửa phòng.

qua cô giống như ăn phải xuân dược vậy, nếu không phải là tôi trói chặt cô lại, cô suýt nữa thì cường bức tôi rồi.”

Tư thế này cực kỳ tức cười, Lãnh Tĩnh vừa giận vừa hờn: “Vết thương trên người của tôi ở đâu ra?”

“Trình tiết của tôi suýt chút nữa rơi vào trong tay cô, lẽ nào cô cũng không cho phép tôi có chút phản kích tự vệ à?”

Hắn còn làm ra vẻ cười tủm tỉm, hoàn toàn không giống với vẻ hờn hển tức giận của cô, Lãnh Tĩnh đầu vầng mắt hoa, cánh tay mỏi nhừ, giọng nói tắc nghẽn, cũng không có hơi sức rống lên, vẫn còn muốn cạy mạnh: “Quý mới tin anh! Buông, buông tôi ra!”

Gương mặt Dịch Mặc lộ ra chút tà ý, một tay kéo lên vạt áo của mình: “Cô xem đi, cô cắn lên người tôi những vết này. . .” Lời còn chưa dứt, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người trong nhà đồng thời im bật, ngoài phòng QQ nữ lại đã phát ra giọng nói: “Con nhóc Lãnh? Tĩnh chưa?”

“Buông tôi ra!” Lãnh Tĩnh miệng hùm gan sứa trừng mắt một cái với tiểu bạch kiểm, vẫn cứ nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng âm lượng lại thấp xuống.

Dịch Mặc nhẹ nhàng buông tay, trong mắt lại tràn đầy cảnh giác, nhìn chăm chăm cô, nếu như kế tiếp cô muốn phản kích, hắn nhanh chóng có thể phản ứng lại được.

Sự thật chứng minh hắn quá lo lắng đi, Lãnh Tĩnh kéo ra cửa tủ quần áo, lôi cái áo ngủ bọc thêm lên người, trực tiếp đi ra mở cửa.

Lãnh Tĩnh chỉ kéo ra một cái khe cửa, cố gắng không để cho người trong nhà nào đó bị lộ ra ánh sáng. QQ nữ thấy cô bình yên vô sự, vui mừng thở ra một hơi, “Mới vừa rồi là cậu thét chói tai? Làm tớ hoảng sợ, tớ còn tưởng rằng cậu đem chính mình cho. . .” Vừa nói vừa không quên hí mắt nhìn vào trong nhà, đáng tiếc không thấy gì cả.

Lãnh Tĩnh một tay kéo tay cầm trên cửa, một tay chặt nắm cổ áo, nhịp tim đập càng nhanh, trên mặt không tỏ vẻ gì: “Cái gì?”

QQ nữ ngượng ngùng nói rõ, quanh co lòng vòng giả vờ thần bí, “Tối hôm qua tớ lấy được thứ tốt ở CrazyNight, vốn là muốn cùng hưởng thụ với ‘quả dâu nhỏ’, đáng tiếc bị cậu uống nhầm rồi. . .”

Lãnh Tĩnh sững sốt một chút.

CrazyNight. . .

Đồ tốt. . .

Quả dâu nhỏ. . .

Từng đoạn trí nhớ đứt đoạn bắt đầu được tập hợp lại trong đầu, Lãnh Tĩnh dần dần như đã hiểu ra, các ngón tay bắt giác cứng lại, sắc mặt trầm xuống, QQ nữ có hơi chột dạ, lặng lẽ lui về phía sau: “Tiểu Lãnh à, chuyện như vậy cũng không nên trách chị đây, là tự em đã cầm nhầm cái ly. Thứ kia có thể nói là thuốc tốt trị bệnh cô đơn phòng không, em không có đàn ông, coi như chị đây bỏ mất những thứ yêu thích thôi. Ăn không có tác dụng phụ, em yên tâm. . . .”

Lãnh Tĩnh từ từ gật đầu, từ từ đóng cửa lại, từ từ quay đầu lại, từ từ “lướt” trở về phòng, từ từ trở lại trước mặt Dịch Mặc: “Được rồi, tôi thừa nhận anh là chính nhân quân tử.”

Dịch Mặc nghe vậy, nụ cười nở được phân nửa, cô lại đột nhiên chuyển lời: “Nhưng là, làm phiền anh giải thích, đêm khuya không phải nên anh yên phận ngủ ở sát vách sao, không chết dí luôn trong đó lại chạy tới phòng tôi làm gì?”

“. . . .” Dịch Mặc im lặng vỗ trán, người phụ nữ này chẳng lẽ không có một chút lòng biết ơn nào hay sao?

Nào chỉ là lòng biết ơn, ngay cả lương tâm cô cũng không có...

Sáng sớm, ngay cả điểm tâm Địch Mặc cũng chưa được ăn, mới vừa rửa mặt xong liền bị cô đuổi vào garage, người phụ nữ này muốn để lại mỹ danh không muốn bị cô bạn cùng phòng phát hiện, cứ như vậy để cho hân đợi tiếng rưỡi ở trong garage. Một giờ sau rốt cuộc cô cũng xuất hiện, một câu quan tâm cũng chẳng có, trực tiếp đưa cho hân một hộp cơm giữ nhiệt, Địch Mặc lòng tràn đầy vui mừng mở ra nhìn...

Nguyên một hộp cháo trắng.

“Chúng ta đi tới nhà bạn tôi lấy xe trước, sau đó trực tiếp tới nơi tổ chức hôn lễ.” Lãnh Tĩnh ngồi vào chiếc xe nhỏ màu vàng của cô, vút lễ phục cùng âu phục vào chỗ ngồi phía sau, từ từ lái xe chạy khỏi garage.

Kề cà không thấy hân đáp lại, lúc này Lãnh Tĩnh mới nhìn xuyên qua gương liếc về phía hân một cái, “Sao lại không ăn?”

“Đầu lưỡi của tôi bị cô cắn rách rồi, vô phúc hưởng thụ món cháo của cô.”

Địch Mặc nói xong, ẩn ý nghiêng đầu nhìn cô, lại chỉ thấy gò má gập ghềnh không sợ hãi gì của cô. Không khỏi có chút thất vọng. Hân không biết là, dưới lớp ngoài cổ làm ra vẻ trấn định trước mặt này, có một giọng nói đang tuyệt vọng mà khàn khàn gào nhẹ: Tôi, hôn, một con Vịt. . .

Nhà mới của cô bạn tốt Hồ Nhất Hạ được trang hoàng hết sức ấm áp, Lãnh Tĩnh không kịp có thời gian để thưởng thức, tiểu bạch kiểm bị cô đẩy mạnh vào trong toilet thay quần áo, tự cô đi lấy chìa khóa xe rồi thay luôn quần áo ở thư phòng.

Bộ lễ phục màu đỏ, hoa hồng ở trên gấu váy nở rộ, vốn là cô thiết kế theo yêu cầu đặt hàng của khách, đáng tiếc cuối cùng ‘Miss. Thời kì mãn kinh’ lấy mất sáng ý cánh hoa hồng ở gấu váy, váy lễ phục của cô cũng đã thành món hàng đặt dưới đáy hòm.

Đợi lễ phục được mặc trên người, Lãnh Tĩnh mới nhớ lại vị khách của mình là cup C, vòng trên của mình thật sự không nhét đầy nó. Lãnh Tĩnh than thở, khom lưng, tay vươn vào áo ngực, vòng qua dưới nách, lòng bàn tay dùng sức dán sát vào ngực, từng chút từng chút một dồn lại trong hai quả áo ngực.

Sân bay phía trước ngực bắt đầu được tập trung lại, tập trung nữa, Lãnh Tĩnh hài lòng cười lên, mắt thấy đại công sắp cáo thành, nín thở đến một khắc cuối cùng, đột nhiên cửa mở ra.

Lãnh Tĩnh còn duy trì tư thế thân thể nghiêng về phía trước, tay còn đặt ở trong quả áo ngực, tay cứng ngắc.

Địch Mặc dựa vào khung cửa, phát ra âm thanh ranh mãnh “Chắc chắc”.

Lãnh Tĩnh không để lại dấu vết đem tay rút ra, từ từ ngồi dậy, làm bộ vuốt qua vuốt lại làn váy, cầm lên chìa khóa xe sải bước đi tới cạnh cửa, lúc đi ngang qua Địch Mặc bên cạnh thì cũng không nhìn hân cái nào: “Nhìn cái gì? Đi!”

Vì vẫn hồi chút mặt mũi, Lãnh Tĩnh ngồi ở ghế cạnh tài xế, ngay ngắn bày ra tư thế lãnh đạo: “Xe này là của bạn tôi, lái cẩn thận một chút, cọ bong một chút nước sơn nào sẽ hối tội anh.”

“Có biết lái xe không đó? Xe thể thao có kiểu lái chậm như vậy sao?”

“Ê ê! Lái nhanh như vậy làm gì? Đụng vào người làm thì sao hả?”

“ . . . ”

“Két ——”

Địch Mặc thắng gấp, bánh xe nhất thời phát ra tiếng cọ xát chói tai, Lãnh Tĩnh trong tiềm thức bám chặt vào dây thắt an toàn: “Làm sao lại dừng xe? Chúng ta không có thời gian đâu đấy!”

Hân thông thả ung dung liếc cô một cái, đột nhiên liền mở cửa xuống xe, Lãnh Tĩnh sững sờ ngồi ở trên ghế một lúc lâu, nhìn bóng dáng của hân sắp biến mất ở trong đám người, ý thức được mình đùa quá trớn rồi, vội vàng bước ra ngoài đuổi theo.

Đi trên đôi giày cao gót mảnh trên đường phát ra tiếng ‘cộc cộc cộc’, Lãnh Tĩnh cứ như vậy đi theo tiểu bạch kiểm vào tòa nhà bách hóa ở ven đường, lầu hai, quẹo trái. . . Lãnh Tĩnh theo đuổi hân vào cửa tiệm, phóng mắt nhìn lên trên giá hàng treo đủ các loại áo lót phụ nữ.

Cô bỗng dừng dừng chân lại, vô tri vô giác ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn tấm bảng hiệu, trong nháy mắt ngổn ngang trăm mối. Cửa tiệm hàng hiệu nội y mới bắt đầu khai trương, Lãnh Tĩnh trơ mắt nhìn tiểu bạch kiểm như con thoi giữa đám hàng hóa rực rỡ muôn màu, nhanh chóng chọn trúng một cái, trả tiền sau đó đi thẳng tới trước mặt cô...

Lãnh Tĩnh cúi đầu nhìn thấy đồ vật gì đó hắt nhét vào trong tay mình, miếng dán ngực. . .

Xem xét lại Dịch Mặc, bất kỳ chuyện hoang đường nào qua suy diễn của hắn, cũng trở thành chuyện hết sức đương nhiên: “Đừng nói với tôi là cô không biết dùng cái này đây.”

Lãnh Tĩnh có chút nghi ngờ đưa mắt nhìn hắn.

Hiểu rõ phụ nữ, phụ nữ chủ động nhảy vào lòng ôm ấp yêu thương lại có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. . . Lãnh Tĩnh còn nhớ rõ hắn từng nói, không có “thú tính” đối với phụ nữ cup A. . . Là không có thú tính đối với phụ nữ cup A, hay là không có thú tính đối với phụ nữ?

Lãnh Tĩnh không rảnh để truy đến cùng, đi ra khỏi phòng thay đồ, trong nội y lại thêm một bộ miếng dán ngực, cô đột nhiên nghĩ đến một câu quảng cáo từ rất nhiều năm trước: “Là phụ nữ, thật tuyệt.”

Hít sâu một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực, kéo tiểu bạch kiểm ra chiến trường.

8. Chương 9: Chương 09

Edit&Beta: Huongbb

Càng ngày càng nhiều người thay phiên nhau nhảy xuống hồ thể nhưng lại hạ cánh như cái bánh chèo. Định Mặc thay đổi sắc mặt, nâng cô gái đang quẩn không buông trước người đi đến bờ hồ, cô dường như cảm thấy an toàn, đang dần buông lỏng tay đang ôm anh, nhưng đột nhiên hai tay cô siết chặt hơn.

Nhìn thấy sắc mặt cô so với khi nãy còn tái hơn, Dịch Mặc không khỏi dừng chân hỏi, “Sao vậy?”.

Mặt Lãnh Tĩnh đầy vạch đen, “Miếng dán ngực hình như... rớt rồi...”.

Định Mặc liếc cô một cái sau đó ‘phốc’ bật cười, Lãnh Tĩnh chỉ cảm thấy mặt đang nóng dần lên, nổi giận muốn đưa tay bầm cổ anh, đúng lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên, “Hai người không sao chứ?”.

Nghe đầu nhìn lại, chú rể đang đứng lo lắng nhìn bọn họ. Dĩ nhiên cô dâu cũng đang đứng sát phía sau, trong mắt ‘bùng bùng’ hai ngọn lửa đang mãnh liệt chờ bùng nổ.

“Có thể làm phiền cô dâu xinh đẹp lấy giúp tôi áo sơ mi không?” - Dịch Mặc nở nụ cười tươi tắn làm cho cô dâu không có lí do từ chối. Cô ta cố gắng không chế lửa giận, dù không muốn nhưng vẫn phải nhặt áo sơ mi dưới đất đem tới.

Cô gái nhỏ trong ngực nhìn thấy vậy, yên lặng nói nhỏ vào tai anh, “Kéo cô ta xuống đi”.

Định Mặc nhìn cô cười cười, miệng như dính lên tai cô, “Cô gái hư....”.

Áo sơ mi bị ướt nước vẫn không che được gì nhiều nhưng dù sao thì chỉ khoác lên vai che lại phần ngực của cô. Lãnh Tĩnh trơ mắt nhìn cô dâu đang đứng trên bờ bình yên vô sự đang dần lui về sau, cô hận muốn cắn nát hàm răng—

Dĩ nhiên, cô không thể bỏ qua cảm giác muốn phát tát, mà vừa lên tiếng đã mở miệng cắn mạnh lên bả vai Tiểu bạch kiểm.

Cắn xong còn chưa đã tức, Lãnh Tĩnh chặt vật bò lên bờ, lúc này còn nhấm vô chân của anh đá một phát. Cô dâu kéo chú rể tới gần, khi nhìn thấy tình cảnh hiện giờ của cô, trong lòng cô ta cảm thấy cơn tức toàn bộ tiêu tan, cười giả tạo hỏi, “Lãnh Tĩnh có sao không?”.

“Không sao!” Lãnh Tĩnh cười tủm tỉm, gỡ bỏ lông mi giả bị tróc, dán trên người Dịch Mặc, thân mật kéo cánh tay Dịch Mặc, móng tay lặng lẽ bấm một phát, hơn nữa còn ngắt nhéo.

Dịch Mặc đau đến nhúu mày nhúu mắt, nhưng nụ cười trên mặt so với cô còn tươi hơn, gần như hoàn mỹ.

Dĩ nhiên, dù có cười tươi hơn nữa nhưng cũng không đánh bại được nụ cười như mặt trời của cô dâu, “Haiz, tiếc quá, mình không có quần áo thích hợp cho bạn mượn, chắc bạn không ngại mặc quần áo này đi tới giáo đường chứ?”.

Lãnh Tĩnh sửng sốt.

Không cách nào hồi phục, hoàn toàn bị đánh bại.

Nụ cười thắng cuộc trên mặt cô dâu càng ngày càng rộng, lại đột ngột đông cứng, chỉ vì cô liếc thấy sắc mặt thay đổi của anh chàng chỉ mặc mỗi cái chiếc quần bên cạnh.....

Giống như chỉ là ảo giác, khuôn mặt lạnh lùng trong nháy mắt đã biến mất, trên mặt còn nụ cười mỉm, anh ta từ từ đi đến, tới chiếc khay trên tay người phục vụ, lấy hai ly rượu sâm banh, đi đến gần cô ta, đưa cho cô ta một ly, “Chúc mừng cô dâu xinh đẹp nhất”.

Cho dù người đối diện đang cười nhưng cô dâu vẫn không tự chủ lùi về sau từng bước, thiếu chút nữa bị hụt chân. Hiên nhiên giác quan thứ sáu của cô ta dường như không đúng, bởi vì người đàn ông này không gây bất kỳ uy hiếp nào, ngược lại giúp cô đi đến bên cạnh hồ bơi để tránh bị trượt chân rơi xuống hồ.

Cô nâng ly lên, “Cảm ơn”, ngay khi hai chiếc ly sắp chạm vào nhau, anh ta đột nhiên lùi nhẹ về sau một bước.

Sau đó, một người đang lấy đà chạy tới hồ bơi không kịp thắng, hoảng hốt la to, “Tránh ra!”.

Sự việc xảy ra quá mức đột ngột, người đàn ông cùng cô dâu va chạm một cú, trong nháy mắt, cô dâu trong làn váy trắng hoa lệ bay thẳng xuống hồ, rồi ‘tôm’ một tiếng, rớt xuống nước.

Hình ảnh chiếc áo trắng cùng mái tóc được búi cầu kỳ biến mất trong tầm mắt, tiếng thét chói tay vang lên trong bầu không khí náo nhiệt. Dịch Mặc khẽ mỉm cười, ôm chầm lấy Lãnh Tĩnh, tránh cho cô bị nước văng lên làm ướt.

Cô dâu chật vật từ dưới nước nhô đầu lên, tóc dài che mặt, giống như trinh tử, trong tay còn cầm ly rượu, đáng tiếc rượu đâu chẳng thấy chỉ nước là nước. Dịch Mặc ngồi chồm xuống thấp cụng ly vào ly cô, “Lễ cưới vui vẻ”.

Anh ngửa đầu uống cạn, đồng thời bên tai vang lên tiếng hét điếc tai, “A a a a a a a a a a!!!”

Đây là..... tiếng rống giận dữ của cô dâu.....

“A, ô, ơ, ồ...” - Các loại tiếng ngạc nhiên liên tiếp vang lên; máy chụp hình, điện thoại di động..... Các loại sản phẩm 3C thay nhau ra trận, và chắc chắn hình ảnh cô nương bị rớt xuống nước sẽ không bị bỏ lỡ.

Dịch Mặc kéo tay cô rời khỏi.

Lãnh Tĩnh ngồi vào ghế phụ, khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng, nhịp tim hiện tại so với tốc độ xe đang chạy còn nhanh hơn, rất vất vả mới phun ra hai chữ, “Thoải mái!”.

Trên người chỉ khoác mỗi chiếc áo khoác ple, Dịch Mặc qua lớp kính nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô, “Có thể phiền cô dừng từ nào có chất xám hơn để khen tôi được không?”.

Lãnh Tĩnh cười vỗ anh một cú nhanh-chuẩn-độc, Dịch Mặc gần như muốn học máu, thấy cô cười vui vẻ như vậy nên anh cũng tạm thời đem cái đánh này của cô xem như một cách thể hiện sự thân thiết vậy.

Một đường đi thẳng, chạy trốn nhanh chóng, Lãnh Tĩnh có chút đáng tiếc, “Anh cũng nên giúp tôi dạy dỗ cái tên xấu xa kia”.

Phía trước xe có nhiều xe, đường đi không tốt lắm, người đàn ông bên cạnh thành thạo điều khiển xe lách qua một cách dễ dàng, đáng vẻ chăm chú nhìn thẳng phía trước, nhưng lời nói ra khỏi miệng chính là cách nói bình thường.

“Nhóc con, không thể tham lam như vậy, dạy dỗ anh ta là nhiệm vụ của vợ của anh ta. Lễ cưới bị hủy, mất mặt cô dâu như thế cũng đủ để cô ta đứng ra hành hạ anh ta một chút”.

Lãnh Tĩnh bây giờ mới âm thầm để ý, nhưng miệng vẫn nói, “Ngoài anh ta ra, người bị thua thiệt còn có tôi đây này, anh chính là một phần tử kinh khủng”.

Địch Mặc nghe qua lời cô, thật sự suy nghĩ, đây chính là một lời khen dành cho anh, nhưng vẫn trước sau như một ngoài cười nhưng trong không cười, “Đừng bao giờ vũ nhục tôi nha cục cưng, sẽ gặp báo ứng đó!”.

“Hừ...” - Ngoài miệng thì tỏ ra khinh bỉ nhưng trên mặt rõ ràng rất hào hứng.

Hai tiếng sau.... cô cười không nổi..

“Át.....xì” - Cả người cô chôn kín trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt, hé bàn tay ra kéo miếng khăn giấy, dùng sức chùi nước mũi. Vừa chùi mũi xong, lỗ mũi nhột nhột lại muốn...

“Át.....xì” - Thêm một dòng nước mũi chảy xuống.

Lãnh Tĩnh đem miếng khăn giấy vừa chùi xong vứt qua một bên. Trên đầu giường có một đồng khăn giấy bị vo tròn vứt lung tung lại có thêm một thành viên mới nhập bọn. Đang chuẩn bị vứt ra một cái khác thì cửa phòng mở ra.

Địch Mặc bưng chén nước vào phòng, “Tối đây uống chén nước ấm”.

“Không phải tôi đã thanh toán tiền lương cho anh rồi sao... sao anh còn ở đây?” - Lãnh Tĩnh hít hít lỗ mũi, tiếng nói nhỏ nhỏ không có một chút đe dọa.

“Cô không trả hộ chiếu lại cho tôi” - Anh tới gần, tay chống đầu giường, “Tối uống nước”.

Lãnh Tĩnh cũng không chấp nhất nhận lấy, hộp vài hộp xong, “Hộ chiếu của anh ở trong ngăn kéo bên kia, tự lấy đi”.

Anh ta đi qua kéo ra ngăn kéo, Lãnh Tĩnh nhìn bóng lưng của anh ta nhe răng trợn mắt bất mãn, “Cái miệng quạ của anh, nói tôi muốn gặp báo ứng, tôi còn thật gặp...”

Lời còn chưa hết anh ta đột nhiên quay đầu lại, Lãnh Tĩnh đứng hình, há miệng lớn cũng không nói gì. Nhìn thấy dòng nước mũi từ mũi chảy xuống gần tới miệng cô, anh nhin cười cũng rất khó khăn.

Nhìn xuống, cau mày tỏ ra không hiểu, “Trong ngăn kéo không có”.

Lãnh Tĩnh lần nữa bị đơ.

Nhìn lại lần nữa, từ góc độ của cô nhìn thấy, đúng là ngăn kéo trống trơn, mặt mày khó hiểu chạy tới, “Sao lại vậy? Buổi sáng trước khi ra khỏi nhà nó vẫn còn ở đó mà”.

Kéo toàn bộ ngăn kéo ra ngoài, tìm tới tìm lui hai lần, hộ chiếu không cánh mà bay?

Cô dùng sức hít hít lỗ mũi, nghi ngờ nghiêng đầu hí hóp mắt nhìn anh ta, “Vừa rồi nhân lúc tôi không chú ý anh đem giấu hộ chiếu rồi, đúng không?”

Về mặt Địch Mặc vô tội, “Không phải là cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào tôi hay sao? Tôi cũng không biết làm ảo thuật, tay chân tôi cũng không nhanh nhẹn như vậy”.

Người đàn ông này - làm cách nào cũng không bao giờ dò được bí mật của anh ta, Lãnh Tĩnh rất nghi ngờ anh ta thật sự làm ảo thuật. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cô đã nhào qua người anh nhanh chóng sờ soạn, à không, là soát người.

Địch Mặc bị cô ép phải lùi về sau, đến mép giường không thể lùi được nữa đành khom người ngồi xuống, vừa đúng lúc rút miếng khăn giấy giúp cô lau nước mũi.

Bàn tay Lãnh Tĩnh đang bị kẹt trong túi quần của anh, làm cách nào cũng không rút ra được, bị anh kẹp chặt chỉ có thể nhảy qua quỳ gối trên giường để giữ thăng bằng, gấp tới nổi lại chảy nước mũi.

“Cô đem hộ chiếu của tôi vứt mất, giờ nên bồi thường như thế nào đây?”

“Anh không phải muốn mượn cơ hội này mà đòi ăn nhờ ở đậu nhà tôi chứ? Nói cho anh biết, không có cửa đâu!” - Cô hung dữ nhìn người đang giúp mình lau nước mũi mà nói.

“Aaa, ý kiến này không tệ!” - Dịch Mặc vén mái tóc bù xù của cô ra sau tai, thái độ cũng nghe lời, “Tôi cũng không phải là ăn chùa ở chùa, nói không chừng tôi cũng có thể giúp cô chỉnh sửa quần áo, còn thuận tiện để cô tham khảo ý kiến”.

“Anh đúng là loại người mà người ta hay gọi là phóng khoáng lạc quan phải không, ý kiến của anh có thể đáng giá mấy đồng?”.

Lãnh Tĩnh chưa bao giờ gặp người đàn ông nào có tính cách tốt như vậy, còn có nụ cười không đoán được kia. Vừa mới động lòng trắc ẩn, người đàn ông này lập tức phát ra một câu, “Vậy chúng ta phải đi tới đồn công an, đem chuyện tối hôm qua khai báo tường tận, làm cho Cảnh sát Nhập Cảnh vì tôi mà mở rộng chính nghĩa, trừng trị cái kẻ ma quỷ kia”.

Đây mà là tính cách tốt? Rõ ràng là một kẻ nham hiểm!

Vậy mà anh ta còn mặt mũi cười được? Lãnh Tĩnh hoàn toàn tỉnh táo, ra sức đem tay giựt lại, lật cái thân tê liệt ngã xuống giường, vênh mặt hất cằm chỉ về phía cửa ra lệnh, “Đi lấy chén canh gừng tới đây!”.

Canh gừng rất nhanh đã được mang tới.

Giấy tờ cũng rất nhanh được đem tới.

Cái gì? Giấy tờ?

Lãnh Tĩnh cùng với mấy vị khách lạ trong phòng khách cũng không hiểu mô tê gì, cô ôm hộp khăn giấy chạy xuống lầu mở cửa, lần lượt nhìn mấy thứ được khiêng vào từ cửa: Giường đôi cao cấp, một bộ bồn tắm matxa tự động, một bộ ghế sofa, thảm lông dài Scotland, một bộ máy tính.

Người giao hàng là một người đàn ông đứng tuổi, đô con, đang từ chỗ xe chở hàng chạy tới, nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của cô gái trước mắt như “Một con dê béo”, cười hết sức khéo léo, “Xin ký xác nhận”.

“Đây là....?” - Lãnh Tĩnh ngạc nhiên đến mức nước mũi cũng không chảy xuống.

Còn chưa nhận được câu trả lời, từ phía xa có một chiếc xe máy đang đến gần, dừng lại bên cửa, người lái là một anh trai trẻ tuổi, nhỏ con, anh ta kiểm tra sổ nhà và địa chỉ cẩn thận tới lui sau đó chạy thẳng đến trước mặt Lãnh Tĩnh, cung kính dâng lên... giấy tờ.

Lãnh Tĩnh nhìn người đàn ông đô con bên trái, nhìn anh trai nhỏ con bên phải... Trời ơi đất hời! ! ! Có ai có thể nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra hay không?

Anh trai nhỏ con nói, “Đây là sổ ghi chép mua sắm mà quý khách mua hàng tối qua ở công ty Thanh Khiết”.

Ông chú đô con nói, “Những thứ này là quý khách mua một tiếng trước trên kênh mua sắm Thương Thành”.

Lãnh Tĩnh đang cố gắng tiêu hóa lời của bọn họ, trước mặt xuất hiện một cánh tay chìa ra, thay cô nhận lấy giấy tờ, “Roẹt roẹt roẹt” dưới tên của cô, “Cô Chủ Kim, trả tiền đi”.

Cô gái trong nháy mắt đứng trơ như tượng đá, chuyển giao ấy người giao hàng, Dịch Mặc đóng cửa lại, vỗ nhẹ vai cô một chút, “Yên tâm, những đồ vật trong nhà có thể trả lần lượt theo kỳ hạn”.

Cô vẫn như cũ - không nhúc nhích.

Âm thanh Dịch Mặc dịu dàng hơn, “Phòng tôi không có toilet, bồn tắm xoa bóp là tôi thay cô mua, ngày mai tôi tìm người lắp đặt. Sau này thỉnh thoảng cho tôi mượn dùng một chút là được, tôi không có lòng tham đâu”.

Cô dường như có nghe thấy, đôi môi từ từ đóng mở, giọng nói rất nhỏ, Dịch Mặc ghé sát vào nghe, rốt cuộc nghe hiểu, miệng cô chỉ lập lại một câu, “Tôi muốn giết anh... Tôi Muốn. . . Giết Anh. . .!!!”

Phần nộ tiềm ẩn của một cô gái mà bộc phát thì lực sát thương vô cùng khủng khiếp, Dịch Mặc lui từng bước từng bước về sau, về mặt thành khẩn chưa từng có, “Công ty Thanh Khiết là tối hôm qua họ giúp cô dọn phòng thiết kế, chẳng phải chính cô cũng thừa nhận bọn họ dọn dẹp sạch sẽ sao?”.

Lãnh Tĩnh lặng lẽ siết chặt nắm tay, “Đó là vì tôi không biết anh dùng tên của tôi mời người của công ty Thanh Khiết tới giúp một tay. . .” - tiếng nói vừa dứt, nắm tay quăng tới—

Bàn tay Dịch Mặc vừa giữ chặt cô đồng thời cánh tay của cô, tay kia của anh cũng bưng lên cái chén mà anh để sang một bên từ trước, giả bộ đưa cái chén qua, “Canh gừng của cô”.

Cô ra sức phất tay, làm thế nào cũng không thể chạm tới anh ta, nhìn cái chén trước mặt sau đó lại nhìn sang anh ta, cứ như vậy, một câu nói lặng lẽ hiện lên trong đầu: Quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Cầm lấy chén canh gừng, một hơi uống sạch, nóng tới mức cô phải nhe răng trộn mắt. Đưa tay quẹt miệng, đem cái chén ném qua người anh ta, “Lên lầu!”.

Lãnh Tĩnh đi lên lầu, dáng đi như đại gia, người đàn ông leo đèo theo sau giống như con mèo nhỏ. Đến phòng đọc sách, lấy ra cái máy tính đã lâu không sử dụng, “Cạch cạch” một chút, ngoài miệng nói lẩm nhẩm, “Sau này công việc của anh là thợ điện nước, tạp vụ, đầu bếp, bảo mẫu, khuân vác, tài xế cộng thêm chạy việc. Lương tháng 1500”.

Dịch Mặc gật đầu, Lãnh Tĩnh nhàn nhạt liếc anh ta một cái:

“Đừng có đồng ý nhanh như vậy, tôi đây là mượn anh một tháng 2000, không bao gồm điện nước, không bao ba bữa cơm, cũng không có tăng lương, bỏ qua những thứ này, tương đương mỗi tháng anh thiếu tôi ít nhất 500. Hôm nay anh hại tôi bị cảm, tôi trừ tiền công, tiền dinh dưỡng, tiền chữa bệnh, còn có phí tổn hại tinh thần, tăng lên 5000, mấy cấp trên khác còn chi phí hóa đơn cao hơn nữa— Đoán chừng bốn tháng sau anh mới tìm được ‘mỏ vàng’ khác, tới lúc đó anh thiếu tôi. . .”

Lãnh Tĩnh cứ nã đạn liên hoàn ‘đùng đùng’ một hồi, cuối cùng tính toán trên máy tính một con số dài trước mặt anh, “Đến lúc đó anh thiếu tôi bao nhiêu đây”.

Dịch Mặc cười không nổi nữa, vô cùng kinh ngạc nhìn cái đóa hoa đầy số trước mặt.

Lãnh Tĩnh để máy tính xuống bàn, phất tay một cái, “Được rồi, tôi đói bụng, bây giờ— đi nấu cơm đi”.

Người đàn ông há miệng muốn phản bác, Lãnh Tĩnh đã biết anh ta lợi hại, chỉ sợ qua mấy câu ngắn ngủn cũng có thể lật gọng mấy lời này của cô nên cô cứ nói liên tiếp một hồi không cho anh ta có cơ hội mở miệng. Cô còn cố tình đẩy vai anh ta đuổi ra ngoài, “Anh đi nấu cơm đi, tôi sẽ làm hợp đồng, quan hệ của chúng ta là chủ nợ và con nợ, cứ vậy đi”.

Nói xong, ‘Phanh’ đóng sầm cửa lại.

Đắc ý chà sát hai tay, vui vẻ lau lau nước mũi, mở máy tính.

Trước khi bắt đầu bản hợp đồng, cô phải xác nhận một chuyện: lúc ở hồ bơi cô nghe được hai cô gái nói chuyện với nhau, nếu như cô không nghe lầm thì là...

Lãnh Tĩnh gõ trên khung tìm kiếm: “Dịch Mặc” “Châu báu corrine”.

9. Chương 10: Chương 10

Edit&Beta: Huongbb

Có hàng trăm kết quả hiện ra, tin tức giả rất nhiều, biến thành quảng cáo cũng nhiều, bỏ đi cái mớ tin tức bên lề này, hết lần này tới lần khác Lãnh Tĩnh cố gắng tìm kiếm thông tin cô cần, chân mày cũng bắt đầu cau lại.

“Người sáng lập Corrine Dịch Mặc? Âm mưu đáng sợ!”

Cái tin tức này đứng đầu trong đồng tin tức liên quan, được xác định từ nguồn của một trang web có uy tín trên mạng. Lãnh Tĩnh do dự một chút, cuối cùng cũng click vào, một lát sau hai mắt cô mở to hết cỡ.

Quay lại trang đầu của web, tùy tiện vào khu diễn đàn buôn dưa lê hiện lên hàng chữ: “Tám một tên đại gia giả mạo, nhà từ thiện giả mạo, đại gia hai mặt, gia đình danh giá ba đời giả mạo và những danh tiếng giả mạo”.

“Địch Mặc” được vinh quang chen vào đội ngũ hàng top ten. Người đứng đầu của trang cũng phân tích hoàn cảnh, gia tài, nơi ở, địa vị, cuối cùng đưa ra kết luận: Những tin vịt trên phố của tên ‘Người sáng lập Corrine’, nhà xe đều là hàng thuê, khu nhà ở cao cấp không tồn tại, thực chất là một tên lương gạt, chủ trang còn đề nghị Corrine phía công ty Chính thức giải thích một phần, đừng vì một tên giả mạo mà hủy hoại hình tượng của công ty....

Lãnh Tinh nhanh chóng rê con chuột kéo xuống, muốn tìm thấy hình của Địch Mặc, nhưng đáng tiếc ‘Những sản phẩm giả’ từ lúc mở ra cũng bị dán lên một tấm hình, chỉ có Địch Mặc là không có hình.

Một lần nữa quay trở lại trang đầu, tìm thêm lần nữa. Hai mắt Lãnh Tinh cũng bắt đầu nổi đom đóm, có chăng chỉ là một bức ảnh cực kỳ mờ, hoặc chỉ có 1/5 gò má, cái khác thì 4/5 lỗ tai với cái ót.

Hết sức quái lạ.

Cửa phòng không một tiếng động mở ra, một cái đầu khác yên lặng thò vào:

“Bữa tối muốn ăn gì?”

Tự dưng bên tai lại nghe câu nói này, Lãnh Tinh giật thót mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Khuôn mặt Địch Mặc trong nháy mắt đập vào mắt.

Không có câu trả lời, anh ta lại hỏi thêm một lần.

“Cứ tùy tiện!” - Lãnh Tinh có chút không nhịn được, muốn đuổi anh ta ra ngoài, nhưng lại thay đổi suy nghĩ, đổi chủ ý, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười một tay tắt trang đang xem, mặc khác ngoắc anh ta tới gần, “Anh qua đây”.

Đợi khi đến gần, Lãnh Tinh khua tay múa chân kêu anh xoay vòng, bảo, “Xoay người qua, cho tôi coi nửa mặt bên của anh”.

Dùng ‘tai’ để nhận người? Lãnh Tinh nhìn lỗ tai anh hết lần này đến lần khác, rốt cuộc phát hiện đây là một việc làm hết sức ngu ngốc! Cuối cùng quyết định buông tha. Tắt máy chuẩn bị trở về phòng chuẩn bị ngủ ngon một giấc, trước khi đi còn dặn, “Hai bận một canh, làm xong nhớ gọi tôi”.

Đưa mắt nhìn người phụ nữ bó người như cái bánh chưng từng bước lê lét biến mất sau cánh cửa phòng đọc sách, Địch Mặc đi theo sau đóng cửa, khóa chốt, quay lại mở máy tính.

Máy tính còn có mật mã, có chút phiền toái, Địch Mặc thở dài, kéo cái ghế qua ngồi xuống.

Sau hai phút giải khóa, Địch Mặc xem lại phần history của máy, cả màn hình xuất hiện toàn là tên của anh.

Địch Mặc cau mày cười lên, lấy điện thoại nhấn số gọi. Điện thoại rất nhanh được kết nối, Địch Mặc mở miệng trước, “Người anh em, không phải là quá tuyệt vời rồi”.

Bên kia ngừng hai giây, cười nói, “Nếu như tôi nhớ không lầm, cái này là cậu muốn tôi làm mà”.

“Tôi chỉ mời cậu giải quyết phiền toái thôi không phải để tôi phải mang tiếng xấu cả đời” - Địch Mặc lại mở ra trang web, cẩn thận đọc lại, “Bất quá như tôi đã nói, thay tôi cảm ơn cái tên nhiếp ảnh đó, anh ta lúc đầu không có nói mặt của tôi bị chỉnh sửa”

“Yên tâm, tôi sẽ cho anh ta phí chỉnh sửa”

-_-|||

Thời gian không còn sớm, Địch Mặc đang muốn cúp điện thoại lại bị Hàn Tự gọi lại, “Đúng rồi, có biết có trang sức kim cương Thủ Liên không?”.

Dọn dẹp hết mọi dấu vết, tắt máy tính, Địch Mặc đứng dậy ra ngoài, “Đi Corrine đi, để cho sự phụ của cậu làm. Tôi đi nấu cơm, tán gẫu sau”.

Hàn Tự hết sức ngạc nhiên, “Cậu sẽ nấu...”

Địch Mặc đã tắt máy.

Gọi điện thoại đặt món ăn bên ngoài, sẵn tiện nhờ người giao hàng mua chút thuốc giải cảm, thuốc hạ sốt. Thức ăn gọi ngoài được đã được đưa tới, cơm trong nồi cũng chín, giả vờ bày biện lên bàn, bới cơm, sắp xếp muống dưa. Tất cả đã hoàn tất, Dịch Mặc đi lên lầu mời cô chủ Kim dùng bữa.

Cửa phòng bị khóa trái, gõ cửa hồi lâu cũng không có tiếng trả lời. Dịch Mặc chỉ có thể đi qua căn phòng sát vách, đi đường vòng giống như tối hôm qua thông thả đi vào.

Nhìn thấy bóng người co rút một đồng trên giường, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng, bước nhanh đến giường, giơ tay lên trán cô— cả người cô nóng rần.

“Này?” - Dịch Mặc vỗ vỗ mặt cô, muốn đỡ cô ngồi dậy, bị cô vô tình đẩy ra.

Cô gái này lui người về phía sau, muốn đạp anh xuống giường, ngoài miệng còn lẩm bẩm, “Đồ cầu... nam... nữ... cút...”

Một lát sau Dịch Mặc mang chén nước với thuốc hạ sốt trở lại, “Tôi quay về rồi đây” - Đỡ cô gái xấu tính dậy, “Ngồi dậy uống thuốc”.

Cổ nạy miệng cô ra để nhét viên thuốc với cho uống tí nước nhưng đều không được, đã vậy còn bị cô đá mấy cái. Trên trán Dịch Mặc cũng rịn đầy mồ hôi, bất đắc dĩ nhìn cô một cái mới nhẹ giọng nói, “Vậy thì đừng trách tôi!”.

Cô vẫn không biết gì còn nói gì lảm bảm trong miệng, Dịch Mặc hợp một chút nước trong miệng, tránh cái chân đang đạp của cô, nâng cằm cô lên.

Còn cách cái cằm của cô không tới nửa centimet anh mới dừng lại, có vẻ hơi do dự một chút, dù sao cũng đã từng không nhận được cắn cô một lần. Đang lưỡng lự không biết thế nào thì đột nhiên hai cánh tay cô duỗi ra, nâng cằm lên, môi cô đáp ngay trên môi anh...

Cô gái này buông tay cũng quay trở về giường nằm, Dịch Mặc bị bất ngờ còn chưa tỉnh lại sau cơn hoảng hốt, sờ sờ môi mình, tự cắn phải đầu lưỡi mình, trên môi vẫn còn lưu lại mùi của cô. Ngay sau đó, bắt giác cười lên, thì ra cái cô này giỏi về cách thức chuẩn. . .

Dĩ nhiên, cô gái đầy sinh lực này sau khi uống thuốc hai tiếng, đã tỉnh lại. Mí mắt có chút nặng nề, nhìn thấy người đàn ông ngồi bên giường hết sức kinh ngạc, sững sốt hai giây, nhanh chóng ngồi dậy, giơ chân canh mặt anh mà đạp.

Dịch Mặc nhanh tay lẹ mắt, ngửa đầu về phía sau tránh, duỗi tay lên phía trước, chuẩn xác bắt lấy chân cô.

“Anh thử xông vào phòng tôi một lần nữa xem?” - Hai má cô đỏ phừng, không biết là do bị sốt hay do quá mức tức giận.

Trên mặt người đàn ông vẫn giữ nụ cười, “Cái người lấy ơn báo oán này, nếu không có tôi không chừng bây giờ cô bị sốt tới ngu luôn rồi”.

Lãnh Tĩnh ‘vèo’ một cái thu chân lại, tay ấn lên trán, chân mang giày, “Làm cơm xong chưa?”.

Anh gật đầu. Đi xuống lầu, đem mấy món đặt trên bàn, Lãnh Tĩnh gục đầu xuống bàn mở to mắt nhìn, toàn là những món ăn nhẹ nhưng cũng không nhạt nhẽo, lập tức có tinh thần.

Múc một muống đầy bắp và thịt dứt vào miệng hí hoáy ăn, đầu lưỡi Dịch Mặc còn đau nên chỉ húp cháo.

Cô gái này không giống như người bị bệnh bình thường, sức ăn cũng khiến người khác phải ganh tị. Ăn một bụng phở phê, miệng của cô cũng tự nhiên nói ra lời hay, “Không tệ, đúng tiêu chuẩn đầu bếp! Tôi quyết định. . .”

“Tặng lương cho tôi?”

Cô cười gian xảo một tiếng, giơ ngón tay trở ung dung lắc lư, “Tôi quyết định, sau này mỗi bữa cơm sẽ do anh đảm nhận”.

Đúng như những gì cô muốn, cả khuôn anh ta mặt sầm xuống tỏ ra thất vọng. Đối với phản ứng này của anh cô hết sức hài lòng, liếc mắt nhìn chén cháo của anh, cố ý lột vỏ tôm chậm lại, tay dính nước canh bị cô hút 'sụp sụp sụp' vang lên.

Cô còn tưởng anh ta nhất định sẽ thêm thường nuốt nước miếng, nhưng đáng tiếc khi cô ngẩng đầu lên nhìn thấy là bộ dáng nghiêm túc của anh ta, "Nếu chúng ta đã quyết định hình thành quan hệ lâu dài, tôi muốn, tôi muốn thẳng thắn với cô một chuyện".

Ngón tay Lãnh Tĩnh đang còn trong miệng, thoát cái đã ngồi nghiêm chỉnh.

"Cô cũng biết chúng tôi không dễ dàng nguy trang, có lúc vì để chúc tổ mình giàu có một chút, tôi phải..."

Trong đầu Lăng Tĩnh như một đoạn phim nhựa 'rẹt rẹt' bay lả tả, nhanh chóng hiện lên nội dung của những trang web cô xem qua, đại gia Kim vẫn không xác định, muốn đề nén xuống, cẩn thận dè dặt suy đoán theo lời anh, "Đóng vai rộng rãi?"

Người đàn ông đối diện tỏ ra chút ngạc nhiên, giống như bị một câu của cô đoán trúng, yên lặng trong chốc lát, anh ta mới gật đầu, "Tôi có biết có một tên trùm kim cương trùng tên với tôi, cho nên..."

"Châu báo Corrine?"

Anh ta dường như bị kinh ngạc đến nỗi quên cả nói tiếp.

Trong lúc lời nói buột khỏi miệng, Lãnh Tĩnh còn thích thú, cúi thấp đầu, ngẩng đầu lên đã thay một bộ dáng mừng rỡ, "Cho nên tôi đoán đúng?"

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô thật lâu, rồi cuộc đề xuống nghỉ ngơi trong lòng. Lãnh Tĩnh trong lòng lặng lẽ cười: Lãnh Tĩnh à Lãnh Tĩnh, sao mi có thể thông minh như vậy. . .

"Ừ, tuy nhiên. . ."

Anh ta cái vẻ ấp úng muốn nói nhưng lại thôi, rõ ràng là một câu khởi đầu khiến Lãnh Tĩnh quan tâm, tuy nhiên cái gì? Ánh mắt cô cũng sáng lên. Không đợi câu trả lời của anh ta, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa.

Lãnh Tĩnh sợ hết cả hồn, 'vụt' ngẩng đầu lên, cửa chính đã được mở một phần ba, hai tay quái nữ QQ mang đầy túi linh tinh, tùm tùm đi vào—

Nói thì chậm nhưng tình thế khi đó lại cực nhanh, Lãnh Tĩnh chớp lấy tay đang cầm chén đĩa của anh ta, nhanh nhẹn đẩy người lặn đầu xuống dưới bàn.

Anh ta dường như rất tức giận, lật cái khăn trải bàn lên quất nhỏ, "Làm gì?" - Vừa mới nói xong lại bị cô lấy khăn phủ lại.

Lãnh Tĩnh tiện tay đem chén đĩa của anh đem giấu xuống bàn, lúc ngẩng đầu lên thì quái nữ QQ đã vào phòng ăn, "Sao lại trở về sớm vậy?"

"Phim điện ảnh dở quá!" - Quái nữ QQ đặt mông ngồi xuống chỗ Dịch Mặc vừa ngồi, nhìn qua bàn cơm không khỏi nuốt nước miếng "Một mình cậu mà ăn nhiều món như vậy sao?"

"Quấy phá hôn lễ của người ta, nên tự mình thưởng nhiều món ngon".

Cô gái nhỏ tuy hoảng hốt nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài, mặt không đỏ tím không loạn. Nhưng Lãnh Tĩnh không thể giữ bình tĩnh được bao lâu, bởi vì phía dưới bàn có người đột nhiên lột dép cô ra, bắt đầu nắm lấy bàn chân cô—

Lãnh Tĩnh suýt chút nữa thất thố, muốn đá anh ta, lại lo lắng không cẩn thận đá trúng quái nữ QQ nên liều mạng chịu đựng, giọng nói cũng phát run, "Quả đầu nhỏ? Nếu như phim điện ảnh không hay, hai người có thể. . có thể đi chơi ở chỗ khác mà?"

"Buổi tối anh ấy có lớp học, phải trở lại trường".

Người nọ dưới bàn không bắt lấy chân cô nữa—

Mà đổi qua bắt đùi!

Không thể nhịn được nữa!!!

Nhưng phải tiếp tục nhịn.....

Lãnh Tình có cảm giác phía sau lưng mình đã ướt đầm, nhìn về phía quái nữ QQ, tay cô ấy đang cẩn thận bóc từng vỏ tôm đang tiến đến cái đuôi. Lãnh Tình đảo mắt qua, đột nhiên hai tay che cổ họng, “Ho khan... tiếp tục ho khan...”

Quái nữ QQ nghe tiếng ho của cô hết hồn, ngẩng đầu, chỉ thấy cô cau mày, nhìn rất khổ sở, “Tớ bị mắc xương cá...”

“Hóc xương —— cá?” - Làm gì có món cá đâu? Quái nữ QQ cũng không nghĩ kịp nữa cúi đầu xem xét, Lãnh Tình càng tỏ ra đau đớn, “Nhanh lên! Đi vô trong bếp lấy giấm tới đây...”

Quái nữ QQ hoảng hồn chạy vào trong bếp, Lãnh Tình lập tức thay đổi sắc mặt, nhắc khăn trải bàn lên lôi anh ta ra ngoài, “Ra ngoài trốn trước đi, tối nay hãy về”.

Trên mặt anh ta có vẻ phức tạp, còn tưởng anh ta sắp trở mặt, đột nhiên chân mày giãn ra, “Cầu xin tôi”

Lãnh Tình ngơ ngác.

Có chút không tình nguyện, từ trong kẽ răng nặn ra vài chữ, “Cầu xin— anh!”.

“Ngoan...” - Anh ta hài lòng sờ sờ đầu cô.

Lại lần nữa bị đuổi ra khỏi cửa, Dịch Mặc không có điện thoại di động, không chìa khóa xe, sờ sờ túi, có 4 đồng 5 xu— chút tiền lẻ từ người giao hàng đưa cho anh lúc này.

Đi đến siêu thị gần đó gọi điện thoại, “Tôi đang ở XX đường XX số XX siêu thị XX, đưa xe tới đón tôi”.

“Anh Dịch ơi, xin anh đấy, tôi còn đang bị thương đây này. Tả tôi từ buổi đầu kiếm lúc trưa tới giờ, tôi còn không dậy nổi đây”.

Dịch Mặc, “Tôi giúp cậu làm trang sức Kim Cương Thủ Liên”.

“ . . . ”

Hàn Tự tự mình lái xe tới đón anh.

Dịch Mặc vừa ngồi vào ghế phụ, ngay lập tức trong tay bị nhét một hộp trang sức đeo tay.

Mở hộp ra, dùng ngón tay khều khều Thủ Liên, sau đó đôi mắt sụp xuống, hạ cửa xe đem ra ánh mặt trời nhìn kỹ, “Tỉ lệ không tệ, thủ công tinh xảo, kiểu dáng có vẻ quê mùa, đại khái cũng khá”.

Đôi mắt Hàn Tự qua đôi kính mát liếc nhìn anh giờ ba ngón tay, “Ba vạn?”

“30 vạn” - Dịch Mặc đưa tay trả lại chiếc hộp, “Nó ở đâu ra vậy? Ngay cả giá tiền mà cậu cũng không biết?”

Bản thân Hàn Tự có chút kinh ngạc, “Thôi cậu đừng hỏi, có thể sửa lại chỗ bị hỏng sớm chút được không?”.

“Đây là hàng từ ba mươi hay bốn mươi năm trước, sử dụng vật liệu thời đó, hiện tại cũng không có nhiều người có thể sửa lại hoàn toàn”.

“Vậy thì khó khăn?”

“Khó khăn? Trong từ điển của Siêu sao Dịch không có từ này”.

Hàn Tự im lặng.

Một tiếng sau, xe chạy tới văn phòng làm việc của Dịch Mặc. Hai tiếng sau, hai người mang theo thành phẩm được chỉnh sửa hoàn mỹ trở ra. Lái xe đi ăn tối.

Tiệc cháo.

Hàn Tự có cảm giác khó tin, dần xuống sự kinh ngạc trong lòng, không mở miệng không chịu được, “Người chuyên ăn thịt nay đổi tính đổi sang ăn cháo trắng? Còn nữa, vừa gặp cậu là tôi muốn nói ngay, quần áo cậu đang mặc đào đâu ra vậy? Ăn mặc cứ như sinh viên đại học.”

“Những thứ này đều là của quả dâu tây nhỏ. . . Còn về thức ăn? Dù sao cũng không phải của tôi”.

Địch Mặc cúi đầu xuống nhìn xem quần áo anh đang mặc, lần nữa ngược mặt lên nhìn mấy đĩa thức ăn thơm phức trên bàn, tiếc nuối nhún vai, “Cậu cho rằng tôi tình nguyện ăn uống nhạt nhẽo như vậy sao? Đầu lưỡi bị đau, chỉ có thể ăn cháo. Haiz...”

Anh thở dài một tiếng làm Hàn Tự bật cười lắc đầu. Quan sát cậu một hồi, cuối cùng hất cằm chỉ cái vết đỏ mờ mờ trên cánh tay của anh ta, “Xem ra đúng là cô gái nhỏ nhiệt tình”.

“Đâu chỉ nhiệt tình? Đơn giản là bốc lửa” - Địch Mặc chỉ giỏi đốp chát đối đáp bên ngoài.

Hết Chương 10.

10. Chương 11

Edit&Beta: Huongbb

Sau khi ăn tối, quay trở lại khách sạn lấy hành lý. Lúc này bóng đêm bao trùm khắp nơi, đón xe taxi dừng phía trước căn hộ một khoảng. Đi bộ vào bên trong, cổ áo mở rộng, vẻ mặt như đưa đám, cố gắng để bản thân nhìn có vẻ suy sụp.

Đang đi, ánh mắt dừng lại bóng người con gái đang ngồi trước cửa bậc thang, anh đang cố cào cào tóc mình cho nó rối tung lên.

Cứ ngỡ ngẩn như vậy một hồi, tập trung nhìn lại thì ra người đang ngồi trên bậc thang đúng là đại gia Kim của anh.

Buổi chiều cô còn tự bó mình như cái bánh chưng mà bây giờ biến thành gấu bắc cực rồi. Anh yên lặng không một tiếng động tiến lại gần, mới bắt đầu nổi nóng, “Này!”

Cô ngủ gục.

Địch Mặc ngồi xổm xuống, nhìn vào mặt cô, xác định là cô không phải giả vờ ngủ say, lúc này mới lấy tay sờ trán cô. Không còn nóng sốt nữa.

Cầm lấy tay cô từ trong túi ra, chuẩn bị ôm đứng lên mới phát hiện trong tay cô đang nắm chặt điện thoại di động, là điện thoại của anh. Địch Mặc chỉ chỉ chớp mũi cô hỏi, “Cô đang chờ tôi ở đây?”

Giọng nói rất nhỏ lại bị gió thổi bay mất. Trong mơ cô thấy chớp mũi mình bị đẩy một cái, trọng tâm bị mất, đầu gục xuống nhìn giống như gật đầu. Địch Mặc thấy vậy cũng mỉm cười.

Trí nhớ của anh trước nay vẫn tốt, nhớ lại tối hôm qua cũng tại đây cô có nói với anh mật mã cửa, bước tới bấm bấm rồi sau đó mở cửa, ôm cô đi thẳng vào nhà.

Cảm giác cả người lắc lư như đang nằm trên thuyền, tay chân cũng không được thoải mái, Lãnh Tĩnh vẫn mơ màng mở mắt. Đây là lòng ngực của ai?

Lãnh Tĩnh ngỡ ngẩn, không hiểu sao trong mộng mà Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh luôn khinh thường cô sao lại biến thành người trước mắt với cơ thể rõ ràng thế này.

Nhẹ nhàng nâng mắt, theo thứ tự đập vào mắt là cổ áo, xương quai xanh, trái cổ, cằm dưới. . .

Nhìn thấy trái cổ cô hơi giật mình, sau đó nghe giọng nói mê mê truyền vào tai, “Cô nặng quá”.

Giọng nói quen thuộc này như một đòn đánh cô về thực tại, đột nhiên ngừng đầu.

Vì khoảng cách quá gần, cô thậm chí không nhìn hết được bao quát mấy đường nét trên mặt anh, đã vậy bao quanh cô là hơi thở của anh, bên tai còn nghe tiếng hít thở đều đều, giống như mọi thứ vừa thuộc về anh, vừa thuộc về mình.

Cuối cùng đối diện chính là đôi mắt của anh, chung quanh đều là bóng tối, ánh mắt anh lấp lánh rực rỡ. . . Lãnh Tĩnh cả người giật thót, từ trong ngực anh nhảy xuống.

Hai chân lúc thả xuống đất mới phát hiện cả hai đang đi trên cầu thang. Cô không kịp kêu lên, dưới chân đã bị hệt—

Có người ôm ngang hông cô, Lãnh Tĩnh theo bản năng chống cự, “Buông móng vuốt của anh ra!”

Địch Mặc không để ý chút nào cũng không buông tay, “Muốn tôi buông tay? Có thể, bất quá trước hết cô phải nói cho tôi biết, móng vuốt hai bên hông tôi là của ai?”

Lãnh Tĩnh cúi xuống nhìn, hai cái móng vuốt đang kẹp chặt hông anh. . . Là của cô. . .

Vội vàng buông tay, đẩy anh ra, không chờ đợi chút nào chạy thẳng lên lầu. Sắp đến hành lang lầu hai, sau lưng vang lên một câu nói thông thả, “Phụ nữ đúng là loại sinh vật khó hiểu, rõ ràng là luôn chờ đợi tôi, bây giờ tôi về rồi, cô lại muốn bỏ chạy”.

Anh giống như đang nói nhảm trong miệng nhưng âm thanh vừa đủ để cô nghe rõ. Lãnh Tĩnh dừng chân.

Cảm giác bị người ta vạch mặt thật không dễ chịu chút nào, Lãnh Tĩnh xoay người, đứng từ trên cao nhìn anh, “Nếu không phải vì quái nữ QQ lại có hẹn, Hồ ly chưa về nước tôi cũng không đột nhiên bị nóng đầu mới tìm anh kể khổ”.

Chỉ có lầu một sáng đèn, lầu hai không mở đèn, khuôn mặt của cô gái được giấu trong bóng tối, có chút không cam lòng, có chút tức giận, có chút mất mát. Trong nháy mắt, Địch Mặc rất muốn đến gần bên cô.

Trên thực tế, chẳng qua là anh bắt được tay vịn cầu thang, âm thầm nắm chặt. Cố gắng để khuôn mặt lần giọng nói bình tĩnh, “Xin rửa tai lắng nghe”.

“Giao dịch bằng giá, anh chia sẻ cái khó của tôi trước, tôi trả tiền cho anh” - Cô hình như có chút do dự, giọng điệu cố ý nhấn mạnh.

“Vậy thì không thể tốt hơn” - Địch Mặc cố gắng để bản thân có biểu hiện ‘kinh nghiệm’ một chút.

Địch Mặc vừa dứt lời, cô bỗng nhiên đặt mông ngồi sụp trên đầu bậc thang, “Bên phòng thiết kế tiến cử ba đến năm thiết kế, nếu như bản thiết kế nào được chọn sẽ được tung ra sản phẩm cho quý tới, thư ký của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh lúc gần tới mới gọi điện cho tôi, nói là tác phẩm của tôi hoàn toàn bị loại bỏ”.

“Tác phẩm của cô? Mấy thiết kế tôi từng đề nghị cô chỉnh sửa?”.

Cô không trả lời, đầu dựa lên lan can hai tay ôm đầu gối co rúm lại. Im lặng hồi lâu, đột nhiên anh mở miệng, “Tiền cử sẽ bắt đầu trước, nhân lúc người ta không chú ý cô có thể đem bản vẽ lẫn trong các tác phẩm được chọn”.

Lãnh Tĩnh dở khóc dở cười nhìn anh, “Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh chắc chắn sẽ thấy chữ ký của tôi, nói không chừng lúc đang lựa chọn có thể tìm cái của tôi xé bỏ trước khi những người khác xem”.

“Vậy thì đừng ký tên vội”.

“Nếu không ký tên thì cô ta có thể đường đường chính chính ăn cắp bản vẽ”.

Trên mặt người đàn ông trong nháy mắt mơ hồ không có bất kỳ biểu hiện nào, Lãnh Tĩnh chưa từng thấy anh ta như vậy. Càng cảm thấy chán nản.

Qua hồi lâu anh ta đột nhiên bước nhanh, ba bước cũng thành hai bước xuất hiện trước mặt cô, đột nhiên nắm lấy cô, “Đưa mấy bản thiết kế cho tôi, tôi có giải pháp”.

Lãnh Tĩnh nhìn anh chăm chú, phải tay anh ra, “Vô dụng thôi”.

Anh hơi nóng nảy nói, “Tin tưởng tôi”.

Lãnh Tinh nghĩ nhất định bản thân cô bị u mê rồi nên sau khi nghe xong câu nói ‘Tin tưởng tôi’ với vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có của anh mới giao bản thiết kế đưa anh mang đi.

Đêm khuya, nửa đêm, rạng sáng.....

Lãnh Tinh đợi đến cùng nhưng vẫn không thấy anh ta quay lại, cứ như anh ta mang bản vẽ trốn mất dạng. Nữ quái QQ đã trở lại nhà, nhưng tên đàn ông kia thì mất tăm.

Ngày thứ hai nhất định phải có mặt trước hai giờ chiều tại phòng thiết kế, Lãnh Tinh nhìn qua dãy hành lang vắng vẻ của phòng một, từ bậc lang đứng lên quay lại phòng vệ sinh.

Trong nhà để xe, anh ngồi trên chiếc xe được sản xuất với số lượng có hạn - Spyker phóng đi, Lãnh Tinh rất cuộc tình ngộ, rất muốn tự tát mình một cái. Ngồi trên xe của mình, thấy ảnh chiếu của mình trong gương, rất cuộc không chịu được mà mắng to, “Cái đồ ngu ngốc, còn tin tưởng lời nói của tên Ngưu Lang đó”.

Cô điều khiển chiếc xe đến một khu vực nhỏ, quẹo vô đường lớn. Lãnh Tinh một tay giữ tay lái một tay vuốt ve chiếc điện thoại suy nghĩ. Có nên gọi điện báo cảnh sát?

Theo bản năng cô quyết định bỏ qua ý kiến này, nhưng một phần lý trí kia cho cô biết cái tên kia lấy của chạy mất, chắc chắn cô không thể bồi thường nổi tiền của một chiếc Spyker.

Cắn răng nắm chặt nắm đấm, ngón tay cô nhấn: 1-1-0.....

Kết nối...

Điện thoại kết nối với cảnh sát bên kia - đồng thời - có tiếng động cơ gầm nhẹ bên buồng xe.

Lãnh Tinh dừng lại.

Giây tiếp theo, cúp điện thoại, nhìn chiếc xe có sườn màu đen đang chạy tốc độ nhanh đến mức chỉ nhìn thấy một cái bóng màu đen. Vượt qua, dừng lại chỗ cuối, thẳng tắp ngăn trước đầu chiếc xe nhỏ vàng của cô.

Lãnh Tinh không kịp mở cửa xe, người nọ cấp tốc chạy đến cạnh cửa xe của cô, gõ gõ cửa kính. Cô mới vừa hạ cửa kính xuống, anh ta liền đem đồng thiết kế đưa cho cô, “Cô ký vào góc bên phải của bản vẽ, sau này thẩm nước sẽ hiện ra”.

Nghĩ đến bản thân vừa rồi định gọi điện báo cảnh sát, miệng Lãnh Tinh rung rung, đầu óc có chút chưa tập trung, “Sẽ. . . hiện ra?”

“Khi còn bé, lúc đi học tôi cũng thường ăn gian như vậy, không nghĩ tới những chất hóa học hiện tại khó tìm như vậy. Chúc cô thành công. . .”

Lãnh Tinh không kịp nói cảm ơn, anh ta đã đi, nhanh chóng lái xe qua bên kia đường, nhường chỗ cho cô.

Có một người đàn ông, thỉnh thoảng giống như mẹ siêu nhân, thỉnh thoảng giống như điệp viên 007, thỉnh thoảng biến thái, thỉnh thoảng như ultraman, thỉnh thoảng như siêu quái nhỏ (tiểu quái thú). . . Lãnh Tinh sung sướng suy nghĩ suốt quãng đường đến phòng thiết kế và đưa ra quyết định, tăng lương cho anh ta.

Phụ tá của Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh nhìn thấy cô, đánh giá cẩn thận rồi nói, “Này, tâm trạng không tệ nha?”.

Lãnh Tinh cười đến gió xuân ấm áp, “Cần cà phê không? Đúng lúc tôi đang muốn đi phòng trà nước”.

“Xem ra nhà thiết kế Chu để cho cô ngày ngày bận rộn chân tay nên cô cũng tỉnh ngộ rồi nhỉ?” - Không khỏi châm chọc, “Vừa đúng lúc, Thiết kế Chu vừa mới gọi nói muốn uống một tách cà phê Starbucks. Như cũ, cà phê đen. Nhanh đi”.

Thấy cô vui vẻ đi ra ngoài, mấy đồng nghiệp bên cạnh trợn mắt nhìn, rất sợ cô đổi tính, quay lại khề lửa khiến mọi người bị cháy xém, có người quen biết với cô quay qua an ủi cô, “Nhất định phải nhịn, không phải so đo với mấy kẻ chân chó.”

Máu me tung tóe hoặc là nắm tóc xốc xếch giằng co, mấy cảnh tượng trong đầu mọi người không hề xuất hiện. Rất nhanh sau đó Lãnh Tĩnh xuất hiện với cốc cà phê trên tay, còn chủ động đem vào phòng cho Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh. Trên mặt luôn giữ nụ cười.

Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh đang đứng gần cửa sổ gọi điện, nhìn thấy cô, sắc mặt không được tốt, quơ tay ra hiệu ý bảo cô đặt cà phê xuống rồi đi ra ngoài.

Lãnh Tĩnh vừa bước vào ngay lập tức nhìn thấy một đồng bản thiết kế dự thi nằm trên bàn. Đưa lưng về phía Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh mà đứng, dùng bóng lưng ngăn tầm mắt của cô ta, một tay để ly cà phê xuống một tay nhanh chóng lấy bản thiết kế từ áo mình để lên, ‘Vèo’ một cái nhét vào trong đồng bản vẽ được chọn.

Việc lớn đã thành, Lãnh Tĩnh đang chuẩn bị chạy ra, đột nhiên âm thanh không vui của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh vang lên, “Tại sao cô còn ở chỗ này? Còn không ra ngoài?”

Lãnh Tĩnh cúi đầu, đi thẳng ra ngoài cửa cho nên lại bị gọi lần nữa, “Còn chuyện này, kêu Cici vào đây nhanh lên, đem phần được chọn đưa tới phòng họp đi, khách hàng đã đến trước rồi”.

Đã đến rồi? Vậy thì không kiểm tra lại thiết kế lần nữa? Lãnh Tĩnh trong lòng hô to: Trời cũng giúp ta!

Vội vàng vàng gật đầu, biến khỏi phòng làm việc như làn khói. Gọi Cici đến phòng, Lãnh Tĩnh vẫn thấp thòm như mèo chuẩn bị trộm mỡ ngoài cửa, nhìn qua cửa thủy tinh muốn nhìn thấy tình huống bên trong.

Đột nhiên, trên vai bị đè nặng.....

Lãnh Tĩnh nhất thời bị dọa đến mức giơ chân, trợn mắt quay đầu lại.

Chụp vai cô, không ai khác chính làchân chó (phụ tá) của Mss Thời Kỳ Mãn Kinh. Chân chó đang nghi ngờ quan sát cô, Lãnh Tĩnh mặt mày càng ngày càng nhăn nhó, “Gì. . . gì vậy?”

“Đến tìm cô”.

Lãnh Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh điều chỉnh nhịp tim đang tăng tốc, lần trước nếu nói là tới tìm cô. Tuy nói là đến tìm nhưng đưa tới đưa lui cũng chỉ là người đàn ông mặc đồ tây, cũng không cần cô ký nhận.

Đến tay cô chính là cái hộp nhỏ.

Lãnh Tĩnh còn đang nghĩ đến chuyện bản thiết kế cho nên khi mở hộp ra, thấy được vật bên trong, mới phục hồi tinh thần lại——

Cô còn tưởng cả đời này sẽ không còn nhìn thấy Thủ Liên nữa.

Trong hộp còn có tờ giấy để lại, Lãnh Tĩnh lấy ra nhìn, trên đó được viết: Hàn Tự. . .

Hết Chương 11.

11. Chương 12: Chương 12

Edit&Beta: Huongbb

Còn tưởng rằng Thủ Liên mất đi là cô có thể hoàn toàn được giải thoát. . .

Lãnh Tĩnh bắt đầu dĩ đeo nó lên, rất lâu trước kia khi Thủ Liên bị hư, cô chỉ dùng dây nối lại để dùng tạm, sau này bị rớt mất cũng không có gì lạ. Hôm nay không những tìm lại được mà còn được sửa chữa tốt như vậy, nhưng khi mang vào lại thấy không quen.

Giấu Thủ Liên dưới tay áo, vỗ vỗ mặt mình, phấn chấn lên!

Xa xa nhìn thấy hai tên phụ tá chân chó vào phòng họp, mấy bản thiết kế được chọn cũng được đem vào. Lòng Lãnh Tĩnh rộn ràng như kiến bò, nhìn thấy xung quanh vắng lặng, vội vàng chạy qua.

Rèm lá được kéo lên, Lãnh Tĩnh đứng trước cửa sổ thủy tinh, đang nheo mắt nhìn vào trong, chỉ thiếu một chút là nhìn thấy toàn cảnh bên trong, đột nhiên, bà vai bị đè xuống.

Lãnh Tĩnh cảm thấy buồn bực, không nhịn được muốn chửi thề, cắn răng, quay người mỉm cười, thấy Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh đang đứng trước mặt cô.

Đôi mắt của Mss. Thời Kỳ Mãn kinh được gắn trên khuôn mặt dữ tợn như đang chen lấn chỉ hiện ra hai đường ngang, nhưng ánh sáng trong mắt không hề giảm, cô ta đang nghi ngờ quan sát cô một lúc mới lên tiếng, “Vải vóc nhóm thứ ba tới rồi, đi kiểm tra đối chiếu đi”.

Đi? Hay không đi?

Lãnh Tĩnh rất muốn nhào qua người Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh sau đó dùng cây tăm chống mí mắt của cô ta lên để cô ta thấy rõ khuôn mặt tức giận của mình. . . nhưng trên thực tế. . . chỉ có thể cúi đầu quay người đi.

Đi được một khoảng, cô dừng lại. Quay lại với khuôn mặt tươi cười, trong đầu nảy sinh ra một kế, “Khách hàng mới gọi tôi đi mua cà phê, anh ta gọi. . . À . . . vị gì ấy nhỉ?”.

Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh vừa mới bước chân trước vào cửa bị cô gọi lại, phất tay một cái, “Vây còn không đi mua? Nhanh tay nhanh chân lên!”.

Lãnh Tĩnh gạt đầu như già tởm, ‘Vèo’ một cái biến mất, tự móc tiền túi, ôm một đồng cà phê trở lại, đường đường chính chính xông vào phòng.

Cô phục vụ tận tình chu đáo, mỗi ly cà phê đều đưa tận tay khách, Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh nhìn thấy rất hài lòng, không ngăn cản. Lãnh Tĩnh thừa lúc để cà phê xuống, liếc mắt nhìn xéo qua người đang ghi chép bên kia. . . sững sờ!

Châu báo Corrine cũng tới chỗ này chọn trang phục?

Còn là lần hợp tác của hai công ty cho quý mùa hè này?

Cô với Châu báo Corrine cũng quá có duyên đi chứ?

Lắc đầu, không để cho bản thân rối rắm vấn đề này, bản thiết kế được lựa chọn của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh được chia ra đưa đến tay từng vị khách trong phòng. Lãnh Tĩnh tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào mọi cử động của cô ta, rất sợ sẽ bị lộ tẩy.

Khi đang hé ra để phát đi, Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh dừng lại trong chốc lát.

Lãnh Tĩnh trong lòng cân bằng, toàn bộ cà phê đã được chia hết, cô không hề nghĩ ngợi liền nhảy qua hai phụ tá chân chó bên cạnh đoạt lấy một ly, đưa tới cho Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh.

Quả nhiên, cái Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh đang cầm trong tay, là bản thiết kế không có chữ ký.

Đôi mắt sắc bén của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh lập tức tìm kiếm mấy bản thiết kế không có chữ ký, không thể nổi giận trước mặt khách hàng, âm thầm đi đến bên cạnh phụ tá số 01, hăm hực hỏi “Chuyện này là sao?”

Bên này phòng, phụ tá Nhất Hào đang cố vắt óc suy nghĩ xem nên trả lời Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh như thế nào, bên kia phòng, khách hàng không tìm được bản thiết kế làm họ hài lòng, đôi mắt đầy thất vọng nhìn về bàn tay đang cầm sắp còn lại trên tay của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh.

Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh khôn khéo, ánh mắt lập tức nhìn về hướng người đang lăm la lăm lét bên kia - Lãnh Tĩnh, quyết định rất nhanh, đôi mắt mang ý xin lỗi nhìn mấy vị khách trong phòng nói, “Thật là xin lỗi, những người này đem bản vẽ phê thải vào” - Vừa nói vừa giơ tay lên, ý bảo phụ tá một đem mấy bản vẽ không có ký tên mang đi.

Lãnh Tĩnh đang chuẩn bị xông tới giành lại bản thiết kế, bỗng nhiên liếc thấy ánh mắt của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh, cả hai nhìn nhau, tựa như đang nói: cô không đấu lại tôi. . .

Chỉ một cái nhìn thoáng qua, trong đầu liền hiện lên tiếng nói lý trí: Lãnh Tĩnh, chớ tự gây lộn xộn trước. . .

Mắt thấy phụ tá một đi qua cạnh mình, Lãnh Tĩnh đẩy mũi chân ra.

“Á!” Phụ tá Nhất Hào hét chói tai.

Lãnh Tĩnh nhanh tay lẹ mắt làm bộ đỡ cô ta, sẵn tiện nâng thắt lưng của cô ta tới một bên—

“RẦm!” - Phụ tá chân chó không té trên đất mà đổ lại hạ cánh trên bàn.

Mấy bản thảo thiết kế nằm trợn trên bàn, trượt tới trước mặt khách hàng. Cà phê cũng ngã đổ, chảy ra khắp bàn. Lãnh Tĩnh cúi sát người xuống, ân cần hỏi thăm phụ tá Nhất Hào, “Trời ạ! Mặt mày hốc hác!”.

Vừa nghe đến mặt mày hốc hác, phụ tá Nhất Hào trong nháy mắt thét chói tai, không khí phòng họp náo nhiệt hẳn lên, Lãnh Tĩnh giả vờ kiểm tra vết thương trên người cô, nhưng thực ra là đang ra sức thổi cà phê bị đổ bên cạnh, cố gắng thổi - thổi - thổi.

Cà phê bị cô thổi trúng nhanh chóng lan ra xung quanh, cuối cùng thấm ướt góc ký tên trên giấy— khách hàng từ cuộc lộn xộn bất chợt hồi phục tinh thần, quét mắt nhìn thấy mảnh giấy bị loang lổ màu, nhất thời đôi mắt sáng lên.

Khách hàng vội vàng cầm lấy bản thiết kế được chọn, xác nhận bản vẽ không bị cà phê làm hỏng, cuối cùng ánh mắt dừng ở góc bản vẽ hiện lên dòng chữ, có chút lưỡng lự, không chắc chắn nói, “Lãnh Tĩnh?”

Mắt thấy Mss. Thời Kỳ Mã Kinh há mồm định nói, Lãnh Tĩnh vội vàng giơ tay lên nói, “Vâng!”

“Lãnh— Tĩnh!” - Mss. Thời Kỳ Mã Kinh nghiêng rằng nghiêng lợi hạ giọng gọi tên cô, cô giả vờ không nghe thấy, tập hợp tất cả bản thiết kế của mình, đi vòng tới vị khách đó, toàn bộ giờ lên.

Một phòng yên lặng.

Đôi mắt nhìn lại, có đồng nghiệp giận dữ, có người thay cô lo lắng, trong khi đó nhìn đến Mss. Thời Kỳ Mã Kinh thì thấy khuôn mặt xấu như màu đất. So với bên kia, không khí bên đám người Corrine tốt hơn nhiều, bọn họ đang chụm đầu thảo luận trong chốc lát, người đứng đầu lên tiếng: “Trực tiếp đưa bản thiết kế này đi. Buổi chiều trước khi đi tôi muốn thấy mẫu thiết kế này”.

Mss. Thời Kỳ Mã Kinh mặt u ám nhìn chăm chú tất cả, làm Lãnh Tĩnh cảm giác tai họa sắp tới—

Chuyện chính quan trọng hơn, Lãnh Tĩnh không thèm nghĩ đến chuyện gì nữa, có chút chân chó chạy lên đón vị khách dẫn đầu kia.

“Để tránh cho sản phẩm trang sức bị tiết lộ, lần này chúng tôi hoàn toàn không nói qua chi tiết thiết kế, cô Lãnh, nếu cô thiết kế kiểu dáng cùng màu sắc phối hợp giống với những trang sức đặc biệt theo yêu cầu của chúng tôi, chắc chắn sau khi thành phẩm sẽ như kết quả như mong muốn của chúng tôi. Không thể không nói, rất có duyên”.

Lãnh Tĩnh cố gắng kiềm cười không quá mức kiêu ngạo.

Người đứng đầu ngược lại bắt tay với Miss. Thời kỳ mãn kinh một lúc, Miss. Thời kỳ mãn kinh có chút trì hoãn, sắc mặt cứng ngắt đáp, “Hợp tác vui vẻ”.

Phụ tá chân chó số một mặc dù mặt mày không còn hốc hác, đầu bị đập sưng lên, Lãnh Tĩnh thấy có chút ái náy. Nghĩ có nên xin lỗi hay không? Cô lại sợ phụ tá Nhất Hào giận tới mức muốn trực tiếp dùng móng tay gọt dừa dính đầy ‘kim cương’ kinh khủng kia tấn công mặt mình thì đi tong.

Phía trước có phụ tá Nhất Hào, phía sau là Miss. Thời kỳ mãn kinh, nghĩ đến bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, hai chân cô như bôi dầu chạy nhanh ra, đáng tiếc còn chưa chạy ra cửa đã bị Mss. Thời Kỳ Mã Kinh gọi lại, “Lãnh Tĩnh!”

Lãnh Tĩnh đứng đó không dám quay đầu lại, Miss. Thời kỳ mãn kinh lần này giận dữ cả người rung lên dữ dội hoàn toàn khác lạ so với lúc trước.

Mấy người khách đang nối đuôi nhau ra khỏi phòng, đi qua cô còn nói cô khác biệt, cả người Lãnh Tĩnh cứng ngắc, gương mặt như bị xích keo, nói, “Tạm biệt”, sau đó không dám lên tiếng.

“Đi đối chiếu vải!” - Trầm mặc một lúc sau Miss. Thời kỳ mãn kinh mới nói một câu.

Lãnh Tĩnh thở phào một hơi, chạy trốn ra ngoài.

Trên đường chạy đến phòng kho, điện thoại di động vang lên, liếc mắt nhìn thấy chữ trên màn hình, vội vã nói, “Anh đúng là biết chọn đúng lúc gọi, buổi lựa chọn vừa mới kết thúc”.

“Thế nào rồi?”

Giọng nói miễn cưỡng nghe từ điện thoại truyền tới, kèm theo tiếng hít thở nhẹ nhàng, như sợi tơ thổi tới tận bên trong tai làm ngứa ngứa. Nuôi một Tiểu bạch kiểm thế này thật là tốt hơn nhiều, trong nhất thời có cảm giác khí chất nữ vương bao quanh, âm thanh hào hùng không dứt, “Đại gia Kim của anh xuất chiêu, dĩ nhiên là giết đối thủ mảnh giáp cũng không còn”.

Anh ta “A” cười một tiếng.

Lãnh Tĩnh đi đến trước cửa phòng nhà kho, đang chuẩn bị cúp điện thoại, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, về mặt đột nhiên nghiêm túc, “Đúng rồi, người hợp tác theo quý liên tiếp, đối phương là Corrine, anh nói có trùng hợp không?”

Lãnh Tĩnh còn đang chờ đợi phản ứng của anh ta, lần này là thử dò xét mục đích là gì, chính cô cũng không rõ lắm, anh ta cũng không chút nào do dự, lúc này kinh ngạc nói, “Corrine không phải làm về trang sức sao? Làm sao có thể dính dáng đến trang phục?”

“Trang sức, quần áo, mỹ phẩm, phụ kiện..... Những sản phẩm này cũng giống như trang sức, tôi cảm thấy, Corrine đang mở rộng phạm vi phát triển..... Haiz, nói nhiều với người ngoài nghề như anh làm gì? Buổi tối tôi mời cơm, anh không cần xuống bếp”.

Cúp điện thoại, Lãnh Tĩnh vươn người cảm thán: Thật là một ngày hoàn hảo.

Bầu trời trong xanh, mọi việc thuận lợi, tin tức kết quả cuộc chiến của Miss. Thời kỳ mãn kinh với cô truyền đi nhanh chóng. Lãnh Tĩnh trong phút chốc bỗng nhiên trở thành anh hùng đánh quái, bị mấy người đồng nghiệp dâng lên đủ loại thức ăn, cố gắng hít thở, ưỡn bụng chờ đón buổi chiều xem mẫu trang phục, cũng chào đón người bạn tốt về nước.

Dĩ nhiên trước đó cô cũng không biết, cho đến khi tan làm trên đường lấy xe. Cô gọi điện cho Tiểu bạch kiểm nói địa chỉ quán ăn, bên này hướng cửa đi, sau đó thấy một cô gái dựa ngay đầu xe của cô, đang không ngừng phát tay, “Lãnh Nhị!”

Điện thoại còn chưa kết nối cô nhanh chóng tắt máy, vừa đi vừa nhéo cái mặt Hồ ly một cái, “Sao trở về mà không chịu báo trước một tiếng?”

“Muốn cho bồ bất ngờ mà!” - Hồ ly cười châm biếm rồi kéo tay cô, “Ày da, nhẹ tay thôi, kiểu tóc bị bồ làm rối tinh lên rồi nè”.

“Không hổ danh là đi hưởng trăng mật trở về nha, nhìn bồ bây giờ xem, khuôn mặt tỏa sáng, éc chói sáng” - Vừa nói không quên nhìn ra phía sau cô tìm kiếm, “Chồng bồ đâu?”

“Đừng nói nữa, xuống máy bay là anh ta chạy ngay đến công ty rồi, cũng không ăn cơm mà đi” - Cô gái mới cưới, oán trách mà cũng ngọt ngào như mật.

Lãnh Tĩnh buồn bực, nhìn đồng hồ trên tay, “Cũng sắp tới cơm tối rồi, bồ có ý tìm mình đúng không? Chạy tới khoe tới bộ mặt này rồi chạy về ăn tối bên ánh nến với ông xã phải không?”

Giọng nói cô rõ ràng đang đùa giỡn, nhưng trong lòng lắm bầm, bọn họ chia nhau ra làm việc cũng không tệ, cô ấy cùng chồng ăn cơm tối bên ánh nến, còn mình cùng Tiểu bạch kiểm ăn tối bên quán ăn nhỏ——

Hồ Nhất Hạ lại tưởng thật, nhận lấy chìa khóa xe, đẩy Lãnh Tĩnh qua bên ghế phụ, nhận thấy bản thân nên làm việc chính nghĩa, qua bên chỗ ghế lái ngồi xuống, “Mình giống như người không có lương tâm vậy sao? Mình tới đây không phải vì muốn ăn cơm cùng bồ? Đi thôi!”.

Bạn tốt một mạch giải thích mọi chuyện xảy ra trong tuần trăng mật vừa qua, Lãnh Tĩnh nghe đến hăng say, nghe kể chuyện xong mới nhớ chưa gọi điện báo cho Tiểu bạch kiểm biết, ngay lúc này Hồ Nhất Hạ đột nhiên thắng gấp xe, không biết đang nhìn gì ngoài cửa.

Lãnh Tĩnh theo hướng cô nhìn cũng nhìn qua, “Gì vậy?”

“Hình như. . . đi nhầm đường”.

—|||

“Mình đi theo hướng dẫn sao lại lầm được?” - Hồ ly vội vàng kiểm tra lại bản đồ hướng dẫn, kiểm tó kiểm lui cũng không tìm ra lỗi nào, Lãnh Tĩnh nhìn tới ngay lập tức—

“Phốc. . .” Cô hoàn toàn không còn gì để nói, “Chúng ta đang đi tới đường Vương Phủ Tĩnh, không phải là Quán An Đường!”

“Phải không? Phải không?” - Hồ Nhất Hạ cũng không thể xác định.

“Có biết khi lấy được một ông chồng IQ quá cao thì tai hại sẽ là gì không?”

“Cái gì?”

“Người ta sẽ ngày càng dần độn”

“Hừ” - Hồ Nhất Hạ có chút không cam lòng, tự an ủi bản thân, “Bồ ghen tị mình”.

Ghen tị?

Được rồi, Lãnh Tĩnh thừa nhận mình thật ra có hơi ganh tị. Chỉ một chút thôi! Nhất là ngồi trước bàn ăn, đối diện hai người ngọt ngào thân mật, cô là một người chiếm cả cái bàn, một mình lẻ loi.

Cùng là phụ nữ, người đàn ông của cô ấy là hoàn mỹ trong số hoàn mỹ, mình lại chỉ có một tên ăn nhờ ở đầu—

Chênh lệch như vậy làm sao cô chịu nổi?

Điện thoại của cô lúc này vang lên, Tiểu bạch kiểm điện tới. Liếc mắt nhìn thấy hai-vợ-chồng-mới-cưới trước mặt nói, “Mình nhận điện thoại” - Vừa nói vừa đứng dậy, đến nơi yên lặng nghe điện thoại.

“Bây giờ là. . . 7 giờ 50 phút”.

Người kia đang la lên giống như đồng hồ cú cu? “Tạm thời có chuyện, bữa cơm này thiếu trước”.

“À”

Lãnh Tĩnh còn cho rằng anh muốn cúp máy, bên kia đột nhiên mở miệng, “Có một tin tốt, một tin xấu, cô trước hết muốn nghe tin nào?”

“Có phiền hay không. . .” - Nói tới một nửa cô dừng lại, ngấm hai vợ chồng mới cưới bên kia, suy nghĩ một chút, “Tin tốt”.

“Bồn tắm mát-xa được lắp đặt tốt rồi”.

“Còn tin xấu kia?”

“Bạn cùng phòng của cô phát hiện ra tôi”

Lãnh Tĩnh hơi chậm lại, “Anh lập lại lần nữa?”, cô không nhận được nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Chuyện này không thể trách tôi, cô ta đột nhiên trở lại, tôi vẫn trốn trong phòng. Tự dưng nghe tiếng hét lãnh lút của cô ta, âm thanh lớn tới nỗi cứ tưởng động đất, tôi nghĩ chắc xảy ra chuyện gì nên mới ra xem sao”.

“Sau đó?” - Càng nói sao cô cảm giác mình bắt đầu lạc trong sương mù?

“Cô ta mang thai”

O_____O”

“Tôi khuyên cô ta đi khám ở bệnh viện để biết chắc chắn, không có kết quả xác nghiệm có thể bị nhầm lẫn”

Lãnh Tĩnh hoàn toàn ngu ngơ, đầu lưỡi bị đơ, “Rồi, rồi, rồi. . . sau đó?”

“Cô ta đi ra ngoài, không quay về”.

Cả đầu Lãnh Tĩnh hiện lên vô số dấu chấm than (!), cố gắng gọi di động cho quái nữ QQ, nhưng không có ai nhận. Còn muốn tiếp tục gọi, lại nhận được tin nhắn của quái nữ QQ: có tên đầu tây trong nhà, đi gặp phụ huynh.

Lãnh Tĩnh hết viết rồi lại xóa tin nhắn trả lời mấy lần, cuối cùng chỉ nhắn qua đơn giản năm chữ: Chúc cô nhiều may mắn.

Trở lại bàn ăn, chồng của Hồ ly cũng vừa kết thúc cuộc gọi, một câu cuối cùng lạnh lùng, không giận mà uy, “Nếu quả thật có thành ý, thì kêu Tổng giám đốc của mấy người tự mình tới tìm tôi nói. Anh? Còn chưa đủ tư cách”.

Lãnh Tĩnh bị cái khí thế này đe dọa rồi, Hồ Nhất Hạ một bên không chút phản ứng gì, tự quay lại gấp lấy miếng vịt nướng cuộn, đang cắn hơn phân nửa, hình như quá nhiều, nửa kia lại không muốn ăn, liền nhét vào miệng ông chồng đang nói dở trên điện thoại.

Thấy cô quay lại, Hồ Nhất Hạ không dấu vết xóa sạch vết tương trên miệng, đem một gói thịt vịt nướng cuộn khác nhét vào miệng Lãnh Tĩnh, “Đợi lát nữa ba người chúng ta đi hát Karaoke?”

Đây tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối là lời đề nghị hết sức, vô cùng hồng phúc.

Mà Lãnh Tĩnh. lại đồng ý?

Đồng ý thoải mái như vậy, Lãnh Tĩnh cũng cảm thấy bản thân hết sức kỳ lạ, đến KTV mới thấy hối hận, tuy nói là bạn tốt của chồng nhưng chỉ cần là người bình thường cũng không có ai muốn bạo gan gào hét thể hiện trước mặt đại Boss.

Xem ra Hồ Nhất Hạ cũng khá buồn bực, chồng đi tới đi lui ra ngoài nghe điện thoại, lại không ngừng nghe điện thoại, dù bây giờ cô ấy hát cũng không còn ý nghĩa, lại đưa ra ý kiến, “Thật là không có ý tứ, đi! Đi tới pub dưới lầu uống một ly”.

Bạn tốt của chồng nói với Lãnh Tĩnh một câu, “Theo tôi thấy tình hình này, cô nên đi theo cô ấy đi, tuyệt đối đừng bao giờ cho cô ấy uống rượu” - Vừa mới nói được một nửa, nghe thấy tiếng của chồng Hồ ly, “Ngoan một chút, chờ anh trở lại đón”.

Đảo mắt một cái mắt tích không thấy bóng dáng, chỉ nghe mấy tiếng lầm bầm, “Mẹ kiếp, hử chút là ‘ngoan ngoan ngoan’, tôi cũng không phải là con gái của anh ta!”

So với ba người này Lãnh Tĩnh còn chút tự do, thoải mái vỗ ót Hồ ly một cái, “Bồ đó, ở trong phúc mà không biết hưởng. Đi thôi!”.

Đủ loại màu sắc của các loại rượu được đặt trên tường tạo nên ảo giác như mọi thứ chao đảo muốn ngã, một người mơ mơ màng màng ngồi đó, hai người con gái ngồi trên ghế vật vờ.

Phân nửa chai lọ bên trái bàn thuộc về cô gái được biết đến với danh hiệu ‘ngàn chén không say’ - Lãnh Tĩnh - dĩ nhiên, không thiếu loại cô thích nhất, Huyết Tinh Mã Lệ; một nửa còn lại bên kia bàn thuộc về người bị cấm túc uống rượu nên chỉ toàn là ly nước giải khát lẫn nước trái cây. Hồ Nhất Hạ chỉ thoáng hiện ra vẻ bất mãn, nhưng cũng nghe lời không uống chút rượu nào.

Lãnh Tĩnh muốn nói về sự kiện huy hoàng của bản thân buổi trưa này, nhưng hiển nhiên, cô không phải là người kể chuyện giỏi, vốn dĩ là câu chuyện đặc sắc lại bị cô kể vài ba câu lùn cùn là xong.

Nhưng cô tuyệt đối là người lắng nghe tuyệt vời.

Từ công việc bận rộn, một cuộc hôn nhân thâm lặng vừa đau khổ và chua xót, cô ấy còn nói số mạng bị xếp đặt. . . Lời nói của Hồ Nhất Hạ êm tai và trình độ đặc sắc đến nỗi Lãnh Tĩnh muốn vỗ tay khen hay.

Nói chuyện phiếm từ trên ghế sau đó lết ra sàn nhảy, hai con bướm xinh đẹp dường như không kiêng kị chỗ nào cười nhảy hết mình, không có chuyện gì phải cự tuyệt niềm vui của tuổi xuân, gặp phải nhiều người đàn ông trẻ đến gần lập tức tránh nhanh như làn khói.

Trong sàn nhảy hai người thoải mái như cá gặp nước.

Vẫn là vui vẻ hạnh phúc như thế, cái gì cũng không cần, đáng tiếc—

Hồ Nhất Hạ vừa trở vào, không biết sao lại nhớ gọi điện cho ông xã, trong giọng nói đầy trách móc, ngay cả tiếng ồn ào nhức tai bên trong sàn nhảy cũng không che dấu được, “Sao tới giờ em còn chưa quay lại?”

“Em? Em đang trong sàn nhảy! Anh nghe này!”

Cúp điện thoại còn không quên nói với Lãnh Tĩnh, “Anh ta ở đại sảnh, lập tức sẽ. . .”

Lời còn chưa dứt, âm nhạc đột nhiên dừng lại.

Nhiều người trong sàn nhảy đang high cũng kinh ngạc nhìn lại, hết nhìn người này lại đến người kia, trong sàn nhảy dần dần phát ra ồn ào tiếng bàn tán. Đúng lúc này, sau khi nghe mấy tiếng ‘cách cách cách’ tất cả đèn trong pub đều được bật sáng, tiếng nói vang vọng trong không khí truyền ra xa, “Cảnh sát kiểm tra”.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả đều im lặng, cũng không biết người nào đột nhiên mắng một câu, “Ta kháo!” - Ngay sau đó bắt đầu tháo chạy.

Cả sàn nhảy nhất thời nháo nhào cả lên, người người chen lấn không kiềm chế được, Lãnh Tĩnh bị mấy người đó đụng vào suýt ngã, nổi giận cũng không thềm để ý tới, kéo Hồ Nhất Hạ, buồn bực xông ra ngoài.

Hai cô gái này có vẻ vận may không tốt, Lãnh Tĩnh đang cúi đầu đi, túi xách đột nhiên bị người ta đụng rớt xuống, rơi xuống đầy đất là những hộp thuốc đã được đóng gói cẩn thận, muốn đi thì đi, cho nên đi lại gặp phải cảnh sát mặc thường phục thế này.

Vừa nhìn thấy mấy hộp thuốc la liệt trên đất, không được, quần áo của cảnh sát trước mặt sao giống như hình ảnh thợ săn chuẩn bị săn thú thế này, “Đứng lại!”

Ngu xuẩn mới đứng lại, người nào cũng thay phiên chạy trốn, hai cô gái mang giày cao gót, cất bước như bay nhưng đáng tiếc—

Anh cảnh sát chìm rất nhanh chóng chặn trước mặt mấy cô.

Mắt thấy bản thân bị dí như hai con mèo nhỏ sắp bị vồ, Hồ ly gấp tới mức giơ chân, “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Lãnh Tĩnh chạy hết nổi rồi, thở hồng hộc rồi dừng lại, cũng không biết làm sao, “Không chính xác là phải vào cục.....”

Vừa dứt lời, một bóng người đột nhiên xông tới, mọi người chưa ai kịp phản ứng, Hồ ly bị người ta túm đi, trong chớp mắt đã chạy xuống dưới lầu.

Người kia, hình như là một người đàn ông.

Ý thức được điều này, trong đầu Lãnh Tĩnh phát ra một câu nói: Cô bây giờ một mình chiến đấu anh dũng, sắp đi đời nhà ma rồi.....

Cái chớp mắt tiếp theo, đột nhiên có người nắm lấy tay cô.

Lãnh Tĩnh sợ vỡ mật, chân so với óc còn nhanh hơn, theo sức kéo từ bàn tay kia, chạy thẳng tới lối thoát hiểm đối diện.

Trừ nhịp tim cùng tiếng bước chân của mình ra, Lãnh Tĩnh không nghe được gì nữa, dần dần, tay của người kia trượt xuống tay cô, nắm chặt, dùng sức chần chẫn không thể bứt ra, kéo cô chạy như điên ra khỏi đường thoát hiểm an toàn, đi ngang qua đường lớn, sau đó băng vào con hẻm nhỏ.

Hai người chia ra tự dựa vào hai bên tường thở hổn hển, mặt đối mặt.

Ánh sáng vàng vọt từ ngọn đèn đường phát ra.

Dưới ánh sáng yếu ớt quen thuộc này, nhìn đối diện người thanh niên này, Lãnh Tĩnh cảm thấy quen mắt. Anh ta thở hổn hển, lồng ngực phập phồng, nhìn rất hấp dẫn, cổ họng Lãnh Tĩnh không biết thế nào, không nhận được ho khan một tiếng.

Anh ta ngẩng đầu, đơn giản bắt được cô nhìn chăm chú, “Thế nào?”

“Cảm thấy hơi quen mắt”

Anh ta cười cười, bên mép nhếch lên.

“Cô mạnh khỏe” - Anh ta tự chìa ra một cánh tay, vừa rồi kẹp chặt cánh tay của cô, tự giới thiệu, “Hàn Tự”
Hết Chương 12.

12. Chương 13

Chúng ta quay về thời điểm một giờ trước.

Hàn Tự lái chiếc xe Gerry đến dừng trước khu giải trí, hai tay khoanh trước ngực, dựa vào cạnh xe.

Anh chờ người đang thông dong tới, bước ra từ cửa của nơi giải trí xa hoa trụy lạc. Hàn Tự nghiêng đón.

Mặc dù bọn họ chưa từng gặp mặt, nhưng đã từng nghe danh tiếng của nhau.

“Hàn Tự”

“Chiêm Diệc Dương”

“Ngưỡng mộ đã lâu!”

Hai người đàn ông cũng không hỏi han nhiều, tìm một quán cà phê tương đối yên tĩnh gần đó để bàn chuyện.

Mấy giờ trước đó, cuối cùng tổng thanh tra của anh cũng liên lạc được với vị Chiêm tổng này, nhận được câu trả lời là: “Bất luận tổng giám đốc của các người danh giá cao quý tài năng thế nào hoặc đắt giá trong giới truyền thông ra sao, muốn hợp tác với chúng tôi, đừng lợi ích và báo cáo khả thi để nói.... Nếu thật có thành ý, bảo ông chủ của mấy người tự mình đến nói chuyện với tôi. Anh? Còn chưa đủ tư cách”

Vốn là đêm nay Hàn Tự phải đi công tác, lúc nhận được điện thoại của tổng thanh tra, anh đã qua cửa kiểm soát của sân bay rồi.

Với một nhà đầu tư ngang ngược khiến người ta đau đầu thế này, anh không tự ra mặt cũng không được. Sau khi cúp điện thoại, Hàn Tự lập tức trở về, hùng hổ tới nơi này, tự mình đưa tới số liệu lợi nhuận và báo cáo khả thi.

Một giờ trôi qua, Chiêm Diệc Dương xem qua các loại báo cáo, cũng không đưa ra một câu trả lời chắc chắn nào, chẳng qua chỉ là hẹn hai ngày nữa để hai bên gặp chính thức.

Chiêm Diệc Dương trở về khu giải trí để đón vợ, hủy bỏ lịch trình nên Hàn Tự cũng dự định đi tới đó uống vài chén.

Hai người đàn ông trở lại khu giải trí, ngay khi đang đi trên hành lang tới thang máy, đã có một nhóm người bước vào thang máy, trước khi cửa thang máy khép lại mấy giây, hình như loáng thoáng nghe nói, “Cảnh sát lại kiểm tra đột xuất đúng thời điểm này cũng giúp cho chúng ta...”

Hàn Tự cảm thấy không ổn, còn chưa kịp hành động, Chiêm Diệc Dương bên cạnh đã nhanh chóng quay đầu, chạy băng băng lên lối cầu thang thoát hiểm.

Hàn Tự theo sát phía sau, quán bar của khu giải trí ở lầu bảy, anh ta vừa mới chạy lên khúc quanh nơi lầu sáu lập tức nghe được tiếng ồn ào. Bước nhanh tới, có tiếng thét chói tai cùng tiếng quát, ‘Đứng lại!’ —

Sau khi nghe mấy tiếng này, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Chiêm Diệc Dương đã chạy tới lầu bảy tóm được một người phụ nữ, xoay người liền cấp tốc xuống lầu.

Ngay khi hai người chạy lướt qua người anh, Hàn Tự rõ ràng còn nghe người phụ nữ nói, “Lãnh Tinh vẫn còn ở đó!”

Mấy lời này làm người đứng ngoài cuộc như Hàn Tự ngẩn ra.

Lấy lại tinh thần, trước cửa quán bar thấy được người phụ nữ kia, dáng vẻ hoảng hốt đó, giống như trong ký ức mới đây của anh.

Hàn Tự chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, nhanh chóng xông lên phía trước, lặng lẽ túm lấy cô gái chạy điên cuồng.

Tình cảnh có chút hỗn loạn, anh dùng vai phá cửa lối ra thoát hiểm, sau đó nhanh chân chạy trốn, bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở của người phụ nữ, tiếng giày cao gót lạnh lót gỗ trên mặt sàn, cũng gõ vào tim anh.

Trốn vào một hẻm nhỏ, Hàn Tự dựa vào vách tường thở phò phà lấy lại sức.

Cô lặng lẽ rút tay khỏi bàn tay anh, cảm giác bàn tay trống rỗng, Hàn Tự ngược mắt nhìn cô, vừa đúng lúc bắt gặp được ánh mắt của cô cũng đang nhìn mình.

Cô đang nhìn anh, ánh mắt có vẻ không chắc chắn.

“Chào em” – Anh chủ động giơ tay ra giới thiệu, “Hàn Tự”.

“Hàn Tự?” – Cô cau mày lặp lại, tên anh cứ như vậy lặp đi lặp lại trên môi cô.

Anh sần nảo nhìn cô, yên lặng không nói.

Cô nhìn chằm chằm anh hồi lâu, dường như mới nhớ tới chuyện gì, có chút khó tin giơ ống tay áo lên, ý bảo anh nhìn lên cổ tay cô — “Vòng tay?”

“Lúc trước em tới đưa trang phục cho em gái anh, vòng tay bị rơi ở nhà anh.” – Hàn Tự mỉm cười nói thêm, “Em gái anh là Hàn Thiên Thiên”.

Nụ cười của người đàn ông này giống như ánh sáng dưới đêm trăng, mặc dù làm người ta cảm thấy xa lạ, nhưng cũng không mang đến cảm giác nguy hiểm, Lãnh Tĩnh cũng phối hợp cười đáp, “Chào anh”.

Chỉ là cái bắt tay ngắn ngủi nhưng khi làn da tiếp xúc nhau, Hàn Tự có cảm giác không muốn buông tay.

Chỉ tiếc lúc này, điện thoại của cô vang lên.

Lòng bàn tay lần nữa trống rỗng, Hàn Tự nhìn cô trả lời máy.

Đầu dây bên kia là tiếng nói gấp gáp của một người phụ nữ, giọng nói lớn đến mức Hàn Tự cũng nghe được rất rõ ràng, “Lãnh Nhị, cậu sao rồi? Có trốn được không?”

Lãnh Tĩnh trả lời đủ tỉnh táo, giọng nói bình thường không thay đổi, “Tớ đang ở trong hẻm đối diện khu giải trí, cậu.....”

Hàn Tự nghiêng đầu nhìn tình huống hỗn loạn bên khu giải trí, lúc này Lãnh Tĩnh đột nhiên không lên tiếng —

Người bên đầu dây bên kia không còn vồn vã như lúc đầu, mà đổi thành giọng nam, mà giọng nam này cắt đứt câu nói của Lãnh Tĩnh, “Cô không sao là tốt rồi, ngày mai Hồ Nhất Hạ còn phải đi làm, gặp lại sau”.

Tiếng nói vừa dứt thì điện thoại cũng bị cúp, hoàn toàn không cho Lãnh Tĩnh thời gian trả lời. Nghe được lời quan tâm của người khác, Lãnh Tĩnh cũng không biết có cảm giác thế nào, nhìn lại người đàn ông xa lạ trước mắt, còn không biết phải nói gì. Suy nghĩ hồi lâu, cũng chỉ nghĩ ra được hai chữ, “Cám ơn”.

Chuẩn bị dùng một tư thế xoay người kết thúc cái bi kịch trong đêm nay nhưng khi cô vừa xoay người đi, mới đi được vài bước liền dừng lại, dừng một lúc khá lâu. Mặt cô đầy hắc tuyết, cúi đầu nhìn chằm chằm vào chiếc giày cao gót ở chân phải của mình —

Gót giày lúc này bị hỏng, mà cô không biết chút gì?!

Hàn Tự nhìn thấy cô bỗng nhiên đứng lại, bóng lưng cứng đờ, nhất thời không biết xảy ra chuyện gì. Vừa định bước tới, chỉ thấy cô gái này đột nhiên khom người, nhanh tay cởi đôi giày cao gót.

Lãnh Tĩnh cởi giày đứng ven đường, ‘bụp bụp bụp’, đập gãy hai cái gót giày.

Một lần nữa đi giày vào, đứng dậy phải thẳng vác, cố làm cho tư thế thật tự nhiên mà đi thẳng về chiếc xe đang đậu phía trước, cũng không quay đầu – mở cửa – bước vào.

Nhìn thấy toàn bộ quá trình xảy ra, Hàn Tự nhìn tới khi xe của cô biến khỏi tầm mắt mới hoàn hồn trở lại, nhìn thấy xa xa chỉ có hai chấm đỏ, vô cùng im lặng, bất đắc dĩ lắc đầu bật cười.

Lãnh Tĩnh lái xe đi, thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy người đàn ông bị mình làm kinh ngạc đứng bất động, thật không có tiền đồ chỉ muốn vò tóc.

Bởi vì muốn trốn cảnh sát mà cô chạy điên cuồng một mạch, gót giày bị hỏng không nói, mắt cá chân còn bị rách da. Lãnh Tĩnh lái xe về đến nhà, dùng tư thế quái dị không gì sánh được lết từ gara tới cửa chính.

Nếu như ‘tiểu bạch kiểm’ trông ngóng chạy xuống nghênh đón cô mà nói, ít nhất cô còn cảm thấy dễ chịu một chút, dù sao kể từ khi cô nuôi một con cún nhỏ sau lại bị con cún của nhà hàng xóm dụ dỗ đi mất, đã lâu cô không được hưởng thụ đãi ngộ của một ‘chủ nhân’.

Đáng tiếc, cả căn phòng một chút ánh sáng cũng không có, đừng nói gì tới động tĩnh khác.

Lãnh Tĩnh đi thẳng tới cánh cửa lầu hai, rốt cuộc nhìn thấy chút ánh sáng —

Ánh sáng này phát ra từ phòng ngủ của cô.

Lãnh Tĩnh cố chịu cơn đau từ chân truyền đến, dựa vào tường, lúc này mới chậm chạp đi vào trong phòng. Có người đang trong phòng tắm của cô.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là ai trong đó, Lãnh Tĩnh không biết tại sao đột nhiên nổi giận, không nghĩ ngợi gì bước tới đẩy cánh cửa phòng tắm ra —

Cửa không khóa?

Cho nên cứ như vậy mà cánh cửa bị cô mở ra?

Sự tức giận trong nháy mắt bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là sự lúng túng, mặt cô lúc trắng lúc xanh nhìn người đàn ông trước mặt đang híp mắt nằm trong phòng tắm mát-xa, Lãnh Tĩnh không biết nên làm thế nào mới phải.

Nhìn dáng vẻ quá hưởng thụ, quá tự nhiên, quá yên tâm thoải mái, ngược lại với Lãnh Tĩnh là người lỗ mãng xông vào, đang lúc cô đang suy nghĩ có nên rút lui lặng lẽ hay không —

“Lần sau nhớ gõ cửa hãy vào.”

Bên tai đột nhiên vang lên câu nói này, nghe xong Lãnh Tĩnh hết hồn. Phản xạ có điều kiện nhìn lại theo tiếng nói, Lãnh Tĩnh bị sốc lần thứ hai —

Anh ta đang chậm chậm đứng lên từ trong nước!

‘Ào ào’, tiếng bọt nước khi anh ta đứng lên như âm thanh cảnh báo hung hăng đánh vào dây thần kinh mang tên ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ trong đầu Lãnh Tĩnh, đánh làm cho tay chân cô tê dại, không thể cử động.

Cứ như vậy khuôn mặt cô trắng bệch mà nhìn không chớp mắt vào người đàn ông bước ra khỏi bồn tắm. Sau đó?

Sau đó Lãnh Tĩnh kinh ngạc lần ba —

Nhìn khuôn mặt không có ý tốt của anh ta, lại nhìn đến ngang hông đang quấn khăn tắm của người kia, khiến cô thổ phào nhẹ nhõm. Dáng vẻ bình thường trở lại, khinh thường liếc mắt nhìn anh, “Anh bị bệnh hả, quấn khăn mà tắm?”

Anh ta nhảy ra khỏi bồn tắm, tiện tay kéo khăn lông lau tóc, “Tôi đây không phải sợ cô xấu hổ hay sao?” — Vừa nói vừa tiến lại gần.

Trong phòng tắm nhiệt độ mau chóng hạ thấp, nhưng sao cô lại càng thấy nóng thế này? Không nhịn được ho khan hai tiếng, “Tôi ở phía sau hậu trường nhìn không biết thấy bao nhiêu người mẫu nam để lộ mình, cái dáng người nhỏ bé của anh, nhìn cũng không hợp mắt tôi”.

“Thật....?”

Giả! Trời mới biết cô đang nghĩ.... muốn sờ cái cơ bụng rõ ràng trước mắt này như thế nào.

Ngại cho hình tượng ‘băng thanh ngọc khiết’ của mình, Lãnh Tĩnh kiềm chế không vươn tay ra sờ, nhưng nhin không được rử mắt ngắm nhìn.

Không ngắm thì không sao cả, nhưng một khi ngắm rồi thì thôi rồi, Lãnh Tĩnh vừa đúng lúc nhìn thấy anh ta làm động tác muốn cởi khăn tắm ra. Đồng thời bên tai nghe giọng hấn thì thầm bên tai, “Sau khi xem hết rồi kết luận cũng không muộn”.

Tiếng nói vừa dứt, anh ta lập tức tháo khăn tắm xuống, bỏ qua một bên.

Lãnh Tĩnh cuống quýt che mắt, mới lui từng bước về sau, dưới chân bị trượt, cổ chân bị tẹo, thoáng một cái – cô bị trắng đật mông hôn đất.

Chân Lãnh Tĩnh bị tẹo, xương bánh chè gần như bị bể, đau tới nhe răng trợn mắt nhưng tay vẫn che mắt không buông, “Cái tên cuồng cõi trường này! Còn không mau mặc quần áo vào?”

Cô thét chói tai phê bình anh ta, cô nổi giận muốn đá anh ta, ngược lại bị anh ta nhân cơ hội gạt tay che mắt của cô xuống, Lãnh Tĩnh không còn cách nào khác, gấp gấp tới độ muốn vùi đầu làm đà điểu, vậy mà vô tình nhìn thoáng qua nơi nào đó, động tác của cô lập tức dừng lại —

Thì ra anh ta còn mặc quần short đi biển.

Địch Mặc cười ồ một tiếng, “Nhìn coi cô sợ thế nào kìa!”.

Tâm tình của anh ta rất tốt, anh ta thậm chí còn tạo dáng như biểu diễn trang phục biển.

Cô nhìn bằng ánh mắt giết người, con mắt ngày thường khẽ nheo lại. Nhìn thấy được tín hiệu nguy hiểm vừa được phát ra, Địch Mặc nhanh tay lẹ mắt ngoan ngoãn nhận lỗi, “Ai bảo cô cho tôi leo cây? Cả đêm tôi không có gì làm, chỉ có thể lên kế hoạch chinh cấp trên của mình thôi”.

Lời vừa nói xong, thật giống như hấn còn uất ức hơn cả cô. Lãnh Tĩnh khóc không ra nước mắt.

Bị kích động cả một đêm, vui mừng chính là, ít nhất vẫn còn một bữa muộn dưới ánh nến chờ cô, Lãnh Tĩnh được anh ta dìu tới phòng ăn, nhìn anh mang từng món ăn hâm nóng lại đặt lên bàn, trong lòng không còn bức bối, rốt cuộc cũng cảm thấy thêm ăn.

Cô vùi đầu mà ăn, chân gác trên ghế bên cạnh, Địch Mặc ngồi đó giúp cô xoa chân, dán thuốc.

“Cô làm gì mà lảm thứ xui xẻo vậy? Ngày hôm qua thì bị cảm sốt, hôm nay thì bị tẹo chân”.

Trọng giọng nói của anh có chút đau lòng, không phải đáng về hả hê gì đó, coi như anh ta còn chút lương tâm. Nhưng Lãnh Tĩnh tuyệt đối không cảm ơn anh ta, “Còn không phải tại anh hại tôi?”

Tên đầu sỏ gây tội rớt cuộc còn không mặt mũi nói, “Tiền thuốc của cô cứ trừ vào tiền lương của tôi, được chưa?”

Lãnh Tĩnh không nói lý với anh ta, trong lòng đang tính toán, từ khi gặp anh ta, mỗi ngày một tai họa, tiền lương của anh ta 1500, cô trừ được trong bao lâu đây?

Sáng sớm ngày hôm sau, hai chân cô bị sưng vù, ngay cả chân ga cũng đạp không nổi, ‘tiểu bạch kiểm’ chủ động xung phong ‘ra trận giết giặc’ đưa cô đi làm.

Phụ nữ luôn là loại ‘buôn dưa lê’ của thế giới, chỉ cần một đồng nghiệp nhìn thấy một người đàn ông khá điển trai mở cửa xe đưa cô đi làm, như vậy tuyệt đối không tới một tiếng sau, tin tức này sẽ bị xào nấu đủ loại gia vị, thêm dầu thêm mỡ, cuối cùng toàn bộ mọi người trong phòng thiết kế sẽ nhận được tin tức, tin đồn ‘Lãnh Tĩnh nuôi tiểu bạch kiểm’.

Được rồi, không thể coi là tin đồn, quả thật cô có nuôi ‘tiểu bạch kiểm’.

Xe chạy đến bên ngoài nhà xe rồi dừng lại, Lãnh Tĩnh kiên quyết đá anh ta ra ngoài.

Địch Mặc đứng bên ngoài, đáng thương gõ cửa kính xe, “Cô thật sự coi tôi như sủng vật hả? Cần thì gọi tới, không cần thì đuổi đi?”

Nhìn lại cái bàn chân gấu của mình, bằng phẳng như mắt cá chân, Lãnh Tinh không muốn tranh cãi vô ích, nhìn anh ta cười, “Anh chính là con chó nhỏ của tôi”.

Nói xong, Lãnh Tinh đổi đến ghế lái, tăng tốc rời khỏi.

Đưa mắt nhìn đuôi xe biến mất dưới tầng hầm, hai tay con chó nhỏ bỏ vào trong túi quần, xoay người đi tới văn phòng đối diện.

Đi tới công ty Hàn Tự, Địch Mặc cảm thấy như được trở lại nhà mình, cô thư ký lắc eo nhỏ muốn pha cà phê cho anh. Đáng tiếc Địch Mặc vào phòng làm việc của ông chủ, lại nhào vào khoảng không. Hàn Tự không có ở đây.

Cô thư ký mang cà phê cho anh, thuận tiện báo cáo, “Hàn tổng đi đàm phán với Chiêm tổng của Ngải Thế Thụy.”

“Haiz, còn đang nghĩ muốn tới chỗ này của Hàn tổng mấy người ăn chùa một chút!”.

Anh ta giống như vừa oán trách vừa chọc ghẹo, một lát sau, cô thư ký mang vào cho người nào đó đủ loại trà bánh. Địch Mặc cũng tự nhiên không khách sáo, vui vẻ nhận lấy, ngậm miếng bánh ống thông thả đi đến bên ống nhòm trước cửa sổ.

Ống nhòm không giống như lần trước bám đầy bụi bặm, hôm nay nhìn sáng bóng như mới, thậm chí còn được thay đổi chiều cao, Địch Mặc chỉ cần nhìn vào là có thể thấy mọi việc xảy ra phía trước trong tầm mắt.

Anh ta ở nơi này, thức ăn được đem đến đặt trên bàn, còn cô gái kia, hai tay cầm đầy đồ uống linh tinh chạy vọt vào phòng thiết kế, đang bận rộn đem từng ly giao tận tay đồng nghiệp trong phòng.

Miệng cười của Địch Mặc dần dần cứng ngắc.

Về mặt nghiêm túc bấm số điện thoại gọi cho cô.

Có vẻ như điện thoại của anh gọi tới không đúng lúc, tay bận rộn chân lộn xộn rút xuống gò đố, trốn đến một nơi tương đối yên tĩnh lấy điện thoại ra. Điện thoại được kết nối.

“Này?”

“Tài chủ, ăn điểm tâm hả?”

“Đang ăn đây.”

Nói láo. “Vậy thích không? Tôi còn tưởng Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh sẽ làm khó cô chứ?”. – Anh ta giọng nhẹ nhàng nhưng mặt lạnh lùng.

“Chị đây là người thiết kế chính của quý tới đây, ai dám bỏ lên đầu tôi muốn làm gì làm”

Cô đột nhiên dừng lại, chân mày Địch Mặc nhíu lại, “Sao vậy?”

“Không có gì, bắt đầu làm việc, cúp đây”.

Không đợi anh mở miệng, cô nhanh chóng cúp máy.

Lại nói láo....

Hai tay Địch Mặc nắm chặt thành quả đấm, không biết cảm giác tức giận hay là bất lực đang xâm chiếm chính mình, gần như không thở nổi.

Anh rõ ràng nhìn thấy, có một cô gái đầu dán miếng băng gạc — hất cà phê vào chân cô.

Nữ thư ký đẩy cửa đi vào, cười tủm tỉm liếc mắt đưa tình nhìn người đàn ông đứng cạnh cửa sổ.

Đang muốn nói gì nhưng lại bị hơi thở tản ra xung quanh anh ta như cảnh cáo ‘Chớ có lại gần’. Nghĩ ngợi một lúc, cô thư ký bỏ đi ý định đi trêu đùa anh vài ba câu, hậm hực bước tới, cầm lấy hộp giày trên sô pha, lặng lẽ chuồn ra ngoài.

Cô ta vừa mới bước chân tới cửa, Dịch Mặc đột nhiên xoay người bước nhanh tới. Cô ta không biết anh ta đang nghĩ gì, có người sống đứng sờ sờ thế này mà anh lại dường như không thấy, đi nhanh ra cửa thậm chí đụng mạnh vào vai cô.

Thế là hộp giày bị rơi xuống đất, đôi giày bên trong trực tiếp bị rút ra ngoài, rơi xuống chân Dịch Mặc.

Cô thư ký ‘A’ một tiếng, vội vàng ngồi xuống nhặt. Dịch Mặc ngăn người, khom lưng nhặt giúp tờ giấy bị rơi ra từ hộp giày, còn có hàng chữ:

“Đôi gót giày này rất chắc chắn. Nếu không đúng cỡ có thể đem đổi”.

Người gửi: Hàn Tự.

Cô thư ký thấy khuôn mặt anh không còn vẻ nghiêm túc như vừa rồi, cười giải thích, “Tối hôm qua Hàn tổng gọi kêu tôi ra ngoài chọn giày, tôi còn tưởng anh ta muốn tặng cho tôi, đáng tiếc, bị mình hụt.”

Đổi lại là bình thường, anh nhất định sẽ dừng lại lắng nghe, chỉ tiếc hiện tại trong đầu anh còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, Dịch Mặc trả tờ giấy lại cho cô thư ký, vội vàng đi qua tới tòa nhà đối diện, “Lúc sắp đi đàm phán Hàn tổng còn nhớ đến chuyện này, đặc biệt gọi điện về dặn dò tôi mang giày đưa đến văn phòng đối diện. Thật muốn nhìn mặt cô gái họ Lã kia thế nào, nhìn xem cô ta có khả năng gì mà khiến Hàn tổng của chúng tôi quan tâm đến vậy”.

Dịch Mặc đột nhiên khựng lại.

Vốn ban đầu chỉ là bị sưng mắt cá chân, hôm nay bàn chân cũng bị sưng lên rồi, đồng nghiệp đưa cho thuốc mỡ, Lãnh Tĩnh thoa lên chân một lớp thật dày, cuối cùng cũng không nóng rát lên nữa, liếc mắt nhìn chân mình, vừa trắng vừa mập haiz....

Cô đang ngồi trong góc quạt quạt chân, nghiêng người lại thấy một tay cầm thuốc mỡ đưa tới, Lãnh Tĩnh ngẩng đầu lên, đứng trước mặt, chính là chân chó số 1 đầu dán băng gạc.

Lãnh Tĩnh lại cúi đầu, làm như không thấy hành động đưa thuốc tới. Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của cô ta, “Ngày hôm qua cô hại tôi bị ngã đau, hôm nay làm phỏng chân cô coi như chúng ta huề nhau”.

Lãnh Tĩnh ngẩng đầu nhìn cô, cười rạng rỡ, “Tôi là người có ân tất báo, có oán phải trả. Người nào tốt với tôi, tôi tốt với người đó gấp đôi, người nào phạm tôi, tôi cũng trả lại gấp đôi”.

Chân chó số 1 giận tới mức toét miệng cười, cứng rắn xoay người, mới đi được hai bước không ngờ quay trở lại.

Từ trên cao nhìn xuống Lãnh Tĩnh, cười tới mức Lãnh Tĩnh sinh ra phòng bị, “À, đúng rồi, quên nói cho cô biết. Thiết kế Chu thông cảm chân cô bị thương, quyết định cho tôi — thay thế cô trong công việc phát triển sản phẩm mấy quý tiếp theo. Tôi phải thay cô đi tới Corrine họp, nghỉ ngơi cho tốt đi”.

Màn hình máy tính phản chiếu khuôn mặt của cô, Lãnh Tĩnh cứ như vậy nhìn nụ cười của mình, từng chút từng chút biến mất.

Vô số ánh mắt đang nhìn cô chằm chằm, tâm tình Lãnh Tĩnh phức tạp không để ý tới gì trong mắt họ, có những người đồng tình, có những người hả hê, cô chỉ biết nhìn hình ảnh phản chiếu của mình nói: Không có chuyện gì, không cho phép khóc, không có chuyện gì, không có chuyện gì....

“Lãnh Tĩnh?” – Có người gọi cô, không xác định là sợ hãi hay lo lắng.

“Hả?” – Cô cong môi lên cười, có chút khó khăn nhìn về phía có tiếng nói.

“Đồ của cô” – Đoán chừng sắc mặt cô quá xấu, quá miễn cưỡng, dọa mấy đồng nghiệp đem cái hộp để trên bàn, lập tức chạy đi.

Trong hộp là đôi giày cao gót Người gửi: Hàn Tự

Trời mới biết cô đang suy nghĩ phải đi nó vào, dùng thứ cao dọa người này để giảm nát trái tim ai đó. Mà cái người được gọi ‘ai đó’ ở đây, đúng lúc này gọi điện thoại nội bộ tới cho cô.

“Lãnh Tĩnh?” – Tiếng của Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh.

“Phải!”

“Chân bị thương?”

Lãnh Tĩnh cười lạnh, kết quả cuối cùng, quả nhiên —

“Cho cô mười ngày nghỉ phép, cố gắng dưỡng thương rồi trở lại. Bên công ty Corrine để cho Melody tạm thời thay cô làm”.

“Người Corrine bên kia nói thế nào? Bọn họ sẽ không cho phép người thiết kế chính xin nghỉ phép chứ?”

“Tôi nói thân thể cô không được khỏe, bọn họ đồng ý để cô thiết kế tại nhà”.

Nói một vòng, Lãnh Tĩnh hoàn toàn bị đánh bại.

Ngây ngô trong suốt mười phút đồng hồ, Lãnh Tĩnh ấn dãy số của ‘tiểu bạch kiểm’, điện thoại vừa kết nối, cô chỉ nói đúng ba chữ, “Tôi đón tôi!”

Anh ta dường như không kinh ngạc, khoảng chừng giây tiếp theo trả lời ngay, “Được”.

“Đến nhà xe gọi điện cho tôi.” – Không nói nhiều, tắt máy.

Không tới nửa tiếng sau —

Nhìn người đàn ông mặt không cảm xúc, Lãnh Tĩnh cảm giác mình giống như được sống lại.

“Sao anh lại ở đây?”

“Không phải cô gọi tôi tới đón hay sao?” – Dịch Mặc ngồi xổm xuống hỏi, “Chân thế nào rồi?”

Cô không cho anh ta xem.

Nụ cười anh ta trầm xuống, không nhìn chân cô nữa, “Công hay là ôm cô đi?”

Lãnh Tĩnh mở trừng mắt, không cách nào trả lời. Còn đang sững sốt, chung quanh còn đám đồng nghiệp, có một đồng nghiệp trong nháy mắt liền chạy nhanh tới phòng làm việc của Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh — Lãnh Tĩnh liếc người nọ một cái, đúng là chân chó của Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh.

Trong lúc cô liếc mắt nhìn, Dịch Mặc đã khom người, gần như muốn ôm lấy cô.

Mọi người xung quanh dần dần vang lên giọng thì thầm, ‘tiểu bạch kiểm’ tìm tới cửa dưới con mắt của không biết bao nhiêu người, cảm giác này cũng không được tốt, nhất là —

“Tiểu Thánh Nhân?” – Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh không biết khi nào đã xuất hiện ở bên ngoài cửa gian phòng, ngạc nhiên nghi ngờ gọi một tiếng.

Đứng bên cạnh Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh là chân chó số 2 vừa chạy đi mách lẻo, rất náo nhiệt.

Người xung quanh, tất cả đều không lên tiếng, yên lặng nhìn Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh và người khách không mời mà đến, chỉ nghe giọng càng ngày càng không xác định của Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh, “Sao anh lại ở đây...”

Dịch Mặc làm như không nghe thấy, trực tiếp ôm Lãnh Tĩnh đi.

Đại não Lãnh Tĩnh bị chập mạch, không có phản ứng, chỉ biết nhìn chăm chăm vào anh ta.

Não tất cả mọi người đồng thời bị trì trệ, không biết phải làm sao, chỉ nhìn chăm chăm vào Lãnh Tĩnh.

Dịch Mặc nhìn Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh cười nhẹ, “Tôi tới đón người phụ nữ của mình!”

13. Chương 14: Chương 14

Edit&Beta: Huongbb

“Tôi đến đón người phụ nữ của tôi”

Nghe lời nói này, Lãnh Tĩnh đột nhiên muốn bóp chết anh ta.

Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh bị Tiểu bạch kiểm trêu đùa bỏ rơi, mà ‘xoạch’ một cái trở thành người đàn ông của cô. Chuyện này đối với người nào cũng không chịu được, không phải là nhục nhã bị cấm một cái sừng sao?

Lãnh Tĩnh không chút suy nghĩ trực tiếp nhảy ra khỏi lồng ngực anh ta, trong lúc hai chân chạm đất cô mới nhớ lại vết thương của mình. Đáng tiếc, trời đang tối, mắt cá chân của Lãnh Tĩnh bị đụng đau giống như sắp gãy rìa, đau tận xương tủy.

Cắn chặt hàm răng cố nén đau, Lãnh Tĩnh cố bước nhanh ra ngoài. Mắt thấy Tiểu bạch kiểm sắp đuổi kịp, cô tức giận quay đầu quát, “Không được đi theo tôi!”

Giận dữ xoay người xong, cô gần như ngã sấp người, Dịch Mặc thiếu chút nữa chạy qua đỡ lấy cô nhưng một giây sau đó, chỉ dựa sức mạnh của bản thân làm cả người đứng vững. Hai tay Dịch Mặc mở ra, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Muốn nhìn xem cô gái này rốt cuộc có thể mạnh mẽ chống cự đến mức nào—

Đây không phải là loại tư tưởng biến thái đó chứ? Dịch Mặc vẫn cười, Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh dĩ nhiên không tốt như vậy, găm lên một tiếng, “Mọi người cũng trở lại làm việc cho tôi!” - Mọi người vây quanh bu xem trong nháy mắt chạy tán loạn.

“Tôi nói... cô ta làm sao mà được lợi như vậy, thì ra là anh từ phía sau giúp đỡ cho cô ta”.

“ . . . ”

“Hãy ya, tôi cho rằng anh là người công tư rõ ràng, bây giờ nghĩ lại thật sự thấy mình đã nhìn lầm”.

Dịch Mặc trầm mặc, mặc kệ cô ta muốn rèn sắt thép gì gì đó nhìn chăm chăm vào anh.

“Haiz, khuyên anh một câu. Một khi để cho loại phụ nữ này dựa hơi vào người leo lên vị trí nhà thiết kế, sớm muộn gì cũng có một ngày hủy hoại luôn cả tên tuổi của anh”.

Cô ta hận thù sục sôi nhưng Dịch Mặc làm như lơ đãng, cuối đầu thưởng thức hộp giày của Lãnh Tĩnh, mặt cười như không cười nói, “Mấy chuyện quản lý người bên Corrine tôi chưa bao giờ nhúng tay vào, tuy nhiên— lời đề nghị này thật không tệ, tôi đột nhiên muốn thử cảm giác làm ‘người ngu ngốc bị lợi dụng’ một chút xem thế nào”.

Không để Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh cơ hội mở miệng, Dịch Mặc hơi nghiêng người chào, không nhanh không chậm bước đi.

Mới đi ra bên ngoài hành lang liền nhìn thấy cô gái đang đứng cạnh thang máy, Dịch Mặc không khỏi dừng lại.

Cô nhe răng trợn mắt xoa chân, Dịch Mặc đứng im tại chỗ, hai tay để trước ngực nhìn thưởng thức trò hề của cô. Lãnh Tĩnh dường như nghe được tiếng cười châm chọc, ngẩng đầu lên, thì ra là anh ta, đưa tay ra tới chỗ anh ta, “Cười cái gì mà cười? Còn không mau tới đỡ”.

Dịch Mặc bị cô gái này làm cho dở khóc dở cười, ngoan ngoãn trả lời, “Tuân lệnh”.

Cố gắng hết sức làm tròn bổn phận, cẩn thận từng chút đỡ đại gia Kim vào thang máy.

Thang máy chạy một mạch xuống tầng hầm để xe, chiếc xe vàng nhỏ của cô dừng ở chỗ xa, Dịch Mặc muốn công cô, cô nhất định không cho, thậm chí còn lên mặt dạy dỗ, “Chú ý hình tượng!”

Đối với người phụ nữ này, Dịch Mặc hoàn toàn không có cách. Đờ cô được một chút, vẫn chưa tới mười bước, bộ dáng thảm thương hết sức. Từ chỗ hai người có một nhóm người mặt âu phục sang trọng đang vội vàng di chuyển, tạo ra sự khác biệt rõ ràng với bọn họ.

Lãnh Tĩnh vẫn cúi đầu, chỉ thấy xuất hiện trước mặt là một đôi giày da sang trọng đang lướt nhanh qua. Lúc ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy bóng lưng của bọn họ. Nhìn xuống cái chân dọ người của mình, tự nhiên thấy ganh tị lẫn oán hận.

Dịch Mặc đang bận rộn nhìn quanh muốn tìm chiếc xe đậu nơi nào, đột nhiên nghe cô nói, “Thôi bỏ đi, anh công tôi”.

Chân Lãnh Tĩnh bị bắt tiện nhưng tay thì ngược lại. Tiếng nói vừa dứt liền thuận người ôm cổ, nhảy lên lưng anh.

Dịch Mặc nhất thời không chuẩn bị trước, cô gái này trước giờ chưa bao giờ ra sức. Xương sống thiếu chút nữa bị đè gãy làm đôi, hai tay theo bản năng đưa ra phía sau, thuận tay cầm lấy hai gối sau của cô, mới vừa đứng vững liền hài hước hỏi, “Sao cô nặng quá vậy?”

Cân nặng cơ thể luôn là điểm yếu của phụ nữ, không dạy dỗ anh ta một chút, anh ta còn không biết trời cao đất rộng—

Lãnh Tĩnh không lên tiếng, lặng lẽ giơ tay lên, vừa mới chuẩn bị ‘thưởng’ một phát vào ót anh đột nhiên bị anh ta bắt được cổ tay. Động tác nhanh và chính xác, bắt được tay cô ở phía sau, thậm chí còn đặc ý quay đầu lại nhìn cô.

Phía bên này hai người thích thú cãi nhau, bên kia nhóm người mặc đồ tây bước vào trong thang máy. Khi cánh cửa thang máy sắp đóng lại, bên nhà xe bỗng vang lên giọng người đàn ông, “Cử động nữa? Cẩn thận té xuống bây giờ!”

Tiếng nói này rõ ràng vang đến tận bên trong thang máy, người đứng đầu - Hàn Tự - không khỏi dừng lại, tiếp theo hai chân mày vừa nhíu. Đột nhiên đưa tay ngăn cánh cửa thang máy chuẩn bị đóng.

Một lần nữa cửa được mở ra, hình ảnh một nam một nữ đang âm ỉ cãi nhau lọt vào mắt Hàn Tự, người con gái đưa lưng về phía anh nên không thấy rõ mặt. Thế nhưng người đàn ông là người anh quá quen thuộc, không nhận được cất giọng gọi, “Dịch Mặc!”

Nghe tiếng gọi, nghiêng đầu lại, không chỉ Dịch Mặc, còn có người con gái trên lưng Dịch Mặc—

Rốt cuộc Hàn Tự nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng của người con gái đó, cũng ngăn người.

Dĩ nhiên, người bị bắt ngờ không chỉ có Hàn Tự.

Vốn dĩ hai người đang cãi nhau âm ỉ, trong phút chốc bỗng nhiên yên tĩnh, thời gian lặng lẽ trôi, Hàn Tự nhìn thấy rõ cụ thể trước mắt— cô nhéo lỗ tai Dịch Mặc, còn anh ta đang nắm lấy cổ tay cô; cô cười sáng khoái, còn anh ta bởi vì bảo vệ cô mà các cơ trên cánh tay hiện lên rõ ràng. . .

Dịch Mặc phản ứng trước tiên, nhìn Hàn Tự cười cười, bước đi đột nhiên tăng tốc tới chiếc xe vàng nhỏ của cô, chỉ bỏ lại một câu, “Có việc gấp đi trước, gặp lại!”.

Tầm mắt Lãnh Tĩnh xoẹt qua người Hàn Tự, nửa giây cũng không dừng, bị khiêng đi như một cái bao, cuối cùng bị ném vào ghế phụ.

Còn chưa kịp cài dây an toàn, xe đã ‘vụt’ chạy đi.

Cô nghĩ thế nào cũng không ra, không khỏi quan sát Tiểu Bạch kiểm thêm một lần nữa. Anh ta chăm chú lái xe không để ý tới ánh mắt dò xét của cô. Lãnh Tĩnh lần đầu tiên cảm thấy có chút kiêng kỵ với anh, do dự mấy lần mới mở miệng, “Anh. . . biết Hàn Tự?”

“Anh ta là anh trai Hàn Thiên Thiên”.

Khi anh nói những lời này, không một chút do dự, vẻ mặt không thay đổi, giọng nói rất ổn định. Những nghi ngờ trong nhất thời bị anh đánh tiêu tan, đầu óc thông minh lúc này bắt đầu tiêu hóa lời anh ta: Hàn

Thiên Thiên là cô chủ Kim trước kia của anh ta, Hàn Tự chắc không muốn nhìn thấy Tiểu Bạch Kiểm của em gái anh ta. . .

“Chẳng trách. . .”

Suy luận của cô gái này rất tin tưởng, không có bất cứ nghi ngờ nào. Dịch Mặc liếc nhìn cô, khóe miệng cong lên nhưng khi nghĩ đến một chuyện khác, trong nháy mắt anh cười không nổi nữa.

“Vậy còn cô, sao cô lại biết anh ta?”

“Tập trung lái xe!” - Lãnh Tĩnh đưa ra một ngón tay, đẩy khuôn mặt đang nghiêng của anh về phía trước. Cô không muốn cùng anh nói về đề tài này.

Đến bệnh viện, mua thuốc, rồi về nhà. Từ ngày đó, Lãnh Tĩnh vui đầu trong phòng, không ra khỏi cửa nửa bước thậm chí cả cửa sổ cũng khóa trái cẩn thận, ngăn chặn tên Tiểu Bạch Kiểm từ ban công nhảy vào.

Lần này trở lại phòng thiết kế của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh, thật sự là thua thiệt lớn. Vì hành động tình cảm nhất thời mà cô nông-nổ ký hợp đồng với Tổng giám đốc bên đó, hiện tại nếu từ chức thì phải bồi thường rất nhiều tiền. Cô cả ngày trốn trong phòng, vội vàng gọi điện thoại cầu cứu bạn bè, tìm xem có công ty thiết kế nào chịu nhận cô, sẵn tiện mượn chút tiền—

Cho đến chiều, Lãnh Tĩnh cúp điện thoại người cuối cùng, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài: Hy vọng mong manh!

Khả năng phục hồi tinh thần của cô lúc nào cũng hơn người, chưa tới bốn tiếng chân đã không còn sưng tấy. Hôm nay mệt mỏi, đối là người tới mức bị ‘ùng ục’ từ bụng nhắc nhở. Cô nhảy cẫng đến cửa chính, chuẩn bị kêu Tiểu Bạch Kiểm đem thức ăn.

Khi vừa mở cửa phòng ra, đập vào mắt là mâm cơm trên đất.

Trên cửa phòng còn dán mảnh giấy: Tôi có việc ra ngoài một chút, sẽ trở lại nhanh.

Không cần xuống lầu cũng có đồ ăn, đãi ngộ này thật không tệ. Lãnh Tĩnh bưng mâm trở vào phòng. Chữ viết của anh rất xấu nhưng món ăn thì thật sự không tệ. Tay nghề có thể ngang bằng với đầu bếp khách sạn. Lãnh Tĩnh quyết định biến buồn bực hết thảy trút hết vào thức ăn.

Đúng lúc này, Dịch Mặc đang ngồi cạnh cửa sổ, hưởng thụ món ngon mới mà đầu bếp vừa mới nghĩ ra.

Gần đây anh thường xuyên xuất hiện ở nơi này vì món ăn rất hợp khẩu vị. Dĩ nhiên bữa trưa hôm nay cũng được mua từ nhà hàng này. Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra tướng ăn của người nào đó khi phát hiện thức ăn được đặt trước cửa phòng.

Đáng tiếc, người ngồi đối diện là Hàn Tự.

Lúc bốn giờ chiều, cả gian phòng chỉ có bàn bọn họ. Bình thường, mỗi khi hai người gặp mặt, nếu không phải sà lầy võ thì ở sân bóng. Mà hôm nay mặt đối mặt dùng cơm hơn nữa là bị ép buộc mà tới, không khí xung quanh đúng là có chút quỷ dị.

Người chủ động hẹn trước lại giả vờ như không, mãi miết vui đầu ăn. Hành động này của anh khiến Hàn Tự hết sức nhức đầu, “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi cảm thấy về chuyện buổi sáng, cậu chắc sẽ có nhiều vấn đề muốn hỏi tôi, vừa đúng lúc tôi cho cậu cơ hội giải đáp thắc mắc”.

Anh đánh một đòn phủ đầu trước tiên, Hàn Tự bất đắc dĩ.

Ánh sáng sau buổi trưa thay phiên nhau rọi lên cửa kính, cũng chiếu lên hàng chân mày đang cau lại của Hàn Tự. Hình ảnh buổi sáng hiện lên trong trí nhớ một lượt khiến lòng anh không rõ cảm xúc, Hàn Tự sắc mặt được điều chỉnh, “Tôi chỉ có một vấn đề, là đang theo đuổi hay đã có được trong tay?”

Địch Mặc im lặng hồi lâu, đồng thời cũng suy nghĩ bấy nhiêu lâu, trên mặt đột nhiên bùng tỉnh cười rạo rỡ, “Đây là lần đầu tiên có người chịu trả tiền nuôi tôi, Tổng giám đốc Hàn, nhường cho anh em một lần được không?”

“Đừng có cười với tôi như vậy, tôi sẽ sợ”.

Tất nhiên lời này sẽ có kết quả ngược lại.

Hàn Tự nhìn đồng hồ nơi cổ tay, không nhìn đến khuôn mặt cười càng ngày càng rực rỡ kia, “Tôi cũng chỉ kết bạn với cô ấy thôi, không có ý đồ gì xấu. Còn bữa ăn thế này, sẽ không giống như Hồng Môn Yến của cậu chứ hả! Đúng rồi, em gái của tôi chủ nhật muốn đi cửa hàng của cậu mua quà tặng mẹ tôi tái hôn. Tôi bị con bé kẹp muốn điên người, là bạn bè, cậu cũng nên giới thiệu trang sức giá trị bảy (7) con số. Hẹn gặp lại”.

Làm tổn thương bạn bè cũng là một loại bạn bè ———

Ngay lúc Hàn Tự còn chưa ra khỏi phòng, Địch Mặc đã gọi điện cho quản lý cửa hàng, “Chủ nhật có khách quý tới, không muốn cấp D (100) trở xuống, bảy (7) con số trở xuống cũng không muốn”.

Đây cũng chính là lý do một tiếng sau, Lãnh Tĩnh nghe tiếng chuông cửa, khó khăn từ lầu hai lách xuống, mở cửa ra. Đứng trước mặt là vị khách không mời mà tới, người-phụ-nữ-có-chồng Hồ Nhất Hạ, “Sao vậy? Chuông cửa vì tớ nhấn bị hỏng à”.

Lãnh Tĩnh ngẩn người.

Cô còn đang cầm di động — trước khi Lãnh Tĩnh xuống lầu vừa kết thúc cuộc gọi với một người bạn. Trong điện thoại, bạn cô nói cho cô một tin tức hết sức đau lòng, tạm thời không có công ty thiết kế nào muốn mượn cô.

Lãnh Tĩnh máy móc đem tay dấu trong túi, cố gắng đem cảm xúc hồng bét ném ra sau ót, cười cười với người đột ngột xuất hiện, “Anh không phải cũng có chức vụ cao sao? Sao lại đột nhiên chạy tới đây.....”

Tha thứ cho sự đình trệ của cô, bởi vì người cô nhìn thấy. . . là Hàn Tự??

14. Chương 15

Edit&Beta: Huongbb

Lãnh Tĩnh nháy mắt, lại nháy mắt lần nữa, rốt cuộc xác định người đứng phía sau Hồ Nhất Hạ là một người đàn ông, cũng chính là người cô đã gặp vài lần - Hàn Tự.

Hồ Nhất Hạ cười một cái rồi lôi người đang đứng chết trân trở về, “Đi! Bốn người hẹn đi!”

Mặc cho Nhất Hạ lôi kéo, Lãnh Tĩnh cứ như thế bị ép buộc lên xe. Hàn Tự đóng cửa xe, hai người phụ nữ ngồi phía sau. Lãnh Tĩnh hoàn toàn bị lãng quên một bên, chỉ nghe Hồ Nhất Hạ hưng phấn nói chuyện vang vọng trong xe, “Đúng rồi đúng rồi, tôi tiếp tục nói về đề tài kia, cái cô nổi tiếng đó bao nhiêu tuổi? Không thể nào, cô ta nhìn trẻ tuổi lắm mà!”

Hàn Tự - người cũng như tên, nói chuyện gọn gàng súc tích, “Hơn nữa cô ta cũng giống như cô, là bí mật kết hôn. . .”

Đối với hai người xa lạ như họ mà nói. . . nói chuyện thế này có vẻ như vui vẻ nhưng không ai phát hiện Lãnh Tĩnh dần dần nheo mắt nguy hiểm. Hai người càng ngày càng thấy chuyện có gì không đúng, cho đến khi cô hét một tiếng chói tai, “Ai có thể nói cho tôi biết, chúng ta làm rồi cuộc muốn đi cái gì mà cái hẹn bốn người?!”

Hồ Nhất Hạ bị dọa sợ đến nỗi bị trì trệ, sợ hãi quan sát Lãnh Tĩnh trong chốc lát, rồi lơ dềnh cười. “Ấy nha, đừng có nóng vội, đi rồi biết”.

Lãnh Tĩnh thật muốn lấy dép đập lên đầu cô—

Dĩ nhiên, cô không có can đảm này bởi vì rất nhanh sau đó cô rút cuộc cũng hiểu người cuối cùng trong ‘Cái hẹn bốn người’ xuất hiện, đó là Chiêm Diệc Dương.

Khi dễ Chiêm Diệc Dương cũng giống như khi dễ vợ anh ta, sẽ chết rất thê thảm đúng không? Lãnh Tĩnh không muốn lấy thân ra mạo hiểm.

Bất quá, dường như Chiêm Diệc Dương đối với nhiệm vụ được sắp xếp từ trước của vợ mình, ‘Cái hẹn bốn người’ cũng không hoàn toàn đồng ý. Nhà hàng Thái Quốc bày trí không tệ, khách hàng chủ yếu là tình nhân, bọn họ ngồi bàn bốn người cũng giống như hai cặp đang ngồi với nhau, vậy mà, Hàn Tự và Hồ Nhất Hạ khá giống một đôi—

Trong suốt bữa ăn tối, Hồ Nhất Hạ thỉnh thoảng tìm kiếm cái mới lạ mà yêu thích và lên giọng ngưỡng mộ, “Thì ra là truyền thông đặc sắc như vậy!”

Hoàn toàn không nói với Lãnh Tĩnh hay Chiêm Diệc Dương đang ngồi im lặng dùng cơm, bọn họ lại càng giống một đôi tình cảm nhạt nhẽo nặng nề đáng thương.

Lãnh Tĩnh trừ ăn cơm ra, việc duy nhất có thể làm là thỉnh thoảng kiểm tra điện thoại di động, chỉ tiếc Tiểu bạch kiểm không gọi dù chỉ một cuộc.

Thất vọng mà không nhận ra.

Cô lần nữa thò tay sờ vào túi, vừa ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt người đối diện - Chiêm Diệc Dương, anh ta che dấu tầm mắt nhìn qua Lãnh Tĩnh rồi lại quay qua nhìn Hàn Tự một chút—

Lãnh Tĩnh tự giải đề qua đường truyền ánh mắt: giải quyết Hàn Tự, đừng làm cho anh ta bám lấy người phụ nữ của tôi. Nhận được thông điệp, cô không cam lòng nhưng phải nín kéo vạt áo Hàn Tự.

Hàn Tự ngồi bên cạnh cô, khoảng cách hai người rất gần. Anh ta hơi nghiêng một bên, lỗ tay tiếp xúc gần khóe miệng Lãnh Tĩnh, “Ừ?”

Khoảng cách hai người đột nhiên rút ngắn trong nháy mắt khiến Lãnh Tĩnh không khỏi trơ mắt nhìn, sau đó nhắm mắt hỏi, “Có thể nói cho tôi biết tình huống hiện tại là thế nào đây? Anh rút cuộc xem bên đó là bạn bè? Chiêm Diệc Dương? Còn Hồ ly? Đột nhiên kéo tôi tới đây, trước đó phải giải thích rõ với tôi chứ”.

Nhìn thấy được người đàn ông này cũng hết sức khéo léo khi đối xử với người khác, thấy cô với khoảng cách giữa hai người có chút kiêng dè, Hàn Tự hết sức phối hợp hơi lui về phía sau, nói chuyện rõ ràng từng chữ, “Tôi cùng với Tổng Giám đốc Chiêm sắp tới sẽ hợp tác, hai bên cùng nhau tiếp xúc có vui vẻ hay không cũng khá quan trọng. Cô Lãnh cùng vợ anh ta là bạn thân nên tôi muốn mời. . . Có thù lao giúp đỡ”.

Sắc mặt cô trầm xuống, không tiêu hóa nổi ý nghĩa trong lời anh ta, lại có chút buồn cười, “Hồ ly mới nói một câu ‘Truyền thông mới đặc đỏ’ khen anh, thì ra là trong mắt anh truyền thông mới đặc đỏ, có thù lao giúp đỡ chỉ là Thủ Liên, đôi giày đơn giản như vậy? Xem ra anh cũng hẹp hòi quá rồi”.

Đại khái là trước đó cô luôn xuất hiện bộ dạng xinh đẹp nên trong trí nhớ của anh ghi nhớ rất sâu sắc, nhưng hiện giờ cô có vẻ như gương súng sẵn sàng khiến anh ta run sợ đôi chút. Hàn Tự không biết nên dùng ánh mắt gì quan sát cô gái trước mặt, “Xem ra cô Lãnh hôm nay có chút nổi giận”.

Các người tán gẫu vui sướng như vậy, hoàn toàn không để ý người mang vết thương trên chân bên cạnh như tôi. Điều này có thể không khiến người khác nổi giận sao?—

Tuy nghĩ là nghĩ vậy nhưng lời nói đã đổi sang câu khác, “Tôi đi toilet”.

Cả người cô muốn bốc khói, cái người thiếu gân Hồ Nhất Hạ giờ mới ý thức có gì đó không hợp lý, trên bàn ăn cũng yên tĩnh kỳ lạ. Chiêm Diệc Dương phát hiện ra ý thức vừa thức tỉnh của Hồ ly, ân cần gấp tờ khăn vào đĩa vợ yêu.

Hồ Nhất Hạ không hiểu ra sao nhìn chằm chằm vào bóng lưng người biến mất sau cánh cửa phòng vệ sinh, không biết nên làm sao, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ăn tôm. Hàn Tự tựa như vẫn đang suy nghĩ điều gì nhìn theo bóng người vừa biến mất, cho đến khi Lãnh Tĩnh đột nhiên dừng lại trước mặt một nam một nữ.

Trong khoảnh khắc Lành Tĩnh còn mắng trong lòng, “Lành Tĩnh à Lành Tĩnh, mi làm gì mà trở nên nhỏ mọn như vậy?”

Trong khoảnh khắc cô lại cứng người dừng bước—

Bạn trai trong mối tình đầu của cô đang khoác tay một cô gái trẻ được phục vụ dẫn đến một chỗ ngồi lịch sự.

Sự không cam lòng cũng đủ làm cho lòng người càng luống cuống, vấn đề chính ở đây là, người phụ nữ trẻ tuổi này cao khoảng 1,70 centimet, sẽ không nhìn lầm, cũng không nhìn cô gái trước mặt này lầm là người vợ cao 1,44 centimet của tên đó.

Cô từ phía sau đi tới, theo bản năng cúi đầu, tự thuyết phục mình tiếp tục đi, trong chớp mắt bọn họ đi lướt qua, cô bị gọi lại, “Lành Tĩnh —”

Lành Tĩnh nhắm mắt dừng lại, cứng ngắc quay đầu, nụ cười cũng cứng ngắc, “He, thật là trùng hợp. Người này là?”

Em họ? Em gái? Chị họ? Chị nuôi? Trong khoảng thời gian ngắn Lành Tĩnh đã thay anh ta cho ra vô số câu giải thích, nhưng đối phương lại rất thẳng thắn thừa nhận, “Bạn gái của tôi”.

“Bạn gái? Vậy vợ của anh thì sao?”

“Nhờ phúc của em, hôn lễ của tôi bị phá. Tuy nhiên cũng phải cảm ơn em, dù sao đó cũng chỉ là một cuộc hôn nhân không có tình yêu”.

Lành Tĩnh đỏ khốc đỏ cười.

Chỉ cần nhìn thấy mặt người đàn ông này là muốn cười; chỉ cần nghĩ đến bản thân mình từng có người yêu như vậy liền muốn khóc. Thường xuyên tiếp xúc, cô chỉ có thể cứng ngắc rung rung khóe miệng.

Nhưng cuối cùng, nụ cười khó khăn cũng cứng lại —

“Điện thoại của em thay đổi, ba em liên lạc không được với em nên để tôi nhắn một tiếng. Cháu ngoại của ông ấy sắp đầy tháng muốn em có rảnh thì về một chuyến”

“ . . . ”

“Lành Tĩnh, liên lạc với người nhà đi, chúng ta cũng tách ra đã nhiều năm, ba em còn không biết, còn hỏi chúng ta khi nào tính tới”.

“ . . . ”

“Lần trước trong ngày cưới em mang người đàn ông kia tới, nói thật, hành động có chút ngây thơ, hơn nữa tôi thấy giữa các người không có tình cảm gì”.

“ . . . ”

“Nếu như tìm được người thật lòng yêu thương thì lập tức quyết định tiến tới, tôi hy vọng em có thể gặp người tốt, thật vui vẻ, thật đó”.

Anh ta mà còn mở miệng nói nửa chữ, Lành Tĩnh nhất định sẽ không khống chế nổi mình mà nhào qua hung hăng tát vào mặt anh ta—

Hai môi của anh ta úp mở liên tục, vừa nhìn thấy biết ngay là muốn nói gì, Lành Tĩnh từ từ giơ tay, đoán chắc sắp cho anh ta một cái tát. Đúng lúc này, một cánh tay đè nặng bả vai của cô, “Gì vậy?”

Lành Tĩnh ngừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn thấy gò má của Hàn Tự.

Bạn trai đầu có chút ngạc nhiên nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện, vẻ mặt nghiêm túc ban đầu từng chút từng chút sa sút.

Về mặt của anh ta dường như có tác dụng động viên người khác, tâm tư Lành Tĩnh dần dần lắng xuống, trả về một câu, “Không sao” - Trực tiếp quay đầu trở về chỗ ngồi.

Không sao? Làm sao lại không sao được?

Còn chưa ngồi xuống, Lãnh Tĩnh đột nhiên cầm lấy chai rượu trên bàn, ngửa đầu há rộng miệng uống rượu đồng thời đặt mông ngồi xuống.

Đang ngồi nghiêng ngả trong ngực chồng, Hồ Nhất Hạ đột nhiên kinh ngạc ngồi thẳng dậy, “Lãnh. . . Tĩnh?”

Lãnh Tĩnh không trả lời, chai rượu trong tay còn chưa hết, cũng không chờ được giờ cánh tay chỉ chỉ, ý bảo người phục vụ gần đó, “Thêm hai chai nữa!”

Uống rồi lại uống, trên bàn dần dần đầy vỏ chai rượu. Lãnh Tĩnh uống rượu điệu bộ rất phóng khoáng. Hồ Nhất Hạ thấy thế xoắn tay áo nóng lòng muốn thử, đáng tiếc tay mới đụng phải chai rượu đã bị chồng bắt trở lại, “Cô ấy là ngàn chén không say, em vừa đụng tới đã say”.

Nhìn thấy rượu gần tới tay, đảo mắt một cái đã đổi thành ly nước trái cây, Hồ Nhất Hạ không cam lòng bĩu môi.

Hồ Nhất Hạ hiểu rõ tính tình bạn chí cốt, nếu khuyên cô không uống thì kết quả sẽ ngược lại, chờ rồi lại chờ. Đợi tới lúc cô gái ngàn chén không say trở nên say mơ hồ thì Hồ Nhất Hạ cũng ngủ gục một bên. Nhưng dù Lãnh Tĩnh có say như thế nhưng hai mắt vẫn nhìn rõ, ánh mắt vừa đảo qua, vậy là tóm ngay được cái mối tình đầu với bạn gái ăn tối xong chuẩn bị ra về ——

Lãnh Tĩnh bước dài xông tới, trước mặt bạn trai cũ cô nhìn rõ ràng vươn ngón tay chỉ trực tiếp trên trán anh ta mà nói, “Tôi rất vui vẻ. Còn bày đặt giả mù sa mưa quan tâm, còn không mau rút xa!”

Cô gái lạnh nhạt, tính tình tàn bạo, mấy người khách trong nhà hàng dù bận vẫn đứng ngoài nhìn xem. Sau khi cô gái xêu vẹo rời đi, một số khách gần đó thậm chí còn có chút tiếc nuối.

Lãnh Tĩnh vào thang máy, không còn bộ dáng say xỉn như lúc nãy, đứng sát vách tường mới vuốt cái trán.

Chẳng biết lúc nào bên tai vang lên giọng bắt đắc dĩ của một người đàn ông, “Quý nhất gan, giả bộ say mới dám nổi giận”.

Không cần nhìn cũng biết anh ta là ai, “Anh Hàn à, coi như là quý nhất gan cũng được còn hơn mấy kẻ theo đuôi”.

Hàn Tự không nói gì đột nhiên cười thành tiếng, không di chuyển, cho đến khi ra khỏi thang máy vẫn đi theo sau cô, duy trì khoảng cách thích hợp cho đến khi theo đến bên đường nhìn cô lên xe rời đi.

Lãnh Tĩnh lên xe đóng cửa, quay đầu lại nhìn người theo đuôi đứng bên đường, lúc này mới nói địa chỉ cho tài xế.

Cầm lại bản thiết kế của mình, hoàn toàn say good bye với Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh, từ đây sẽ không còn bị áp bức ——

Lý tưởng rất đẹp rất thỏa mãn nhưng thực tế, từ trong phòng làm việc của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh cô tìm thấy bản thiết kế của mình bị cắt nát như thế nào.

Bản thảo thiết kế của cô, thậm chí nó còn đau đớn hơn lòng của cô gấp mấy lần.

Lãnh Tĩnh nhìn đồng giấy vụn, đều không còn bất kỳ cảm xúc nào, chẳng qua chỉ ngồi ngơ ngẩn. Điện thoại di động vang lên bao nhiêu lần cô hoàn toàn không biết.

Mà cô ngồi đó không biết bao nhiêu lâu, từ xa có tiếng bước chân đang đến gần, cô cũng không rõ lắm.

Tiếng bước chân từ xa tới gần, cuối cùng đi vào phòng làm việc, đứng trước mặt cô, “Này!”

“ . . . ”

“Mùi rượu nồng nặc như vậy? Uống nhiều lắm phải không?”

“ . . . ”

“Tôi tìm cô suốt cả đêm, cô dùng biểu hiện thế này để báo đáp tôi sao?”

Phiền! Lãnh Tĩnh gạt cái tay anh ta đang chỉ trên trán cô, “Tìm tôi làm gì?”

“Sợ cô chủ Kim của tôi bị lừa bán. Đi về nhà nào”.

Địch Mặc lau mồ hôi trên trán, chuẩn bị nâng cô lên khỏi bàn, cô lại quay mặt sang chỗ khác.

“Say đi không nổi phải không?” - Địch Mặc vỗ vai cô ý bảo cô, “Đi lên, tôi công cô về”.

“Ai nói cho anh tôi say?” - Cô nổi giận quay mạnh đầu lại, sau đó sững sốt—

Cả hai khuôn mặt cách nhau rất gần.

Nhưng gần như, cũng không phải rất gần.

Lãnh Tĩnh đột nhiên cảm thấy đầu có chút mơ hồ, cũng không biết mình muốn gì, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi môi mỏng đỏ kia, nhìn nó khép rồi mở ra, “Nhân viên quản lý tòa nhà sắp đóng cửa rồi, nhanh lên một chút”.

Địch Mặc nắm lấy tay cô xoay người đi, cô đột nhiên dùng sức kéo anh trở về.

“Làm gì nhìn tôi như vậy. . .”

Anh nói không được nữa.

Miệng anh bị cô ngăn lại.

Đợi đến khi quần áo bị cởi xuống, lớp da mềm mại và vải vóc nhào nát cùng một chỗ. Đợi đến khi cả hai thân thể quấn quít không còn phân biệt rõ ràng, Lãnh Tĩnh một lần nữa không còn bản lĩnh phân biệt rõ, hết thấy mọi chuyện đều do sự cô đơn gây ra? Còn cô đối với anh, có phải là đã thêm khát từ lâu?

15. Chương 16: Chương 16

Edit&Beta: Huongbb

Răng môi tách ra, Lãnh Tĩnh trán đối trán cùng anh thở, nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt anh, cô lại có chút đắc ý.

Mấy đốt ngón tay rõ ràng, bàn tay mạnh mẽ thon dài, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi hơi sưng lên của cô hỏi: “Thật sự say?”

Cô híp mắt nhìn, thoải mái muốn thở dài - mùi vị của anh ta cũng thật tuyệt.

Thấy cô vẫn không trả lời, Địch Mặc thậm chí hơi cúi người xuống, tránh đi môi của cô, ngửi ngay chóp mũi.

Chóp mũi chạm chóp mũi, mùi rượu dần dần lấp đầy trái tim của cả hai.

Đó là một nụ hôn khát khao không có khoảng cách, cứ như vậy mà nhẹ nhàng dịu dàng. Ngay khi cô vẫn còn ngây ngốc thì tiếng lòng nhẹ nhàng bị thức tỉnh, hai tay Lãnh Tĩnh không tự giác bám vai người đàn ông, muốn xoay người ngăn cản anh.

Cực kỳ ngoài ý muốn nhưng cô thật sự làm được. Chỉ nghe một tiếng ‘Rầm’ hai mắt Địch Mặc hoàn toàn choáng váng, ngay sau đó ngã tựa lên bàn. Mà cô gái trước mặt đang dương dương tự đắc mở to mắt nhìn xuống anh đang nằm dưới người cô.

Cô gái nhỏ hai chân dang rộng kẹp giữa hông anh, từ trên cao nhìn xuống. Đôi môi của cô bé nhỏ hồng xinh.

Địch Mặc chỉ lặng lẽ nhìn, trong nháy mắt đã bị mất hồn. Hai tay theo bản năng ôm lấy hông cô, chậm chậm thăm dò vào vạt áo.

Cô lại hoàn toàn không phát hiện ra, đè thấp thân thể, tiến gần đến lỗ tai anh, giọng nói mềm mại dịu dàng, “Tâm trạng chị tốt, anh nợ tiền chị, hôm nay phải trả bằng thân thể. Sau đêm hôm nay, chúng ta. . . tiền bạc sông phẳng, không ai nợ ai”.

“ . . . ”

“Buôn bán thế này đối với anh mà nói thì vẫn cực kỳ có lời. Nào! Cười một cái!”

Ngón trở ngả ngón ngoéo cầm anh, đáng tiếc khuôn mặt của người nào đó vẫn không thay đổi.

Lãnh Tĩnh bắt đầu thở dài một tiếng, tiếp tục cúi đầu làm việc. Dùng răng từ từ cắn nhẹ vào tai anh, sau đó di chuyển xuống cổ, nụ hôn lướt nhẹ qua, lướt đến xương quai xanh cắn rồi lại cắn vào nút áo anh.

Anh rõ ràng cảm nhận thân thể của cô lần lần mềm đang từ từ đi xuống, chóp mũi cô cọ cọ vào cơ bụng của anh rồi còn ha ha cười rộ lên.

Chiếc bàn cũng tương đối lớn nên không sợ bị té xuống. Lãnh Tĩnh dời xuống chút nữa, há miệng cắn dây lưng sau đó từ từ kéo xuống.

Cô giống như một cô gái còn non nớt, chăm chỉ khiêu chiến tới ranh giới cuối cùng của anh. Địch Mặc từ từ nhắm mắt lại, nghe được những âm thanh dâng lên cuộn cuộn như thủy triều trong lòng mình.

Hai mắt anh đột ngột mở to, Địch Mặc chớp ngay phía dưới hai nách cô, xách mạnh lên. Lãnh Tĩnh chỉ cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, trán bắt gặp đụng mạnh vào cằm anh ta ——

“Ừ!” - Cô bị ấn đau rên một tiếng phát ra từ cổ họng, anh ta nhanh chóng tìm được môi cô, tay dùng lực giữ lấy gáy cô, nhìn thẳng vào mắt cô còn đôi môi ra sức phủ lên môi cô. Đó là một nụ hôn sâu và dài.

Có vẻ như bắt đầu khi cô không có tiếng phản ứng nào, tay anh hơi dùng sức, Lãnh Tĩnh bị đau cắn lại anh một cái hừ hừ. Anh lại thích thú, xoay người đặt cô dưới thân mình.

Lãnh Tĩnh nhướng mày, nghênh mắt nhìn người đàn ông mang chút khiêu khích.

Địch Mặc đang nhìn cô, và cô cũng vậy. Người đàn ông trước mặt trước ánh đèn sáng bóng như phát họa sắc nét hình dáng của anh, nhưng ánh mắt của anh lại lạnh lẽo đến không ngờ. Đây cũng là điều duy nhất cô không hài lòng.

Địch Mặc cố định hai tay cô, dùng tay còn lại cởi dây cột tóc của cô. Chỉ trong nháy mắt, mái tóc bồng bênh xỏa rộng, ánh đèn từ cửa sổ chiếu lên mái tóc đen bóng trông thật quý dị, một phần da thịt trắng nõn mềm mại nổi bật đến mê người.

Tình cảnh này càng khiến người khác hoàn toàn muốn dúi diệt cô mặc kệ mọi trở ngại trên người cô.

Trong nháy mắt, Lãnh Tĩnh thấy được ánh mắt đỏ tươi của anh, không tự chủ rút cổ lại, dùng hai tay chắn bảo vệ chính mình. Đáng tiếc chậm một bước, anh nắm lấy áo cô kéo mạnh——

Chiếc áo bị mở gần hết, khuy áo bị rớt xuống đất.

Cổ áo bị kéo xuống hơn phân nửa, Lãnh Tĩnh không kịp ngăn cản, lòng bàn tay anh đã mò sát đến nơi mềm mại trước ngực, tỉ mỉ vờn ve.

Cô nằm, anh đứng, sau khi rời môi cô, mặt anh cúi đầu vào bên ngực còn lại, nhẹ nhàng cắn mút.

Đèn trần nhà có chút chói mắt, cô bị cố định nằm trên bàn, vai trần dán lên mặt gỗ tinh tế của mặt bàn, hơi lạnh.

Hô hấp lẫn trái tim của cả hai như quần quýt cùng nhau, có chút ngứa, có chút mềm mại. Lãnh Tĩnh vô ý ưm một tiếng, nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh những cảm giác quái lạ trong lòng, ngay lúc này anh đột nhiên ngẩng đầu lên.

Hai chân mày cô nhíu lại, thỉnh thoảng lại liếm liếm cánh môi khô, trong cổ họng vang lên mấy tiếng ‘ưm ưm’ nho nhỏ. Địch Mặc không thể không dừng lại một lúc, tỉ mỉ thăm dò đến từng ngõ ngách trên cơ thể cô, không nỡ bỏ qua bất kỳ nơi nào.

“Xem ra em thật sự không ngừng à”.

Anh ta đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm âm mê hoặc khiến Lãnh Tĩnh mở mắt. Không biết chuyện gì cúi đầu nhìn, đối diện với đôi mắt sáng rực rỡ của anh.

“Không nên mặc loại áo ngực phim hoạt họa này nữa, ngực không vừa cái loại nhỏ này đâu” - Cầm của anh đặt trên ngực cô, mỉm cười tiếp tục.

Lãnh Tĩnh sửng sốt.

Địch Mặc không cho cô thời gian phản ứng, bàn tay mang theo vết chai xẹt qua bụng rồi sau đó tiến vào trong quần cô.

Tức giận trong mắt Lãnh Tĩnh biến thành hoảng sợ, chẳng thềm quan tâm gì nữa, nhanh chóng đẩy hai vai anh ra.

Địch Mặc nhìn vào mắt cô, còn có môi, dần dần thu lại nụ cười.

Yên lặng vài giây, cổ anh khô hốc khó thở, còn cô thì cẩn thận không dám thở mạnh.

Cô vung tay đâm trên vai anh nhẹ như gậy ngứa nhưng lại trêu chọc trái tim anh. Giọng nói Địch Mặc không khỏi trầm xuống, “Làm sao vậy?”

“Tắt đèn. . .”

Địch Mặc lờ mờ cái đèn phía xa cạnh cửa bên kia, chân mày khẽ nhíu.

Chần chừ một lúc, xoay đầu lại tiếp tục.

Cũng không biết có phải vì ngọn đèn phát ra ánh sáng chói mắt hay bởi vì ánh mắt tham lam của anh, Lãnh Tĩnh cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, kéo cổ áo, “Đi Tắt Đèn!”

Đáp lại lời cô, là hành động không thềm quan tâm lời cô, chiếm lấy môi cô.

Địch Mặc không kìm nén bản thân, đáp xuống môi cô, tham lam tiến vào trong miệng thành công giữ thế chủ động. Giống như rắn độc thè lưỡi, nguy hiểm nhưng nhanh chóng, trái tim anh, cách một lớp da, máu và khung xương, ngay tại vành tai cô mạnh mẽ đập liên hồi.

Hôm nay cô mặc quần bó sát người, Địch Mặc cố hết sức để cởi. Lãnh Tĩnh lúc đầu mất hồn nhưng đã dần dần bình tĩnh, chỉ thấy trên trán anh mồ hôi đang chảy, tiếp đó chảy dọc xuống chiếc cằm nhỏ nhưng không rơi xuống.

Cô không tim không phổi cười rộ lên, tiến lại gần, dùng môi mút giọt mồ hôi như hạt châu trên cằm vào trong miệng.

Tiếp tục cười.

“Thật buồn cười như vậy sao?”

“ . . . ”

“Còn cười?”

Nhưng thật ra nhìn anh còn đang đấu tranh với chiếc quần, bộ dáng thậm chí có chút đáng thương.

Không dễ dàng gì mới cởi được nó ra, Địch Mặc lau mồ hôi, ánh sáng trung tâm chính là cô. Như đứa trẻ sơ sinh, làn da mềm mọng, so với đường vân trên lớp mặt bàn còn nhắn nhụi hơn.

Anh đột nhiên vịn vào ngay giữa vùng cấm địa, Lãnh Tĩnh không nhận được ‘ưm’ một tiếng. Vội vàng ngăn chặn tay anh, rồi đột nhiên không còn sức, đành để ngón tay anh đi vào vùng cấm địa.

Hô hấp của cô như dừng lại, trong nháy mắt cả người cô căng cứng, ngón tay của anh đang trong người cô, không thể di chuyển.

Nhíu mày trừng anh, anh đã man như vậy, từng chút từng chút thay đổi góc quay chậm rãi tiến sâu hơn.

Mặc dù vậy, Lãnh Tĩnh vẫn ngừng không được hô hấp khó khăn, theo bản năng bảo vệ bản thân cô co rụt người muốn trốn nhưng bị một tay kia của anh từ phía sau nâng mông lên, tiến đến tầng sâu nhất bên trong.

Miệng cô mở to để thở, như cá hô hấp trong nước. Lúc này rốt cuộc tới phiên anh cười.

Tiếng cười càng lúc càng lớn, Lãnh Tĩnh lập tức nổi giận, không nói hai lời, nhấc chân muốn đá trên mặt anh—

Lại bị anh ta bắt được ngay mắt cá chân.

Khớp xương bị trật lúc đầu bị đung mạnh khiến Lãnh Tĩnh nghe răng trợn mắt kêu đau, nện mạnh lên người anh, “Chân của tôi!”

Địch Mặc nhìn mắt cá chân sưng to của cô, không thể không buông lỏng tay hỏi, “Đau lắm sao?”

Anh ta xoa chân cô, thái độ rất nghiêm túc, dùng lực vừa phải, Lãnh Tĩnh thật sự nghĩ anh lo lắng cho cô. Đợi tới khi tay anh ta từ mắt cá chân men lên phía trên đến đầu gối, Lãnh Tĩnh mới giật mình, cảm giác không đúng.

Cô lúc này trái lại lém lỉnh, nâng chân không bị thương đá chân anh.

Anh bị đá trúng ngực.

Có chút đau, rồi cố chịu đựng, Địch Mặc nghiêng người, để tránh bị đá trúng mũi. Dùng khuỷu tay kèm ngay đùi tại chân bị thương, cả người giữ chặt chân còn lại của cô. Cơ thể chen vào giữa hai chân cô.

Địch Mặc hôn ngay bắp đùi trắng bóng ngọt ngào, vẫn hành hạ cô từ cẳng chân đến mắt cá chân. Trước ngực Lãnh Tĩnh phập phồng dữ dội, thở muốn không ra hơi, bên tai đột nhiên nghe tiếng ho khan.

Nâng mắt nhìn lên, chỉ thấy vẻ mặt của anh vừa xanh vừa trắng—

Dường như, có lẽ, đại khái, là vì anh ta nâng chân cô hôn lên chỗ thuốc trên vết thương rồi.

Xin tha thứ cho thời khắc mấu chốt này, bởi vì Lãnh nhị không nhịn được cười to dữ dội.

“Thật không dám tin kỹ thuật này của anh mà có thể chiếm được niềm vui của mấy quý cô. Mấy người đó làm sao lại chửi anh vậy? Hô hô. . . Ha ha ha ha. . .”

Sắc mặt Địch Mặc trầm xuống.

Sau đó mỉm cười.

Đèn trần nhà hơi chói mắt, Lãnh Tĩnh không thể không nheo mắt lại, nhìn đến người đàn ông đối diện ngọn đèn. Cả người anh từ từ nhích lại gần, “Chuyện dùng thân xác gán nợ này cũng là lần đầu tiên tôi làm. Nhưng mà cô yên tâm, nhất định sẽ làm cho nữ vương thỏa mãn”.

Làm nữ vương thỏa mãn.....

Mấy chữ cuối được lên giọng có chút tà ác được vang lên trong không khí, Địch Mặc bỗng nhiên đè người phụ nữ này xuống một lần nữa, công phá lên chỗ mềm mại kia.

Hết Chương 16.

16. Chương 17: *có H Nhẹ*

Edit&Beta: Huongbb

Lãnh Tĩnh cau mày, rõ ràng cơ thể đang rất là hưởng thụ mọi công chiếm của anh ta.

Tóc của cô hơi dong đưa, tựa như theo chuyển động của anh ta mà thay đổi. Địch Mặc vén tóc trên trán cô sang một bên, muốn nhìn thấy đôi mắt cô.

Trong con người của cô như đang bùng lên ngọn lửa, mà ngọn lửa này vì anh mà bốc cháy. Định Mặc bắt giác mỉm cười, đôi môi hôn xuống vàng trán, mắt, chóp mũi, cảm rồi dừng lại trên môi cô, từng chút từng chút gặm nhấm, nâng hai tay cô lên để chúng vòng qua cổ anh, siết chặt vòng eo cô, mạnh mẽ tiến vào.

Va chạm đột ngột không báo trước khiến cả người cô trong nháy mắt bị giữ chặt. Định Mặc bắt đầu thỏa mãn thở gấp, mặt dán chặt bên gáy cô, nhắm mắt hưởng thụ giây phút quần quýt của cả hai.

Từng mảng lớn trống rỗng rời rạc trước mắt đập vào mắt Lãnh Tĩnh trên tường là hai hình ảnh đang chặt chẽ dính sát nhau—

Người đàn ông có xương vai nhô lên, tựa như muốn phát động tiến công, trên lưng ướt đầm lẫn giọt nước, ánh sáng trắng lẫn đen giống như thân thể bọn họ đang dây dưa, tuy hai mà một.

Treo bên tường, khung hình Coco Chanel xinh đẹp, kiêu căng mà gợi cảm đang nhìn bọn họ.

Lãnh Tĩnh chợt dạ quay đầu lại, nhìn một cái quần dài anh ta còn đang mặc dở. Nhìn lại trên eo anh là hai đùi mình quần quanh, trắng - đen hai màu cùng một chỗ—

Cô không kiềm được dùng tay vuốt ve thân thể anh ta, cánh tay anh cơ bắp rõ ràng, lên xuống chuyển động.

Định Mặc đột nhiên nắm lấy bàn tay đang làm loạn trên người anh, nhìn lại lắc tay kim cương trên tay cô— đột nhiên tháo xuống.

Lắc tay bay ra tạo nên đường cong ánh sáng màu bạc, tiếng vang trong trẻo bên tai Lãnh Tĩnh như làn gió thổi qua, rất nhanh rồi xuống sọt rác cạnh bàn.

Thần trí cô đã sớm không còn nên dĩ nhiên chưa từng phát hiện ra, chỉ biết hiện tại cô đang trong bể dục vọng nghiêng trời lệch đất, tất cả đều hướng về người có tên gọi Định Mặc trước mắt. Dục vọng xoáy thẳng làm cho người được giáo dục bị quỷ mê hoặc tâm hồn, thẳng đến khi người được giáo dục một lần nữa đánh giá khuôn mặt người đàn ông trước mắt, rằng môi và chiếc cổ cùng hầu kết...

Định Mặc nhìn cô thân mật chặt chẽ ghì chặt mình như xiềng xích, không tiếng động nhẹ nhàng cười.

Đột nhiên đâm mạnh dữ dội một lần, hô hấp của cô như bị nghẽn lại, thân thể không thể khống chế lung lay sắp ngã ôm lấy anh, tùy ý để anh ta quấy rối một hồ nước không gợn sóng.

Mặt anh gần trong gang tấc, dục vọng được thỏa mãn.

Phân thân của anh trong cô nhìn không được rên rỉ thành tiếng, sau đó cúi người hôn lên đôi môi cô.

Lãnh Tĩnh cố tình tránh đôi môi anh đang kề sát xuống, trán đặt trên vai anh hơi thở mong manh nói, “Đủ rồi. . .”

“ . . . ”

“Tôi nói. . . đủ rồi”.

Lãnh Tĩnh muốn lui nhưng lại nghe tiếng anh ta kêu đau đớn, đột nhiên anh ta kéo eo cô mạnh xuống. Chỉ trong nháy mắt, vật đó nằm thọt sâu trong người cô, tiếng thét chói tay từ cổ họng phát ra lại bị anh ta lấy tay che miệng cô.

“Là em chọc anh trước” - Anh kéo đầu gối cô cong lại, ép cô càng thêm tiếp nhận anh.

Định Mặc nghe thấy hơi thở của cô, cổ nén bị kích thích, nghe tiếng cô nức nở bởi lực quá sức của tay anh, va chạm được điều chỉnh vừa dây dưa và cứ thế lặp lại không ngừng.

Cô không thể không nằm trên vai người nào đó thở dốc, mà trước ngực anh đang ôm giữ hai chân cô, cuộn thành một chỗ, chỉ có một chỗ bị chống đỡ cực hạn.

Định Mặc ôm cô, tiếp tục tiến vào.

Thật sâu vào điểm giới hạn cuối cùng.....

.

Toàn thân Lãnh Tĩnh đau đớn nằm nghiêng trên bàn, mơ mơ màng màng muốn ngủ, lúc này cảm thấy có một đôi môi đang dán trên lưng mình.

Trên lưng cô một mảnh hồng, Dịch Mặc theo phiến hồng kia một đường tiến tới môi cô, nhẹ nhàng đè xuống, như có như không mút nhẹ. Cả người cô đầy mồ hôi, lấp đầy miệng anh.

Lãnh Tĩnh không muốn mở mắt, một tay đẩy trán anh ta ra, “Ngày mai tôi muốn kiểm tra nội khoa, ngoại khoa, phụ khoa, anh lại thiếu tôi một khoản tiền lớn rồi”.

“Không có gì, anh không ngại được ‘ăn’ thật nhiều đâu”.

Lãnh Tĩnh khóc không ra nước mắt.

‘Roạt’ kéo một miếng vải dẹt, trực tiếp che phủ từ chân tới đầu.

Sau mấy giờ sống giờ chết giờ, cô chỉ muốn ngủ bù—

Lãnh Tĩnh mở choàng mắt.

Không mở đèn, chung quanh chỉ một màu đen.

Nụ cười của cô kéo xuống, thì ra cảnh xuân chỉ là giấc mộng chân thật. Quá chân thật, thật tới mức cô có cảm giác giữa hai chân sưng đau.

Cô nhìn lên trần nhà, tay lần mò chung quanh giường. Cái chăn có cảm giác quái quái, giường cũng hơi cứng — cô không nhận được dừng lại.

Ba giây sau, Lãnh Tĩnh đột ngột ngồi dậy, xốc mạnh chăn lên.

Thật là tốt, toàn thân không một mảnh vải!

Trên tay cô không phải là chăn, chỉ là miếng vải bán thành phẩm. Ông vua nhỏ đang ngủ say bên bàn, là Tiểu Bạch Kiểm.

Suy nghĩ cuộn cuộn hiện về trong đầu, hai tay Lãnh Tĩnh ôm mặt.

Cô hối hận rồi.

Cùng với một người đàn ông mới quen biết không tới hai tháng mà dám ‘ra khơi’, không sao hết; cô là chủ nợ kiêm luôn chủ nhà của anh ta, chuyện này cũng không cần căng thẳng; ở đây giường không có mà là bàn trong phòng thiết kế, nằm trên mấy miếng vải bán thành phẩm, trước thần tượng Coco? Ảnh chụp trước mặt ——

Chuyện này thì vô cùng hết sức phi thường quan trọng rồi!

Nghĩ tới đây, nhất thời cả người như tỉnh táo hẳn. Trong bóng tối, cô nghiêng người nhìn sang người bên cạnh; người đàn ông vẫn nằm sắp ngủ, mảnh vải che đến phần eo, cả tấm lưng lộ ra ngoài, mới vừa rồi đây đưa cực độ, lưng của anh ta nhể nhại mồ hôi đọng thành giọt nước—

Đúng lúc này đầu óc Lãnh Tĩnh chỉ toàn ý nghĩ xấu xa, tự nói với chính mình, loại dùng thân thể của anh ta để trả nợ là hết sức vô cùng phi thường sai lầm!

Dịch Mặc tỉnh dậy.

Trong nháy mắt còn không phân biệt rõ ngày đêm.

Từ từ nhớ lại bản thân mình tắt đèn tối qua, lúc này mới nhớ lại ánh sáng trong văn phòng, hiện giờ đã là ban ngày.

Híp mắt nhìn bên cạnh—

Không có ai.

Dịch Mặc nháy mắt lập tức tỉnh cả người, vừa mới ngồi dậy đã nghe thấy giọng nói từ bên ngoài phòng, “Chào buổi sáng, Linda!”

Bên ngoài hai người chào nhau buổi sáng tốt lành, Dịch Mặc im lặng, trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng.

Có chút cứng ngắc quay về một phía bên mảnh cửa sổ sát đất, xuyên qua khe hở của mảnh có thể thấy rõ cảnh quang bên trong phòng, quang cảnh vô cùng chính xác hiện thực tràn ngập sức sống—

Lại một giọng nữ truyền tới, “Đúng rồi, Linda, đem vải dệt mẫu ngày hôm qua lấy cho tôi xem. Ở thăm đồ thiết kế trong văn phòng.”

Người kia trả lời, “Được!”

Ngay sau đó có tiếng giày cao gót vang lên, cũng từ từ đến gần văn phòng. Trước kia, Dịch Mặc luôn có phản ứng nhanh nhẹn nhưng vào lúc này bỗng chậm lại nửa nhịp, cho đến tận bây giờ anh mới nhớ tới bản thân muốn làm gì—

Lục tung khắp nơi trong phòng để tìm quần áo.

Thế nhưng không thấy. . .

Không những không tìm thấy mà cả quần dài của anh cũng bị lộ mất.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết người bày trò lấy hết quần áo, chỉ chừa trên người anh mỗi cái quần lót là ai.

Trong nháy mắt Dịch Mặc đứng sững sờ.

Hết Chương 17.

17. Chương 18: Chương 18

Edit: Huongbb

4 giờ sáng mới về đến nhà, Lãnh Tĩnh ngủ thẳng tới 9 giờ. Bị ánh sáng chói mắt từ cửa sổ chiếu vào làm cô mở mắt ra, lúc này vẫn còn chưa thích ứng.

Hí mắt nhìn quanh phòng ngủ bề bộn, ánh mắt đảo qua quần áo nằm trên đất, cuối giường phủ một cái khăn tắm, trên đầu giường một cốc nước trống không, bên cạnh nó còn hai viên thuốc tránh thai.

Càng nghĩ càng hối hận.

Chuông cửa vang lên lần nữa, người ngồi trên giường thần thờ một lúc lâu mới nghe được. Tay xoa xoa hai bên trán đau nhức, kẹp dép lê đi, mở tủ tiện tay lấy chiếc áo sơ mi khoác lên, xuống lầu mở cửa.

Cửa chính mở ra, nhìn thấy vẻ mặt của Dịch Mặc.

Lãnh Tĩnh hoảng hốt, theo phản xạ có điều kiện đóng nhanh cửa lại — một giây trước khi cánh cửa đóng lại bị cánh tay của anh ta ngăn lại.

Sắc mặt anh ta xanh mét, bộ dáng run run trước giờ chưa từng thấy qua, “Cô cô muốn làm gì?”

“Anh nói xem?”

Lãnh Tĩnh rũ mắt nhìn áo quần trên người anh ta, chiếc áo trong một màu đen, chiếc quần tây màu tro, đường cong hiện lên cả dáng người thon dài. Phía dưới lớp quần áo này là cảnh tượng gì đó Lãnh Tĩnh không thèm nghĩ nữa, “Anh..... trở về thế nào?”

“CÔ NÓI XEM?”

Dịch Mặc nghiêng răng, từng chữ một phun ra.

Vừa thấy người phụ nữ trước mắt trưng ra khuôn mặt không liên quan đến mình và bộ dạng không thèm quan tâm tới người khác. Dịch Mặc im lặng hồi tưởng lại lại cảnh chật vật của mình bên ngoài cửa sổ sáng nay, độ cao đó, gió mạnh như vậy, dáng vẻ lúc đó, còn cái áo choàng trên người cậu nhìn cả người không khác loại siêu nhân quần áo xuyên suốt.

Chịu đựng cơn gió từ xa thổi tới, anh chỉ cảm thấy may mắn nhất một chuyện là người phụ nữ này từng dẫn anh tới một phòng may mặc. Anh thừa lúc người dọn vệ sinh không để ý đi vào trong kiểm tra từng phòng, trong một phút kia, đứng bên ngoài cửa sổ trên máng nước nhỏ, trí nhớ siêu cấp trong đầu anh nhanh chóng vận hành cố gắng hồi tưởng lại cấu trúc phòng thiết kế. Dựa vào ấn tượng lơ mơ, dọc theo đường máng nước không tới bốn mươi yard (tính đầu khoảng 36 mét), lưng áp sát mặt cửa sổ di chuyển khó khăn tới phòng may mặc.

Ngay lúc đó, lúc tầm mắt của anh vô tình đảo qua văn phòng đối diện bắt gặp hai cặp mắt mở to vô cùng kinh ngạc của hai cô gái. Hai người đó mặt muốn dán dính vô cửa sổ, chớp mũi bị kính thủy tinh đè nặng lép không ra hình gì, Địch Mặc hình như còn có thể đoán được mấy người đó hoảng hốt gọi cái gì, “Nhìn kìa, Quần lót nam!”

Nhân lúc người bu lại xem còn chưa đông, Địch Mặc cố gắng xoay người nhảy vào phòng may mặc.

Dáng người anh là điển hình của người mẫu nam nên không khó tìm trang phục vừa vặn, thay quần áo xong, anh cũng rất cuộc thử phào nhẹ nhõm. Lần kinh động này, mặt mũi bị mất hết, Địch Mặc quan minh chính đại bước ra khỏi phòng may mặc, bước qua trước ánh mắt kinh hãi của mọi người như chỗ không người —

Cái loại khuất nhục (áp bức và lăng nhục) này khiến sắc mặt của Địch Mặc càng ngày càng đen hơn.

Trong nhất thời, hai người - kẻ ngoài người trong giằng co không dứt, “Anh buông tay xuống”.

“Cô trước tiên để tôi đi vào”

“Không được, anh buông tay trước”

Người đàn ông hí mắt nhìn cô lên xuống mấy vòng, giống như đang cân nhắc. Nhìn thấy vẻ chần chừ của anh ta, đúng lúc cánh tay kia cũng từ từ để xuống, Lãnh Tĩnh nhìn thấy đúng thời cơ, ‘Vù’ đóng nhanh cửa lại. Gần ngay khi vừa mở miệng nói hẹn gặp lại —

Anh ta lại nhanh hơn, đột nhiên giơ tay ngăn lại, Lãnh Tĩnh dùng sức thật mạnh, cánh cửa kẹp trúng tay anh ta, một âm thanh rất lớn vang lên, chỉ nghe anh ta hô ‘A’ một tiếng ngắn, Lãnh Tĩnh sợ tới mức khẩn trương thu tay lại.

Anh ta cúi người ôm tay, xem ra bị đau không nhẹ. Lãnh Tĩnh luống cuống, xông lên phía trước, “Có việc gì không? Để tôi nhìn xem có bị nặng lắm không?”

Lãnh Tĩnh cúi đầu, không nhìn thấy khoe miệng Địch Mặc đang dần cong lên.

Thể hiện bộ dạng nghe lời cô, nhìn thấy hai tai ửng đỏ của cô. Vành tai mềm mại nho nhỏ, thể mà xuất hiện trên người bé nhỏ thế này? Tâm tư vừa đổi, Địch Mặc thông thả mà bí ẩn nhích lại gần hơn.

Cánh tay bị đau vẫn nắm chắc không buông, Lãnh Tĩnh càng sốt ruột, “Để tôi nhìn tay anh nào, xem có bị gì không?”, tức giận ngẩng đầu, sừng sốt.

Cả khuôn mặt hé mở, khoe miệng cong lên giống như đang cười, dừng một chút, đột nhiên cúi xuống hôn cô.

Cánh tay bị đau không tổn chút sức nắm lấy eo cô, ôm cả người cô tiến vào bên trong, cửa bị anh ta dùng chân đóng lại, ‘Ầm’ một tiếng, tiếng vang đột ngột từ sau lưng Lãnh Tĩnh truyền tới, môi của anh rời khỏi môi cô, trượt thẳng tới bên tai, vành tai mà bản thân vẫn luôn nhớ nhưng sắp được gặp trong miệng thì

“Anh dám chạm vào tôi lần nữa, tôi lập tức cắt thẳng nhỏ của anh”.

Cả người Địch Mặc cứng ngắt.

Cảm xúc trong nháy mắt, so với cảm giác ăn phải ruồi còn khổ hơn.

Lãnh Tĩnh đẩy anh ta ra xa, “Nếu anh muốn ở trong này ăn chùa ở chùa thì ngoan ngoan cho tôi!”.

“Cô đã quên tôi qua ai là người chủ động sao?”

“Đã quên!” - Người bên cạnh nói dối cũng không nháy mắt.

“Ăn sạch sành sanh rồi không nhớ, đó không phải là hành động quân tử”.

“Tôi không phải quân tử, tôi là phụ nữ”.

Anh ta trừng, cô cũng trừng. Không ai chịu nhường ai. Chân mày Dịch Mặc nhăn càng sâu, “Đây là lần đầu tiên vận động có thể khiến bản thân bị thương, cô không sợ tôi.....”

“Chẳng lẽ anh dám giết tôi?”

Người phụ nữ vô sĩ này đã tiến tới cảnh giới vô lại vô địch, Dịch Mặc biểu tình đột nhiên hiểu ra, nhàn nhạt đưa mắt qua cười, ngược lại không đứng đắn như trước, “..... Chắc là không sợ tôi yêu cô chứ?”

Lãnh Tĩnh toàn thân như bị điện giật, bỗng chốc cảm giác tê rần truyền khắp cả người, mắt cũng không chớp lấy một cái đứng trơ ra một lúc, phản ứng khác thường như vậy ảnh hưởng tới Dịch Mặc.

Anh ta dường như đang suy nghĩ nên nói gì tiếp theo, mở miệng muốn nói lại thôi, “Thật ra tôi....” bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Tiếng chuông đánh tỉnh người trong mộng, Lãnh Tĩnh chạy tới phòng khách như kẻ trốn nợ. Dịch Mặc không nói gì nhìn bóng lưng cô, kinh ngạc nhìn cô có thể cử động nhanh như vậy, vì trước đó anh còn thấy mắc cá chân sưng to của cô.

Sau lưng có một cặp mắt đang nhìn chăm chăm khiến người chột dạ, Lãnh Tĩnh chớp lấy thời cơ, bộ dạng khác xa với hình ảnh uể oải vừa rồi, nói chuyện nhảm nhí một phen, giọng nói bên kia đặc biệt vui vẻ, “Bồ thật ở nhà hả?”

“Không phải hôm qua mình nói cho bồ nghe rồi sao, mình bị Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh ra lệnh phong tỏa rồi!”

“Đừng chấp nhậ với loại xử nữ độc thân không gả được. Bọn mình đang chơi golf, bồ muốn tới chơi không? Thả lỏng tâm trạng một chút cũng tốt”.

Xử nữ độc thân không gả được.....

Lãnh Tĩnh muốn hét lên rồi.

Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh từng là ‘khách’ của ‘Mặt trắng nhỏ’ đó..... Đầu óc bị úng hay sao mà nghĩ tới anh ta, quan hệ với anh ta thế này thật không sạch sẽ.....

Lãnh Tĩnh tạm dừng tất cả suy nghĩ trong đầu, “Mình không biết đánh golf”.

“Không có chuyện gì, có người dạy sẵn rồi. Anh ta khá tốt, mình bỏ tiền bao anh ta dạy”.

Lãnh Tĩnh đang muốn mở miệng, không khí sau lưng đột nhiên có chút khác lạ, theo bản năng quay đầu, thiếu chút nữa đụng vào cằm người kia. Lãnh Tĩnh sợ hết hồn sắp kêu ra tiếng, chưa hết hoảng hồn quay người lại nhìn xem người đứng sau lưng không một tiếng động, ‘Mặt trắng nhỏ’ —

Trong mắt anh ta không có chút sợ hãi nào, thậm chí càng ngày càng tiến tới bao vây cô. Lãnh Tĩnh nắm chặt điện thoại trên tay, lời nói ra không hề suy nghĩ, “Sân golf phải không? Mình tới ngay đây”.

Vừa nghe xong địa chỉ, Lãnh Tĩnh ‘bụp’ một tiếng cúp điện thoại, bước đi khắp khiêng nhanh như bay như cũ. Dịch Mặc nhìn cô nhanh chóng chạy lên lầu, ngưng cười, chỉ một lúc sau thấy cô mặc một bộ đồ thể thao từ trên lầu đi xuống.

“Anh dám động tay động chân với chủ của mình, không có quy cũ, khiến người khác nổi giận. Hôm nay bắt anh phải ở nhà tự kiểm điểm, bình tĩnh suy nghĩ lại”.

Bỏ lại một câu sau đó biến mất sau cánh cửa, chỉ còn Dịch Mặc đứng im như cũ nhìn bóng lưng của cô cảm thán sâu xa, “Vừa rồi vào cửa nên ăn luôn người — tôi nên tự kiểm điểm bản thân điều này”.

Lãnh Tĩnh một đường ‘sống chết mặc bay’ lái xe tới sân golf. Trời trong nắng ấm, ánh mặt trời chói chang, đồng cỏ trước mắt mới và sạch, giờ phút này mùi hương hoa cỏ đang tỏa ra trong không khí. Cây Đỗ Quyên và cây Kim tước mọc xen kẽ chen chúc lẫn nhau tạo nên những đường viền xanh tình xảo chung quanh

sân. Trên đồi bên kia trong khuôn viên sân, có thể thấy rõ hình dạng của chúng lẫn cọc cờ đứng sừng sững (Vâng, đúng rồi, mình chém đấy:D).

Phong cảnh tinh tế không chỉ làm vơi đi nỗi lo lắng trong lòng, sự chú ý không hề đặt lên hình ảnh nổi trội của hai vợ chồng đang chơi bóng khá tốt bên kia — Lânh Tĩnh ngồi trong xe (loại xe dùng để đi caddy trong sân golf), ngắm đủ loại cảnh đẹp trước mắt, Lânh Tĩnh không khỏi hít sâu một hơi, thần kinh căng thẳng mấy ngày qua cuối cùng cũng dần thả lỏng.

Hồ Nhất Hạ đang được chồng ôm ấp, không hề phát hiện ra người bạn thân đứng cách đó không xa. Lânh Tĩnh bước xuống xe, đi bộ tới gần, quyết tâm phải dọa cô bạn thân giật mình mới thôi.

Đúng lúc này, từ phía sau thân cây đột nhiên xuất hiện một gậy đánh golf, trái banh nhỏ bay đẹp mắt trước mặt Lânh Tĩnh, ‘vèo’ tới một chỗ xa. Tuy cô không hiểu về quy tắc đánh golf nhưng thấy Chiêm Diệc Dương vỗ tay tán thưởng cũng không khó đoán đó là cú đánh hay.

Người có kỹ thuật tốt từ phía sau thân cây bước ra, tháo găng tay trắng xuống, đưa gậy cho người bên cạnh, trên mặt nở nụ cười khiêm tốn giống như việc vừa rồi chẳng là gì.

Lânh Tĩnh không dọa được người mà còn bị dọa ngược trở lại —

Cao thủ này không phải ai khác, là Hàn Tự!

Sau khi Lânh Tĩnh phát hiện ra Hàn Tự, anh ta cũng nhìn thấy cô, sững sốt một chút, sau lại mỉm cười, “Chào!”

Lânh Tĩnh cố gắng gượng cười.

Hồ Nhất Hạ nghe tiếng của Hàn Tự, theo ánh mắt Hàn Tự nhìn lại, trong nháy mắt mặt mày hớn hở, “Bé Nhị ơi, bỏ cuối cùng cũng tới!” - Nhìn cả người cô hưng phấn như vậy, Lânh Tĩnh mới tỉnh ngộ. Người nào đó vui vẻ tận hồn, ăn no ngủ ngon, muốn làm bà mối đây mà.....

Quả nhiên một lúc sau, Hồ Nhất Hạ tự chủ trương, tìm đại một lý do thỏa đáng nhưng trên thực tế sai sót chồng chất, lấy cớ bỏ rơi Hàn Tự và cô cạnh hồ nước kế bên.

Gió nhẹ thổi lên mặt hồ yên tĩnh tạo nên những gợn lăn tăn nhỏ, Lânh Tĩnh nhìn đến hình ảnh ngược của chính mình, lại nhìn đến người đàn ông bên cạnh, không thể không bội phục vẻ ngoài xuất sắc của anh ta.

Bởi vì khâm phục cho nên nói chuyện cũng khách sáo hơn, “Anh Hàn à, tôi biết là anh đang tìm cơ hội giao thiệp với Chiêm Diệc Dương nhưng mà chuyện này liên quan tới tôi có thể giúp thành công sao? Tôi gần đây gặp chuyện đủ phiền, không còn hơi sức giúp vui cho người khác”.

Anh ta đánh giá cô, giống như đánh giá một mặt hàng thú vị, “Tôi dạy cô đánh bóng nhé?”

Lânh Tĩnh hết chỗ nói rồi.

Rốt cuộc có muốn trở mặt hay không đây? Suy nghĩ hồi lâu, cũng không có kết luận gì, có trời mới biết gần đây cô bị đả kích thậm hại cỡ nào, tính cách đều bị giày vò đáng thương. Dù sao hiện tại điểm mạnh nhất của cô đều không thể dùng tới được, thẳng thắn mở miệng, “Anh Hàn này, anh.....”

Lânh Tĩnh bị tiếng thét chói tai không xa ngắt lời.

Theo tiếng thét nhìn lại, một chiếc xe không thể khống chế đang chạy thẳng tới chỗ họ! Mà người điều khiển xe, là Hồ Nhất Hạ.....

“A a a !!! Tránh ra!”

Lânh Tĩnh co giò chạy ——

Mới chạy được nửa bước, quên mất chân bị thương đau tới mức cả người ngồi phịch xuống đất.

Xe ‘Ầm’ một tiếng, người và xe va chạm mãnh liệt một chỗ, máu văng tung tóe ——

Mấy giây trôi qua, Lânh Tĩnh còn kinh ngạc tại sao bản thân không có bất kỳ thương tổn nào.... Thì ra Hàn Tự che chắn trước người cô, xe chạy một mạch ra phía sau đâm thẳng xuống hồ nước, rơi vào bùn, cuối cùng mới dừng lại.

“Anh.....”

Nghe giọng nói chần chừ của cô, Hàn Tự nói lỏng tay đang ôm cô, ân cần hỏi, “Cô không sao chứ?”

Lãnh Tĩnh lắc đầu.

Hàn Tự khó khăn từ dưới đất đứng lên, nhìn tài xế gặp nạn - Hồ Nhất Hạ - hỏi, “Vậy còn cô?”

So với thảm trạng hiện giờ của bản thân, Hồ Nhất Hạ tất nhiên càng lo lắng vấn đề khác, mở miệng cần thận dặn dò, “Chuyện này tuyệt đối, tuyệt đối không được nói ông xã tôi biết. Tuyệt đối! Tuyệt đối!”

“Tôi giúp cô giữ bí mật” - Người đàn ông tươi cười ầm áp như gió xuân khiến người khác bình tĩnh và tin tưởng, nhưng anh ta cắn chặt hai hàm răng khiến người khác càng lúc càng lo lắng.

Lãnh Tĩnh kéo góc áo anh hỏi, “Anh không sao chứ?”

Hàn Tự nhìn lại Lãnh Tĩnh, chỉ chỉ cánh tay phải của mình, thật đúng là lời nói nhẹ như mây trôi, “Chắc là bị gãy xương rồi”.

18. Chương 19: Chương 19

Edit: Huongbb

Lãnh Tĩnh cuối cùng cũng biết rõ tiếng va chạm điếc tai nhức óc từ đâu mà tới, nhìn biểu hiện bình tĩnh như thường có tính dụ hoặc của anh ta, Lãnh Tĩnh quan sát một lúc mới thử dò hỏi, “Có cần đưa anh tới bệnh viện không?”

Trên mặt anh ta thấm vài giọt nước không rõ là mồ hôi hay bọt nước bị bắn tung tóe khi xe ngã vào hay không, nổi bậc lên vẻ mờ mịt trong ánh mắt sâu xa nhìn cô trả lời, “Ừm”

Quay đầu lại nói với Hồ Nhất Hạ, “Thật có lỗi, không thể đánh golf tiếp được, thay tôi gửi lời tạm biệt tới Tổng giám đốc Chiêm và mọi người nhé”.

Anh ta nói mấy câu vô cùng khách sáo, nhưng động tác không có chút liên quan, không nói hai lời liền dắt tay Lãnh Tĩnh hơi vội vàng, Lãnh Tĩnh trong lòng ‘thình thịch’ một cái, tựa như người nào đó cùng tiếng lòng bị kích thích.

Một người bị thương ở chân, một người bị thương ở tay, cả hai cùng đưa nhau tới bệnh viện.

Lãnh Tĩnh ngồi đợi trên hành lang, đợi được một lúc ngủ gà ngủ gật, cả người lúc sắp gục dài xuống ghế ngồi mới giật mình tỉnh lại, ngồi thẳng người mở mắt ra lập tức thấy Hàn Tự đang đứng trước mặt cô.

Thằng nhãi này không một tiếng động đứng chỗ này trong bao lâu rồi? Vấn đề này cứ bay bổng trong đầu Lãnh Tĩnh, vậy nên một thoáng do dự nhìn qua anh ta dường như đang muốn ngồi bên cạnh cô, Lãnh Tĩnh phản xạ có điều kiện liền ‘Xoạt’ một tiếng đứng lên.

Nhìn bộ dáng ‘trốn còn không kịp’ của cô làm cho Hàn Tự cười tự giễu quét mắt xuống, “Xem ra tôi thật sự chọc giận cô chán ghét tới như vậy”.

Dùng khí hùng hực trong mắt trở nên nhu hòa rồi từ từ xao động, Lãnh Tĩnh vội ho một tiếng tránh đi, cúi đầu nhìn trên người anh có vật gì đáng xem — tay trái anh ta đang cầm một túi giấy lớn, tay phải bị bó thạch cao, khăn tam giác treo cánh tay trên cổ, vẻ mặt anh tuần vớ vẩn gì đó trong nháy mắt giảm hơn khá nhiều.

Lòng áy náy cứ như vậy yên lặng nảy sinh, bất đắc dĩ trái lo phải nghĩ, là người chưa bao giờ lựa ý hùa theo miệng chích chòe, cô chỉ phun ra hai chữ, “Cám ơn”.

Thật hông may, bấy nhiêu đó cũng bị gian thương bắt ngay sơ hở khiến người khác điên đảo, “Ơn? Tôi có làm gì đâu mà có ơn?”

o__O

Hàn Tự thừa thắng xông lên, “Đoán chừng trong vòng hai tháng kế tiếp, tay này của tôi không thể cầm đũa rồi”.

Nếu anh ta làm như vậy chỉ vì muốn cô nẩy sinh lòng áy náy, vậy thì anh ta đã thành công, Lãnh Tĩnh trong nháy mắt không phản bác được, “Anh chắc không muốn tôi chịu trách nhiệm sinh hoạt hằng ngày trong hai tháng của anh đó chứ?”

“Thật ra cũng không cần”.

Lãnh Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, anh ta chậm rãi bổ sung, “Tôi chỉ nghĩ muốn nhanh chóng cùng vợ chồng Chiêm Diệc Dương có quan hệ thân thiết thôi” (Chỗ này ta chém:D)

“.....”

“Có quan hệ tốt với vợ chồng Tổng giám đốc Chiêm, đối với tôi tuyệt đối không có chỗ xấu”.

“.....”

“Tương lai công ty tiến ra thị trường, cô Lãnh đây sẽ trở thành ân nhân của chúng tôi. Đương nhiên nếu cô.....”

“Dừng lại, dừng lại!” - Lãnh Tĩnh khẩn trương tạm thời giơ tay ngăn lại, “Anh Hàn, có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần phải vòng vo như vậy. Anh không phải là muốn tôi làm cho anh cùng với vợ chồng Hồ ly làm cầu nối liên tình hữu nghị hay sao?”

Anh mỉm cười nghe cô lên án, lấy thái độ im lặng để trả lời cô. Trên bàn đàm phán kẻ lơ tơ mơ như cô làm sao đối lại được với kẻ sành sỏi như anh ta, Lãnh Tĩnh hoàn toàn chịu lép vế, nuốt nước miếng lần, cắn răng một cái vừa nhắm mắt nói, “Tôi hết sức phối hợp với anh là được”,

Vì những lời nói này của cô mà người đàn ông vẻ mặt cười giả tạo đặc biệt trở nên sinh động chân thật, từ chân mày đến khóe mắt đều mỉm cười, chậm rãi giãn ra giống như gió nhẹ mà ấm áp. Lãnh Tĩnh lại đổ mồ hôi lạnh, trong lòng cảm thán: Đúng là bộ mặt gian thương.....

“Sau này Hồ ly và anh chồng yêu quý của cô ấy có hoạt động gì muốn lôi tôi theo làm bóng đèn tôi cũng sẽ kéo cô theo” - Anh đang cố gắng tránh nặng tìm nhẹ, yên lặng không một tiếng động lùi sau hai bước, xoay người muốn đi, “Chúng ta tới lúc đó liên lạc sau, tôi còn có việc, trước hết”

Anh ta nhảy bèn chuẩn-ngoan-độc chặn lại lời cô, “Hiện tại là mấy giờ?” - Nói xong còn nhĩa qua cổ tay xem đồng hồ của cô, vẻ mặt lạnh nhạt mà vô hại.

“11 giờ 46 phút, sao vậy?”

Không biết rõ chuyện gì nên chân cô cũng bước chậm lại, Hàn Tự mỉm cười, “Vừa đúng lúc, ăn cơm trưa”.

Lãnh Tĩnh có dự cảm mãnh liệt là chính mình từng bước bị dẫn vào tròng, tự nhiên cũng không được vui lòng. Không đợi cô nói lời phản đối, anh ta đã đón đầu, “Chiêm Diệc Dương và Hà Nhất Hạ cũng cùng đi. cô Lãnh, cô vừa rồi hứa sẽ hết sức phối hợp, không phải vừa quay đầu đã hối hận rồi chứ?”

Cô, quả thật, đã hối hận rồi.....

Giữ vững tinh thần, tất cả tập hợp lại một chỗ, trong từ điển của Lãnh nhị không cho phép có từ ‘đòi bại’ này xuất hiện, “Ăn cơm cũng được, nhưng mà, nhà hàng do tôi chọn”.

“Không thành vấn đề” - Tất nhiên, anh Hàn vô cùng hứng thú với tốc độ thích ứng thay đổi đột ngột của cô.

Hai người bị tai nạn cùng dấn nhau tới nhà hàng khá đặc sắc gần đó, cô gái ‘thích cay như mạng’ Lãnh Tĩnh vừa nhìn thấy bảng hiệu đồ tươi chói lóa của nhà hàng Hồ Nam xuất hiện, thẳng thắn chẳng quan tâm hối hận, chân cũng không đau, nhắm hướng một đường mà chạy, một bước như bay (=))))))

Hàn Tự vẫn luôn giữ nguyên tư thế tạo nhả bên cạnh, mãi tới khi cô lật thực đơn tới tới lui lui, ngón tay nhanh chóng chỉ chỗ, “Tôi muốn cái này, cái này, cái này..... còn có cái này, cái này, cái này”

Bút trên tay người phục vụ làm sao múa được bằng miệng cô Lãnh, anh ta không kịp ghi lại, vẻ mặt nôn nóng khó xử. Hàn Tự nhìn người phục vụ kia liếc mắt một cái, khẽ lắc đầu, ý bảo anh ta trước hết không cần ghi tiếp trong bản order nữa.

Lãnh Tĩnh đang chuẩn bị lật trang kế tiếp, lại bị Hàn Tự đè lại thực đơn, “Cô xác định chân cô bị thương có thể ăn hết mấy khẩu vị này?”

Lãnh Tĩnh ngừng lại, lườm cánh tay thạch cao của anh ta, cái này giống như lời ít mà ý nhiều đây mà, đúng là khâm phục à nha: Lời nói được khéo léo đưa đẩy, nghe qua cứ tưởng là quan tâm cô nhưng trên thực tế là nhắc nhở cô, tay anh ta bị thương không được phép thức ăn cay.

Lãnh Tĩnh tự thấy mình thật hiểu ý người khác, hai người ý kiến như nhau. Một lát sau, một bàn đầy thức ăn, có thể gọi là cực kỳ thỏa mãn: Hồn hợp chưng cách thủy, gà Đông An, Thỏ nấu tiêu, cá hồi chưng, Thập cẩm xào chay, thanh hẹ cá mực sợi, bánh tôm Quỳ Hoa

Nhìn thấy chúng thật khiến người ta ngứa tay muốn ném thử, nhưng mà hai người kia còn chưa tới nên Lãnh Tĩnh đành ngậm ngùi chịu khổ, đi toilet trở về, trong phòng cũng chỉ có mỗi Hàn Tự ở đó. Lãnh Tĩnh nhất thời muốn lấy hết can đảm giả vờ đi toilet lần nữa rồi biến luôn.

Hàn Tự nhìn thấy cô, thậm chí nhìn cô đang đứng trước cửa nở nụ cười, Lãnh Tĩnh đành phải kiên trì ngồi xuống.

Cả hai không quen thuộc lắm nên trầm mặc trong giây lát thật có chút ngượng ngùng, Hàn Tự rót cho cô một chén trà, “Nghe nói cô là người Tô Châu?”

“Ừm”

“Đại Học năm ba (3) bỏ học? Không học y học chuyển sang học thiết kế?”

Vừa nhắc đến đề tài này, Lãnh Tĩnh sắc mặt sầm xuống.

Nghề thiết kế của cô cũng tan vỡ như vậy, làm việc cho bà cô Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh, còn có tên ‘Mặt trắng nhỏ’ trong nhà, tất cả đều là bom ngấm. Mới đầu còn hy vọng xa vời có thể nhờ vào lần hợp tác lần này với Corrine có thể thay đổi mình, nhưng hôm nay, nhìn thấy bản thiết kế của mình bị Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh bỏ vào trong máy cắt giấy, nhân viên Corrine bên kia cũng không liên lạc với cô

Hàn Tự thu hết biểu hiện trên mặt của cô vào đáy mắt, dừng một chút, hoàn toàn kết thúc trước bước vào vấn đề chủ yếu, “Đúng rồi, lần trước tôi gửi giày, có đúng size không?”

“Giày quá đắt tiền, cái này có được xem là anh trả thù lao cho tôi trước không?”

“Cô muốn nghĩ thế nào cũng được”.

Vấn đề chanh chua thế nào vào tay anh ta cũng trở nên nhẹ nhàng thế này, Lãnh Tĩnh buông tha việc tranh cãi với anh ta mà đang suy nghĩ, làm bộ nhìn đồng hồ hỏi, “Sao tới giờ bọn họ còn chưa tới?”

Hàn Tự gấp một miếng bánh tôm cho cô, “Họ vừa gọi điện cho tôi, lại cãi nhau rồi”.

Giọng nói cậu ta nhẹ nhàng băng quơ, đối với việc vắng mặt Chiêm Diệc Dương dường như vẫn rất cao hứng, Lãnh Tĩnh còn chưa tìm kịp hỏi chuyện này ngay lập tức trở mặt nhìn lại, nhìn tay trái đang cầm đũa của anh ta, vô cùng sửng sốt.

“Sao vậy?”

Lãnh Tĩnh nhìn thấy vẻ chế nhạo trong mắt anh ta vừa dấu đi, coi như biết lý do cô kinh ngạc. Loại cảm giác bị người khác dồn vào bấy chiếm cả tâm trí cô, “Lúc trước không phải anh nói, hai tháng tiếp theo không thể dùng tay cầm đũa ăn sao?”

“Xin chú ý, lúc trước tôi nói hoàn toàn đúng, phỏng chừng hai tháng tiếp theo tôi không thể dùng tay cầm đũa. Nhưng mà cực kỳ may mắn là tôi thuận tay trái”.

Thật sự là bất kể bề ngoài hay lời nói băng quơ nhẹ nhàng của anh ta cũng khiến người khác nổi giận, Lãnh Tĩnh rất khó khăn mới nhịn xuống không mở miệng chửi bậy, thiếu chút nữa là quăng đĩa lên bàn, anh ta lại ném thêm một câu, “Tôi còn phải nói xin lỗi với cô về một lỗi lầm của tôi”.

Nhìn vẻ mặt xin lỗi của anh ta nhưng kỳ thật trên mặt như viết ‘Tôi không sai’, biểu hiện này thật sự rất giống một người. Lãnh Tĩnh hoảng hốt một hồi mới nói, “Nói”.

“Điện thoại của cô reo mấy lần, cũng không biết là người nào của cô, nên tôi thay cô trả lời”.

Lãnh Tĩnh nghe xong lý do của anh ta cộng với cái biểu tình đáng đánh đòn đó cũng kiên quyết không quan tâm, chạy tới lò điện thoại ra nhìn vào lịch sử cuộc gọi, sau đó ——

Đứng hình.

“Anh anh anh anh ta có nói gì không?” - Tha thứ cho cô Lãnh nhà ta, đột nhiên bị cà lăm, bởi vì trên điện thoại còn hiện lên hàng chữ ‘Mặt trắng nhỏ’.....

“Tôi vừa mới ‘Alo’ thì bên kia cúp máy ngay” - Hàn Tự tỏ ra không rõ, dường như, có lẽ, giống như..... có chút thăm dò.

Ngón tay Lãnh Tĩnh vô thức vuốt ve hồ bát kiển, chậm chạp không thể dè xuống, cũng không biết tại sao trong lòng nổi lên cảm giác tội lỗi từ đâu mà xuất hiện.

Bất dưng dĩ ngồi chết lặng, chiếc đĩa trên tay đem rau nhét vào trong miệng nhưng không biết vị gì.

Hàn Tự ngồi yên lặng đối diện cô, muốn nói lại thôi mấy lần, thấy đồ ăn lung tung trong chén cô vừa hết, thuận tay gấp thêm hỏi, “Xin phép hỏi một câu, là tôi lỡ nghe điện thoại của bạn trai cô sao?”

Lãnh Tĩnh vừa đem miếng thịt thả nấu tiêu bỏ trong miệng, nghe xong ngừng nhai, tròn mắt đảo qua, nhìn lại gương mặt trước mắt — người đàn ông chất lượng tốt, tâm tư kín đáo đang phát ra loại từ trường có tên gọi ‘Tôi có hứng thú với cô’, nhưng trên thực tế chỉ đơn giản là lợi dụng, đối với người như vậy, Lãnh Tĩnh phát hiện không cần thiết phải nói dối, “Không phải”.

Có đáp án này là đủ, Hàn Tự giúp cô rót trà, “Tôi hẹn với vợ chồng họ chủ nhật này đi qua cửa hàng trang sức xem, cô có hứng thú tham gia không?”

Lãnh Tĩnh thấy tác phong biết dừng chuyện đúng thời điểm còn chuyển sang đề tài khéo léo như vậy, tính cách này ít nhất cũng không khiến người khác cảm thấy khó xử. Cô cũng rút hết mấy suy nghĩ lung tung trong đầu lấy lại tinh thần, cảm hứng cánh tay bị bó bột của anh mà nói, “Tôi nợ anh một ân tình dĩ nhiên sẽ hết sức hỗ trợ anh”.

Mặc dù lời nói ra ngay rất quang minh chính đại nhưng mà lúc này trong đầu cô đang tính toán việc khác, đến lúc đó đem chiếc lắc tay kim cương bán chắc có thể trả nợ vi phạm quy định với Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh.

Ăn xong một bữa cơm, Lãnh Tĩnh miệng nóng lưỡi cay, cả khuôn mặt nhiễm một màu hồng, trên đường ra khỏi nhà hàng tay còn cầm ly nước đá, cô từ trước đến nay luôn là người không tự biết lo ình, vừa nghĩ như vậy thì chân nhất định sẽ càng sưng to, một bên suy nghĩ lẫn tới nhất định sẽ tới đây nữa, có một bữa ăn thơm ngon thịnh soạn.

Vừa ra khỏi cửa nhà hàng, có một cơn gió nóng thổi qua, tiếng kêu cứ như tiếng gõ của cánh cửa mùa hè đang tới. Lãnh Tĩnh đang suy nghĩ muốn chạy nhanh qua điểm đón taxi, đang chuẩn bị quay lại chào tạm biệt Hàn Tự đã thấy anh ta đang đứng sau lưng cô nâng cằm hướng qua một chỗ, ý bảo cô quay đầu nhìn, “Tôi có trợ lý tới đón, vừa đúng lúc tiện đường đưa cô về nhà”.

Lãnh Tĩnh đứng suy nghĩ nhìn chiếc xe phía xa cánh cửa bên kia nhưng đầu óc hiện giờ đang cuộn cuộn bay tới chiếc taxi đang chạy vùn vụt trên đường, “Tôi không về nhà mà qua công ty, không tiện đường đâu, không dám làm phiền anh”.

Anh cũng không miễn cưỡng, mỉm cười cho qua.

Lãnh Tĩnh bước nhanh khi mặt trời khuất bóng, chỉ đi được một đoạn đường ngắn mồ hôi nhễ nhại, trên đầu đang dùng túi đánh golf che nắng, không chút được chút nào, trong lúc tưởng đầu đã bắt được chiếc

taxi, tay đã chạm tới cánh cửa, ai ngờ một người từ đâu nhảy ra, Lãnh Tĩnh còn không biết người đó tròn méo ra sau đã thấy người đó mở cửa nhay vào ghế ngồi cạnh bác tài.

Cánh cửa bên ghế phụ vừa đóng, taxi khởi động, chỉ còn mỗi mình Lãnh Tĩnh đứng bơ vơ bên đường, đang la hét với đuôi xe, “Có làm không vậy? Là tôi đón được xe trước mà!”

Tiếng của cô trong hơi nóng chỉ tồn tại như tiếng va chạm nhỏ, một giây sau biến mất tăm hơi, lấy nón xuống lau ướt một mảng lớn. Đúng lúc này tiếng phanh xe vang lên bên tai.

Vận may cũng không tới nỗi nào, mới đi một chiếc lại xuất hiện một chiếc khác — Lãnh Tĩnh đặc ý ngẩng đầu lên nhìn, xuất hiện trước mặt cô là chiếc xe đen to đùng.

Cánh cửa kính đối diện cô từ từ được kéo xuống, khuôn mặt mỉm cười của Hàn Tự và từng đợt khí lạnh trong xe đột nhiên đập trong mặt cô, nhưng hết sức thấm vào lòng người, “Lên xe đi”.

Đứng như trời trồng một hồi lâu, nhiệt trong người cũng muốn thoát ra hết, cánh cửa kia như một thế giới mới cùng một cơn gió mát lạnh thổi tới, có biết bao nhiêu hấp dẫn Lãnh Tĩnh, cũng không mất tí thời gian nào câu được cô vào trong.

Lãnh Tĩnh vừa ngồi vào xe kinh ngạc vô cùng, a a! Trong thời gian ngắn mà tên Hàn này đã đổi sang một thân tây trang.

Cánh tay bị treo lủng lẳng trước người đứng là sát phong cảnh, đáng tiếc cả người này được trang bị một bộ trang phục tốt.

Trợ lý Tiểu Ca lái xe tốc độ tương đối ổn định, trong xe yên lặng tới mức chỉ còn nghe tiếng thở của một mình Lãnh Tĩnh. Hàn Tự sau khi kêu cô lên xe cũng vội vàng xem văn kiện, Lãnh Tĩnh thừa lúc anh ta không chú ý quan sát trái-phải-lên-xuống anh ta mấy lần. Người này ăn nói bộ dáng mặc dù khiến người khác có cảm giác xa cách nhưng lại làm cho người ta cảm thấy anh ta vốn nên có bộ mặt, trước thì đủ loại cười giả dối, thật sự không thích hợp với anh ta.

Sau đó Lãnh Tĩnh trông thấy khoe miệng anh ta giật giật.

Lãnh Tĩnh tự nói thầm không xong rồi, ngay sau đó anh ta ngẩng đầu lên, thoải mái nhàn nhạ nhìn cô. Lãnh Tĩnh không tự giác ho một tiếng, chậm chậm xoay đầu nhìn thẳng, phi lễ chớ nhìn, nói với trợ lý Tiểu Ca, “Công ty của tôi tên XX tại XX phố XX đường XX, phiền anh rồi”.

Không nhìn thì không biết, vừa thấy đã giật mình, nhìn trợ lý Tiểu Ca này, chẳng phải đây là người chuyển lác tay và giày cao gót tới cho cô đây sao?

Trợ lý Tiểu Ca nhìn qua kính chiếu hậu nói với cô, “Cô Lãnh, công ty của chúng tôi ở ngay phía đối diện công ty cô”.

Hàn Tự đặt văn kiện xuống, bật cười nhìn cô đang làm ra vẻ bình tĩnh quay mặt. Mồ hôi trên người cô đang chảy xuống cổ áo, giống như đang từng chút từng chút một hôn lên làn da cô, cuối cùng lượn lờ ám muội, phóng túng mang tên: đổ mồ hôi nhễ nhại

Hàn Tự thu tầm mắt, rút miếng khăn tay đưa cho cô, “Lau mồ hôi đi”.

“Cám ơn” - Cả người cô đổ đầy mồ hôi, không biết có phải là cảm giác sai lầm hay không nhưng anh lại cảm giác được cô gái nhỏ thông minh lanh lợi này từ giờ phút này cười đến mức có chút ngây ngô.

Ai còn nhớ rõ động cơ ban đầu: Muốn nhìn xem bạn học ngày trước hiện giờ thương bao nhiêu....

Lãnh Tĩnh nhận lấy khăn tay, cầm trong tay cũng không đủ dùng, mơ hồ có chút khó tin, “Hèn gì ngày hôm qua tôi nhìn thấy anh ở chỗ gửi xe”.

Chiếc môi mỏng của người phụ nữ này thấm mồ hôi, giống như một người tuổi trẻ phơi phổi, quật cường thậm chí vẫn có chút gợi cảm bên ngoài.

Đột nhiên Hàn Tự muốn chạm đến làn môi mỏng ướt đó.....

Hàn Tự nhắm chặt mắt, sau khi mở mắt ra đã là một đôi mắt tĩnh lặng như nước, đôi con ngươi khô phục như ban đầu, “Cô trở về làm việc?”

Không ai nhìn thấy bàn tay cầm hồ sơ của anh đang nắm chặt. Lãnh Tĩnh đương nhiên sẽ không chú ý nhiều như vậy, hiện giờ trong đầu cô đang nghĩ xem nên đối mặt với Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh như thế nào thôi.

Ngẫm lại cũng bởi vì đau, có lẽ đúng với một câu nói chính xác của Hồ Nhất Hạ: Kiếp trước của bồ chắc có thù giết mẹ cô ta, phản bội cha cô ta, đem cả nhà cô ta biến thành thịt vụn, kiếp này cô ta tới để trả thù rửa hận.

Thắng rồi lại thua ít nhiều cũng làm lòng người run sợ, xe một đường chạy thẳng tới bãi đỗ xe dưới tòa nhà. Lãnh Tĩnh đột nhiên bị kích động nổi lên muốn chạy mất dép, nhưng mà công tử Hàn bên này đã lên tiếng, “Vây chủ nhật gặp?”

Không định trả lời người kia, Lãnh Tĩnh kiên trì mở cửa xe, cười gượng tới nỗi môi cũng không kéo lên được, “Hẹn gặp lại”.

Cả hai xuống xe, chia ra hai hướng mà đi, Hàn Tự bước nhanh qua thang máy A, đang đi bỗng nhiên dừng chân.

Nhớ tới hình ảnh người nào đó đi đứng khó khăn, anh nhú mào, “Cô không cần theo tôi họp, mua mấy bình phun nước (nhỏ) đem qua. Băng dán cũng mua mấy hộp luôn đi”.

Đáng thương cho trợ lý đi phía sau, bởi vì không dự đoán được Sếp đột ngột dừng lại thiếu chút nữa đâm vào lưng, cả người loạn choạng muốn ngã, đã vậy còn bị sai đi mua đồ.

Ở bên kia, Lãnh Tĩnh khó khăn lắm mới lợi tới lối vào đại sảnh tòa nhà B, nhìn thấy thang máy đã dừng ở lầu một, trong đầu cô có ý tưởng lóe sáng, nếu mà cứ đi thẳng tới phòng thiết kế nhưng không có lý do ——

Di động của cô tắt cả đều để trong chiếc xe lớn màu đen đó.

Đã từng là một nữ chiến sĩ hung hãn nay trở thành con rùa đen rút đầu, Lãnh Tĩnh thấy vô cùng may mắn đã xoay người, quay lại đường cũ đi ra.

Lúc này hãy còn sớm nên không có nhiều xe trong bãi đậu, xe của cô đang nằm ở khu vắng vẻ phía sau.

Xe nhỏ, túi xách Trương Dương, hai phong cách hoàn toàn không phù hợp.

Một lát sau, Lãnh Tĩnh đứng trong đại sảnh tòa nhà A, trên người đang mặc trang phục đánh golf buổi sáng so sánh với mấy người qua lại trong trang phục công sở, cũng là hai loại phong cách đối chọi nhau. Nhìn lên dây tên của công ty lần nữa, cuối cùng, tập trung mục tiêu lầu 45.....

Cô tới không đúng lúc, “Tổng giám đốc Hàn đang họp” - Nhân viên lễ tân nói vậy.

Lãnh Tĩnh yên lặng đi đến phòng khách, vì đang trong giờ nghỉ trưa nên mọi người từ các phòng đang ăn trưa và nói chuyện phiếm. Lãnh Tĩnh có cảm giác như đang đi tới một khu vực xa lạ, cho đến khi nhân viên lễ tân mang đến chút bánh ngọt, trò chuyện vui vẻ, thân thiện cởi mở, nhìn thấy quang cảnh không phân biệt cấp bậc này, lại nghĩ, chắc chắn cảnh này sẽ không bao giờ xuất hiện trong khu vực phòng thiết kế Chu Lệ.

Lãnh Tĩnh không muốn nhưng phải thừa nhận, cô hâm mộ tới ghen tị rồi.

Cách vách của phòng khách là phòng họp, rèm lá bên trong không khép kín, ngồi ở vị trí chủ tọa, về mặt nghiêm túc không mất vẻ ôn hòa đang lắng nghe cấp dưới trình bày. Tuyệt đối đây là một ông chủ biết chăm sóc nhân viên ——

Vô cùng hấp dẫn!

Vì cái gì mà ‘Tiểu bạch kiểm’ không có khả năng chịu thua kém đây?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện khuôn mặt giả dối của Dịch Mặc, Lãnh Tĩnh nhiều lần muốn ngăn cản suy nghĩ vớ vẩn, khẩn trương dừng lại mọi suy nghĩ vớ vẩn hết lần này đến lần khác, lắc lắc đầu, đem khuôn mặt thoáng qua vớt sau chín tầng mây.

Lãnh Tinh ở bên trái đang tự xoắn xuýt với suy nghĩ trong đầu, không thấy được người đàn ông bên trong rèm lá không dấu hiệu nào đang nghiêng đầu nhìn qua, đương nhiên, cô cũng bỏ lỡ ánh mắt có thể xem như mừng rỡ trong đáy mắt....

Cửa phòng họp không một tiếng động được mở ra, ánh mắt Lãnh Tinh vừa lúc chạm đến chiếc áo sơ mi được mở ra hai nút (phía trên), ánh mắt vô ý nhìn lên, ngay lập tức nhìn thấy hầu kết của người xuất hiện trước mặt chuyển động lên xuống, cũng trong lúc này bên tai nghe đến một câu, “Mang cô ấy đến phòng làm việc của tôi”.

Giọng nói này.....

Lãnh Tinh sợ hãi, rụt rè, tái mét nhìn lên trên, quả nhiên thấy mặt Hàn Tự.

“Tôi tới lấy đồ để rơi trên xe của anh thôi!” - Cô khẩn trương chỉ rõ ý định của mình, nhưng mà lời được thốt ra, mới phát hiện bộ dáng này rất phù hợp, thật sự rất đúng với câu nói: càng giải thích, càng che giấu.

Tham dự cuộc họp là một đám nhân viên nam đang đồng loạt nhìn hai người chằm chằm, có người đứng đứng lơ lửng, trông con người giống như đang xem kịch hay, một số khác thì trên mặt treo nụ cười mờ ám không rõ, cười tới nỗi lòng người run lên.

Lãnh Tinh tự thức thời không dám lên tiếng.

“Chờ tôi” - Giọng nói trầm thấp, giống như âm thanh thấp hơn giọng bình thường một bậc. Lãnh Tinh yên lặng không hiểu rõ chuyện gì, đợi khi cửa phòng họp đóng lại mới giật mình, cảm giác như chính mình còn nửa câu không nói đành phải từ từ ngẫm nghĩ, không cam lòng trả lời với cánh cửa, “Anh đem chìa khóa cho tôi mượn là được rồi.....”

Bên cạnh, toàn bộ những mọi người vây quanh chứng kiến từ đầu đến cuối, còn có một người không bị ảnh hưởng gì - nhân viên lễ tân - cười hề hề giải thích, “Đám đàn ông bên trong kia, tám trăm năm chưa thấy Lão đại và bất cứ người khác phái nào nói chuyện bên ngoài, thông cảm thông cảm!”.

Lãnh Tinh có chút xấu hổ, gật gật đầu, vừa đi được hai bước, đột nhiên nghĩ tới cái gì, cắn răng, buồn bực quay đầu trở lại trước mặt lễ tân mang theo giọng nói trịnh trọng giải thích, “Có đừng hiểu lầm, tôi và Tổng giám đốc Hàn không có quan hệ gì hết. Thật đó”.

Nhìn phản ứng của nhân viên lễ tân với lời của cô, Lãnh Tinh hoàn toàn ý thức được, chính mình lại tái phát điều tối kỵ ‘Giải thích chính là che giấu’. Lãnh Tinh mặt mày xám xịt đi vào phòng làm việc của Hàn Tự, nhìn thấy cảnh trống vắng bất đồng ở bên ngoài, gần như cách năm phút là có một nhân viên đi vào, mượn cốc bưng trà, rót nước, đưa thức ăn để vào nhìn cô một chuyến. Thì ra họ thật sự xem cô là động vật hiếm có nên vào tham quan....

Đúng là dở khóc dở cười.

Đợi tới lúc trên bàn trước mặt Lãnh Tinh có năm ly nước trái cây, ba ly nước lạnh, bốn đĩa hoa quả, Hàn Tự còn chưa xuất hiện. Sau khi có một nhân viên nữ đưa nước xong, cô xem như đã nhận thức được tình thần thăm hỏi từ tổ chức công đoàn của anh ta mạnh mẽ thế nào. Rốt cuộc cũng không thể ngồi yên lặng chờ đợi, ‘Xoạt’ từ trên ghế sofa bật người lên, chạy trốn phía sau cánh cửa cạnh phòng làm việc.

Trong phòng, cả một khung thủy tinh rộng mở xuất hiện trước mắt, chiếc bình phong màu xanh bị ánh sáng mặt trời chiếu vào nổi lên ánh sáng lấp lánh. Lãnh Tinh lại không rảnh để thưởng thức, quang cảnh bên ngoài cửa sổ khiến cô cảm thấy buồn bực – Sao có thể thấy quen mắt như vậy?

Đến gần nhìn kỹ lại, Lãnh Tinh hết hồn, phòng thiết kế Chu Lệ ở đối diện lầu dưới. Đây là hoàn cảnh khác nghiệt vô cùng quen thuộc nơi làm việc của cô, mà tất cả có thể dễ dàng thu hết trong mắt.

Bên cạnh cửa sổ thậm chí còn có kính viễn vọng, Lãnh Tinh vừa nghĩ đến gì đó, trực tiếp chính kính đến phòng Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh ——

Ngoại trừ Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh, trong phòng còn có hai người nữa. Bọn họ dường như đang họp, Lãnh Tinh chỉ có thể nhìn thấy Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh đang cầm một sấp giấy A4 giống như hồ sơ gì đó.

Kẻ thù xuất hiện ngay trước mắt, Lãnh Tinh reo lên một cái, lòng nóng như lửa đốt, bất đắc dĩ làm một kẻ bình thường, cô làm thế nào cũng không thể điều chỉnh cự ly của kính đối với vật trong tầm ngắm, cảm giác đó, giống như móng vuốt trong cửa mèo bị ngứa mà không cách nào gãi được còn khó chịu hơn.

Ngay khi Lãnh Tinh gấp tới mức muốn giậm chân, cô giật mình nhận ra phía sau lưng có một hơi thở có chút quen thuộc mà cũng xa lạ của một người.

Đầu mới quay được một nửa, tay đối phương đã nắm lên phía trước, bàn tay đó phủ lên tay đang nắm trên ống kính của cô.

“Cô trước tiên nhìn vào trong kính viễn vọng lên mục tiêu bên ngoài, điều chỉnh nút vặn, và sau đó quay nút tròn, tập trung nhìn mấy miếng kính từ từ xoay ra và quá trình này phải làm chậm, nếu điều chỉnh quá lớn, nó sẽ dễ dàng làm hỏng hình ảnh tốt nhất. Giống như thế này —”

Giọng nói của anh ta giống như tiếng dao bén nhọn, ngắn gọn và có sức. Suy nghĩ của Lãnh Tinh có chút cứng ngắt, yên lặng nhìn anh ta trong giây lát, mãi tới lúc anh ta đem ống nhòm dời đi, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, môi mỏng mang theo nét cười, “Điều chỉnh tốt rồi, cô nhìn xem”.

Hai ánh mắt chạm nhau, Lãnh Tinh theo bản năng di chuyển qua bên cạnh nửa bước, thiếu chút nữa đụng phải cánh tay mang thạch cao của anh. Nhìn bộ dáng bị thương hiện tại của anh ta, Lãnh Tinh lúc này mới kéo bầu không khí quý dị này trở lại, làm theo lời anh nói, khom người nhìn vào ống nhòm.

Một cái kính viễn vọng mà hai người phải chen chúc đứng, Lãnh Tinh tiến tới nhìn vào kính, cô nghĩ ít nhất anh ta hơi tránh mặt sang một chút để kéo ra khoảng cách quá gần giữa hai người nhưng mà anh ta chỉ nghiêng đầu, dù bận nhưng vẫn ung dung tựa như chờ cô đến gần hơn.

Tay của anh mặc dù đang đặt trên thân ống, nhưng thật ra nhìn qua giống như đang ôm cô trong lòng, tuy vậy, thương tích trên người cậu cũng không có uy hiếp gì nhiều tới cô, kiêng kị của cô có vẻ như hơi dư thừa.

“Phiên anh tránh ra một chút”.

Lời nói cùng biểu tình phối hợp cùng với sự khép mở của đôi môi mọng đỏ, càng phát ra vẻ cay nồng khiến người khác không khỏi hồi tưởng lại cảnh cô ngấu nghiến ăn sáng khoái trước một bàn thức ăn đầy phong phú. Chỉ không biết là chiếc miệng xinh xắn sưng căng tròn này khi nhắm nháp sẽ có mùi vị như thế nào đây?

Hàn Tự biết suy nghĩ trong đầu mình hết sức nhốn nháo nên không nói gì, lui về phía sau một bước, cách chỗ cô đứng khoảng một cánh tay.

Lãnh Tinh lúc này mới an tâm ổn định nghiêng người nhìn vào trong kính. Đúng là hàng tốt, cô hiện tại đã hoàn toàn có thể xác định trong văn phòng của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh có hai người khách, nhìn thấy họ cô lập tức nhận ra đó là người đại diện của Trang sức Corrine.

Không chỉ có vậy, lúc này cô đang nhìn lên tiêu đề trên phần văn kiện trên tay Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh rõ ràng thấy —

Hủy bỏ hợp đồng.

Mà bà cô Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh giờ phút này giống như bị động kinh, cầm văn kiện trong tay giậm dừ quơ quơ, khiến ấy chữ ‘Hủy bỏ hợp đồng’ đâm vào tầm mắt Lãnh Tinh, cô cũng không còn nhìn thấy bất cứ cái gì nữa.

Cũng đáng ăn mừng chứ, đó là Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh giống như đang cứu vớt chút mặt mũi còn lại, cố gắng hết sức nói chuyện nhẹ nhàng, theo cử động môi của cô ta, Lãnh Tinh có thể đọc ra một câu đầy đủ, “Anh thay tôi nói với tiểu Thánh Nhân một câu, làm người không thể cạn tài ráo máng như vậy được”.

Trong lòng Lãnh Tinh đọc ngẫm kỹ lại lời của từ cử động môi của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh, tâm tình vui sướng không thể dùng từ nào miêu tả được, nhưng mà nghĩ lại thì từ từ nào..... Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh vừa rồi nói chính là “Tiểu Thánh Nhân”?

Nhất định là nhìn lầm rồi —— Lãnh Tinh tự nói với mình.

Chỉ tiếc người đại diện bên công ty Corrine không muốn nói gì nhiều, bỏ đi trước cũng không nói gì thêm, từng người chỉ chào cô ta rồi đi. Lãnh Tĩnh cũng không nhìn coi nữa, hậm hực hờn dỗi đứng thẳng lên.

Hàn Tự vẫn im lặng nhìn bộ dáng lẩn tránh của cô, đem trái cây mới được đưa vào từ phòng ngoài cho cô, “Tôi rất tò mò không biết vừa rồi nhìn thấy gì mà trên mặt cô chút lại nhíu mày, sau lại tươi cười”.

Cô mở miệng muốn nói nhưng lại thôi, lại cắn răng giả vờ cười, thậm chí phá lệ cười dịu dàng nói lời êm ái, “Anh Hàn.....”

Hàn Tự nhìn thấy cảnh này, trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn là nụ cười không thay đổi, “Sao vậy?”

“Từ nay về sau tôi có thể thường xuyên tới đây dùng ống nhòm này được không?”

“Luôn luôn sẵn sàng”.

Lãnh Tĩnh một lòng nghĩ tới cái kính viễn vọng này, anh nói chuyện với cô chỉ có hai câu ngắn ngủn mà cô đã liếc trộm nhìn qua cửa sổ tới ba lần, Hàn Tự hơi mím môi, cố gắng không để mình bật cười, “Tôi còn bận lịch làm việc, thật có lỗi không thể đưa cô xuống lấy đồ. Chìa khóa xe ở chỗ thư ký, tôi sẽ dặn cậu ta mang cô xuống lấy.....”

Lãnh tiểu thư khăng khải rộng lượng vội vàng xua tay, “Không sao hết, không sao hết, anh có việc bận thì đi đi, tôi tôi ở chỗ này đợi anh, buổi tối tôi mời anh ăn tối”.

Thoáng một cái, cả buổi trưa Lãnh Tĩnh đều ở trong phòng làm việc này, nhìn về mặt giận dữ của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh, lại nhìn đến những bản thiết kế được làm vội vàng, ẩu tả không khen nổi, nhìn đến nếp nhăn của cô ta hiện lên rõ ràng trên ống kính, cô liền cảm thấy cả người sáng khoái.

Ai có thể ngờ được, thông qua đài quan sát nhỏ nhỏ - kính viễn vọng - có thể mang tới khoái cảm biến thái như vậy?

Giờ tan làm vừa tới, Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh đen mặt rời khỏi phòng thiết kế, phía xa một trăm mét Lãnh Tĩnh thỏa mãn ngả nhào trên sofa.

Trong lòng đang tính toán xem ngày mai có nên tiếp tục tới đây quan sát nữa hay không thì vô ý nhìn thoáng qua thấy túi giấy được đóng lại cẩn thận bên góc ghế sofa.

Lúc này mới nhớ hình như Hàn Tự có nói một câu, “Trong gói to có gì đó đưa cho cô”.

Mở túi giấy ra xem có cái gì bên trong —

Một hộp thuốc bột Vân Nam, một hộp thức ăn nhanh (??), một hộp Ngũ Hồ đan, lại một hộp thuốc Vân Nam, cùng với mấy loại khác giống như thuốc cao.

Trái tim Lãnh Tĩnh tê rần một phen, chỉ một chút thôi, nhưng cũng đủ làm cô đứng ngồi không yên. Một túi thuốc này thật ra cô không muốn, chỉ muốn phủ tay không chuồn ra khỏi tòa nhà.

Cũng trong lúc này, Hàn Tự ngồi trên xe nhìn thấy cảnh kẹt xe trầm trọng phía trước, anh thường xuyên nhìn qua đồng hồ một cái, trợ lý nhìn thấy sự nóng nực của Sếp giống như phát hiện ra chuyện lạ, “Sếp ơi, tôi đã nghe theo chỉ thị của anh hủy tất cả lịch hẹn tối nay, Sếp về nghỉ ngơi thì hơn, không cần phải nóng quay trở lại công ty nữa”.

Hàn Tự nhìn bọc sau của chiếc xe máy bên cạnh, lại nhìn đến chỗ người lái xe, có chút bất đắc dĩ. Tại sao mình có thể có một trợ lý ngu ngốc như vậy chứ

Tiền bạc trên người Lãnh Tĩnh chỉ đủ trả cho phương tiện công cộng, vòng tới vòng lui thì tuyến đường giao thông công cộng lại bị kẹt xe dữ dội, lúc cô về tới nhà trời đã tối đen.

Cửa chỉ khóa một cánh, cô trực tiếp nhập mã số mở cửa, nhiệt độ trở lại như thường, có gió thổi tới, thổi thẳng vào cửa chính.

Trong phòng gió lạnh thổi tới, không có đèn nào bật sáng.

Đột nhiên lúc đó có phản chấn chờ, “Tôi đã về”.

Không ai trả lời.

“Họ Địch?”

“Tiểu Thánh Nhân?”

“Này! Chết đâu rồi?”

Lãnh Tĩnh từ cửa chính đi vào lên tầng hai, đẩy cánh cửa khép hờ của ‘Mặt trăng nhỏ’ ra, hiện tại hoàn toàn không biết tung tích của anh ta....

Cô đặt mông ngồi xuống giường, theo bản năng muốn sờ bao điện thoại nhưng không thấy, không có bao của cô, không có gì trên giường, dấu vết anh ta từng tồn tại đều không có.

Đột nhiên trong lúc đó đầu óc cô trống rỗng.

Trong bóng đêm có tiếng cửa phòng khép lại.

Lãnh Tĩnh giật mình, trái tim nhảy loạn xạ, cô theo phản xạ muốn đứng lên nhưng khi nhìn thấy bóng đèn mờ mờ quen thuộc mới thở phào nhẹ nhõm ngã ngồi lại chỗ cũ, “Bị anh hù chết rồi”.

Anh ta lau tóc tới gần, cũng không nói chuyện.

“Trốn đi đâu vậy? Gọi nhiều lần như vậy cũng không trả lời”.

“Đương nhiên phải qua phòng tắm mát-xa lớn bên phòng cô hưởng thụ rồi” - Khi nói chuyện Địch Mặc đã đứng trước mặt cô.

Trên tóc anh còn dính nước, trên cổ vẫn còn chiếc khăn mặt, mà thân dưới chỉ có mỗi cái khăn tắm che lại. Màu trắng chói mắt của khăn tắm và màu đen u ám của đôi mắt anh hoàn toàn tương phản.

“Tôi còn tưởng”

Địch Mặc không để cô nói tiếp, đầu tóc ướt sũng chôn trên cổ cô.

Lãnh Tĩnh đẩy đầu anh ra, “Đừng dính sát như vậy, nóng”.

Chóp mũi anh cọ sát vành tai cô, Lãnh Tĩnh không tự chủ được run lên một cái, trong lòng có cái gì đó trở nên giòn tan lại mềm mại.

Cô muốn đứng lên nhưng bị anh đè hai vai lại, Lãnh Tĩnh cảnh giác hỏi, “Anh muốn làm gì?”

“Cô”

Lãnh Tĩnh nhất thời không nghe được ý tứ trong lời nói của anh ta, nghĩ tới nghĩ lui, cầm đầu suy nghĩ, để làm gì? Cô. Làm cô..... Trong nháy mắt hai tai lẫn mặt cô đỏ bừng, “Lưu manh!”

Địch Mặc cam chịu nhận cái tên gọi này, giống như được khen tặng, thoáng cái anh ta cắn lấy cằm cô, cứ từng chút từng chút kích thích cô khiến cả người cô như con vật nhỏ run rẩy. Chết tiệt! Anh ta làm mà không biết mệt à.

Trong phòng không mở điều hòa, hai thân thể lại dính sát vào nhau, trán Lãnh Tĩnh lấm tấm mồ hôi, dọc theo đỉnh đầu thấm ra chiếc nón đánh golf, ướt hết cả tóc, “Tôi cảnh cáo anh, chuyện tối hôm qua là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, tôi....”

Địch Mặc dừng lại.

Rồi đột nhiên không nói một lời lấy nón cô xuống, tỉ mỉ nhìn mặt cô, giống như lần đầu tiên gặp mặt, ánh mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu, ẩn dấu một chút ngang tàn, “Anh có nói cho em nghe chưa, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã động tà niệm rồi”.

“Cho tới giờ chỉ có tài chủ mới hành hạ kẻ được nuôi, anh chế giễu, phản chủ. Tôi nói một lần cuối cùng, đó là lần cuối thì là lần cuối, không được thương lượng” - Có trời mới biết mấy lời nói ra mà môi đang phát run cỡ nào, “Được rồi, tôi nói hết lời rồi. Cút”.

Anh ta vô cùng trêu tức, “Tôi nào có phần lại chủ nhân của mình, tôi chỉ là mời cô dừng hành hạ linh hồn tôi, mà hãy trực tiếp hành hạ cơ thể tôi đi” - Nói xong, nắm lên tay cô đặt trên người anh.

Khi bàn tay khẽ đụng tới làn da anh, Lãnh Tĩnh không tự chủ được rút tay về. Nhưng một cánh tay khác của anh đang bám lấy eo cô, cánh tay gầy nhưng có sức kéo cô vào trong ngực giãy giụa, đó là sự kết hợp giữa dục vọng và vũ lực.

Tay cô bị áp chặt lên ngực anh, không di chuyển được dù chỉ một li, nhưng tay anh thì hoạt động rất nhiều, nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng ẩm ướt, cho đến cuối cùng trượt vào thân thể cô.

Dục vọng một khi được sinh ra giống như một khi nước đổ không thể hốt lại

“Tôi cảnh cáo anh, đây là lần sau cùng” - Ai có thể đoán được lời này từ miệng của Lãnh tiểu thư sau này rất cuộc có thoát khỏi lời nói của miệng hay không?

19. Chương 20: Chương 20

Edit: Huongbb

Cửa vừa mở ra, Dịch Mặc nhanh chóng đi ra ngoài. Không tới một giây sau, dưới chân cứng đờ.

Người cũng đồng dạng cứng đờ còn có người bên ngoài thang máy - Lãnh Tĩnh.....

Địch Mặc bất động — cái lưng đưa về hướng anh mà đứng, người phụ nữ đang đứng đối diện thang máy không phải là

Lãnh Tĩnh bất động — thang máy vừa đến, toàn bộ người đang đứng đợi bên ngoài chen chúc đi vào, cô đi vào sau cùng, một chân vừa đặt vào thang máy, bên tai lại nghe được tiếng báo ‘nhẹ nhàng’

Trong nháy mắt, mọi người đồng loạt nhìn chăm chú vào cô, giống như cô là người có sức nặng có thể đè sập cả thang máy - kẻ ác tà trời. Ánh mắt sắc bén cứ bắn tới khiến Lãnh Tĩnh từng bước từng bước buộc phải ra khỏi thang máy.

Chỉ có thể để lỡ chuyến này rồi

Phía bên này, Dịch Mặc nhanh chóng thu hồi lại tinh thần, nhìn bóng lưng của người phụ nữ vô tri vô thức, mắt tai linh động lập tức xem xét chuẩn bị đường rút, co giò chạy —

Đáng tiếc, vừa đảo mắt Hàn Thiên Thiên lần thứ hai bò lên, “Anh thì có việc gấp gì? Lần sau bàn lại? Lần sau cũng không biết anh đi đâu nữa đây”.

“Xuyt!”

“Xuyt cái gì mà xuyt, Dịch Ừm!”

Địch Mặc rốt cuộc cũng đem cái miệng sư tử rống che lại, tâm tình mới căng thẳng cuối cùng cũng được buông lỏng, nhưng sự tình đáng sợ thật sự chỉ mới bắt đầu ——

Một tòa nhà văn phòng sao có thể bỏ qua tình huống đặc sắc như vậy? Nghe thấy động tĩnh bên này, Lãnh Tĩnh mang theo nghi hoặc dò theo tiếng động quay đầu nhìn xem.

Trong nháy mắt đó, Dịch Mặc giật mình, hơi thở như ngưng lại.

Một phần ba giây kinh hoàng.

Một phần ba giây tay chân cứng đờ.

Một phần ba giây tiếp theo trái tim nảy lên.

Sau một giây đó, Lãnh Tĩnh quay đầu, ngẩn ngơ ——

Người đàn ông đứng đối diện, đúng là Dịch Mặc.

Một phần hai giây đứng ngậy người tại chỗ.

Một phần hai giây không dám tin.

Thần trí Lãnh Tĩnh đột nhiên bị đánh tan vì sự xuất hiện của anh, hoàn toàn không phát hiện cánh cửa thang máy đang dần khép lại, có một người mới vừa đẩy mạnh thang máy, thông qua khe hở giữa cánh cửa ngăn cách hai người có thể nhìn thấy đôi mắt ai oán của người phụ nữ nhìn Dịch Mặc.

Lãnh Tĩnh sững sờ nhìn anh, “Anh....”

Dịch Mặc mỉm cười đến gần, bất quá cũng không nhanh không chậm tựa như đang đập lên từng tiếng lòng của cô, từng bước một, ánh mắt của anh không hề chớp nhìn thẳng người phụ nữ này. Trong khoảnh khắc, ánh mắt của Lãnh Tĩnh chìm hãm trong đôi mắt anh, hoàn toàn không phát hiện ra anh đột nhiên nhẹ nhàng nhoài người ra ngoài mà trên tay đang cầm một bó hoa tươi —

Chỉ trong tích tắc, Dịch Mặc ngó nhìn xung quanh, chuẩn xác nghiêng người tới phía người đàn ông trẻ đang ôm bó hoa, đem người ta giữ chặt, hình như là tên đưa hoa ở tiệm gần đó.

Đang lúc chờ thang máy, người đưa hoa phát hiện tự dưng mình bị cướp hoa, tên này lập tức nhả mặt, trừng mắt nhìn kẻ trộm trước mặt, “Này, Anh kia” - Lời nói còn chưa xong thì mấy tấm tiền đã bị nhét vô tay, người đưa hoa cầm nhìn lên, hoàn toàn mất tiếng.

Tấm thiệp kẹp giữa bó hoa và cả tiền bị Dịch Mặc nhét trong tay đều được cất đi, hoa tươi tất nhiên được tên đó đưa thẳng đến người phụ nữ trước mắt, “Suprise!!!”

Forget me not vây quanh hoa hồng trắng, lấy phấn, màu tím hai tầng giấy cuốn thành đường viền bao bọc hoa kết hợp với chiếc nơ được kết lại được kéo phồng ra, nhìn đáng yêu vô cùng —

Không có người phụ nữ nào cự tuyệt niềm vui bất ngờ như vậy, Lãnh tiểu thư cũng không ngoại lệ, miệng nói, “Không phải là anh đợi tôi về nghiệm thân sao?” - Nhưng khoe miệng toét toét, toét tới nỗi không khép lại được, cười tươi như vậy có muốn dấu cũng không được.

“Mới rồi anh tưởng em đi rồi, hoa mới vừa mua xong, may là em còn trở lại” - Người nào đó được một tác lại tiến một bước, da mặt dày nói tiếp, “Đừng quá cảm động nha”

Từng ngón tay Lãnh Tĩnh nhẹ nhàng vuốt ve từng đóa hoa, lại cúi đầu ngửi mùi thơm, quả thật là yêu thích không buông, tuy vậy nhưng mở miệng vẫn như cũ, “Anh nợ tôi, nợ còn chưa trả xong, có tiền đâu mua hoa?”

Dịch Mặc thật muốn bóp mặt cô, là phụ nữ, sao có thể làm ra cái vẻ như thế này đây? Làm cho người ta không nói được lời nào lại khiến người ta nhộn nhạo muốn khi dễ, “Cô cũng đừng giả vờ, rõ ràng rất thích mà”.

Ánh mắt của người phụ nữ này nhìn bó hoa dịu dàng như chảy nước, người chưa từng được hưởng đãi ngộ này - Dịch Mặc - cảm thấy có chút ganh tị.

Tưởng chừng người phụ nữ trước mắt khi ngẩng đầu lên nhìn anh còn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào dịu dàng, đáng tiếc thật là đáng tiếc, ông trời không theo ý nguyện, sau khoảnh khắc dịu dàng đó, cô đột nhiên nghĩ tới điều gì, ánh sáng ôn nhu trong mắt chỉ lướt qua trong tích tắc. Lúc ngẩng đầu lên nhìn Dịch Mặc chẳng những không hôn thì thôi còn trực tiếp đem hoa đẩy vào ngực anh.

“Tôi vừa nói gọi điện cho anh rồi, hợp đồng đều đã thảo xong nhưng để quên trong phòng họp rồi. Anh ở chỗ này chờ tôi, tôi lập tức quay lại ngay”.

Nói xong, quay người đi nhanh vào chiếc thang máy mới dừng lại.

Bầu không khí lãng mạn cứ thế biến mất tăm. Đối diện với Dịch Mặc bây giờ chỉ là cánh cửa lạnh tanh của thang máy. Trước ngực anh là đóa hoa tươi, cực kỳ giống người đàn ông đau khổ đáng thương bị từ chối.

Tên đưa hoa còn chưa đi nhìn Dịch Mặc một cái, đồng cảm thở dài, trước khi đi còn không quên vỗ vỗ vai an ủi, “Người anh em, nên bị thương”.

Này tên đưa hoa kia, mi than thở cái gì? Nên thở dài là tôi đây này — đáng tiếc Dịch Mặc không có thời gian thở dài, anh thậm chí cũng không có thời gian giải thích, vừa mới mở miệng, “Cô ấy chỉ là lên lầu lấy đồ để quên thôi, không phải từ chối tôi. Hơn nữa, tôi đây không phải là tổ tình” - Nói một câu như vậy, nghiêng đầu nhìn qua, người đưa hoa đi đâu mất tiêu từ đời nào rồi.

Buồn bực thăm hại, Dịch Mặc tự nói với mình, ‘Không sao hết, bực tức nhỏ này sẽ nhanh chóng qua đi, người phụ nữ kia sẽ kéo anh, ôm hoa đi ăn tiệc lớn’

Ngay lúc tâm trạng vừa tốt lên, Dịch Mặc nhận điện thoại của Hàn Thiên Thiên, anh mở miệng độc ác nhưng giọng nói vẫn dịu dàng, “Bây giờ tôi có chuyện rất quan trọng phải làm, cô muốn làm hỏng chuyện tốt của tôi, tôi đây sẽ cực kỳ tốt tính đi tới bữa tiệc sinh nhật của dì nói những nói cuội sau khi uống rượu, nói chuyện cô cùng với ông chú 40 tuổi ở chỗ ‘Đàn ông gặp mặt chuyện này cũng nói tới’ ”

“Cút ngay! Anh ấy rõ ràng chỉ có 39 tuổi rồi!”

“A.....? Thật không? Vậy cô có để ý nếu tôi tới dự tiệc dì lời anh ta theo không? Sẵn tiện nói với dì, tôi chỉ là người giả mạo, người thật việc thật mới là anh ta? Không biết người 39 tuổi rồi kia có dám gọi dì một tiếng ‘mẹ vợ’ không hả!”

“.....”

“.....”

Hàn Thiên Thiên ‘bụp’ một cái cúp điện thoại. Nghe tiếng kêu tí tí từ đầu dây bên kia, Dịch Mặc khẽ cười.

Tâm tình tốt của Dịch Mặc tuyệt đối không ngờ được, tâm trạng tốt của mình cứ vậy mà trôi qua từng phút từng giây trong đợi chờ và dần dần biến mất không còn một chút nào —

Dịch Mặc đứng buồn bực trước cửa thang máy n lần, nhìn đồng hồ n lượt. Rốt cuộc tới lần xem đồng hồ thứ n+1 mới phát hiện, thì ra thời gian vậy mà thấm thoát trôi qua, hơn mười phút đằng đẳng.

Một anh chàng đẹp trai và một bó hoa thế là bị lãng quên ở tầng một, một chút này là mười phút. Anh chàng đẹp trai có thể chịu đựng nhưng mà hoa không thể đợi được. Cuộc gọi hồi thúc vừa mới bắt đầu, chuông reng hồi lâu mà không có người trả lời máy. Phía bên này Dịch Mặc nhà ta đợi chờ thê thảm đáng thương mà bên kia lại vô cùng náo nhiệt, giống như bữa tiệc khai trương của công ty.

Vừa hồi tới, quả nhiên, “Bọn họ nhờ bên nhà ăn mang thức ăn tối công ty làm tiệc buffet. Đồng nghiệp đều có mặt đông đủ, tổng giám đốc muốn tôi ở lại với họ để làm quen người lẫn hoàn cảnh mới”.

“Tôi quan trọng hay đồng nghiệp quan trọng?”

“Đồng nghiệp”

—# “Là cô hẹn tôi trước”

“Công việc vẫn là quan trọng”.

—# “Đây là lần thứ mấy cô cho tôi leo cây rồi?”

“Lần đầu tiên”

—### “LẦN — THỨ — HAI!”

“Cùng lắm thì tối nay tôi nấu cơm cho anh để chịu lỗi!”

Giọng điệu này miễn cưỡng có thể coi như làm nũng, kiêu ngạo nhưng mang theo chút nịnh nọt, Dịch Mặc nghĩ nghĩ —

^v^ “Được”

Địch Mặc cúp điện thoại, ôm hoa đi ra cửa, vừa ra tới đầu đường bỗng nhiên dừng bước. Không phải vì ánh mắt mọi người chung quanh nhìn cậu như đang tìm tòi chọc gợn mà đột nhiên anh nghĩ tới một chuyện, phải tranh thủ hưởng chút lợi ích từ việc nấu ăn của người phụ nữ kia, đương nhiên được hưởng càng nhanh càng tốt rồi, anh có vẻ không thể đợi tới buổi tối nổi đây.

Năm phút đồng hồ sau ——

Đói bụng, mặt mày méo xẹo trong bãi đỗ xe tìm xe. Đầu tiên nhìn thấy chiếc xe nhỏ của mình; lần thứ hai nhìn lại thấy người kia đang đứng tạo dáng bên xe.

Người nào đó cũng thấy cô, khẽ cười.

“Sao anh còn chưa về? Làm gì mà anh còn ở đây?” - Lãnh Tĩnh lúng ta lúng túng nhìn người đàn ông có-mặt-mọi-lúc-mọi-nơi trước mắt này.

Địch Mặc cầm lấy túi xách của cô, “Không phải cô ăn tiệc với mọi người sao? Nhanh vậy mà trở ra rồi?” - Ngoài miệng thì ngạc nhiên nhưng biểu tình dường như đã đoán trước được.

“Đừng nói nữa, ông chủ lớn của tôi thật sự là lúc mưa lúc nắng, nghe nói tiệc buffet lần này là ông ta đã dặn dò mấy ngày trước rồi, nói là an ủi mọi người. Kết quả là mới vừa rồi nhận điện thoại xong, kêu mấy giám đốc tới gặp nhà thiết kế đứng đầu, rượu cùng với thức ăn toàn bộ gửi trả về, người cũng biến mất không còn một bóng, ăn cái gì mà ăn? Haiz.....”

Địch Mặc vỗ vai cô an ủi, “Tính tình của đám người xuất sắc đa số đều hơi quái dị hoặc tính cách bị khiếm khuyết. Đi! Về nhà ăn cơm thôi!”

“Thôi tìm nhà hàng ăn đi”

Hiện tại Lãnh Tĩnh chỉ muốn tìm chỗ nào ngồi phịch xuống góc nào đó chờ đợi mồi meo thôi.

Tuy nhiên cơm trưa còn chưa ăn nhưng mà tốt xấu gì cũng cùng với đồng nghiệp ở công ty tán gẫu một chút, điều này khiến mấy người cùng ngành hội tụ một chỗ hưng phấn đôi chút, vậy mà có thể làm người khác vô cùng khó khăn như vậy ——

Tất cả nhà thiết kế đều có lai lịch lẫn xuất thân đều là hàng đầu.

Chỉ có mỗi mình cô từ ngành y nhảy qua học thiết kế, những người khác đều được tốt nghiệp từ học viện danh tiếng, trong có lại không ít người có xuất thân là nhà thể thao nổi tiếng thế giới.

Ngoại trừ cô ra, mọi người ít nhất cũng từng có giải thưởng quốc tế trong tay, ít nhất là có ba kinh nghiệm làm việc cho ba công ty nổi tiếng ——

Buồn bực chỉ tự mình cần nuốt, ‘Mặt trắng nhỏ’ thì làm sao hiểu được nỗi khổ của cô?

Quả nhiên, việc anh ta quan tâm chỉ là, “Còn nói ông chủ của cô sớm nắng chiều mưa, chẳng phải lúc đó cô cũng có chuyện? Không dám về nhà nấu ăn cho tôi”.

“.....”

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” - Người phụ nữ nhìn ra sơ hở gì rồi sao? Địch Mặc nhìn cô nheo mắt lại, trong ánh mắt thấy được một dự cảm không tốt.

Thời điểm buồn cực, trêu chọc khuôn mặt này chính là một lựa chọn không sai, Lãnh Tĩnh đang suy nghĩ như vậy, nhất thời cảm thấy mình có sức sống trở lại, tiếp tục hí mắt đánh giá cậu, một lúc sau ——

“Lúc trước anh tuyệt đối làm sai nghề rồi” - Cô kết thúc một câu, còn tự gật đầu thừa nhận.

“Hả?”

“Tài ăn nói của anh thật sự không được đặt đúng chỗ. Tôi thấy tiếc cho anh, rõ ràng có thể làm luật sư ôm tài liệu, lại vô cớ bị lạc vào cuộc sống phong sương thế này. Anh có biết là vì suy nghĩ sai lầm của mình trước mà thế giới này bị thiếu bớt một luật sư nguy hiểm, thật là đáng tiếc vô cùng” - Cô khoa trương than ngắn thở dài.

“Cô đây là khen tôi hay là nói móc tôi đó?”

“Anh thông minh như vậy, tôi khen anh hay là nói móc, không lẽ anh nghe không hiểu được? Tự mình suy nghĩ đi” - Lãnh Tĩnh làm bộ làm tịch vỗ vai anh, cúi người chui vào xe.

Thấy anh còn đứng im bất động, lái nhòai đầu ra, “Không lên xe thì tôi đi một mình đó!”

Địch Mặc hoàn toàn bị cô đánh bại thảm hại.

Một tiếng sau, Địch Mặc phát hiện chính mình thật sự sai lầm rồi, anh hoàn toàn bị đánh bại tơi tả mới là lúc này ——

Cô đang trong bếp làm cá.

Mang kính đen làm cá!

“Bây giờ thịnh hành tạo hình này?”

“Anh là người quá đỗi lạc hậu rồi! Xu hướng thành thị kết hợp với nông thôn mới xuất hiện, hiện tại đều thịnh hành kiểu này, là một mới nhất đó! Có hiểu không?”

Trình độ tro mắt nói dối của cô đúng là ngày càng lợi hại, Địch Mặc đứng phía sau cô nhìn cô hơn nửa ngày, cũng không thấy cô ra tay, vừa mới nghĩ tới đó, rón rén tới gần, cô đang cúi đầu cắt cắt, dao phai trên thớt bấm một cách vô cùng khác thường, hoàn toàn không chú ý tới hành động của anh. Đột nhiên! Tay đang từ phía sau đột nhiên vòng qua kéo mắt kính của cô xuống.

Lãnh Tĩnh bị bất ngờ, ánh mắt nhìn thấy máu đỏ trên thớt. Tay chân Địch Mặc vô cùng nhanh nhẹn, lập tức chạy ra xa vài mét, dùng tư thế phòng thủ, đưa lưng về phía cô, lật tới lật lui cặp kính của cô hỏi, “Đến cùng thì cái này có huyền diệu gì vậy?”

Nhìn mãi mắt kính trên tay cũng nghĩ không ra.

Càng làm anh nghĩ không ra là người phụ nữ kia vậy mà không bị chọc nổi điên, không nói tới có nổi điên hay không, cô thậm chí còn không nói tiếng nào.

Ngoài dự đoán là Địch Mặc quay đầu lại nhìn, nhất thời bị dọa cho hết hồn. Bước nhanh xông về phía cô, nâng Lãnh Tĩnh đang ngồi sững sờ lên, “Này? Này?”

Cô nâng mắt oán hận nhìn anh, môi run rẩy, giọng nói như muỗi kêu, Địch Mặc ghé sát vào nghe, mới nghe được cô nói gì ——

“Mẹ nó! Bà đây thấy máu là choáng”

Địch Mặc không biết sống chết đi cướp kính đen của cô, hậu quả là Lãnh tiểu thư nhà ta nằm nghỉ ngơi dưỡng sức trên giường lớn trong phòng mà phòng bếp bị quây tưng bừng toàn bộ đặt trên đầu anh.

Cũng không biết trong bao lâu, Địch Mặc bưng tô canh nóng hổi lên lầu, đến trước giường cô.

Rau xanh nấu tương đối tốt; mùi vị ngon, đặc biệt con cá này, cay mà không khô, chín mà không tanh, nước miếng trong miệng cô đang chảy ra rồi. Tay nghề có tiến bộ nha —— Lãnh Tĩnh đang chuẩn bị khen anh, đột nhiên dừng lại.

”Không ăn được? - Nhìn biểu hiện đang hưởng thụ thịnh linh nhú mảy của người phụ nữ trước mặt, Địch Mặc không khỏi có chút hoài nghi bước tới gần, lấy đũa gấp thử.

“Rõ ràng là chúng ta mua cá trắm cỏ, sau bây giờ biến thành cá chép trắng rồi vậy?” - Lãnh Tĩnh đem cái đầu cá kẹp lên, cẩn thận nhìn tới nhìn lui.

“Vừa rồi cô thấy máu bị giật mình, dọa hồ đồ rồi sao? Chúng ta mua cá chép trắng mà!”

Trợn mắt phun lời nói dối trắng trợn như vậy chỉ có mỗi anh chàng Địch Mặc mà thôi, chân thành, vô hại, giọng nói chắc nịch, nhìn Lãnh Tĩnh sững sốt vô cùng, sau cùng thậm chí tỉnh ngộ giống như, “A.....” một tiếng.

Địch Mặc âm thầm thở ra một hơi, quay đầu ra ngoài, “Cô ăn trước, tôi đi coi cơm trong nồi như thế nào rồi” - Nồi nóng sốt ruột đi xuống lầu, nhanh chóng xử lý đồng đồ gọi bên ngoài về trong túi đựng lớn của khách sạn.

Anh ta đi rồi, còn lại một mình Lânh Tĩnh trong phòng, vô cùng xấu hổ ngồi ở đầu giường. Thấy máu là choáng, dọa người à! Trí nhớ đột nhiên bị sai, đó mới là cực kỳ dọa người! Cô hoàn toàn nhớ rõ Áo nào ngồi đó cầm lấy một cái gối đập lên đầu, “Sao có thể nhớ lầm được? Sao có thể nhớ lầm được?”

Tự đánh mình xong bị mệt chết được, ăn chút rau xanh bổ sung sức lực, rau xanh quả nhiên thơm ngon, nhưng vị dầu mỡ bột ngọt này thì thật sự giống như cách nấu của nhà hàng, không có cơm thì phải ăn, càng ăn càng mặn, ‘Mặt trắng nhỏ’ lại chậm chạp không thấy, Lânh Tĩnh thoáng một cái đầu có chút đau đau, kéo dép lê xuống lầu, đi xuống giục cơm.

Trong phòng bếp có người nói chuyện điện thoại, Lânh Tĩnh đang mãi mê tưởng nhớ đến món cơm trắng thơm mềm, không chú ý tới, chuẩn bị xới cơm.

Bên tai nghe tiếng người nói qua điện thoại vẫn chưa dừng lại, Lânh Tĩnh đi tới một bước, hai bước —— dừng lại.

Cô không nghe lầm chứ?

Giọng của ‘Mặt trắng nhỏ’?

Nếu đúng như vậy, thì tại sao ‘Mặt trắng nhỏ’ có thể nói chuyện kiểu này?

Nếu không thì, tiếng ai vừa mới vang lên, “Chỉ là cãi nhau chút thôi, theo tớ thì cô gái đó chỉ giận dỗi với tớ vậy thôi, cậu không cần lo lắng”

“Không không không, đều tại tớ sai, không trách gì cô ấy”.

“Tớ muốn cố gắng mấy năm nữa kết hôn, như vậy sẽ đảm bảo cuộc sống của Thiên Thiên hơn, để Thiên Thiên yên tâm làm bà Dịch”.

“Cậu yên tâm, tớ sẽ đối xử tốt với cô ấy”.

Lânh Tĩnh đứng ngây người ngoài phòng bếp, bên tai giọng nói nhẹ nhàng khiêm tốn liên tục vang lên, suy nghĩ của cô gần như bay tận đâu, tự dưng nhớ lại chuyện không đâu: Không lẽ cô thật sự thấy máu bị choáng nên mù quáng hồ đồ rồi chăng? Vậy mà cũng có thể nghe lầm mà cảm giác chân thật như vậy.

20. Chương 21: Chương 21

Edit: Huongbb

Dịch Mặc kết thúc cuộc gọi, bỏ đi động vào túi, chuẩn bị bát cơm đầy, một tay kia cầm chân heo hầm nhừ. Đi ra phòng ngoài, mắt vừa đảo qua một góc đột nhiên nhìn thấy bóng một người ——

Dịch Mặc bị sợ tới mức cứng đờ. Đứng lại nhìn kỹ người kia, mới bật cười tới gần, “Sao cô lại xuống đây?”

Biểu tình của Lânh Tĩnh có chút đờ ra, nhìn cậu, nhận lấy chén cơm liền quay đầu đi, “Anh lè mề như vậy, chờ cơm của anh đem lên không chừng tôi bị chết đói mất rồi”.

Tên này da mặt dày, đuổi theo sau, nâng tay lên nắm lấy vai cô, cười hề hề nhìn mặt cô, “Sao vậy? Không hôn mê? Có sức cãi nhau rồi?”

“Lấy hai tay càn quấy của anh ra!”

“Ha ha”

“‘Ha’ cái đầu anh! Tôi nói lấy ra, có tin là tôi đem chúng đi hầm canh uống không?”

Hiển nhiên, lời nói của cô lạnh nhạt không có chút sức đe dọa nào, tên này trong nháy mắt đem chén canh hầm đưa qua bàn tay đang rảnh kia của cô.

Nhìn tình hình trước mắt, hai tay Lãnh Tĩnh bị bận rộn, càng thuận tiện cho bàn tay càn quấy kia làm bậy. Không phải là — cậu không chỉ không buông, ngược lại càng mạnh mẽ tiến về bước chân đang đi lui của cô, trực tiếp thay đổi tư thế ôm eo cô, “Trong tôi không phải có chân hằm rồi sao? Không cần cống hiến từ người tôi nữa”.

Lãnh Tĩnh giận!

Lãnh Tĩnh nhịn!

Đem tất cả biến thành sức ăn, vừa ngồi xuống bàn lập tức ôm tô chân heo hằm gặm, tiếng xương sụn bị cắn nghe ‘rạo rạo’ vang lên, Dịch Mặc ngồi bên cạnh nghe mà phát sợ, thậm chí không tự chủ chà sát hai cánh tay nổi từng lớp ‘da gà’.

Cuối cùng cũng gặm xong một tô chân heo hằm, Lãnh Tĩnh lau miệng đầy mỡ, nhìn người đối diện bàn cơm bị tướng ăn dã man của cô làm sợ hãi khiến cô không nuốt nổi nữa. Lãnh Tĩnh nheo mắt nhìn anh, rồi lại liếc mắt thêm cái nữa, chỉ vì lo cơm no rượu say trước, sau đó cô mới dễ dàng nhớ tới nguồn gốc của chuyện cần suy nghĩ ——

Di động của anh để trong túi.

Lãnh Tĩnh vội vàng tính toán trong lòng, ưỡn cái bụng ăn no phình ra, có vẻ như không lo nghĩ chuyện gì, mãi tới lúc anh vùi đầu ăn cơm, ánh mắt Lãnh Tĩnh mới nhìn xuống dưới, nhìn vào vị trí nơi túi quần anh.

“Nè cô, liếc nhìn chỗ nào của tôi vậy?” - Một Dịch Mặc đang cúi đầu ăn cơm đột nhiên hỏi.

Lãnh Tĩnh bị bắt gặp, bất ngờ khiến cô sợ tới mức muốn nôn ra.

So sánh dáng vẻ bối rối của Lãnh Tĩnh, tương tự như người đó nào đó ăn uống lịch sự. Mặc dù anh vẫn cúi đầu ăn cơm như cũ nhưng lại có thể đoán được biểu hiện trên mặt cô. Thừa thắng xông lên, nói thêm một câu, “Bộ phận quan trọng không thể tùy tiện nhìn ngó lung tung”.

Bộ phận quan trọng ——

Lãnh Tĩnh mất khoảng nửa giây mới hiểu được lời này, thật sự không biết nên khóc hay cười. Cô đương nhiên không thể nói: Chỉ muốn nhìn di động trong túi quần của anh, càng nghĩ càng nhận định, phải nhìn xem điện thoại ghi lại anh ta nói chuyện với ai ——

“Đúng vậy nha, tôi đột nhiên phát hiện ‘em trai nhỏ’ của anh đáng yêu nên nhìn không được nhiều nhìn hơn một chút, thế nào?”

Tay cầm đũa của Dịch Mặc hoàn toàn cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn cô, nhìn tới lúc cô cảm thấy ánh mắt có hơi càn rỡ. Dịch Mặc có chút nóng nảy vò tóc, không một tiếng động đứng mạnh lên.

Nhìn hành động bất ngờ của anh, phản xạ có điều kiện của Lãnh Tĩnh phản ứng lại muốn trốn tránh, nhưng đáng tiếc khoảng cách giữa hai người không tới nửa mét. Anh đứng dậy hơi cúi sát người cô, Lãnh Tĩnh cong đang ngồi trên ghế trong nháy mắt không có đường lui, cũng không còn đường tiến lên.

“Nếu thấy nó đáng yêu như vậy thì... sờ sờ nó đi!”

Mặt Lãnh Tĩnh nhất thời chuyển thành , phát phát tay chỉ muốn đem cái mặt này tránh xa một chút, “Được rồi được rồi, tôi nói không lại anh, tôi chịu thua, được chưa? Phong anh làm ‘Vua tranh cãi’ được rồi chứ?”

Dĩ nhiên Dịch Mặc không muốn như vậy, cánh tay đang vung vẩy kia bị cậu nắm lại, “Tôi không phải là tranh cãi, tôi nói thật” - Vừa nói xong còn kéo tay cô xuống dưới.

Nhìn thấy đang tới gần mục tiêu, trán Lãnh Tĩnh đầy sọc đen: Vì một dây số điện thoại di động mà phải ‘bán sắc’, tới cuối cùng có đáng hay không?

Hết Chương 21.

21. Chương 22: Chương 22

Edit: Huongbb

“Từ từ!” - Cô đột nhiên hét to.

Từ một người bình tĩnh có thể bị trêu chọc khiến cho người khác có khoái cảm thế nào? Đáp án của vấn đề này này đã được Dịch Mặc càng phát huy thành công.

Làm gì cũng phải dừng lại trong giới hạn cho phép, bức người quá thì có thể khiến người ta trở mặt. Dịch Mặc chính là một tay cao thủ nên tất nhiên anh cũng không ép buộc cô.

Anh buông lỏng hai tay cô, từ từ rút về. Giống như anh dự đoán, cô đột nhiên đá ghế đứng dậy.

Nhưng mà điều anh không đoán được là khi cô đá ghế đứng lên rồi nhưng không gạt tay hay tỏ ra cau có, càng không chạy đi, mà là ——

Đỡ tay lên gáy và cổ anh.

“Anh muốn làm chứ gì?”

Dĩ nhiên anh cũng không nói lời gì vô nghĩa.

Hay tai cô từ vai anh trượt xuống, chậm rãi vẽ vòng nơi ngực, sau đó tự nhiên mà ôm lấy hông anh.

Bởi vì cô thấp hơn nên phải nhìn lên, cô nhìn thấy khóe mắt hơi cong của anh, trong mắt còn vẽ sùng bái lẫn say đắm. Lưng quần là tuyến phòng thủ tiếp theo phải ra tay, lại càng mang đến một cảnh tuyến mới, loại sùng bái ảo giác kia đối với cô đã vượt qua cảnh giới phòng thủ, mãnh liệt chiếm lấy thần trí của Dịch Mặc.

Theo từng ngón tay cô mơn trớn trên da anh, chất liệu quần tây ma sát lên da thịt Dịch Mặc, cảm giác hơi lạnh như tưới mát lên ngọn lửa đang cháy bập bùng trên người. Toàn bộ tâm tư Dịch Mặc như kết nối với mỗi tế bào trên ngón tay cô, mỗi một cử động của nó đều ảnh hưởng đến thần kinh mẫn cảm của cậu ——

Ồ không, tay cô di chuyển sượt qua túi quần một chút, phát hiện điều này Dịch Mặc từ trạng thái du lịch ngăn ra.

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt vẽ ý loạn tình mê đã phục hồi lại, Dịch Mặc nhíu mày nhìn cô, nhìn chăm chú tới mức khiến Lãnh Tĩnh căng thẳng hơn. Thấy anh cúi đầu muốn nhìn xem trong tay cô, Lãnh Tĩnh hoảng hốt, không khỏi bày ra vẻ mặt muốn giải thích với anh, “Tiểu Thánh Nhân”

Lãnh Tĩnh dịu dàng gọi anh, một tay vỗ về kéo mặt anh lại, “Anh có biết không” - Thừa lúc anh đang hết sức chăm chú nghe lời cô nói, một tay kia lặng lẽ chìa ra tới túi quần của anh.

Tính cảnh giác của người đàn ông này thật là làm người khác ăn khổ nên Lãnh Tĩnh biết ra vẻ làm nũng không xương, anh dường như có cảm giác cô đang mang ý đồ xấu, trong lòng dâng lên chút nghi ngờ, thiếu chút nữa là cúi đầu ——

Sau một giây bối rối, bản thân như có phản xạ có điều kiện, Lãnh Tĩnh tiến tới hôn anh.

Lần này hoàn toàn khiến Dịch Mặc không thể suy nghĩ được gì lại càng không thể nhúc nhích được.

Mà lúc này Lãnh Tĩnh đã thành công thò tay vào túi quần lấy được điện thoại đem giấu phía sau.

Nói là hôn nhưng thật ra môi cô chỉ đặt lên môi anh một chút, Lãnh Tĩnh cũng biết mình không muốn chịu thiệt, với lại điện thoại đã tới tay nên tốt nhất là nhanh chóng tìm cách chạy trốn là hơn. Lãnh Tĩnh lặng lẽ thụt lùi một bước, thừa dịp tinh thần anh không tập trung, cô quay đầu bước đi ——

Người nào đó bước chỉ trong khoảnh khắc cực ngắn đã cản đứng trước mặt cô, chặn đường đi.

Tất nhiên một người đàn ông sẽ không cho phép người phụ nữ ngọt ngào bỏ đi, đặc biệt là người đó đã gọi lên hứng thú của anh ta.

Anh tiến bao nhiêu bước, cô cũng lùi lại bấy nhiêu. Thẳng đến lúc đứng dựa vào cái kệ (rửa bát) bên cạnh mới không còn đường lui.

Toàn bộ tình thế bên trong giống như ba mặt của nhà giam, Lãnh Tĩnh dựa người lên kệ, phía trước là khuôn mặt anh, sau lưng tay đang giấu đồ, lúc này cô có cảm giác nguy cơ rình rập từ bốn phía.

Đáp lại người đẹp, Dịch Mặc cúi đầu xuống hôn chụt lên môi cô, “Em còn chưa nói xong, ‘Anh có biết hay không....’ rồi sau đó?”

“Anh có biết không” - Mồ hôi ra như tắm, trái tim đập cuồn cuộn, đầu óc xoay nhanh như chong chóng, giọng nói phát ra, “trên răng của anh dính đồ ăn....”

-_-|||

“Cơm nước xong nhanh chóng đi đánh răng đi người anh em, tôi không chơi tiếp đâu nhé”.

Nói xong còn muốn chuồn đi.

Lại bị anh xách trở về.

Lòng bàn tay Lãnh Tĩnh bị rịn đầy mồ hôi, điện thoại vì quá khẩn trương mà không còn nắm chặt. Bây giờ lại bị anh bắt ngờ lôi kéo, tay Lãnh Tĩnh run lên, điện thoại lập tức bị quăng tới bốn rưỡi chén.

Tiếng va chạm của điện thoại và thành inox của bồn phát ra một tiếng vang chói tai cực kỳ.

Người nhảy bèn như anh ta dĩ nhiên cũng quay đầu lại nhìn.

Trong đầu Lãnh Tĩnh lúc này vang lên một bài hát bi thương buồn bã, âm thanh chậm chậm giống như được xướng lên ba chữ: Thôi tiêu rồi... (???)

Cái gì mới gọi là càng ngăn trở lại càng hăng hái? Lãnh Tĩnh hiện tại muốn khóc mà không ra nước mắt, không ngờ lại gặp trở ngại, muốn tìm một cái lỗ chui xuống để chôn đi cái tâm tình tuyệt vọng đi nhưng đột nhiên trong đầu nảy ra một tia dũng cảm lẻ loi. Cẩn rằng một cái, phải làm bất cứ giá nào thôi! Nâng mặt lên hôn mạnh lên môi anh.

Nụ hôn lần này tuy có chút ngán ngùi như cũ, nhưng lại vô cùng đột ngột, tốc độ quá nhanh, răng môi hai người va chạm nhau tựa như có thể nghe được tiếng răng chạm mạnh vào nhau.

Bị ăn đau, Dịch Mặc không khỏi nhíu mày, liếc thấy vẻ mặt hồng hồng bực tức của cô, đôi mày đẹp còn chưa kịp cau lại đã bật cười.

Anh nhìn cô, trong mắt giấu ba phần khó hiểu, bảy phần đùa cợt.

Bất quá quá nhanh, mọi biểu hiện trong mắt chỉ trong tích tắc đã không còn.

Biến mất cùng với nụ hôn quyến luyến trên môi.

Nụ hôn mãnh liệt khiến nhiệt độ cơ thể hai người nóng dần lên anh mới cam lòng mà nhắm mắt hưởng thụ, không nhìn chỗ khác?

Nụ hôn còn tiếp tục dây dưa triền miên lúc đó mới khiến sự tự chủ của cơ thể anh ta không làm chủ được, dường như muốn giữ chặt cả người cô lên kệ, càng làm cho cánh tay kia duỗi thẳng mới lấy được điện thoại.

Điện thoại di động khó khăn mới lấy được, Lãnh Tĩnh không dám lơ là, cầm chặt nó, lúc này mới an tâm nghĩ cách để thoát khỏi tình cảnh trước mắt.

Đáng tiếc, sự việc do cô khơi mào nhưng không thể để cô kết thúc. Hôn rồi lại hôn, chiếc áo lót bị mở ra, dây lưng cũng bị cởi, chiếc quần lót cũng cởi nốt cởi cởi tất cả đều bị cởi, khi nào tụi nó bị cởi ra hết rồi? Lãnh Tĩnh hoàn toàn không biết.

Hoảng sợ.

Cứ như vậy mỗi lớp quần áo cứ như giấy gói quà được mở ra từng cái một bởi vì đã đắc tội tên đầu sỏ nào đó, dễ dàng ôm cô đặt trên bồn rửa chén, đứng giữa hai chân cô. Thường thức màn tước bỏ từng mảnh vải trên người cô lộ ra làn da trắng bóng.

Từ chiếc cảm mềm mại đến đầu vai mảnh khảnh, rồi lướt tới cánh tay mềm nhũn ——

Dịch Mặc lúc này mới phát hiện cánh tay của cô vẫn đang dấu ở phía sau.

Quyết tâm bắt cho bằng được cánh tay đang giấu phía sau của cô.

Lãnh Tĩnh cả kinh, thề sống chết không chịu, bất đắc dĩ không thể dùng nhiều sức để kéo tay cô, không còn cách nào khác để tay lên người cô dùng sức. Lần này sự tự vệ phản kháng của cô không chiếm được ưu thế, Lãnh Tĩnh tức giận nhin không được giẫm lên chân anh ——

Anh né qua một bên, ngay lúc này Lãnh Tĩnh lập tức thừa cơ hội nhảy xuống bồn rửa chén, ngay khi xoay người cơ thể anh lập tức sáp lại gần.

Địch Mặc đưa một tay lên phía trước ôm chặt hông cô để cô không còn đường trốn, tay còn lại không ngừng cố gắng nắm lấy bàn tay đang giữ chặt phía sau của cô. Không khí xung quanh dường như chỉ còn hơi thở của anh giống như cứ để cô tùy ý làm loạn, lại không trốn thoát khỏi lòng bàn tay anh, cảm giác này, Lãnh Tĩnh vô cùng bất mãn và phần nộ hết thảy hóa thành một cái khụy chỏ, thực mạnh lên bụng anh ——

Người phụ nữ này một khi nhấn tâm thì không lưu tình chút nào, Địch Mặc mỉm cười cũng không ngại tiếp chiêu. Tuy anh thành công tránh được không bị thương chút nào nhưng đối với bí mật cô đang cố giấu trong tay càng thấy tò mò hơn.

Mà khi anh đang đỡ lấy công kích từ cùi chỏ cô, Lãnh Tĩnh kéo cửa tủ chén phía trên đầu, đem điện thoại bỏ vào trong đó.

Đáng tiếc tay cô còn chưa kịp rút ra khỏi tủ, anh đã nắm chặt lấy cổ tay cô.

Anh đứng sát lưng cô, một tia thở nhẹ lên xuống trong lồng ngực truyền lên sống lưng cô.

“Nói đi, trong tay em đang giấu cái gì?” - Bờ môi anh kề sát lỗ tai cô, vừa nói vừa nắm lấy bàn tay từ tủ chén xuống.

Nhìn qua thấy rõ vật trong tay cô, Địch Mặc sững sờ, tiếp đó nở nụ cười, “Đây là?”

Bị ép mở bàn tay ra, lộ ra mấy bọc bao cao su, lại nhìn thấy vẻ bồn chồn của anh, cái vẻ biết rồi mà còn bày đặt hỏi, nụ cười của cô so với bị tra tấn gấp ba lần trên cơ thể còn khó coi hơn, “Chuẩn bị nó vì anh”.

.....

.....

Tủ bát tối om trên kia, chiếc điện thoại bị vứt bỏ đang đứng sừng sững bên cạnh mấy hộp bao cao su, mà trên gói kia là hình ảnh mang kính vàng tươi thơm mát, đang tươi cười giả dối nhìn bọn họ.

.....

.....

Phòng bếp, sạch sẽ như mới, mấy hoa hồng trắng nằm xen kẽ nhau trên nền gạch, một đôi dép nam và nữ nằm loạn xạ, còn có dây lưng cũng vứt tứ lung tung.

Cửa phòng mở nối với phòng ăn, một bàn ăn màu trắng theo kiểu cách cổ của Ý, họa tiết chạm trổ tinh tế trên lưng ghế, mà lẳng lẳng treo trên nó là chiếc áo lót len màu đen bị kéo hư một bên dây, cúp A.

Từ nhà ăn là hành lang dài cũng có một đồng quần áo lộn xộn trên sàn, thì ra đó là chiếc quần bò nữ màu trắng, màu sắc nhìn qua giống như kiểu dáng xấu xí bị vẽ xấu lên, còn có dây nịt của nam.

Phòng khách, màu vàng tối của chiếc cúc áo rơi vãi trên lớp thảm lông mượt mà, bên cạnh còn có dép lê nữ, yên lặng nằm cạnh là hộp giấy màu bạc, mà sát đó còn có một chiếc quần tây được may tinh xảo.

Một chút trắng trên ghế sofa, có một dấu lõm sâu do bị ép xuống mà thành còn chưa kịp trở lại nguyên trạng, mà một lõm sâu khác ở sát bên ngoài, thấp thoáng có thể thấy được một chất lỏng dính dính lưu lại trên đó. Mà trên chỗ dựa của ghế có mấy cái dấu, cực kỳ giống như vết cào từ móng tay của phụ nữ, nhìn qua có thể thấy được người đó bị đau đớn khó chịu cỡ nào.

Kiểu dáng lẫn màu sắc của sofa và bàn trà tương tự nhau, nhưng vẫn thấy ở đó có một chiếc quần lót nam đang lẳng lẳng nằm yên.

Từ tay vịn cầu thang lên lầu hai có một cái quần lót đen, chiếc quần bị ướt đẫm, từng giọt từng giọt chậm rãi nhỏ xuống đất, giống như chất lỏng dính trên sô pha như đút.

Từ chỗ chất lỏng đó đi lên mấy bậc thang là một chiếc áo mỏng bị ướt.

Lên trên nữa, đến chỗ gấp khúc cầu thang lại thấy mấy gói giấy bạc bị xé ra.

Hành lang lầu hai cực kỳ yên tĩnh — nói đúng hơn thì, có hơi yên tĩnh hơn bình thường, có lúc lại nghe tiếng đứt quãng, rất nhỏ mà nhẹ nhàng vang lên, thậm chí lại có lúc giống như bị buộc đến cực hạn mà kêu rên.

Đầu nguồn của mọi âm thanh, ngay bên trong cánh cửa kia.

Xuyên qua khe hở của cánh cửa nhìn vào trong, màn cửa mở rộng, ánh sáng chiều tà chiếu lên bóng dáng thon dài và đôi chân trắng nhện cân đối quần ngang hông, cảnh tượng lần lượt thay đổi, bóng đen đó chiếu rõ trên mặt đất cũng luân phiên vận động theo khoái cảm lên xuống nhanh chậm.

Người phụ nữ đang quỳ sấp bên kia, mười ngón tay gồng mạnh nắm lấy thanh ngang đầu giường, nhìn qua cứ tưởng như nó lung lay sắp đổ, tiếng rên đứt quãng của cô tựa như đang phối hợp với sự vận động theo nhịp điệu của chiếc bóng đen kia, từng tiếng một, giống như đau đớn, giống như khát vọng lại giống như khước từ.

Tiếng thở dốc dồn dập của người đàn ông vang lên, lưng chuyển động lên xuống càng lúc càng nhanh, sau đó gục xuống mép giường, một hồi vô cùng —

Đột nhiên tất cả hoàn toàn không còn tiếng động.

Bởi vì không còn điểm tựa mà té ngã trên giường, cô bị kéo vào lòng người kia, nằm nghiêng người qua, hai chân nhẹ nhàng cong lên, khép lại, đầu gối bị quỳ nên nổi lên một mảng màu hồng nổi bật lên cặp chân tròn trắng mịn.

Hai cơ thể dựa sát nằm cạnh nhau trong chốc lát, một người đàn ông chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng hở ngực xuống giường đứng dậy, cúi người ôm lấy người phụ nữ xụi lơ trên giường.

Đầu tóc cô rối tung, ánh mắt mơ màng, nhỏ giọng phản kháng, “Không được, không được em sắp chết rồi”

Người đàn ông cười ra tiếng, tuy cười nhưng không nói gì chỉ ôm lấy cô đi tới phòng mờ mờ bên cạnh. Người đàn ông có nói gì đó nhưng mà giọng nhỏ quá nên chỉ loáng thoáng nghe được một câu, “Em sẽ không chết, muốn chết thì cũng là ‘chết trong bể dục’ ...”

Tiếng nói của họ nhỏ dần nghe không rõ bên trong cánh cửa kính mờ ảo, chỉ để lại chiếc giường cực kỳ ngổn ngang, cùng một đồng khăn giấy.

Ánh mắt của nhóm quần chúng xin mời theo bước bọn họ ——

Thì ra bên trong cánh cửa kính kia là một phòng tắm ẩm ướt tách biệt, chiếc áo sơ mi trắng giờ phút này đáng thương bị vứt bỏ trên bồn rửa tay, mà chủ nhân của nó đang từng bước vào bồn tắm lớn bên trong.

Nước ấm, bồn tắm mat-xa lớn, nước muối tinh tế, trước khi được đặt xuống Lãnh Tĩnh gần như đã ngủ.

Giống như một dòng nước ấm nhỏ, nhiệt độ hơi thấp một bàn tay phớt qua vai cô vén tóc mai bị thấm ướt mồ hôi ra sau tai. Bồn tắm cũng đủ lớn, hai tay Lãnh Tĩnh ôm lấy mình đi đến bên kia bờ của bồn tắm, trốn xa xa anh ——

Rất nhanh sau đó Lãnh Tĩnh mới biết mình hoàn toàn sai lầm rồi, cô sao có thể thoát khỏi tay anh ta đây?

Cô dựa vào thành bồn bên cạnh, hai tay đặt bên ngoài bồn tắm lớn, lười cử động, người đàn ông sau lưng dễ dàng ôm eo cô từ phía sau.

Xoa xoa lưng, lại tiếp tục xoa lưng, dùng sức vừa phải, eo lưng mỗi gần như muốn gãy ra làm hai đang được chăm sóc cẩn thận, Lãnh Tĩnh trong nháy mắt còn cho rằng mình đang được hưởng thụ mat-xa trong thẩm mỹ viện.

Áo tưởng của cô không lâu sau bị phá hư ——

Hai bàn tay kia, xoa xoa trước ngực cô, lại xoa bụng dưới.

Lãnh Tĩnh cuối cùng cũng vứt cái bàn tay đang quấy rối trên người mình đánh ra, anh một đường vuốt tới hông cô. Cô đem cái tay kéo mạnh ra sau mới chặt vật trở người, đứng đối diện nhau, cô muốn đá cho anh ta một phát.

Chân trái đá lên lại bị nắm lấy.

Chân phải đá cũng bị anh ta lấy đầu gối che.

Cố gắng dùng sức, hai chân của cô bị anh tách ra.

Môi Lãnh Tĩnh bị trắng không còn chút máu, “Ngày mai là thứ bảy, em có hẹn đi dạo phố với bạn, xin anh, anh —— đừng làm em đi đường cũng không đi nổi”.

Địch Mặc hơi cử động cánh tay, cái kiêu không sao không gấp gáp mà ép chặt, nhìn vào mắt cô, còn có cơ thể trong nước ——

Hơi di chuyển cơ thể một chút, cánh tay trái khẽ chống xuống, cứ như vậy Địch Mặc nằm nghiêng một nửa bên cạnh. Lãnh Tĩnh bị anh ôm lấy vai và sau lưng giúp cô trở mình trong nước nằm sấp lên người anh.

Cằm của cô đặt phía dưới xương quai xanh nhưng trên ngực anh, vừa vặn có thể nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt anh. Cô nhắm mắt không thèm nhìn tới, mới vừa di chuyển thì đã bị tay anh giữ lấy gáy cô kéo trở lại.

Nâng cằm cô lên, không nói gì chỉ hôn xuống.

Môi Lãnh Tĩnh bị anh nhắm nháp từng chút một, âm thanh bị đứt quãng của cô bị anh ngăn cản, “Em nói cho anh biết, tuyệt đối lần này là lần cuối cùng”.

Anh cười không nói lời nào, khẽ mút đầu lưỡi cô, quyến luyến lẫn nhau, nhẹ nhàng mà chậm rãi, âm thanh ướt át ám muội.

Vì một số điện thoại mà bản mình không còn một mống, Lãnh Tĩnh khóc không ra nước mắt.

Cũng sẽ không bao giờ có thỏa hiệp xác thịt, Lãnh Tĩnh tự cảnh cáo chính mình.

.....

.....

Thật lâu về sau Lãnh Tĩnh mới biết được, một lần thỏa hiệp cùng với may mắn, sẽ mở ra một đường sống cho con người, đặc biệt phụ nữ khi còn sống sẽ còn mang tới biết sự thay đổi to lớn cỡ nào.

Càng lâu càng lâu về sau Lãnh Tĩnh mới biết được, bị trúng chiêu của quái nữ QQ, chính quái nữ QQ giấu hộp giả và kém chất lượng

22. Chương 23

Edit: Huongbb

“Em nói rồi, lần này tuyệt đối là lần cuối cùng Nếu em không làm được, em sẽ cùng họ với anh”.

Giọng nói đứt quãng của người phụ nữ này bị anh ăn vào miệng, từ đầu tới cuối anh không nói một lời. Mím cười, hôn sâu, thầm suy nghĩ: cô ấy nói câu ‘ Em sẽ cùng họ với anh’ như một lời tiên tri có khả năng trở thành sự thật tỉ lệ lớn không

.....

.....

Lãnh Tĩnh không nhúc nhích nằm trên giường như xác chết, hai chân mỗi rã rời, chiếc váy ngủ dài tới gối lúc này đang nằm trên gối lộ ra hai đầu gối bị hồng, cô nhìn thấy chúng thật hối hận vô cùng ...

Sinh lý hơn hai mươi năm qua chưa bao giờ trải qua trận kịch liệt nào như vậy, đúng là thể nghiệm mới mẻ nhưng Lãnh Tĩnh tuyệt đối không muốn thử lại lần thứ hai. Huống chi, quá trình tuyệt mỹ đó, cũng không thể che dấu đối tượng có sức lực như trâu bò như vậy.

Ngay lúc trong lòng cô xoắn xuýt suy nghĩ đến chuyện này, người có sức trâu bò ôm một đồng quần áo lớn trở lại, “Đều đã dọn xong rồi”.

Chiếc quần ngủ rộng thùng thình màu xám che tới đùi anh, nửa người trên để trần, tóc tai lộn xộn, cùng với gương mặt tươi trẻ đang đứng ôm một đồng quần áo đứng trước cửa, nhìn thấy khiến người khác cực kỳ có ham muốn khi để anh.

Dù là bản chất hay bề ngoài người này tuyệt đối là một tên đóng vai ác. Lãnh Tĩnh miễn cưỡng nhìn anh một cái, trở mình quay vào trong, ngủ, không còn nhiều sức ra lệnh, “Đi, giặt quần áo cho em đi”.

Phía sau không có động tĩnh gì. Lãnh Tĩnh từ từ nhắm hai mắt, lại dựng đứng lỗ tai lên nghe ngóng. Sai tên ‘Mặt trắng nhỏ’ đi, cô có thể đi xuống lầu lấy điện thoại trong tủ chén được không đây?

Khi biết được số kia thì cô phải làm gì tiếp đây, hành động thế nào, Lãnh Tĩnh hiện giờ không còn sức suy nghĩ tới vấn đề này nữa.

Một bên chú ý tới động tĩnh sau lưng, một bên miễn man suy nghĩ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gió ‘vù vù’ —

Lại là gió nóng.

Lãnh Tĩnh ‘hoạt’ một cái mở mắt, khuôn mặt vô hại của ‘Mặt trắng nhỏ’ xuất hiện chình ình trước mặt cô.

“Còn muốn gì đây?”

Địch Mặc ngồi xổm bên cạnh cô, một tay cầm máy sấy một tay xoa tóc cô, “Không sấy tóc khô mà đi ngủ thì dễ bị đau đầu. Qua đây, ngồi đây”

“Không phải kêu anh đi giặt đồ sao?”

“Dùng máy giặt”.

“Quần áo của em đều là tự em thiết kế, máy giặt mạnh làm hư anh chịu trách nhiệm không?”

“Haiz, tính ra chỉ có lúc em ở trên giường mới đáng yêu thôi”.

“Anh nói gì?”

Anh chợt dạ cười cười, kéo cô dậy, đưa máy sấy tóc cho cô, “Bây giờ anh đi giặt ngay, bằng tay, được chưa?”

Lãnh Tĩnh bĩu môi, phát phát tay để anh nhanh biến đi.

Phòng giặt đồ ở tuốt trên sân thượng, Lãnh Tĩnh yên lặng tính toán thời gian, đoán chắc giờ anh ta đã lên tới đó, cũng tới lúc ra tay rồi.

Ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng xuống lầu một, hai chân Lãnh Tĩnh đều run rẩy không đi nhanh được, mà trên đường đi còn gặp vài thứ khiến người ta phát điên —

Là ai lớn tiếng nói ‘ Tất cả đã dọn xong rồi?’ Cái miếng nylon tại sao không biết liêm sỉ còn nằm ở đó? Trên bậc thang còn vài giọt nước đáng ngờ màu trắng đục kia thì giải thích thế nào?

Lãnh Tĩnh muốn khóc thét lên một tiếng, ngồi xổm xuống dùng hai móng tay run rẩy nhặt cái đồ chơi kia lên, nhìn cái chất lỏng nhỏ giọt xuống cô cảm thấy toàn thân mình hơi run run, mày cau lại càng sâu hơn.

Mặc kệ hai chân xụi lơ, Lãnh Tĩnh chạy xuống cầu thang ‘bep bep’ như điên, cuối cùng cũng đem cái đồng nhót nhót đó ném vào thùng rác, mắt không thấy thì lòng không phiền.

Thở phào nhẹ nhõm, quay lại rửa tay hết ba lần mới không nghĩ thấy mùi vị hormone đàn ông đó, toàn bộ xong xuôi, cô có thể làm việc chính rồi.

Đi tới tủ lấy điện thoại, mở ra thấy dãy số: 1521059xxxx. Nhắm tới nhắm lui dãy số này nhiều lần để ghi nhớ, cụm số này có thể hát được, nhưng mà —

Biết số này sau đó thì sao? Suy nghĩ lại mới nhớ, cô cũng không có quan hệ gì với anh ta, có tư cách gì xía vào việc riêng tư của anh ta?

Điều này hoàn toàn làm khó Lãnh Tĩnh, "Mặt trắng nhỏ" và mình cuối cùng thật sự là ở mức quan hệ nào? Theo lý mà nói thì bọn họ cũng không được coi là bạn bè

Vậy thì ——

Lãnh Tĩnh lắc lắc đầu, tạm thời cứ nhớ số điện thoại này trước đã, chuyện khác thì để sau này rồi nói cũng không muộn. Hiện giờ việc gấp rút trước mắt cần được giải quyết là làm cách nào thần không biết quỷ không hay để lại điện thoại mà không bị phát hiện.

Lãnh Tĩnh nhớ rõ lúc đầu điện thoại nằm trong túi quần anh, lúc đó cô không nhớ rõ cậu cởi quần ra để ở đâu —— hình như là phòng khách, mà khi đó cô bị anh hành hạ đầu óc không rõ lắm, giờ cố nhớ lại chỉ nhớ là mình cũng mơ hồ bị anh từng chút một đánh tan hồn phách, nhớ lại cái khác, đều bị cuốn vào cơn thủy triều xoáy cao, hiện giờ tất cả đều không có ấn tượng.

Mặc kệ nó! Cứ ném đại điện thoại xuống phía dưới xô pha, dù sao Lãnh Tĩnh không tin anh ta có khả năng còn nhớ mọi chuyện xảy ra rõ ràng thế nào

Ném điện thoại xuống dưới xô pha, Lãnh Tĩnh đứng lên, còn chưa xoay người —

"Đang nghĩ gì đó?" - Giọng nói đột nhiên từ đâu vang lên.

Cánh tay mạnh mẽ không biết từ đâu kéo cô quay người lại.

Một giây đó mặc dù Lãnh Tĩnh hoảng sợ cứng người, trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nhưng nhanh chóng phục hồi lại. Quả nhiên, chơi trò kích thích tiết còn rèn luyện tính miễn dịch của cơ thể được.

Hướng chỉ ngoài Dịch Mặc ra cô thật không tìm thấy người nào thích chơi cái trò ngây thơ như vậy mà không chán.

Cô không hét to cũng không đâm đá loạn xạ, mục đích của Dịch Mặc không đạt được, ít nhiều cũng cảm thấy mất hứng.

"Có thể hỏi anh một chuyện không?" - Cô đột nhiên nói.

Đột nhiên cẩn thận hỏi ý anh, hoàn toàn không giống như phong cách bình thường của cô, Dịch Mặc không thể không đứng đắn trả lời, "Chuyện gì?"

"Không phải là đối với khách hàng nào anh cũng" - Lãnh Tĩnh nghĩ nghĩ, phát hiện không có từ lịch sự nào để hình dung anh cùng cái loại thân thiết đó, "... Nhiệt tình như vậy?"

"Đây là thái độ phục vụ chuyên nghiệp của anh".

Đối với một người trẻ tuổi tung hoành sành sỏi nhiều năm mà nói, lên giường, ăn cơm, chơi trò ám muội, muốn làm thì làm Loại phục vụ này còn không phải là kẻ có nghề hay sao?

"Giữa tôi và đám bà cô giàu có đó nếu so sánh thì thế nào?"

"Những bà cô giàu có đó so với em nào được thông minh lanh lợi, trẻ tuổi đẹp người, gân cốt, thắt lưng đau dễ dàng xoay trở như vậy?"

-_-||| Lãnh Tĩnh cực kỳ miễn cưỡng nhận mấy lời khen làm người khác muốn ới của anh.

"Chuyện này của em đã hỏi xong chưa?"

"Có thể nói vậy, sao vậy?"

"Vậy thì tới phiên anh hỏi em rồi chứ?"

“Cái gì?”

“Em làm gì mà ném điện thoại của anh dưới gầm sofa?”

O__O”

Hôm sau, thứ bảy.

Lãnh Tĩnh không lưu tình chút nào đem tất cả trí nhớ ngày thứ sáu tổng ra khỏi đầu, tại trong từ điển của cô, chỉ có ngày hôm trước và hôm nay, tuyệt đối không có ngày hôm qua.

Đơn giản là suy nghĩ tới đủ chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhất là lúc bị anh ta hỏi tới á khẩu không trả lời gì được, câu nói của anh giống như thất vọng mà cũng giống như thăm dò, “Sao lúc này không chặn miệng anh lại? Vừa rồi cũng vì cái điện thoại này mà em chặn miệng anh hai lần” - Lãnh Tĩnh cảm thấy được thế giới này thật đáng sợ, người đàn ông này thật đáng sợ.

“Hừ!” - Đột nhiên có người không nặng không nhẹ vỗ vai cô, Lãnh Tĩnh như phản xạ có điều kiện, bỗng nhiên quay đầu nhìn, trước mặt không phải là bản mặt của ‘Mặt trắng nhỏ’, ngược lại vô cùng ngạc nhiên, đầu óc không biết tập trung nơi nào không kịp điều về.

“Nghĩ gì mà mắt hồn luôn vậy?” - Hồ Nhất Hạ kéo tay cô đi về phía trước.

Suy nghĩ gì à, thì nghĩ tới đàn ông chứ gì.... Lời này sao có thể nói ra miệng được? Lãnh Tĩnh nhìn người bên cạnh bởi vì chồng yêu sẽ tới trễ cho nên vẫn ríu rít với bạn tốt, “Mình suy nghĩ — tới cuối cùng là vợ của người nào đó lại khuyết tâm nhân như vậy, canh giữ chồng tỉ mỉ chuẩn bị nhả cưới, kéo, cuối cùng cũng chạy mất tiêu”.

Hồ Nhất Hạ trong nháy mắt mặt xanh như rau xanh, xấu hổ gãi đầu, ha ha cười, “Cái đó là do mình không cẩn thận thôi cũng không phải cố ý. Là ai nói cho anh ta dấu nhả trong kem, người nào làm sao mà làm thuốc trị tả của bác sĩ quá mức hữu dụng, người nào khiến mình cảm thấy đó là người cực kỳ yêu thích sạch sẽ, sử dụng bồn cầu giống như phản xạ có điều kiện cứ nhả nút liên tục....”

Lãnh Tĩnh rất muốn nhắc nhở cô, cô là người đã làm rơi chiếc nhả cưới thứ hai đó chứ, nhưng mà nghĩ lại thì... thôi bỏ đi, không cần đả kích cô ấy thêm lần nữa, sửa miệng nói, “Được rồi, đều tại chồng yêu của cô và vị bác sĩ kia, còn có cái bồn cầu chết tiệt kia”.

Dĩ nhiên Hồ Nhất Hạ rất hài lòng với kết luận này của cô.

Trong lúc này bọn họ từ xe bước xuống, còn chưa đi ra khỏi bãi đỗ xe, đang chuẩn bị đi tới cửa hàng đá quý.

Cửa hàng Corrine Á Thái ở đây, không sai.

Hai người phụ nữ nắm tay nhau trò chuyện vui vẻ, Hàn Tự đang đứng bên cạnh người phụ nữ trên danh nghĩa là bạn gái, càng làm xúng cái tên gọi này hơn.

Im lặng nghe, mỉm cười cũng không biết, từ đầu đến cuối Lãnh Tĩnh không nghe thấy tiếng của anh, chút nữa là quên có người đàn ông này tồn tại. Trong lúc vô tình nghiêng đầu nhìn thoáng qua, Lãnh Tĩnh sững sốt khoảng chừng mấy giây.

Phụ nữ có phải đều là động vật tham lam?

Có phải vì quá ảo tưởng về một người đàn ông hoàn hảo không một khuyết điểm nên tất cả cùng nhau xuất hiện trước mặt cô không?

Trong nhà có một người đàn ông hài hước, tinh ranh, vui tính, tính tình tùy ý, không câu nệ tiểu tiết (không để ý chuyện vặt vãnh), vừa hư hỏng lại vừa hoàn hảo, thêm nữa có chút bướng bỉnh có thể gọi lên hứng thú muốn chinh phục của phụ nữ.

Người đàn ông trước mặt là là người hướng nội, thành thực, chu đáo, làm cho người khác xa cách đồng thời có cảm tình, lại khiến con gái từ xưa đến nay nghiêm túc mở lòng, nhìn đàn ông trầm mặc ra vẻ thích thú, nguyên nhân vì người đó mà hơi nở nụ cười, sau đó có chút kích thích mà quan trọng hơn là người này có xuất thân sạch sẽ.

Đáng tiếc ‘Mặt trắng nhỏ’ chỉ là một vai phản diện nhỏ, mà Hàn Tự thì... haiz.....

Lúc này tay vỗ trên vai cô hơi nặng, dùng khá nhiều sức, “Tối hôm qua bồ ngủ không ngon hay sao, tinh thần có vẻ tệ lắm, lại mất hồn nữa rồi?”

Thì ra bọn họ đã vào thang máy, Lãnh Tĩnh một mình ngu ngơ đứng bên ngoài thang máy.

Bước nhanh vài bước đi vào, vỗ vỗ mặt đã biết rõ ràng cho thấy vẻ mặt ‘Tình dục quá độ’

“Ha ha đúng vậy, ngày hôm qua phỏng vấn thành công, mình nôn nóng quá nên cả đêm không ngủ”.

“Thảo nào mình thấy mí mắt bồ đen hơn với lần trước mình gặp nhiều”.

Hồ Nhất Hạ đối với lời cô nói tin tưởng không nghi ngờ, ánh mắt Lãnh Tĩnh từ bạn tốt lần thứ hai đảo qua người Hàn Tự.

Người đàn ông này dường như hiểu gì đó, không chớp mắt nhưng trong mắt có chút nghi ngờ như đang tìm tòi nghiên cứu. Lãnh Tĩnh lập tức cúi đầu, theo thói quen sờ lỗ tai, ra vẻ vô tâm vô phỉ, quay đầu trừng Hồ Nhất Hạ, “VẬY còn bồ? Ăn cái gì mà dưỡng da tốt như vậy, trẻ trung như vậy. Còn không giới thiệu ỉnh dùng?”

Hồ Nhất Hạ giống như con cáo già nhỏ đắc ý cười rộ lên, nhìn Lãnh Tĩnh, lại liếc qua Hàn Tự, ánh mắt nhìn tới nhìn lui như nói ra thâm ý, cuối cùng mới kể tai Lãnh Tĩnh nói nhỏ, “Bởi vì mình có đàn ông tuổi mát”.

Cùng là được đàn ông tuổi mát, tại sao cô ấy lại chói rọi như vậy mà mình thì xấu muốn chết

Không để Lãnh Tĩnh nghĩ nhiều, Hồ Nhất Hạ liếc mắt quan sát Hàn Tự xong, giọng nói càng thấp hơn, càng nói càng hoạc toẹt, “Bồ nhìn anh ta coi, dáng người cao gầy, có vai có ngực, eo là eo mà chân ra chân, nhìn như tăng băng nhưng tác phong lại nhanh nhẹn

“Hồ ly, nếu Chiêm Diệc Dương biết cậu khen đàn ông khác như vậy không biết anh ta có chọc mù mắt bồ không hay là chặt đứt tay Hàn Tự không đây?”

Hồ Nhất Hạ trong một giây phản xạ có điều kiện không che dấu nỗi sợ hãi nhưng chút sợ hãi kia đã bị cô ấy mãnh liệt đè xuống, “Haiz, đừng nhìn Chiêm Diệc Dương bên ngoài sáng sủa như vậy, đó là vì mình nể mặt anh ta thôi! Bồ không biết đâu, ở nhà anh ta được vợ quản nghiêm lắm. Mình nói cái gì! Mình nắm quyền! Mình nói một thì không có hai!”.

Lãnh Tĩnh cười, nhớ tới hai người mỗi lần ra ngoài đều vui vẻ, cô gạt chồng uống rượu đến lên bờ xuống ruộng.

Lãnh Tĩnh không vạch trần cô, nghe cô nói tiếp, “Lãnh Nhị à, sớm thu phục cậu ta đi, một năm ít nhất gì bồ cũng sẽ nhận được không ít dưỡng da và mỹ phẩm đó! Nghe lời mình, không sai đâu”.

Lãnh Tĩnh thiết hết chỗ nói rồi, lại bật cười lắc đầu.

Đúng lúc này, Hàn Tự ho một tiếng.

Lãnh Tĩnh cứng người, theo tiếng ho nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Hàn Tự không thay đổi nhưng ánh mắt rõ ràng lộ ra chút kinh ngạc. Lãnh Tĩnh xác định, vô cùng khẳng định, tên này nghe được lời hai người nói hoặc là đoán được họ đang nói chuyện về anh ta.

Hồ Nhất Hạ vẫn còn muốn tiếp tục nói nữa, Lãnh Tĩnh vội vàng kêu cô dừng lại. Lãnh Tĩnh hiểu rõ tính tình của cô bạn chí cốt của mình, vô duyên vô cớ mà ngăn cản, cô căn bản sẽ không bao giờ thành công, Lãnh Tĩnh nghĩ nghĩ, hai mắt đảo liên, vừa lúc nhặt được cái đề tài, “VẬY cái ‘người quản lý vợ nghiêm khắc’ của bồ khi nào tới, anh ta bận rộn như vậy chắc không thể đi được, chắc là không tới đâu hử?”

Vừa dứt lời thang máy ‘Đinh’ một tiếng rồi dừng lại.

Cửa thang máy mở ra, ba người ra ngoài đứng yên — ‘người quản lý vợ nghiêm khắc’ đang ngồi trên ghế sofa đối diện lơ đãng lật tới lật lui xem đồ, mà đứng bên cạnh là người bán hàng.

Chỉ một câu để hình dung chiếc ghế sofa kia: Khiêm tốn mà xa xỉ.

Chỉ một câu để hình dung người đàn ông kia: Khuôn mặt thối tha càng thêm thối tha.

Lãnh Tĩnh và Hàn Tự chưa ai lên tiếng, Hồ Nhất Hạ đã nhanh chóng chạy tới, “Ông xã!”

Chiêm Diệc Dương lúc này mới ngẩng đầu lên, bộ dáng trái lại với bộ dáng xem-cho-vui-vui-mắt, ánh mắt lạnh lùng mang chút hơi thở khô khan, chân mày hơi nhíu lại tựa như ẩn dấu lưỡi dao sắc bén bên trong, khi nghe được tiếng gọi này của vợ thì trên mặt mới có chút thay đổi như gặp phải gió xuân ấm áp —

Nghĩ tới lời nói vừa rồi của Hồ Nhất Hạ về ‘Vợ quân nghiêm’, Lãnh Tĩnh càng ngày càng tin tưởng chắc chắn.

Hai người đàn ông theo lễ phép bắt tay chào hỏi nhau, Hồ Nhất Hạ có chồng bên cạnh đã quên đi bạn chí cốt, bám sát trên tay Chiêm Diệc Dương hôn nhẹ lên mặt chồng không thèm quan tâm tới Lãnh Tĩnh nữa.

Cảm giác mất mát này cô đã cảm nhận rất nhiều lần nên cũng có thói quen, nhưng mà không tránh được chút mất mát như cũ. Giống như có một đường ngăn cách rõ ràng, bên này, là màu sắc rực rỡ của thế giới vợ chồng nhỏ, bên kia, cô đơn, mây đen trên đầu Lãnh tiểu thư.

Nhìn thấy hai hình ảnh tương phản trước mắt khiến cho Hàn Tự không khỏi cười lên, “Lãnh Tĩnh”.

Hình như đây là lần đầu tiên anh ta gọi thẳng tên cô như vậy nên Lãnh Tĩnh có hơi giật mình cũng không lên tiếng. Chỉ thấy Hàn Tự hơi nâng tay tựa như đang dò hỏi sau đó nắm tay cô.

Lãnh Tĩnh chậm chậm không phản ứng, nếu là bình thường đồng chí này sẽ chỉ ho một tiếng rồi thu tay lại tình nguyện cảm thấy xấu hổ cũng không miễn cưỡng đối phương, nhưng mà —

Anh ta đột nhiên nâng bàn tay đang nắm lên, “Diễn trò phải làm cho giống toàn bộ”.

Lời nói đùa hoàng lại không thể làm người khác có thể cự tuyệt, nhất là cánh tay khác của anh vẫn còn đang bị bó bột — bằng chứng chứng tỏ cô còn thiếu nợ người ta.

Đi qua ba tầng hệ thống bảo vệ vào căn phòng V.I.P, một nhóm bốn người, nhìn thấy hai dây quây trang sức được trang bày rực rỡ chói sáng, Hồ Nhất Hạ không khỏi có chút mất hồn, trái-phải nhìn rồi lại nhìn, đột nhiên cô hưng phấn như phát hiện một Châu lục mới, vui vẻ vỗ vỗ vai chồng để anh ta nhìn lại —

“Oa ... a ... A ... Hai người họ đang nắm tay kia!”

Cánh tay của gương mặt muôn thuở không biểu cảm của Chiêm Diệc Dương từ từ xoay đầu vợ mình quay chỗ khác, ngoại trừ nhìn vào chỗ nhấn cười trước mắt cũng không cho nhìn chỗ nào khác.

Đối với sức hấp dẫn của trang sức, Lãnh Tĩnh có vẻ chuộng trang phục đẹp hơn, ánh mắt của Hồ Nhất Hạ vừa rồi làm cô sợ tới mức rút tay bị Hàn Tự nắm về, “Tôi đi ra ngoài nhìn xem đã”.

Không đợi Hàn Tự đồng ý cô đã quay đầu đi rồi.

Lãnh Tĩnh ngồi ở mép ngoài trên ghế sofa ở phòng ngoài, bắt đầu nhìn đồng hồ giết thời gian, có một cái ly rượu thủy tinh cổ chân cao xuất hiện trước mặt cô.

Ngẩng đầu nhìn lên, là Hàn Tự.

“Sao anh lại ra đây rồi? Không phải nói là chọn quà tặng ẹ anh sao?”

“Em gái của tôi vừa điện tới nói là bà và con bé đang tới đây chọn. Mấy món dành cho phụ nữ gì gì đó thì cứ để phụ nữ mấy cô tự mình chọn thì hơn”.

Bọt khí nhỏ trong ly rượu sâm banh nổi lên liên tục, dưới đáy ly còn khắc hoa văn logo riêng của Corrine, điều này trái lại làm Lãnh Tĩnh cảm thấy vô cùng thích thú. Dù sao cô cũng là một thành viên của đại gia đình Corrine. Nhấp một ngụm nhỏ, cô khẽ cười.

Đáng tiếc chỉ vì điều khoản bí mật nên tạm thời vẫn chưa thể tiết lộ ra ngoài về tin tức lần sân của Corrine sang lĩnh vực thời trang, dĩ nhiên không thể công khai nói ọi người biết cô đang làm cho Corrine rồi.

“Tôi phát hiện cả buổi sáng hôm nay cô thường hay thất thần” - Hàn tự nhấp chút rượu, thông thả nói, mùi rượu thoang thoang trước mũi.

“Cái gì?” - Cô phục hồi tinh thần lại nghe được mấy chữ sau cùng.

Quả nhiên lại như người mất hồn rồi.

Hàn Tự cười lắc đầu, cũng không biết là cảm thấy bất đắc dĩ hay thú vị. Chậm rãi vươn tai tháo chiếc kính đen che hai mí mắt dưới đen như gấu mèo của cô.

Lấy chiếc kính xuống để lộ ra gương mặt tiêu tụy ‘bị vạch trần không thể nghi ngờ’, “Xấu chết tôi, anh đưa kính đây” - Lãnh Tĩnh đưa mu bàn tay dụi mắt, động tác không khỏi có chút trẻ con.

“Cô có biết trên mặt cô hiện giờ đang viết lên bốn chữ?” - Giọng nói của anh ta càng dịu dàng hơn.

Lãnh Tĩnh tiếp tục dụi mắt, nghĩ thầm, chỉ cần không phải là ‘Phóng dục quá độ’ là được rồi.

Giống như là nghe được tiếng lòng của cô, chủ động nhắc tới vấn đề kia, tỏ ra chăm sóc khiến người khác có hơi lo sợ, “Còn nữa, buổi sáng lúc ra khỏi cửa cực kỳ uể oải”.

“Ừm?”

“Son môi thoa cũng không cần thận” - Nói xong, ngón tay anh còn chỉ trên môi cô.

Anh dùng ngón tay lau nhẹ son bên khóe môi cô.

Lãnh Tĩnh sửng sốt một chút, bàn tay đang dụi mắt không tự chủ buông lỏng xuống. Bên tai còn nghe được giọng của cô bán hàng: “Mời sang bên này”

Giọng nói nhẹ nhàng của cô gái, “Mẹ, mẹ có biết anh ấy keo kiệt thế nào không, anh ấy ...” - Không biết vì sao giọng nói tới đây thì không nghe tiếng nữa.

Dường như có một giọng nói của người phụ nữ lớn tuổi, nhìn thấy gì có vẻ khá vui vẻ nói, “Như vậy cũng đúng thôi, vợ chồng son nói ồn ào nhốn nháo, chỉ cần không làm ồn tới mức trở mặt là được!”

Người đàn ông không nói gì, chỉ có tiếng cười nhẹ.

Tiếng cười này, Lãnh Tĩnh rất quen thuộc, rất quen thuộc, rất quen thuộc

Nhóm người cứ như vậy mà chậm chậm đi vào tầm mắt của Lãnh Tĩnh. Người phụ nữ lớn tuổi, tiếp theo là hình dáng của cô gái trẻ, bàn tay của cô ta được một bàn tay lớn khác đang nắm, tựa như có thể làm người khác liên tưởng đến tình cảm gắn bó của họ, những bất mãn trong mắt cô vừa rồi nhìn thấy cảnh này hoàn toàn biến mất không còn.

Chủ nhân của bàn tay kia cuối cùng cũng đi vào, Lãnh Tĩnh thấy được cánh tay anh ta, sau đó là bờ vai, cuối cùng là đến khuôn mặt khiêm tốn dịu dàng và nụ cười yếu ớt.

Trên khuôn mặt tươi tắn kia, dưới mí mắt phải còn có một vết cào hồng hồng giống như bị mèo cào. Lãnh Tĩnh còn nhớ rõ — sau giữa trưa — màu trắng từ lớp da thật của ghế sofa — cô thật sự giống như một con mèo nhỏ tự mình từng chút từng chút liếm láp vết thương, người nào đó dưới khóe mắt còn có một miếng da.

Lãnh Tĩnh lúc này ngồi trên ghế hoàn toàn không thể động đậy gì nữa.

23. Chương 24: Chương 24

Edit: Huongbb

Lãnh Tĩnh giương mắt nhìn.

Hàn Tự quay đầu nhìn.

Địch Mặc rũ mắt xuống ——

Trong khoảng thời gian ngắn, cả ba người cùng đứng ngây ngẩn.

Ngay cả người ngoài cuộc bà Hàn và Hàn Thiên Thiên cũng không khỏi dừng bước, nghi hoặc nhăn mày, nghi ngờ trừng lớn mắt, nhìn cảnh tượng bọn họ chưa từng thấy bao giờ.

Cô gái nhỏ gặp gỡ con trai bảo bối của cha mẹ, người từ trước đến nay trầm mặc ít nói, mà đáng sợ hơn là anh trai khiến người khác tức sôi gan chưa bao giờ gần tiếp xúc thân mật với phụ nữ vậy mà trước mặt mọi người lại đang tiếp xúc

Một người phụ nữ ——

Tay vuốt – lên — môi?

Hàn Thiên Thiên là người trước tiên hồi hồn, phá vỡ sự im lặng trước mắt, lời nói trong miệng tuôn ra một hơi, “Khụ khụ khụ Nơi công cộng, chú ý hình tượng một chút!”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trên thực tế thì nhìn không chớp mắt nhìn người anh trai trước mắt đang mò mẫm cánh tay kia của cô gái, lia chăm chăm qua lại giữa hai người rồi tự cười gian.

Hàn Tự hoảng hốt, lập tức rút lại bàn tay đang đặt trên môi cô.

Địch Mặc bị kiểm hãm, yên lặng rút tay đang nắm tay Hàn Thiên Thiên về.

Lãnh Tĩnh ngừng một chút, đứng bật dậy, thu hồi ánh mắt khiếp sợ, hơi cúi đầu xuống.

Mặt Hàn Thiên Thiên có nụ cười chế nhạo, nhìn sát vào Lãnh Tĩnh quan sát mấy lần, đẩy khủy tay với Hàn Tự, “A? Đây là ai vậy?”

Hàn Tự cũng không trả lời ngay, từ từ nhìn mắt Địch Mặc sau đó mới thu hồi tầm mắt, thái độ mờ ám hỏi lại, “Em nói thế nào?”

Hàn Thiên Thiên lập tức làm bộ tỉnh ngộ, bắt lấy tay Lãnh Tĩnh, “Thì ra là chị dâu!”

O___O”

“Vừa mở miệng ra sao có thể gọi chị dâu như vậy?”

Ngay lúc Lãnh Tĩnh bị tư thế thân thiết trước mắt làm run sợ, mấy lời này thoáng vào tai cô, đồng thời Hàn Thiên Thiên còn nắm chặt bàn tay không buông.

Giọng nói gần trong gang tấc , Lãnh Tĩnh thoáng nâng mắt lên, có thể thấy một khuôn mặt hơi bất mãn khi nghe tiếng gọi ‘Chị dâu’ - Địch Mặc.

Hàn Thiên Thiên ít khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của người trước mắt nên sửng sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn lại mẹ mình, “Mẹ! Mẹ nhìn Địch Mặc xem, lại hung dữ với con!”

Mẹ Hàn lúc này đã hoàn toàn lĩnh giáo cảm giác công phu nổi lòng của cô gái trước khi xuất giá, từ lúc vào đây, cặp mắt của bà chưa từng rời con gái mình, “Hàn Tự, sao còn chưa giới thiệu, cô gái này là.....?”

Chỉ cần không chú ý tới ‘Mặt trắng nhỏ’ cùng cô gái họ Hàn có quan hệ thân thiết, Lãnh Tĩnh phản ứng cũng rất nhanh, “Dạ, con chào dì”, khẽ gật đầu, lộ ra tám cái răng trắng bóng chuẩn mực, “Con tên Lãnh Tĩnh”.

“Tốt tốt” - Mẹ Hàn nhìn người con gái xa lạ trước mắt càng thấy càng vừa mắt, nhìn qua đứa con bên cạnh không hài lòng chút nào, “Hàn Tự, con cũng thật là, muốn dẫn bạn tới gặp mẹ cũng không báo trước một tiếng, bởi vậy mẹ không chuẩn bị quà gặp mặt gì đó nữa”

“Dì à, dì đừng trách Hàn Tự, là con muốn anh ấy cùng tới chọn quà đây ạ”.

Cô mở miệng một câu là ‘Dì này dì nọ’ kêu thật ngọt ngào, Hàn Tự đứng bên cạnh nghe xong mới hiểu được người lớn (mẹ) gặp mặt cô gái nhỏ vui vẻ là người con gái lưu manh Lãnh tiểu thư, không khỏi nở nụ cười.

Nhìn người con gái trước mắt giả vờ ra dáng, Địch Mặc đứng bên kia, hai mắt âm u trầm xuống.

Địch Mặc lạnh lùng nhìn ba người trước mắt, kéo Hàn Thiên Thiên qua bên cạnh, nhỏ giọng chỉ có Hàn Thiên Thiên nghe được nghiêm túc nói, “Mặc kệ tôi làm gì đi nữa, cô nhất định phải phối hợp”.

“Hả?”

Hàn Thiên Thiên nghe thấy không hiểu rõ, mới vừa nghiêng đầu chuẩn bị hỏi lại cho rõ, mẹ Hàn đặt chú ý qua bên họ, “Nhìn xem, nói chuyện vui qua nên dì quên giới thiệu, đây là em gái của Hàn Tự - Thiên Thiên. Đây là chồng sắp —”

“Hàn Tự, cậu không phải vừa nói người bán hàng gì đó đã lấy ra từ két bảo hiểm sao? Nếu không thì chúng ta vào trước đi, vừa chọn vừa nói chuyện cũng được mà”.

Mấy lời này thành công lôi Hàn Tự từ tinh thần đang theo hai người phụ nữ đang khách sáo trò chuyện trở về, khiến anh ta vừa liếc mắt nhìn lại thấy được nụ cười của miệng trên mặt bạn thân nhưng ánh sáng nơi đáy mắt vẫn lạnh lùng.

Rũ mắt xuống suy nghĩ, Hàn Tự cuối cùng cũng quyết định phối hợp, “Chúng ta trước hết cứ vào trước đã”.

Vừa mới bắt đầu bờ ngõ nghen hòng nhìn trần trời tới giờ phút này là hình ảnh dịu dàng lạnh lợi, Lãnh Tĩnh còn tự thấy khâm phục mình, đi theo sau mẹ Hàn và Hàn Tự, nhìn không chớp mắt qua người nào đó. Mặt không biểu cảm.

Ngay lúc mẹ Hàn và Hàn Tự đi qua một chỗ rẽ ——

Ngay lúc Lãnh Tĩnh sắp vượt qua chỗ rẽ ——

Đột nhiên cánh tay bị nắm lấy.

Đột nhiên bị đối phương kéo theo hướng ngược lại mà đi.

Đột nhiên bị đưa vào một gian phòng trưng bày triển lãm trống không.

Tuy bọn họ đi rất nhanh nhưng ngược người đàn ông nào đó lại pháp phồng vô cùng dữ dội, nhìn không giống như một tới mức thở gấp như vậy mà giống như đang tức giận hơn.

“Dì à, dì đừng trách Hàn Tự, là tại con muốn đi cùng anh ấy tới chọn quà ạ”. - Anh bắt chước giọng nói vừa rồi của cô, thậm chí so với lời cô nói còn nhão hơn, sau đó chân mày nhíu chặt, “Cô thật sự muốn làm như vậy?”

Lãnh Tĩnh vốn đã thoát khỏi tay anh chuẩn bị bỏ đi, nghe vậy bỗng dưng dừng lại, nhin nửa giây, không thể nhin được nữa, nghiêng đầu sang chỗ khác nói, “Vậy còn anh? Vừa rồi ai mới bước vào cửa cười lớn tiếng như vậy? Không sợ người khác biết anh là kẻ có tiền chắc?”

Địch Mặc hít sâu một hơi, sát khí trong mắt hơi hơi thu lại, anh đột nhiên tiến tới một bước hù được Lãnh Tĩnh khấn trương lui ra phía sau.

Một tiến một lùi, cuối cùng lưng của cô đụng phải cánh cửa sắp mở ra.

Một tay anh chống cạnh đầu cô, tay còn lại nắm chốt cửa, giữ nguyên tư thế đó không nhúc nhích nhìn cô. Đừng trách Lãnh Tĩnh nhà ta tự mình đa tình, nhưng cô thật sự nghĩ anh ta muốn hôn cô

Anh ta đi chuyển rồi

Lãnh Tĩnh hoảng hốt nhắm hai mắt lại

‘Lạch cạch’ một tiếng, cửa mở. Địch Mặc liền chộp lấy người đang vui vẻ, ham vui đang trốn ngoài cửa Hàn Thiên Thiên xách vào trong.

Lãnh Tĩnh nghe được tiếng động, mở mắt ra, đập vào mắt là cô nàng Hàn Thiên Thiên bị Địch Mặc kéo vào đứng trước mặt cô.

Mặt Lãnh Tĩnh trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Hôn môi? Quý mới hôn môi, bây giờ Lãnh Tĩnh chỉ muốn tự mình chết quách cho xong.

Địch Mặc thích thú nhìn Lãnh Tĩnh lại nhìn sang Hàn Thiên Thiên, “Hàn tiểu thư, nhiệm vụ hôm nay của tôi đã hoàn thành, chúng ta đem vở diễn hôm nay kết thúc ở đây thôi”.

Hàn Thiên Thiên vẫn còn đắm chìm trong cảm giác bị anh ta án độc bắt gặp tại trận lôi vào trong, một lát sau mới hoàn hồn hỏi lại, “Vỡ diễn?”

“Không phải chúng ta đã thỏa thuận trước rồi sao? Tôi đóng giả làm bạn trai cô, chỉ cần làm mẹ cô vui vẻ, chi phí này có thể cho cô ghi sổ nợ. Coi như tôi và cô cũng quen biết một thời gian nên tính cho cô giá hữu nghị, chỉ lấy bảy phần thôi” - Dịch Mặc nhàn nhạt liếc mắt ra hiệu cho cô, thông minh lanh lợi như Hàn Thiên Thiên nghe vậy lập tức nhớ tới câu nói khó hiểu vừa rồi: Thế này thì mặc kệ tôi có làm gì, cô nhất định phải phối hợp

“Tôi giống như người hay quỵt nợ sao? Đây...” - Hàn Thiên Thiên trực tiếp lấy tiền trong ví da ra, rút một cọc lớn trong ví bỏ vào tay Dịch Mặc, ” nhiều đây chắc là đủ rồi”.

Dịch Mặc nhận lấy tiền đồng thời nhìn người đứng bên cạnh cửa, Hàn Thiên Thiên hiểu rõ đây là tín hiệu để cô tránh đi, kéo cánh cửa đang khép hờ ra, “Lấy tiền của tôi rồi thì anh đừng quên đóng giả cho tới cùng. Nhớ cho kỹ, sắp xếp bên này xong thì nhanh đi qua chỗ mẹ tôi đó!”

Trong phòng triển lãm chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nhìn người phụ nữ trước mắt không nói lời nào, Dịch Mặc có chút không xác định hỏi, “Có cần để anh giải thích lại một lần?”

“Tôi nghĩ Tôi đại khái cũng hiểu rõ rồi”.

Tuy nói như vậy nhưng Lãnh Tĩnh vẫn có chút lưỡng lự.

Không giải thích được chỗ nào không thích hợp.

Trong đầu vẫn hiện lên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp vừa rồi của Hàn Thiên Thiên.

Đôi mắt của cô ta to tròn hơn những cô gái bình thường, vừa đen vừa sáng, hai mắt liên tiếp đảo quanh, xem ra vô cùng giảo hoạt, về điểm này thì giống với người đang chọn nhãn cưới trong kia - Hồ Nhất Hạ. Ba phần thân thiết.

Cảm giác cứ như vậy mà bay bổng tận đâu. Đồng thời Lãnh Tĩnh còn tự nói thầm trong lòng: Hồ Nhất Hạ chỉ khi nào nói dối thì đôi mắt mới xoay tròn đảo quanh như vậy

“Lần này em tới đây, nghĩ muốn mua quà gì? Vừa đúng lúc có thể lấy tiền này để mua” - Tay Dịch Mặc tự nhiên như vậy đặt lên vai cô.

“Hả?” - Về mặt Lãnh Tĩnh mê mang ngẩng đầu lên nhìn anh, tất nhiên vừa rồi không nghe được gì.

“Anh nói”

Dịch Mặc vừa muốn nói lại lần nữa, người phụ nữ này dường như nhớ tới gì đó, hơi hoảng hốt cắt ngang lời anh, “Hồ ly với chồng cô ấy đang bên trong chờ tôi, tôi mà không xuất hiện thì bọn họ nổi giận cho coi. Tôi đi trước, có gì thì tôi sẽ qua bên Hàn Tự tìm anh”.

Nói xong một mạch rồi chạy mất tiêu, lòng bàn tay Dịch Mặc từ bờ vai cô tuột xuống. Đột nhiên trong lúc đó anh thậm chí có cảm giác mất mát.

Dịch Mặc day day trán, đem cảm giác đột ngột dâng lên đẩy ra khỏi đầu, hít thở sâu một hơi, hưởng thụ cảm giác thích thú ‘sống sót sau tai nạn’.

Vừa đi ra khỏi căn phòng đó, Lãnh Tĩnh vẫn cau mày, vẻ mặt biểu hiện rối rắm.

Đi tới đi lui, Lãnh Tĩnh không tự chủ được dừng chân. Hiểu ra.

Cô cuối cùng suy nghĩ cẩn thận, giờ mới hiểu ra bản thân cảm thấy điều gì không thích hợp rồi

Không chỉ là khuôn mặt của Hàn Thiên Thiên, đôi mắt liên tục đảo liên có vấn đề, mà quan trọng hơn là, vấn đề ở chỗ: giọng của Hàn Thiên Thiên.

Lúc ấy từ trong điện thoại của ‘Mặt trắng nhỏ’ nghe được câu nói tình ái dào dạt một câu, “998! Hiện tại giá chỉ có 998!” - Rõ ràng đây là — giọng của Hàn Thiên Thiên.

Lãnh Tĩnh không nói gì quay đầu đi trở về, vẫn cau mày như cũ. Sắp tới gần cánh cửa phòng triển lãm trống trước đó, có một người đàn ông mặc âu phục đeo cà vạt đứng trước cửa trước mặt cô.

“Boss” - Giọng nói xa lạ, có lẽ là giọng của người đàn ông lạ mặt này.

Vậy, đổi lại làm ông chủ rồi

Lãnh Tĩnh chạy nhanh qua, đứng bên ngoài cánh cửa nghe lén. Đáng tiếc, ngoại trừ tiếng ‘Boss’ kia thì bên trong không còn câu nào nữa.

Dây thần kinh thính giác bị kéo căng muốn đứt ra nhưng Lãnh Tĩnh không nghe được một chữ nào. Cô suy nghĩ không biết có nên đi vào hỏi cho rõ ràng hay là chỉ đứng nhìn xem tình hình? Lãnh Tĩnh do dự ba giây, cuối cùng lủi đầu đi vào.

“Àch.....”

Lãnh Tĩnh và người đàn ông mặc âu phục bên trong đụng phải nhau.

Mấy tờ biên lai vừa mới được ký xong trên tay anh ta đảo mắt bị đụng phải rớt xuống sàn. Lãnh Tĩnh thiếu chút nữa la ‘A’ lên rồi, nháy mắt tiếp theo, cô phản xạ có điều kiện che miệng lại, tránh người trong phòng nghe thấy.

Cô im lặng xoay bả vai bị đau, ngồi xổm xuống giúp người kia nhặt đồ.

Ngồi xổm xuống, ngay lập tức không đứng lên nổi

Dòng chữ trên biên lai, rõ ràng là hai chữ ‘Địch Mặc’.

Nét chữ cứng cáp rắn rỏi, một nét bút có thể thể hiện ra dã tâm của chủ nhân, khí thế sắc bén, đúng với câu ‘Người như chữ viết’

Người nào có thể trong vài phút mà tính cách thay đổi lớn như vậy?

Địch Mặc đột nhiên cảm thấy được, bản thân hoàn toàn không thể hiểu nổi người phụ nữ trên Lãnh Tĩnh đó.

Một ngày trước còn trần trọc nhu mì dưới thân anh, hiện tại sao có thể thân thiết lôi kéo cánh tay Hàn Tự, còn nói cười vui vẻ với anh ta như vậy? Sao có thể chỉ vì một câu khuyến khích của cô gái hại bạn - Hồ Nhất Hạ - còn thực sự thử thách đôi với Hàn Tự?

Mấy phút trước còn ghen tuông với Hàn Thiên Thiên trong phòng triển lãm, bây giờ lại làm như không thấy anh, nói chuyện với cô, cô không phản ứng thì thôi, thậm chí một ánh mắt cũng keo kiệt không quăng tới lấy một cái?

Nhưng mà cực kỳ hiển nhiên, thay đổi lớn hơn hết thể hiện rõ ràng là buổi tối yên tĩnh —

Cái người phụ nữ này, bị Hàn Tự mời đi ăn cơm chiều, không chỉ không rụt rè e ngại, không biết khéo léo từ chối mà thậm chí ăn một bữa cơm mất cả một đêm???

Đem khuya yên tĩnh, ‘Mặt trăng nhỏ’ đánh bạo gọi điện thoại.

Đêm khuya yên tĩnh, cô đã giải thích rõ với Hàn Tự rồi ném điện thoại qua một bên, chiếm lấy giường cưới của bạn tốt, ngày mai có khả năng gánh chịu ánh mắt sắc bén nguy hiểm chết người từ Chiêm Diệc Dương, cùng Hồ Nhất Hạ ôm chần nói chuyện phiếm tới quên cả thời gian.

‘Mặt trăng nhỏ’, giỡn xoay tôi vòng vòng được, lần này tôi không trả về cả lẫn vốn lẫn lãi, tôi sẽ không mang họ Lãnh

Hết Chương 24.

24. Chương 25: Chương 25

Edit: Huongbb

Sáng sớm, sương lạnh.

Trời quang buổi sớm, thỉnh thoảng có vài con gió nhẹ thổi qua mang theo chút hơi ẩm trong không khí, có một chiếc xe SUV dừng tại một con đường nhỏ khá yên tĩnh.

Một người phụ nữ bước xuống xe, cười nói với người đàn ông bước ra từ ghế lái, “Cám ơn”.

Người đàn ông cười cười phụ họa, nhìn người phụ nữ đi về phía cổng, vào sân, cuối cùng biến mất sau cánh cửa, anh ta mới khom người vào xe và lái đi.

Sau khi Lãnh Tĩnh vào nhà đóng cửa, nhìn không được qua ‘mắt mèo’ trên cửa nhìn chiếc xe mới khởi động. Chính mình đưa ra yêu cầu... mà cái loại yêu cầu chẳng ra làm sao thế này, anh ta không những không hỏi nguyên nhân mà còn hết sức phối hợp với cô.... Hàn Tự ới Hàn Tự, anh đúng là một người kỳ lạ....

Ngay khi đang tự mình cảm thán, đột nhiên —

“Lưu luyến đến thế à?” - Giọng nói không lớn không nhỏ, không mặn không nhạt yếu ớt vang từ lầu hai xuống.

Cả người Lãnh Tĩnh cứng đờ, theo thói quen muốn quay đầu nhìn nhưng lập tức kéo trở lại kịp, đầu vừa kịp điều chỉnh, biểu tình dữ tợn trên mặt cũng được sắp xếp cẩn thận, cân nhắc đôi chút, Lãnh Tĩnh đột nhiên dần cơn giận đang nổi lên.

Lãnh Tĩnh, bày ra bộ dáng coi rẻ ngang ngược tất cả.

Lãnh Tĩnh, quảng cho tên ‘Tiểu Bạch Kiềm’ một ánh mắt bạo lực hung tợn!

Lãnh Tĩnh an ủi bản thân, đột nhiên coi người trước mắt như không khí, không nói câu nào xách hai túi to đi lên lầu.

Trong túi là cái vật dụng đắt tiền do Hồ Nhất Hà mua về từ chuyến đi trăng mật tặng cô, một phần là cô chạy tới mượn chỗ Hồ Nhất Hà nghiên cứu, Lãnh Tĩnh cứ như vậy mang chúng đi ngang qua tầm mắt đen lầy nóng bỏng đang chiếu lên người cô, cứ như vậy mà đường đường chính chính tiến thẳng tới phòng ngủ.

“Này!” - Người đàn ông bị lãng quên từ đầu tới giờ mới nhỏ giọng hét lên.

Lãnh Tĩnh không thèm để ý tới anh ta, trực tiếp mở cửa - đi vào, lúc đang chuẩn bị đóng cửa phòng lại bị người ta ngăn cản. Anh ta giả vờ như muốn đẩy cửa đi vào, Lãnh Tĩnh chỉ tập trung tinh thần ngăn cản anh ta không chú ý làm hai túi to cùng một lúc rơi xuống sàn.

Trong gói to đều là một số túi xách và trang sức hàng hiệu, từ nhãn hiệu đứng đầu A đến C bao gồm đầy đủ các loại.

Địch Mặc từ khe hở cánh cửa anh ngăn lại có thể nhìn thấy rõ ràng những vật rơi trên đất, đột nhiên có hơi nóng nẩy, “Này! Đừng có nói với tôi những thứ này đều do anh ta tặng cho cô nha?”

Lãnh Tĩnh dừng lại một chút mới hiểu được từ ‘anh ta’ trong miệng của ‘Mặt Trắng nhỏ’ này là đang chỉ ai, hai chữ ‘không phải’ suýt nữa buột miệng nói ra, cô ngừng lại một lúc, sau đó cười lên, “Haiz, cuối cùng tôi cũng biết được bộ dáng người đàn ông quét thẻ trả tiền đẹp đến mức nào!”

Đây là câu đầu tiên mà người phụ nữ này nói với anh kể từ chiều hôm qua tới giờ, nhưng lời này không chỉ không làm anh dịu bớt mà ngược lại khiến anh đột nhiên khẩn trương xoắn xuýt, “Cô không trao đổi gì với anh ta chứ?”

Nhìn nụ cười mập mờ nước đôi của cô thật sự dọa Địch Mặc một phen, đầu óc anh nóng lên, ‘Hoắc’ một tiếng thô bạo đẩy cửa đi vào, kéo cánh tay cô đi về phía giường, “Tôi không tin, tôi phải kiểm tra mới được, tự mình nghiệm chứng”.

“Này này này!!!!” - Lãnh Tĩnh lúc này bị hù cho sợ hãi, đùa giỡn anh ta lại bị kéo lên giường luôn sao? Đây không phải là ý định ban đầu của cô đâu, cô vội vàng ngăn anh lại, “Muốn nghiệm cũng không tới lượt anh nghiệm đâu! Buông tôi ra!”

Lúc này đã muộn, váy của cô đã bị cậu vén lên đầu gối, mép váy bị cậu nắm chặt, hai tay bị anh chặn lại, nếu không ngăn lại kịp thời thì chắc chắn cô sẽ chết hết sức thê thảm —

“Tối qua tôi ngủ ở nhà Hồ Nhất Hạ!!!”

“.....”

“Anh điếc à? Tôi đã nói với anh là tối qua tôi ngủ ở... Này này này sao anh lại tiếp tục vén???”

“.....”

Chiếc áo jeans cộc tay bị anh kéo xuống, chiếc đùi trắng cũng lộ ra, Lãnh Tĩnh gần như muốn khóc không ra nước mắt, đột nhiên —

Đề nặng trên người bỗng nhiên nhẹ bớt, động tác dã man của người nào đó cũng ngừng, anh trở mình, trên mặt đó, đang nhìn cô, nhìn chăm chú, đột nhiên ‘A’ cười lên, “Chỉ chọc cô chơi thôi!”

Chọc...

Cô...

Chơi???

“Thật ra từ sớm tôi đã biết cô gạt tôi rồi” - Trên mặt anh còn viết năm chữ: Thắng ngay từ trận đầu.

Tha thứ cho cô nàng Lãnh Tĩnh đang ngây ngốc vẫn còn nằm trên giường, đôi mắt tròn trĩnh to, không nhúc nhích. Dịch Mặc cười vuốt ve mặt cô, giúp cô vén mái tóc bị rối, xong rồi mới đứng dậy tới chỗ đóng đồ cạnh cánh cửa, nhặt lên một tấm thiệp trên một hộp quà, tâm tình vui vẻ đọc lên hàng chữ trên đó: “Này nhóc Lãnh nhi, đây là dầu thần kỳ Ấn Độ mình không rất khó khăn mới có được, mang theo nó chinh phục hết tất cả giống đực trên toàn bộ thế giới thôi.... Cộng thêm ba dấu chấm than. Chữ ký Hồ ly”.

“.....”

“Thật ra lúc tôi vừa mới vào cửa đã thấy mảnh giấy này” - Dịch Mặc đến bên cạnh mở ra hộp giấy rồi trở lại giường, “Bạn bè của cô thật thú vị, đây rõ ràng là bình pheromone nước hoa, vậy mà cô ta lại gọi nó là dầu thần kỳ Ấn Độ gì chứ?”

Lãnh Tĩnh, bình tĩnh của mi đi đâu rồi?

Lãnh Tĩnh, sự nhanh trí của mi ở đâu?

Lãnh Tĩnh, miệng lưỡi khéo léo của mi chạy đâu hả?

Hiệp thứ nhất, hoàn toàn thất bại.

Làm như không quan tâm tới thất bại từ chiêu thứ nhất đã kích lòng tự trọng của đối phương, lúc này so với tên đàn ông xảo trá như hồ ly này hoàn toàn không thể thực hiện được, Lãnh Tĩnh bắt đầu giống trống khua chiêng chuẩn bị ra chiêu thứ hai.

Lúc ăn trưa, Lãnh Tĩnh đem vấn đề này ra mở đầu, “Vậy đến cùng khi nào anh mới định tìm việc?”

Người nào đó lớn tiếng trả lời, “Hầu hạ cô là công việc của tôi”.

Lãnh Tĩnh thật sự muốn tát một cái lên người anh ta, nhất định phải nhện, dù thế nào cũng phải nhện cái miệng xấu tính này, từng bước dụ dỗ anh ta vào lưới, “Nếu không thì như vậy đi, anh tới Corrine làm trợ lý của tôi. Cấp trên cho phép tôi có một trợ lý, tôi cảm thấy anh rất có năng khiếu nhạy cảm về phương diện thiết kế, chỉ cần anh tới làm việc, tôi sẽ trả lương cho anh”.

Tuy là lời nói trôi chảy hợp tình hợp lý, nhưng đôi mắt sắc bén như lưỡi câu đang nhìn chăm chú chờ đợi bất kỳ biến hóa nào trên khuôn mặt của anh ta.

Quả nhiên, anh ta rũ mắt xuống, quả nhiên, đôi mắt lúc ngẩng lên khi đó cùng với lúc vừa rồi rũ mắt xuống lưỡng lự hoàn toàn biến mất nay lại giống như không để ý tới cười nói, "Tôi nghĩ rằng trang phục của phụ nữ phải để phụ nữ mặc mới thuyết phục hơn đàn ông chứ, cô muốn một người đàn ông giúp phụ nữ thiết kế trang phục như thế nào đây?"

Một cái cơ to đùng thế này.... Lãnh Tĩnh hoàn toàn bị anh ta đánh bại tới tởm.

Ăn xong một miếng thạch, rồi chậm chậm nói, "Ừ, cứ quyết định như vậy đi. Hoặc là ngày mai anh tới công ty Corrine đi làm với tôi, hoặc là sau khi tôi tan làm trở về, anh và hành lý của anh biến mất khỏi mắt tôi".

Anh ta dừng lại một chút, không trả lời.

Lãnh Tĩnh nhìn vẻ mặt đột nhiên trầm xuống của anh ta, trong lòng cười điên cuồng: Xem ngày mai tôi không đem anh vạch trần bộ mặt thật của anh ta trước mặt mọi người thì...

Hết Chương 25.

25. Chương 26: Chương 26

Edit: Huongbb

Trong giới thời thượng hiện nay có câu: Thời trang dễ dàng thay đổi nhưng phong cách thì sống mãi.

Giống như Chanel tao nhã, Armani đơn giản, Gucci tán tỉnh, LV kinh điển, Hermes xa hoa. Với những xa xỉ phẩm này từ Hồ Nhất Hạ có thể giúp cô suy đoán những nguyên tố lưu hành theo quý tiếp theo, mà Lãnh Tĩnh cần làm một bài tập nữa, đó là nghiên cứu về phong cách thiết kế đặc trưng của trường đại diện mới nhận chức, Nhà thiết kế Will. Chen.

Cho nên buổi tối chủ nhật trước khi đi làm, Lãnh Tĩnh vẫn còn lang thang trên mạng, sưu tập tất cả các tác phẩm của Will. Chen mấy năm qua.

Vội vàng tới hơn nửa đêm, không tránh được có chút tình nghi gặp chuyện muốn ôm chân Phật, Lãnh Tĩnh một bên vội vàng đem bản vẽ trên máy tính vẽ ra, một bên thì tức giận trong người: tất cả đều tại người nào đó, hại cô gần đây không chuyên tâm vào công việc.

May mắn là cô cùng với Will. Chen cũng coi như có một nửa là bạn học, cô có một bạn học cũ cũng từng là giảng viên, lúc này bên Newyork hẳn vẫn là ban ngày. Lãnh Tĩnh nhanh chóng nhận được fax từ người bạn học đó về các tác phẩm thiết kế khi đó của Will Chen.

Thông thường những thiết kế đầu tay ít nhất có thể phản ánh phong cách thiết kế của người đó, Lãnh Tĩnh cẩn thận nghiên cứu những hình ảnh được gửi tới, rốt cuộc cũng tìm được một chút manh mối — ngày mai có thể yên tâm đi làm!

Lãnh Tĩnh tắt máy tính, vắn eo ngoẹo cổ đi tới giường, đi tới nửa đường, tâm trạng tốt biến mất hoàn toàn. Nghĩ đến việc ngày mai đem 'Tiểu Bạch Kiềm' tới công ty, đầu cô lập tức muốn nổ tung.

Nhanh chóng lắc đầu, an ủi chính mình: Chẳng lẽ anh ta ngu ngốc giả bệnh tránh được một lần? Cô gần đây ngủ ít, da dẻ này không được tốt mỗi khi trang điểm đều không ăn phấn, hít sâu, vứt bỏ những suy nghĩ linh tinh, nằm gục xuống giường bắt buộc chính mình: ngủ! ngủ thôi!

Cái gì gọi là sự liệu như thần?

Chính là ngày hôm sau, sau khi rửa mặt, thay đổi trang phục sẵn sàng đi xem người nào đó, đến gần cửa phòng của anh ta, thật là bày ra khuôn mặt trắng bệch như người bị bệnh.

"Đừng có nói với tôi là anh bị bệnh rồi nha..." - Lãnh Tĩnh nheo mắt nghi ngờ hỏi.

Địch Mặc nhú mắt tỏ ra 'cô biết rõ mà còn hỏi' ai oán nói, "Còn không phải tại cô? Cả đêm qua đi đâu không có tin tức, tôi đứng trước cửa chờ cả đêm, có thể không bị cảm sao?"

Cái cơ này cộng với sắc mặt trắng bệch quả thật là rất hợp lý, Lãnh Tĩnh thổn thức trong lòng không thôi, nếu cô không sớm đề phòng thì không chừng bị anh ta lừa rồi cũng nên.

“Ngày hôm qua, ban ngày còn kiêu ngạo hung hăng ép tôi lên giường mà, tại sao bây giờ lại có bộ dáng nửa sống nửa chết thế này? Tôi thật phục anh quá” - Cô một bên vừa thăm dò vừa nói, đối lại chỉ là tiếng ho khan của anh ta.

“Được rồi, nếu anh bị bệnh thì... ” - Lãnh Tĩnh nói chuyện cố ý ngừng lại một chút, “Trước hết đi với tôi tới công ty báo cáo một tiếng, chờ khi nào anh hết bệnh rồi chính thức đi làm”.

Địch Mặc đoán là hai lỗ tai mình đang dựng đứng cả lên, cố gắng tập trung mong chờ lại nghe tới một yêu cầu không hợp tình hợp lý như thế, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong mắt cậu lập tức có trách cứ, càng có chút tủi thân, “Sao cô có thể để người bệnh chạy ra trời nắng gió như thế?”

Lãnh Tĩnh trực tiếp đẩy anh ta vào phòng, kéo tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ quần áo ném trên giường nói, “Sắp trễ giờ rồi, anh thay đồ nhanh. Hơn nữa, tôi cũng không bắt anh chạy dưới trời nắng nóng, tôi tự mình lấy xe đưa anh tới công ty, anh còn bất mãn gì nữa không?”

Địch Mặc bị chặn nghẹn họng, không còn gì để nói.

Cứ nghĩ rằng người phụ nữ này miệng cứng lòng mềm, không dự đoán được từ khi cô đi chung với thằng nhóc Hàn Tự lâu ngày, lòng cũng thay đổi rồi.

Tối hôm qua, anh đặt máy mạnh thổi vù vù, tắm nước lạnh điên cuồng, còn có nước đá... Với ý định muốn bản thân có vẻ như bị bệnh nên cố gắng bằng mọi cách, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện người phụ nữ máu lạnh trước mặt, tất cả đều uống phí, Địch Mặc muốn thở dài một hơi, “Vậy cô đi ra ngoài trước đi, tôi muốn thay quần áo”.

“Không cần câu nệ gì với tôi, cũng không cần thận thủng, cứ trực tiếp thay đi” - Cô quả nhiên không để còn ngu ngơ để anh có cơ hội gọi điện thoại tới công ty báo trước ai đó để diễn kịch....

“Cô chắc chắn muốn nhìn tôi thay đồ?” - Địch Mặc giật mình, vẻ mặt cũng hoàn toàn như vậy.

“Cũng không phải chưa từng thấy qua, có gì mà ngại”.

Cô dừng cảm giống như... nữ lưu manh, Địch Mặc hoàn toàn bị thương, không cam lòng trước mặt cô cởi áo thun.

Động tác mạnh hơn, **** tươi sống, Lãnh Tĩnh nhàn nhạt nhìn, ra vẻ không chút để ý. Nhưng bàn tay siết chặt quả đấm trong túi quần chứng tỏ chủ nhân chúng khấn trương căng thẳng cỡ nào.

Tùy ý cởi chiếc áo thun lộ ra cánh tay trái, Địch Mặc tập trung nhìn cô vài giây giống như nghi ngờ lần này Lãnh Tĩnh sẽ phản ứng, sau đó mới từ từ đến gần.

Càng lúc càng gần, tim Lãnh Tĩnh đập càng lúc càng nhanh, nhin lại liều mạng nhin, nhin đến khi anh ta đến trước mặt cô, hơi thở phủ lên người cô.

Chóp mũi cô gần như dán lên chóp mũi anh, Địch Mặc nở nụ cười. Anh đã cảm giác được người phụ nữ này cả người cứng ngắc, sự hồ hững lãnh đạm của cô từng chút từng chút bị tan chảy, thế này không phải rất thú vị sao? Địch Mặc cứ như vậy duy trì ý cười như có như không, ngón tay giống như vô ý lướt qua cánh tay cô, quần đến sau lưng cô, nhẹ nhàng cầm lấy bộ quần áo mà cô mới vừa ném lên giường.

Điều khiến Địch Mặc đáng tiếc là, người phụ nữ này vậy mà ngoại trừ cả người thoáng cái bị cứng đờ, sau đó lại không có bất kỳ biểu hiện xấu hổ hay thận thủng gì khác.

Đối với ánh mắt sáng như laze của cô, Địch Mặc khó tránh khỏi có phần bị đả kích, bắt đầu bỏ thêm quả cân nặng ký hơn — thay xong áo, kế tiếp tất nhiên là thay quần con (hí hí)

Địch Mặc dù bận tay nhưng mắt vẫn nhìn cô đăm đăm, tay chậm chậm chuyển tới phần eo của chính mình.

Trong nháy mắt Lãnh Tĩnh có chút chờ mong.

Cô đại khái có thể lựa chọn nhìn về phía dưới của người này hoặc là trực tiếp không nhìn nữa, trên thực tế cô lại cúi đầu liếc mắt nhìn động tác của anh ta, cười lạnh nhìn anh ta nhú mào.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, Dịch Mặc kéo nút buộc quần ngủ, từng chút một kéo ra, khi anh ta sắp đem nút kéo ra hết thì....

“Nếu không thì chúng ta không đi làm nữa? Tôi có thể cho cô xem hết một lần” - Anh ta đột nhiên dừng tay, sửa miệng nói.

Nụ cười khiêu khích âm hiểm đột nhiên trở nên nịnh nọt cười ha ha, cái tên này tốc độ biến đổi sắc mặt cực nhanh thế này, cũng may Lãnh Tĩnh có chuẩn bị từ trước nếu không chút xíu nữa là chịu không nổi rồi.

Một khắc kia, tâm tư Lãnh Tĩnh mâu thuẫn đến chính bản thân cô cũng không muốn đối mặt. Lại muốn bóp chết anh ta đi, đồng thời, muốn tát anh ta một cái đem cái bộ dáng chân chó đáng đánh đòn quay lại trong bụng mẹ cho xong. Trì hoãn kéo dài, mới lấy lại vẻ lãnh đạm ban đầu, điều chỉnh vẻ mặt không kiên nhẫn, nhìn anh ta, gõ gõ lên cái đồng hồ trên cánh tay, không lên tiếng nhưng có ý bảo anh ta nhanh tay lên.

Anh ta ngừng tay một chút, cẩn thận nhìn cô, lại nhìn kỹ hơn, rốt cuộc hỏi, “Cô.... đúng là Lãnh Tĩnh sao?”

Anh ta nghĩ vớ vẩn lung tung tới chuyện này cũng nghĩ tới, Lãnh Tĩnh rốt cuộc cũng có cảm giác tự mãn tuyệt vời, đắc ý liếc mắt anh ta một cái. Đắc ý chưa được bao lâu, một cái móng vuốt đột nhiên ‘bó’ vỗ lên mặt cậu, không chút kiêng kỵ kéo mặt cô.

“Này này này anh làm gì vậy?”

Khoảnh khắc bình tĩnh của Lãnh Tĩnh rơi rớt đầy đất, cô nhanh chóng trốn ra xa, liều mạng đập mạnh lên móng vuốt đang cố vươn tới người cô, anh ta một bên giả vờ như muốn xé toang mặt nua của cô, một bên ngang nhiên hỏi lại, “Cô không phải Lãnh Tĩnh phải không? Không phải đúng không?”

Nửa tiếng sau...

Một người phụ nữ với đầu tóc rối tung mở chiếc xe nhỏ màu vàng chạy như bão táp vào bãi xe, ngay sau đó đập thắng đột ngột. Xe còn chưa dừng lại hẳn, cô lập tức chụp lấy chiếc gương điều chỉnh tóc mình, chỉnh rồi lại chỉnh nhưng vẫn không thể xếp lại mi giả như trước.

Chỗ ghế ngồi bên cạnh, người đàn ông rất phối hợp đưa lược tới, lại nhận được ánh mắt hung tợn của người phụ nữ, “Anh cố ý phải không! Biến tôi trở thành cái dạng này, anh làm thế này tôi biết sau này gặp người ta như thế nào?”

“Cô bây giờ...” - Dịch Mặc rõ ràng là bộ dáng đang nín cười, điều chỉnh hô hấp mới tiếp tục, “... Cô bây giờ nhìn cũng rất được”.

Kẻ lừa đảo!

Lãnh Tĩnh từ trong gương nhìn lại chính mình, chỉ có bốn chữ có thể hình dung: vô cùng thâm hiểm. Đáng tiếc cô đã không có thời gian để chỉnh sửa, cầm túi bước xuống, chạy đến thang máy gần đó, khóa xe từ chiếc chìa khóa điện tử.

Đương nhiên — một tay kia cô vẫn nắm lấy tay Dịch Mặc kéo đi.

Mang theo một trợ lý mới tới công ty, lại gặp phải trợ lý thiết kế Vivian.

Vivian thích đàn ông, nhất là đàn ông nhìn khá, điểm ấy mọi người ai cũng biết, Lãnh Tĩnh coi như không thấy gì. Dịch Mặc thật ra không bình tĩnh được, nhất là khi cánh tay của anh ta tùy tiện nằm trước ngực của chính mình.

Không sai, các vị không nhìn lầm, quả thật là ‘tay của anh ta’ —

Cái này chính là người có tên tiếng Anh dành cho nữ nhưng bản thân người đó là nam, Dịch Mặc lui ra phía sau nửa bước né tránh tay anh ta, khoảng cách không xa không gần, tự thấy an toàn, lại nhìn thấy ánh mắt trắng trợn như muốn lột sạch quần áo của anh ta đùa giỡn mấy lần, nhất thời sồn cả gai óc.

Vivian thương thức đủ, lúc này mới chuyển hướng từ ‘vật sở hữu nhỏ’ của Lãnh Tĩnh sang chủ nhân của nó, “Người mẫu?”

“Trợ lý của tôi”

“A...A! Cay quá...!”

Trên mặt Lãnh Tĩnh mỉm cười, trong lòng cười lớn: Bị người trước mặt đùa giỡn là cảm giác như thế nào? Buồn bực cỡ nào? Càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, không khỏi liếc xéo Dịch Mặc một cái.

Vivian còn đang cảm thán tại chỗ, “Tôi thật thích nơi này. Nghe nói boss cũng là người mới tới, chuẩn bị đi pha cà phê đều có thể gặp mặt hàng cực phẩm như thế này” - Nói xong lại vẫn lấy một tấm danh thiếp từ bộ tây trang nhét vào trong tay Dịch Mặc, “Em trai, lúc nào cũng có thể liên lạc!”

Còn nhìn Lãnh Tĩnh dận dò, “A... đúng rồi, đừng quên đi theo Tổng thanh tra chào hỏi trước. Tôi đi pha cà phê, hẹn gặp lại” - Tuy là đang chào tạm biệt Lãnh Tĩnh nhưng Vivian nháy mắt với Dịch Mặc.

Lãnh Tĩnh nén cười, giống như đồng tình, học theo ánh mắt Vivian, đánh giá anh ta mấy lần, “Anh ta cảm ứng với người có linh cảm đồng tính thôi. Anh thì... cô gắng hết sức coi như không thấy gì đi”.

Nói xong lắc lắc eo nhỏ, vô cùng thích thú bỏ đi.

Nhìn bóng lưng kiêu ngạo, mặt Dịch Mặc trầm xuống, quay đầu chuẩn bị chạy đi hướng khác, lòng bàn chân mới vừa bôi mỡ đã bị gọi lại, “Haiz! Anh đi đâu vậy?”

Đầu Dịch Mặc đầy hắc tuyến dừng lại, nhưng cố chấp không chịu quay đầu, “Tôi đi tham quan môi trường làm việc”.

“Vậy thì để tôi mang anh đi xeml bây giờ đi gặp Tổng thanh tra” - Lãnh Tĩnh thích nhìn thấy bộ dáng bị dồn tới đường cùng của anh ta.

Haiz, tôi làm sao có thể bỏ qua cho anh dễ dàng như vậy?

Hết Chương 26.

26. Chương 27

Edit: Huongbb

Đến tầng này Dịch Mặc hoàn toàn không thể ngốc được nữa, nhưng vào giờ nghỉ trưa, người người ra vào thang máy không ngừng, anh muốn trở về phòng làm việc của mình, còn phải đi vào lối thoát hiểm lên tầng cao nhất.

Làm ông chủ mà lại làm những việc này, nếu nói ra chắc hẳn sẽ rất dọa người. Dịch Mặc cảm thấy có hơi chán nản cúi đầu, tay để trong túi quần, lưỡi biếng trở lại địa bàn của mình.

Tầng cao nhất im ắng lạnh lẽo, chỉ có một nữ thư ký đang nói chuyện trên điện thoại. Lúc Dịch Mặc tới cô ta còn chưa biết, mãi tới khi anh đứng ở góc bàn gỗ gỗ trước bàn, cô ta đang nấu cháo điện thoại giờ mới phát hiện, vô tình nâng mắt lên, lập tức cứng đờ.

Dịch Mặc có chút bất mãn nhú mày, thư ký cuống quýt đứng lên, “Sếp... tôi...”

“Tuy nói là tìm nữ thư ký thì đẹp mắt đó, nhưng mà cô...”

Dịch Mặc nói lời có ngụ ý nhìn về phía chiếc điện thoại đang nằm trên tay cô ta, lúc này thư ký mới tỉnh ngộ, ‘bộp’ một tiếng cúp điện thoại.

Người đàn ông trước mặt chắc chắn là Sếp, nói đúng ra thì, là Sếp không quá quan tâm tới công việc, là người được ngậm thìa vàng từ lúc được sinh ra, thừa kế thiên phú từ người mẹ, đầu óc, tài năng, kiến thức và đôi mắt sắc bén, cũng kế thừa công ty gia đình. Đây là lần đầu tiên thư ký nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Sếp, xem ra là giận dữ thật rồi, nghĩ lại cảm thấy có gì đó quái lạ. Bình thường Sếp rất ít khi tới công ty, có thể nói là rỗng thấy đầu không thấy đuôi, bỗng nhiên dùng một cái xuất hiện, mà ngay lúc cô đang nấu cháo điện thoại bị phát hiện, dĩ nhiên cô ta bị dọa khiến tim muốn nhảy ra ngoài, “À.... Thực xin lỗi. Tôi... tôi...”

Địch Mặc không chút thay đổi sắc mặt, điềm tĩnh chờ đợi cô ta giải thích, không đợi tới lúc cô ta mở miệng, bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói oán giận quen thuộc, “Tại sao không trả lời điện thoại của em?”

Trong nháy mắt khi nghe tới lời này, Địch Mặc như bị đóng đinh tại chỗ, lời mắng thô tục gì cũng muốn tuôn ra hết. Dù có muốn hay không nhưng âm hồn kia vẫn luôn ám ảnh là sao??!

Nhưng mà âm hồn không tan của người nào đó cứ nhẹ nhàng lướt tới. Thư ký nhìn thấy sắc mặt cực kỳ khó coi của Sếp, mới nhỏ giọng nức nở nói, “Sếp, vừa rồi tôi chưa kịp nói, cô Hàn đã đợi Sếp từ sáng sớm”.

“Em đã không tính toán gì về cái vòng cổ kia, tại sao anh vẫn trốn tránh em?”

Biểu tình của Hàn Thiên Thiên khá phức tạp bởi vì cô đã thành công tóm được anh ta cởi mở lòng mình, nhưng mà người trước mặt đang ra sức tránh mặt cô làm cô có một chút bất mãn.

Cùng lúc đó, Lãnh tiểu thư đang ở lầu dưới khổ sở tìm kiếm bóng dáng ‘Tiểu Bạch Kiềm’. Phòng hút thuốc, không có ai; Nhà ăn, không có; Phòng trà nước, cũng không.

Pha một ly cà phê có thể làm cho người ta ngâm mất dạng hay sao? Lãnh Tĩnh cau mày, không khỏi lo lắng, tên này hẳn là chuồn êm rồi? Hoặc là đang ở cùng mấy người có liên quan trong công ty để tránh bị cô vạch trần đây?

Một mặt tự trách mắng chính mình quá sơ ý, vậy mà để anh ta giúp mình đi pha cà phê, tạo cơ hội cho anh ta trốn thoát, một mặt vất hết đầu óc, có đào sâu ba mét cũng phải đào được người nào đó ra.

Đào đào đào ta đào, bới bới bới ta bới tới cầu thang, lại tiếp tục đào đào đào lên lầu, lên được một lầu tiếp tục suy nghĩ, tầng của ông chủ chắc là tầng cao nhất nhỉ?

Đào ta đào... Dừng!! Bởi vì cô nghe được giọng nói của một người phụ nữ, “Dừng đi! Anh phải giải thích rõ ràng đã”.

Chắc là người yêu cãi nhau, theo nguyên tắc không lịch sự-không nghe, không lịch sự-không nhìn, Lãnh Tĩnh đang chuẩn bị quay trở về, đột nhiên đứng yên. Giọng nói của người này.... không phải là giọng của cái cô Hàn ‘998’ đó sao?

Mà ngay khi Lãnh Tĩnh dừng bước, nháy mắt tiếp theo nghe thấy giọng nói của một người đàn ông, “Cô thích người lớn tuổi, tôi thích cô gái trẻ. Chúng ta là nước sông không phạm nước giếng”.

Quả thật là cô gái ‘998’ và ‘Tiểu Bạch Kiềm’..... Lãnh Tĩnh rất muốn ột cái biểu tình khinh thường, đáng tiếc, ngay khi cô có phản ứng thì đã bay tới một câu, “Cái cô Lãnh gì gì đó.... ít nhất cũng 25 tuổi, tẩy trang xong thì cô ta thế nào? Còn gì mà cô gái trẻ?”

Sửng sốt, buồn bực, phiền chán, phát điên, lật bàn — Trong nháy mắt, trong lòng Lãnh Tĩnh nổi sóng cuộn cuộn không ngừng—

Ta khinh! Chị đây xinh đẹp như hoa, dáng vẻ thướt tha mềm mại, đáng yêu động lòng người, thuần khiết như ngọc, phong thái nổi bật, khuôn mặt và dáng người như tiên nữ giáng trần, mấy người có biết thưởng thức không đó?

Ta khinh khinh khinh! Uống công trước kia tôi còn cho rằng cô có nét giống Hồ Nhất Hạ! So với cô, Hồ Nhất Hạ còn đáng yêu hơn!

Ta khinh khinh khinh! Cô tẩy trang xong thì thế nào?

Ta khinh khinh khinh khinh khinh! ‘Tiểu Bạch Kiềm’, còn không mau thay tôi sửa lại án sai???? Nói một câu công bằng đi chứ!

“Đó là bởi vì cô chưa thấy bộ mặt ngây thơ của cô ấy”.

Ngây thơ???

Nếu hiện tại ‘Tiểu Bạch Kiềm’ đứng trước mặt Lãnh Tĩnh, không chừng sẽ hoàn toàn bị ánh mắt của cô xử tử tại chỗ, thậm chí xương cốt cũng không còn.

Thật là... một câu cũng không muốn nghe thêm, Lãnh Tĩnh vừa mới bước xuống một bậc thang, lại dừng.

“Em mặc kệ, khuya ngày hôm trước anh ấy đã tìm em nói chuyện, anh ấy đối với cô gái này không chỉ là theo đuổi đơn thuần mà là nghiêm túc tiến tới. Nói như vậy, cô ấy là chị dâu tương lai của em, anh không thể có ý gì với chị ấy”.

Hừ, thế này mới giống tiếng người chứ, Lãnh Tĩnh yên lặng bình luận.

Hàn Tự là một đồng chí tốt, Lãnh Tĩnh yên lặng đưa ra kinh nghiệm tổng kết.

Lãnh Tĩnh tiếp tục suy đoán: Khuya ngày hôm trước, chắc là sau khi đưa cô đến nhà Hồ Nhất Hạ rồi đi tìm Hàn Thiên Thiên nói chuyện.

Đương nhiên, trước đó Hàn Tự đã nói thẳng thắn rõ ràng với cô. Lúc đó ở trên xe Hàn Tự nói với cô, những lời đó trong trí nhớ của cô hãy còn như mới.

Nói tóm lại, đêm hôm trước không quá quan tâm, ít nhất Lãnh Tĩnh đã nghe Hàn Tự nói qua nên đã có chuẩn bị tâm lý.

Đương nhiên, Lãnh Tĩnh cũng ấn tượng sâu sắc nhất với câu đánh giá của Hàn Tự về ‘998’ và ‘Tiểu Bạch Kiềm’ kia: Quan hệ tình cảm, có tính trẻ con, loại này khác với thói quen của chúng ta, nó gọi là quy tắc trò chơi của người trưởng thành.

Quy tắc trò chơi của người trưởng thành.....

Phía bên này, Lãnh Tĩnh đang yên lặng suy nghĩ, phía bên kia, cô gái 998 còn đang cố gắng dựa trên cơ sở vững chắc mà nói, “Này này này, cái biểu hiện này của anh là sao đây? Tuy nói là trước khi kết hôn, mỗi người chúng ta có thể chơi đùa, nhưng anh cũng không thể chơi đùa với chị dâu tương lai của em như vậy chứ!”

“Vậy tại sao trước kia cô còn giúp tôi che giấu?”

“Đó là bởi vì em không biết Hàn Tự thật lòng với cô ấy!”

“.....”

“Đừng trách em nặng lời, dù sao em cũng kiên quyết không cho anh đùa giỡn với người anh trai em sẽ cưới về!”

Mở miệng ngậm miệng đều là ‘đùa giỡn’, đối với hai kẻ mở ám này cô hoàn toàn không còn gì để nói nữa rồi.

Lãnh Tĩnh tự nói với chính mình: Bình tĩnh, mi phải bình tĩnh, mi muốn đấu với mấy người thị giác có vấn đề này thì nhất định mi phải có thái độ khoan dung đối đãi với những kẻ có tính trẻ con nhưng chỉ số EQ kỳ thật là sinh vật cấp thấp này.

Liên tiếp tẩy não xong, Lãnh Tĩnh thấy toàn thân nhẹ nhàng hẳn, thanh âm của hai người trên lầu càng lúc càng gần, tiếng bước chân cũng nghe rõ ràng hơn, nghe tựa như ‘Tiểu Bạch Kiềm’ không nói trả được gì với cô 998, dĩ nhiên là cô gái 998 không buông tha theo sát phía sau cùng đi xuống —

Lãnh Tĩnh nghiêng mình trốn vào lối thoát hiểm, xuyên qua lớp kính thủy tinh trên cửa nhìn theo hai bóng lưng nam nữ xuống lầu.

Trong lòng không biết cảm giác gì, nhưng chỉ có một chút mà thôi. Lãnh Tĩnh vội vàng nhắm mắt lại, ấn vùng trán niệm chú: Không có việc gì, không có việc gì, chính mi cũng đã sớm chuẩn bị trả cả vốn lẫn lời đùa giỡn trở lại, sau đó không chút lưu tình nào giẫm lên anh ta hay sao? Không có gì, không có gì.....

Sau khi tẩy não lần thứ hai thành công, Lãnh Tĩnh lập tức gọi điện cho Hồ Nhất Hạ, “Cùng đi ăn trưa”.

Không phải câu hỏi cũng không phải câu đề nghị, cái giọng điệu này báo trước Hồ Nhất Hạ một tin tức — Xảy ra chuyện lớn rồi.

Ông chồng bị ghê lạnh bên bàn ăn đang dùng ánh mắt ăn thịt người bắn tới nhưng không có lực sát thương gì tới câu câu khiến phá lệ của Lãnh Tĩnh, Hồ Nhất Hạ lòng như lửa đốt vứt bỏ chồng, từ trong nhà hàng bỏ chạy tới một quán ăn khác ăn cơm với Lãnh Tĩnh.

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của Hồ Nhất Hạ đúng rồi, Lãnh Tĩnh mở miệng ra là muốn chuyển nhà.

“Không phải cậu ở rất tốt sao? Sao đột nhiên muốn mình lấy nhà cho thuê?”

Khi Hồ Nhất Hạ và chồng yêu ăn tối thì đã no tới nửa bụng, nay ăn đến khi no căng thì suy nghĩ cũng nhanh miến bàn, nhìn vẻ trầm mặc khác thường của Lãnh Tĩnh mà phán đoán ra nguyên nhân—

“Chắc không phải vì cái tên gì..... tên là Tiểu Thánh Nhân gì đó chứ?”

“.....”

“Bồ chuẩn bị trả phòng, chơi trò mất tích?”

“Không phải là chơi trò mất tích, là muốn hoàn toàn phân rõ giới hạn với anh ta”.

“Không đúng, bồ rõ ràng là muốn đùa giỡn lòng vòng với anh ta mà? Mình còn đặc biệt buông tha ** một khắc chạy tới xin chủ ý chinh người của bồ, chẳng phải tất cả đều uống phí à?”

Tối thứ bảy hôm trước, Lãnh Tĩnh đem chuyện chần gối trong hai tháng này nói thẳng ra, đương nhiên, tuy nói là ‘Toàn bộ nói ra’ nhưng cô cũng cần phải lựa chọn giấu diếm một phần nội dung — ví như, ** đêm của ai đó, lại ví như, tình cảm mãnh liệt sau giờ ngọc của người nào đó.

Vậy là bỏ đi kế hoạch chinh người mà hai người lên tử mĩ vạch ra, quả thật là đáng tiếc, dù sao không chỉ vứt bỏ một khắc ** của Hồ Nhất Hạ, mà ngày hôm sau bị ánh mắt giết người của Chiêm Diệc Dương bắn ra tới tả không còn tí da nào. Nhưng mà —

“Bởi vì mình đột nhiên tỉnh ngộ, nếu mình còn trầm mê đùa giỡn tới đùa giỡn lui trong cái trò chơi này mà nói, chẳng phải mình cũng ngây thơ như bọn họ hay sao? Tư tưởng giác ngộ của mình nếu so sánh với họ có thể cao hơn N cấp bậc, còn nếu như vẫn còn lãng phí thời gian với bọn họ, quả thật là sỉ nhục chỉ số EQ của mình”.

“Vậy công việc của bồ ở Corrine thì làm sao đây?”

“Bị đùa giỡn, sau đó còn mặt dày mày dạn dưới quyền anh ta, vậy thì quá tổn thương lòng tự trọng của mình rồi”.

“Nhưng công việc này khó khăn lắm mới có được, nếu phát triển thì tương lai rộng mở, còn buông tay như vậy thì thật là đáng tiếc, không phải sao?” - Hồ Nhất Hạ khó lắm mới hành động theo cảm tình thế này, vẫn suy xét đến sự nghiệp thay cô, trong lúc này nội tâm Lãnh Tĩnh có chút vùng vẫy, không khỏi ngửa mặt thở dài, “Công việc, là mục tiêu của mình; tự tôn, cũng là mục tiêu của mình nốt. Cả hai không thể đồng thời giữ được, mình còn nói gì nữa đây”.

Tin nhắn thứ nhất: Buổi chiều cô xin phép nghỉ à?

Tin nhắn thứ hai: Ở đâu hả?

Tin nhắn thứ ba: Cuối cùng là ở đâu vậy? Có về nhà không? Muốn tôi để cửa cho cô không?

Tin nhắn thứ N: Lãnh Tĩnh! Làm ơn trả lời tin nhắn!

Ngày hôm sau.

Tại đồn công an, Dịch Mặc: “Tôi muốn báo án người mất tích!”

Hết Chương 27.

#Huongbb: Lãnh Tĩnh ơi, vùn lên làm Dịch Mặc lao đao đi, cho ngược tí đề!!!

27. Chương 28: Chương 28

Edit: Huongbb

“Tôi muốn báo án mất tích!”

Cảnh sát trực ban nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt, chân kéo dép lê, tay cầm điện thoại, đầu tóc bù xù, hỏi, “Ai mất tích?”

“Chủ nợ”.

(o)

Cảnh sát trực ban không thể tin vào tai mình, “Anh nói gì? Ai mất tích?”

Rõ ràng là Dịch Mặc không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, lạnh mặt suy nghĩ, giọng nói vừa thấp vừa ngoan cố, “Chủ — nợ”.

Cảnh sát trực ban bị cái người dở dờ ươn ươn này chọc giận, “Roạt” đứng bật dậy, phất tay đuổi anh, “Muốn quấy rối à? Đi đi! Không có thời gian chơi với anh!”

“Tôi nói thật”.

“Có quỷ mới tin lời anh! Có ai chạy tới đồn cảnh sát tìm chủ nợ?”

Trên mặt ngựa của anh cảnh sát trực ban tựa như hiện lên hàng chữ: Tên nhóc này điên rồi chắc? Nhưng lại không dám nói thẳng anh ta là đồ điên, cuối cùng chỉ có thể tùy ý để người này ngồi trên ghế dài, càng không ngừng gọi điện thoại.

Mấy phút đồng hồ sau, tổng cục nhận được điện thoại của sở.

Lại mấy phút đồng hồ sau, phân cục nhận được điện thoại của tổng cục.

Lại mấy phút đồng hồ sau, đồn công an nhận được cuộc điện thoại của cục.

Lại mấy phút đồng hồ sau, cảnh sát trực ban nhận được điện thoại của sở trưởng, “Có một người đàn ông nào tới đồn báo mất tích không?”

“.....”

“Công bố tìm chủ nợ của người đó”.

“.....”

“Toàn lực phối hợp với anh ta”.

“.....”

“Đây là mệnh lệnh từ phía trên”.

Cảnh sát trực ban hoàn toàn ngu ngơ trong gió, tay cầm điện thoại không còn tín hiệu thật lâu không cử động, không thể tin nhìn ra xa, nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế dài. Đúng lúc này, người đàn ông quay đầu sang đối diện ánh mắt của anh ta, hơi hơi nhún vai, giống như đang nói: Lúc này anh tin tôi chưa?

Kết quả là, nhiều nhóm cảnh giới khu quản hạt đem nhiều lính mèo-chó-chuột đồng đủ các loại kinh nghiệm thực chiến vận dụng đến giúp đỡ nhiệm vụ tìm chủ nợ, các đồng chí ở mọi phương diện tích cực phối hợp, vô cùng thuần thực phát huy tính năng động chủ quan, cuối cùng —

Khi trở về nhà chờ tin tức, Dịch Mặc nhận được tin bọn họ trả lời, “Tìm được rồi!”

Dịch Mặc ‘hô’ nhẹ nhàng thở ra, rồi cuộc dừng lại bước đi không ngừng của mình, quay đầu nhìn ra cổng, “Ồ đâu?”

“Tại XX bách hóa XX, ở hội chăm sóc sức khỏe phụ nữ”

“Hội phụ nữ?”

“Mục tiêu của nhiệm vụ đang cùng với một người phụ nữ sắp đi vào phòng tắm hơi, có cần chúng tôi đến bắt giữ cô ta lại hay không?”

Bình tĩnh phải thật bình tĩnh, khổ công tôi khổ sở tìm kiếm cô lâu như vậy, vậy mà cô chạy tới phòng tắm hơi?? Phải nhin, còn gì mà không thể nhin nữa, Dịch Mặc lạnh lùng cắn răng một cái, “Bây giờ tôi sẽ tới đó ngay. Tình hình có thay đổi gì phải báo cho tôi biết mọi lúc mọi nơi”.

Dịch Mặc ngồi lái trên chiếc xe vàng nhỏ không thuận tay, đường đi không quá xa, đôi chân dài bị mắc kẹt tại không gian ghế lái cũng giống như tâm trạng hiện giờ của anh, cực kỳ bức tức, càng bức tức hơn là —

Đến trước cửa hội phụ nữ, anh bị cản lại.

“Hội phụ nữ, dĩ nhiên phụ nữ có thể đi vào”.

Một nhân viên cảnh sát trước cửa cùng cảnh ngộ với anh đến bên tai Dịch Mặc nói nhỏ, “Chúng ta đã có nữ cảnh sát theo vào, theo dõi mục tiêu vô cùng chắc chắn. Chúng ta ở đây chờ mấy người đó xuất hiện thôi”.

Dịch Mặc chưa để ý tới lời anh ta, mặt lạnh muốn xông vào, người phục vụ thấy người cao lớn khó đối phó, cũng không cứng rắn ngăn cản, trực tiếp nhẹ nhàng ném ra một câu, “Tuy cơ ngực của anh xem ra rất lớn nhưng cũng không thể giả mạo phụ nữ à!”

-_-|||

Dịch Mặc bị lời chế nhạo của cô ta đóng băng tại chỗ.

Anh ta đẩy cánh cửa, sau khi cố gắng hết sức vùng vẫy thỏa hiệp thật lâu lâu sau, đột nhiên trầm mắt xuống, lúc giương mắt lên, đã thay thành bộ dáng bị thương vô hạn, giọng nói run rẩy hết sức, run rồi lại run, rốt cuộc cũng thành công nói ra một câu, “Tôi chỉ muốn gặp cô ấy một lần sau cùng...”

Lúc này tới phiên người phục vụ cứng đờ.

Một giọng nói thê lương cứ vậy mà êm tai chảy qua.

Tuổi xuân ngày thơ bắt đầu.

Cả chặn đường sầu triền miên.

Vô cùng tiếc hận lỗi lầm sâu sắc.

Rung động đến từng thớ thịt.

Một kết cục thốn thức không thôi.

“Tôi biết cô ấy đã kết hôn, chúng tôi nhất định không thể cùng một chỗ, tôi không muốn quấy rầy cô ấy, nhưng mà....” - Dịch Mặc hít một hơi thật sâu, cực kỳ bi ai đến nỗi hô hấp cũng khó khăn tựa như, “Nhưng mà.... Tôi thật sự muốn nhìn thấy cô ấy một lần sau cùng, nếu được nhìn cô ấy từ xa cũng rất tốt. Bằng không, cả đời này tôi không thể rời đi. Một yêu cầu nhỏ nhỏ của tôi cô cũng không thể thỏa mãn tôi sao?”

Ngay khi người phục vụ đang xúc động với hốc mắt sóng sánh nước, thật lâu sau cô ta cũng chưa hoàn hồn lại, một bên rút tờ khăn giấy, một bên cúi thấp đầu lau nước mũi rơi xuống bàn rồi bỏ vào cái sọt rác dưới bàn, “Mau.... Mau vào đi, đừng bỏ lỡ”.

Cảnh sát đứng bên cạnh cũng cảm động không nói nên lời, mãi tới khi Dịch Mặc bước vào trong, mới nhớ tới muốn nói một câu cổ vũ, đáng tiếc, môi kích động run rẩy dữ dội, nhân viên cảnh sát nữ giống như từ trạng thái bị thương đứt từng khúc ruột phục hồi tinh thần, sau cùng vỗ vỗ vai Dịch Mặc, “Người anh em si tình!”

Dịch Mặc trầm mặt lướt qua với ánh mắt cảm kích, theo hướng hội trường bước nhanh vào đồng thời thu lại toàn bộ biểu hiện đau khổ tình thâm trên mặt, đạt được mục đích khoe miệng kia thoáng hiện lên nụ cười phức tạp. Có vui sướng, có bất đắc dĩ, càng đối với người phụ nữ bên trong thu hồi nụ cười và trở nên thâm trầm.

Cùng lúc đó, người ngồi bình tĩnh thả lỏng dựa vào thành gỗ của phòng tắm hơi, hắt hơi một cái thật lớn. Người ngồi bên cạnh - Hồ Nhất Hạ - bị tiếng hắt hơi này làm cho hết hồn, lau cái trán đầy mồ hôi, tới bên

cạnh Lãnh Tĩnh cười chăm chọc, “Không phải người ta nói hắt xì là có người nhấc sao? Chấn chắc là Chiêm Diệc Dương đang nguyên rửa bồ, bởi vì bồ bắt cóc vợ của anh ta rồi”.

“Tôi cuối cùng là ai cãi nhau với chồng rồi trốn việc, sau đó còn thà sống thà chết kiên quyết bắt mình tới thoát khỏi cơn bùng nổ của anh ta?”

Không hề nghi ngờ gì, Hồ Nhất Hạ lập tức cười nịnh hót, “Được rồi! Bồ là ân nhân của mình được chưa? Đúng rồi, thế này thì chúng ta đi dạo ở chỗ nào?”

“Bồ xác định lần này sẽ không chủ động tìm anh ta?”

“Nếu lần này mình mà để anh ta chủ động tới giảng hòa, tớ sẽ không mang họ Hồ! Thật là hối hận đã gả cho anh ta, Chiêm Diệc Dương người đó, muốn anh ta nói nhiều hơn một chữ giống như cướp đi mạng anh ta vậy, lần nào cũng làm như mình cố tình gây sự không bằng, hại mình không còn thú vui cãi vã nữa”.

“Thật là trẻ con, bồ bóp méo quá đó”.

“Kết hôn cùng với một pho tượng, tớ có thể không méo mó sao?”

Lãnh Tĩnh cười gượng theo hai tiếng, chà tay chà mặt mũi, lau mồ hôi đầm đìa trên trán, nhắm mắt lần nữa.

Thề thốt không lâu, Hồ Nhất Hạ đã đứng ngồi không yên, “Haiz! Nói không chừng anh ta đã gọi điện ình, mình không phải là nên ra ngoài xem điện thoại thế nào sao?”

Lãnh Tĩnh thiết hết chỗ nói với cô, “Bồ đã đi coi ba lần rồi đó thôi. Ra ra vào vào nóng lòng như vậy không sợ vỡ mạch máu sao?”

“Haiz!” - Hồ Nhất Hạ thở dài một tiếng ngồi trở lại, mới ngồi chưa nóng chỗ lại ‘Roạt’ một tiếng, đứng lên, “Để mình đi coi một cái, mình có linh cảm, lần này anh ta thật sự gọi ình”.

Lãnh Tĩnh nghe tiếng bước chân của cô bạn thân càng xa, nghe tiếng chốt cửa, sau đó cả phòng yên lặng. Hơi nước trong phòng rất cao, hơi nóng chân thật vô cùng, Lãnh Tĩnh lấy khăn tắm mở rộng phủ lên mặt, sau đó dựa lưng vào thành hưởng thụ cảm giác mồ hôi chảy ra đầm đìa, đầu óc dần dần loáng thoáng mơ hồ, cô cũng không biết đại khái là bao lâu, lại có tiếng bước chân đi tới.

So với bước chân đi ra vội vàng lúc nãy, bước chân này chậm hơn rất nhiều, như có chút thất vọng, chắc là chuyến đi này lại không công nữa rồi — Lãnh Tĩnh tự nghĩ vậy, vừa nghe đối phương ngồi xuống, cô liền hỏi, “Anh ta vẫn chưa điện tới phải không?”

Đối phương không trả lời.

Gả cho người đàn ông không yêu mình, quả thật là lòng tự trọng bị tổn thương! — tự đáy lòng Lãnh Tĩnh yên lặng thương tiếc cho người bạn thân của mình, gỡ khăn che mặt xuống, quay đầu nhìn, “Bồ đó nha, càng nóng ruột với anh ta như vậy, lại càng....”

Cổ họng Lãnh Tĩnh đột nhiên bị nghẹn.

Sửng sốt hết ba giây cô mới xác định tất cả không phải là ảo giác của chính mình, Lãnh Tĩnh đứng bật lên, “Sao anh có thể ở đây???”

Người đàn ông với chiếc khăn tắm quấn ngang hông miễn cưỡng nhún vai, tựa như khinh bỉ sự ngạc nhiên của cô, “Tôi tới tắm hơi”.

Tâm trạng Lãnh Tĩnh lúc này không thể dùng hai từ hoảng sợ để hình dung, Lãnh Tĩnh bước ba bước tới cạnh cửa, ‘Hoắc’ kéo cửa ra, chỉ vào tấm bảng trên đó, “Có nhìn thấy không? Laddies only! Chỉ dành cho nữ!”

Địch Mặc kéo cô trở về, thuận tay đóng cửa lại, một tay kia cầm khăn tắm của cô, trực tiếp giơ lên trước mặt cô, ánh mắt nhìn xuống phía dưới cô, “Thật ngại quá, cô làm rối cái này”.

Phòng tắm đầy hơi nước, Lãnh Tĩnh không nhìn rõ mặt anh ta, và không có thể nhìn thấy vật anh ta cầm trên tay là gì, mãi tới khi theo ánh mắt anh ta nhìn xuống thân mình cô mới đột nhiên hoảng hồn, muốn đoạt khăn tắm lại bị anh ta giơ lên cao tránh được.

“Trả cho tôi!”

“Gần đây tại sao cô chơi trò mất tích?”

“Trước tiên trả khăn tắm cho tôi!”

“Trả lời tôi trước đã”.

“Hàn Tự nói rõ muốn theo đuổi tôi, tôi làm sao có thể để một ‘Tiểu Bạch Kiềm’ hủy cơ hội làm thiếu phụ nhân của tôi?”

“Nói dối”.

Lãnh Tĩnh mặc kệ anh ta, thừa lúc anh ta ngạc nhiên bất ngờ đoạt lại khăn tắm, quần khăn sơ qua người đi về phía cửa, mới vừa kéo cửa, bàn tay từ phía sau duỗi ra chuẩn xác đặt lên cửa, ‘ầm’ một tiếng, cửa đóng.

Anh ta nhìn cô, vẫn là câu kia, “Nói dối”.

“Tôi có cần phải nói dối anh sao?”

Địch Mặc cúi đầu, dùng sức cắn lên môi cô. Cắn rồi lại cắn, “Anh cầm tinh con chó à.....” - Địch Mặc chỉ đơn giản nắm chặt cằm cô để nụ hôn này càng thêm sâu, dùng sức mút, chặn mọi âm thanh của cô.

Cô thỏa hiệp, an phận, ai cần thì cứ lấy, mặc kệ anh ta trong miệng cô công thành chiếm đất, Địch Mặc rốt cuộc cũng mãn nguyện buông cô ra.

Lãnh Tĩnh chưa từng nhìn anh, lấy tay sờ sờ môi, “Anh muốn hại chết tôi à? Như thế này thì làm sao tôi còn đi ăn với Hàn Tự”

Địch Mặc sững sốt.

Cũng rất vui vẻ cười nói, “Cô vẫn là Lãnh Tĩnh mà tôi biết sao?”

Lãnh Tĩnh đẩy vai anh ta, có chút hèn mọn nhìn cậu từ trên xuống dưới một lần, “Đừng làm như anh hiểu rõ tôi lắm, cho tới bây giờ tôi cũng không dám chắc tôi thật sự biết con người thật của anh”.

Lãnh Tĩnh xoay người đi ra cửa, lần này anh ta không ngăn cản.

Cô không đi thoa dầu mà trực tiếp đi tới quầy giữ đồ tìm Hồ Nhất Hạ. Quả nhiên, Hồ Nhất Hạ đang ngồi chồm xồm ở bên cạnh quầy, đang vội vàng nhắn tin.

Nhìn thấy Hồ Nhất Hạ vô cùng xoắn xuýt, hét đánh chữ xong rồi lại xóa, xóa rồi lại đánh tiếp. Lãnh Tĩnh đứng phía sau một lúc lâu, tin nhắn kia của cô nằng tới giờ cũng chưa gửi đi.

Không biết nhắn gì đó, nhưng nhìn thấy cảnh cô xoắn xuýt như vậy, Lãnh Tĩnh đột nhiên nhớ tới hình ảnh của người đàn ông trong phòng tắm hơi, vẻ mặt trống rỗng.

Lãnh Tĩnh lắc đầu, tự nói với chính mình, nhìn anh ta đứng chết trân, không cần nói tự mình cũng cảm thấy sáng khoái cỡ nào.

Lãnh Tĩnh xin nghỉ nửa ngày, đến đầu giờ chiều phải về Corrine làm việc, có một bản thiết kế cần phải bổ sung màu sắc của bản vẽ, sau khi từ phòng nhân sự ra cô vội vàng thay đổi màu vẽ, mãi tới khi ——

“Này em gái, em đang vẽ tranh trừu tượng đó hả?”

Giọng nói Vivian từ từ vang lên, Lãnh Tĩnh hết hồn, vội vàng nhìn bản vẽ, không xem thì thôi, vừa nhìn thấy mồ hôi liền thay nhau chảy xuống, nhìn bản vẽ trước mắt, một đồng màu sắc hỗn độn, thê thảm vô cùng.

Vivian thưởng thức một lúc, vuốt vuốt cằm kết luận, “Không đúng nha, đây không phải là vẽ tranh trừu tượng, chắc là vẽ xấu quá chứ gì?”

Lãnh Tĩnh chỉ cười gượng, xoa mạnh khắp trán, cảnh cáo chính mình đừng lạc mất hồn nữa.

Vừa chỉnh sửa bản thiết kế khôi phục lại hình ảnh ban đầu, lại nhìn thấy một email vừa được gửi tới, hàng chữ đậm và đơn giản, "Nhóm trợ lý thiết kế tất cả tập hợp. Đại diện chính Thiết kế sư mười phút nữa sẽ đến.

Lãnh Tinh xem xong email, từ bản vẽ ngẩng đầu lên nhìn, phóng mắt nhìn quanh, mọi người trong văn phòng vì nhận được email này mà nhảy nhót vui mừng không thôi.

Mười phút sau —

Tất cả các trợ lý thiết kế ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh nghênh đón Trưởng đại diện Thiết kế sư.

Nói đúng ra, bọn họ không những đón chào Nhà thiết kế nổi tiếng mà còn chào đón chủ nhân của công ty này.

Ông chủ và nhà thiết kế cùng xuất hiện trước mặt bọn họ, Vivian đã không thể khống chế hô một tiếng, "God!"

Ông chủ bắt tay từng người từng người một bên trong phòng, sau cùng đi tới trước mặt người con gái đứng trơ như tượng đá.

Anh ta chỉ giới thiệu đơn giản chính mình, "Địch Mặc" - Hai chữ cực kỳ ngắn gọn.

Nói xong, Địch Mặc đưa tay ra.

Lãnh Tinh sững sờ nhìn bàn tay trước mặt.

Tay này - đến cuối cùng cô có muốn bắt hay là không?

Hết Chương 28.

28. Chương 29: Chương 29

Edit: Huongbb

Lãnh Tinh đứng trước bồn rửa tay thần thờ, quên khóa vòi nước để tiếng nước chảy 'ào ào' bên tai.

"Em gái!" - Giọng đàn ông mềm mại nhỏ nhẹ từ xa vang đến.

Lãnh Tinh hoảng sợ, kích động ngẩng đầu lên, qua tấm gương trước mặt nhìn thấy người đang đứng sau lưng mình, Vivian. Lãnh Tinh nhẹ nhàng thở ra, "Anh cũng quá rêu rao rồi đó, đây là toilet nữ".

Vivian không chút để ý, ôm cánh tay nghênh ngang đi đến mấy buồng bên cạnh kiểm tra một vòng. Xác định trong toilet chỉ có hai người bọn họ mới điệu đà dựa vào bồn rửa tay bắt đầu hỏi, "Em gái à, có phải nên giải thích chút gì đó hay không, trợ lý của em sao lại biến thành ông chủ của chúng ta rồi?"

"Anh nhận lầm người" - Lãnh Tinh cúi đầu rửa tay, làm như không mấy quan tâm.

"Cô cho là tôi mù chắc? Vừa rồi anh ta nắm tay với cô, cả cô và anh ta đều không ai tình nguyện, vừa nhìn là biết ngay hai người có quen biết. Còn nữa, vừa rồi khi ông chủ tới, để chúng ta hợp với Trưởng đại diện hợp, tôi để ý khuôn mặt cô lúc nào cũng cau có" - Vivian thần thần bí bí tới gần bên tai cô chờ nghe bí mật, "Là em gái phải không?"(??)

Lãnh Tinh đóng vòi nước, lấy son môi ra bắt đầu trang điểm lại, thong thả buông ra hai chữ, "Không phải".

"....."

"Mà anh đừng hiểu lầm, tôi mặt cau mày có là vì Trưởng đại diện nói cuộc thi tranh cao thấp vào tháng sau".

Vivian lập tức ôm ngực giống như đang bị nội thương rất nặng, cuối cùng chỉnh lại sắc mặt nghiêm túc, "Cô đã không muốn nói thì thôi, cứ quyết định vậy đi. May mà hôm qua bọn họ đều đi theo Trưởng đại diện ra

ngoài làm điều tra nghiên cứu, cũng chỉ có mình tôi nhìn thấy cái người gọi là trợ lý gì đó. Cô đó, cứ tiếp tục giả bộ thần bí đi, tôi là người rất thức thời, tuyệt đối sẽ không vạch trần cô. Tuy nhiên, cô nên vì chúng tôi mà đi cầu tình với anh ta, rõ ràng lúc trước cho chúng ta thời gian ba tháng để chuẩn bị cho cuộc thi, kết quả - chỉ một câu của ông chủ, thời gian của chúng ta chỉ còn lại một tháng, đúng là muốn chôn sống người ta mà!”.

Đâu chỉ là đào hố chôn sống người thôi đâu? Lãnh Tĩnh oán thầm, trên mặt còn tươi cười nói, “Dù sao, trên hợp đồng, theo lý thuyết sẽ quyết định giữ lại chúng ta cho bốn tuần lễ thời trang vào năm tới. Nếu anh ta dám không trâu bắt chó đi cày, không sợ chúng ta làm hỏng thì nhất định sẽ hỏng cho coi, vậy thì năm tới cùng nhau trở mặt vậy!”

An ủi Vivian cũng là tự an ủi chính mình. Lãnh Tĩnh cất son môi, vén tóc chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy Vivian vẫn còn đang trong tình trạng xoắn xuýt, Lãnh Tĩnh có chút uể oải, “Sao còn chưa đi? Vẫn đang suy nghĩ về cuộc thi sao?”

Vivian than ngắn thở dài, “Tôi đang nghĩ xem dùng cách gì mới có thể nhúng chàm anh ta, dù sao anh ta cũng không còn là trợ lý của cô nữa, Haiz!”

“.....” - Lãnh Tĩnh thiệt là mà.

Tuy nhiên, trước lúc bọn họ trêu chọc nhau trong toilet, hiển nhiên mọi người trong phòng thiết kế này, ai cũng xem trọng thanh danh lẫn tác phẩm của mình, nhưng chỉ thị của cấp trên vẫn là mệnh lệnh hàng đầu. Vivian không ngoại lệ, mà chính Lãnh Tĩnh dĩ nhiên cũng không.

Hợp với Trưởng Đại diện thoả cái hết cả buổi, tất cả mọi người đều trở lại văn phòng của chính mình, không khí u ám đang dần dần tan ra.

Từ toilet đi ra, đúng lúc này Lãnh Tĩnh gặp nhóm người trợ lý mua cơm trưa.

“Có muốn chúng tôi mang cơm lên không?”

“Mọi người đi nhanh đi, tự tôi đi ăn là được”.

“Cô Lãnh phải nhanh tìm trợ lý đi, nếu không việc vặt gì cũng phải tự mình làm, vậy thì phiền lắm”.

Lãnh tiểu thư cười gượng. Trợ lý của cô xế chiều hôm nay xuất hiện dưới dạng ‘chó đội lột người’ trước mặt cô, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, sau đó lạnh lùng đi rồi...

Bình tĩnh! Đừng suy nghĩ miên man nữa!!! — Cô vừa ra sức xoa xoa trán nhưng mà càng xoa càng kích động hơn, đá văng cánh cửa phòng khép hờ, giày cao gót ‘lộp cộp’ đi tới bật công tắc đèn, sau đó sững sốt.

Tại sao có hộp cơm trên bàn cô?

Ngay lúc sững sốt, chiếc ghế dựa phía sau bàn làm việc đột nhiên chuyển động, lưng ghế di chuyển chậm chậm từ phía sau lên phía trước.

Ngồi trên ghế, là một người đàn ông, mà chính xác hơn là người đàn ông tự xưng là Tiểu thánh nhân nhưng là một người đàn ông hẹp hòi xấu xa.

Trong ánh hoàng hôn, ánh sáng buổi chiều tà từ cánh cửa sổ rơi trên mặt sàn, làm nền cho khuôn mặt góc cạnh một tầng ánh sáng, yên tĩnh mà đẹp rực rỡ.

Lãnh Tĩnh lại sững sốt lần nữa.

“Có phải hối hận rồi không?” - Anh đột nhiên mở miệng, lạnh lùng cứng rắn phá tan sự yên lặng.

“Cái gì?”

“Không phải là muốn làm thiếu phụ nhân sao? Giá trị sở hữu của Corrine so với Hàn Tự còn giàu có hơn. Cơ hội tốt như vậy mà bỏ lỡ, tôi thấy tiếc thay cho cô”.

“Bệnh thần kinh!” - Cô xoay người bỏ đi.

“Đứng lại”.

“.....”

Đôi chân không nghe lời, tựa như luôn luôn gắn liền với thính giác. Lúc này, thính giác cũng trở nên cực kỳ nhạy cảm, chiếc ghế phát ra tiếng ‘két’, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi tới gần, cuối cùng, bên tai cô nghe được câu nói, “Bây giờ, cô phải học theo cách nghe lệnh”.

Tay Địch Mặc vuốt bàn tay đang buông lỏng bên người cô, đầu ngón tay dọc theo đường đi vỗ về lên đến đầu vai cô, một đường tê tê dại dại. Làn da theo trí nhớ tựa như nhớ tới một đêm được vuốt ve nào đó, ngay khi Lãnh Tĩnh sắp không chịu nổi muốn đẩy anh ra, anh ta giữ lấy vai xoay người cô lại, “Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi”.

“Không phải là anh muốn nghe được từ miệng tôi nói là tôi hối hận, hối hận muốn chết sao?”

“Ừm hử”.

“Tôi thừa nhận tôi hối hận, muốn thổi ruột tía màu, nói như vậy anh vừa lòng rồi chứ?”

Địch Mặc nở nụ cười, lúc trước Lãnh Tĩnh vẫn luôn bị cuốn hút bởi nụ cười này của anh ta, khi đó khóe miệng kia sẽ cong lên, chân mày khóe mắt cũng cong cong, bây giờ cô chỉ muốn đánh lên cái mặt này mấy bạt tay.

“Có cần tôi cho cô một cơ hội để bù đắp không?”

Tôi nhỏ vào! — trong lòng Lãnh Tĩnh hung hăng phi một tiếng, lấy di động trong túi ra làm ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhanh chóng nghe máy, “Alo?”

Bên tai nghe không hề có tiếng gì, nhưng Lãnh Tĩnh càng tỏ ra vui vẻ, “Hàn Tự?”

“.....”

“Tôi vẫn chưa”.

“.....”

“Được. Vậy gặp ở nhà ăn?”

Khuôn mặt mày cô hưng phấn, nhìn thấy người đàn ông trước mặt từ trong mũi ‘hừ’ một tiếng, cười như không cười, giống như chế giễu. Lãnh Tĩnh mặc kệ anh ta, đang tự biên tự diễn hăng hái, anh ta đột nhiên cướp mất di động trên tay cô.

“Này!” - Cô giật mình hoảng sợ quát nhẹ một tiếng.

“Alo?” - Địch Mặc cầm điện thoại hỏi một câu, bên tai nghe không có bất kỳ tín hiệu nào. Anh ta cầm điện thoại lắc lắc trước mặt cô, vẻ mặt cười chăm chọc.

Lãnh Tĩnh cắn mạnh hàm răng, muốn lấy lại điện thoại, bị anh ta giơ cao né được, “Tôi nói, làm sao lại trùng hợp như vậy, điện thoại nói tới là tới”.

Vừa dứt lời điện thoại reng lên thật.

Khuôn mặt Địch Mặc trầm xuống, Lãnh Tĩnh nhướn chân nhảy mất lấy lại điện thoại, cuối cùng còn không quên hung ác trừng anh ta một cái.

“Tan làm chưa?”

“Còn chưa”.

“Làm sao bây giờ? Mình đang đứng dưới lầu trước công ty bỏ rồi”.

Lãnh Tĩnh không nhịn được ngẩng đầu nhìn người đàn ông này một cái, anh ta chỉ nhàn nhạt nhìn cô, tựa như chưa hề tức giận. Lãnh Tĩnh bất ngờ nảy ra một kiểu tâm lý thấy chết không sợ, “Chúng ta cùng đi ăn cơm chiều đi? Ăn xong mình phải trở về tầng ca”.

Lãnh Tĩnh vừa nói vừa xoay người mở cửa, anh ta không ngăn cản.

Cô ra khỏi văn phòng, trong lòng không có cảm giác vui vẻ gì. Rõ ràng anh ta là người lừa gạt trước, tại sao cô lại có cảm giác mình mới là người có tội? Không khống chế được mình, cô quay đầu lại, đối diện ánh mắt của Dịch Mặc.

Lãnh Tĩnh thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của anh ta. Cánh cửa chậm rãi khép lại, ánh mắt phức tạp cuối cùng cũng biến mất ở phía sau cánh cửa.

Cả người của anh ta cũng biến mất trong không khí, qua một tháng, Lãnh Tĩnh chưa gặp lại anh ta lần nào.

Cả một tháng bận rộn tối mắt tối mũi, thời gian rảnh duy nhất là lúc ngủ. Nhưng đáng tiếc, thời gian quý giá này lại bị người nào đó bị chồng-đi-công-tác bỏ rơi đến quấy rối.

Vẫn còn một tuần nữa là tới cuộc thi phân cao thấp, Lãnh Tĩnh vừa gọi điện xong kiểm tra toàn bộ một lượng lớn vải dệt, vừa nhìn đồng hồ, hơn 3 giờ sáng. Cũng không muốn tắm rửa, trực tiếp trở về phòng ngủ.

Phòng ngủ tối đen, Hồ Nhất Hạ và cô cùng chen chúc trong một phòng nhỏ. Hồ Nhất Hạ đang nói chuyện điện thoại với người bên kia đại dương, “Anh có nhớ em không?”

“.....”

“Nói đi! Đừng thẹn thùng mà!”

“.....”

“Anh tắt máy trước”

“.....”

“Không, anh tắt trước”.

“.....”

“Hay là chúng ta nói chuyện thêm một lát?”

.....

Rốt cuộc cũng kết thúc cuộc gọi, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mãn nguyện lật người trở lại giường, đang chuẩn bị đi vào mộng đẹp, lại đột nhiên phát hiện Lãnh Tĩnh - tóc tai bù xù, tròng to hai mắt, hết sức u ám nhìn cô.

Hồ Nhất Hạ khó khăn lắm mới nuốt trôi cơn hoảng hốt này xuống, vuốt vuốt ngực, “Tối khuya rồi làm gì mà chưa chịu ngủ? Đóng vai ma nữ dọa người à!”

“Hỏi cậu chuyện này”.

“Hư?”

Lãnh Tĩnh dựa sát lại gần, “Nếu Chiêm Diệc Dương đột nhiên biến mất một tháng, bồ sẽ làm gì?”

“Cái này à.....” - Hồ Nhất Hạ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, lại không biết đột nhiên nghĩ tới chuyện gì sau đó cười lên, “Giả thiết này không được thành lập, anh ấy sẽ chịu được một tháng không gặp mình sao?”

Lãnh Tĩnh thiết hết chỗ nói, yên lặng trở về giường nằm sắp xuống.

Hồ Nhất Hạ kê tai hỏi nhỏ, “Không phải là bồ đang nghĩ về ông chủ kia của bồ chứ?”

“Nói bậy bạ gì đó?”

Hồ Nhất Hạ nheo mắt nhìn cô, nâng cằm cô lên, “Này Lãnh Nhị! Mi không được gạt ta, mi nha, một khi nói dối sẽ dựng râu tròng mắt giả bộ nói ra lời chính nghĩa”.

Lãnh Tĩnh chỉ biết lấy chăn mỏng che mặt.

“Haiz, thật ra, nếu lấy ông chủ của bồ ra so sánh, mình thích Hàn Tự hơn. Mới đầu định tác hợp cho hai người, bởi vậy mỗi lần hẹn hai người ra ngoài đều tạo cơ hội bên nhau, nhưng cậu lúc nào cũng có vẻ như mang đầy tâm sự”.

“Mỗi lần chúng ta ra ngoài, không phải lúc nào bồ cũng vội vội vàng vàng nhận cuộc gọi chồng bồ sao? Con mắt nào của bồ thấy mình tâm sự đầy mình?”

“Vì mình đây là mắt thấy sáu đường tai nghe tám hướng, một bên gọi điện thoại một bên theo dõi bồ. A.... đúng rồi, còn nữa, lần trước tớ đi tới công ty của cậu mua cơm trưa, trốn ở ghế sau định gây bất ngờ cho bồ, kết quả thì sao? Vậy mà có người còn mở miệng hỏi: ‘Tiểu Thánh Nhân?’. Bồ có biết lúc đó mình thương tâm cỡ nào không?”

Lãnh Tĩnh kéo mạnh chăn trùm đầu xuống, “Tớ bận tới mức đồng hồ sinh học đều hỗn loạn cả lên, ngay cả kỳ kinh cũng không thêm tới, nào có sức quan anh ta ung dung tự tại ở đâu? Ngủ — Ngủ thôi—!”

Đi ngủ.....

Ngủ ngon thì không có vấn đề gì nữa! Nhưng Lãnh Tĩnh một đêm mất ngủ.

Ngày hôm sau đi đến nơi xem người mẫu tập chương trình, nhân viên trong hội trường bày hoa quả và điểm tâm nhỏ tiếp đãi, trong đó có không ít món Lãnh Tĩnh thích ăn.

Ăn miếng thứ nhất.

Đột nhiên dạ dày cuộn lên—

Lãnh Nhị nhà ta hoa hoa lệ lệ ói ra.

Vivian sợ tới mức chạy tới toilet nữ lần thứ hai, “Cô không sao chứ?”

Cả khuôn mặt Lãnh Tĩnh như muốn chôn trong bồn rửa mặt, nói không ra lời.

Hết Chương 29.

29. Chương 30

Edit: Huongbb

Vivian than thở đến giúp cô vỗ lưng, “Cô đó nha, thế này thì liều mạng quá rồi. Tôi chưa bao giờ thấy trợ lý thiết kế nào chuẩn bị hai bộ dự phòng mà bị cái phương án dự phòng nào hành hạ như thế bao giờ. Vốn là Trưởng đại diện duyệt hai tác phẩm của cô làm hai mẫu chủ đạo, với công lao này cô có thể rảnh tay rồi, có gì lại không làm”.

Lãnh Tĩnh vừa ngẩng đầu muốn nói chuyện, dưới bụng lại cuộn lên lần nữa, cô vội vàng úp mặt xuống bồn cầu nôn khan. Rốt cuộc cũng thoải mái nhẹ người, súc miệng xong, lấy nước từ tay Vivian uống một chút, sau đó Lãnh Tĩnh mới mở miệng, “Tôi đã hoàn thành hơn 20 mẫu, nếu còn không cố gắng thì nhất định không cần nghĩ tới gây dựng tên tuổi nữa. Anh cũng biết đó, ở trong cái vòng lẩn quẩn này nếu không chấp nhận được bán tử không hồng nhị tuyển Thiết kế sư (#Huongbb: Tạm thời mình chưa hiểu, bạn nào biết góp ý giúp mình nhé). Huống hồ, anh cũng có nghe nói chuyện của tôi và Chu Nam đó thôi. Nếu tôi không đoạt giải hơn cô ta, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi sẽ bị cô ta tranh giành tới chết mất”.

“Không phải cô còn có ông chủ làm chỗ dựa sao?”

Nhờ vào ông chủ? Nhờ Dịch Mặc? Lãnh Tĩnh bây giờ chỉ muốn mắng một câu: Mẹ kiếp!

Thấy biểu tình xoắn xuýt của Lãnh Tĩnh, Vivian thức thời không nói tiếp đề tài này nữa, đi theo cô ra khỏi toilet, “Hôm nào rảnh cô nên tới bệnh viện kiểm tra đi”.

“Thôi để nói sau”.

“Tuyệt đối không được, cẩn thận đấy, nếu không khi nổi tiếng rồi lại chết vì kiệt sức đó”.

Lời khuyên của Vivian vào tai Lãnh Tĩnh từ tai trái bay ra tai phải, cả ngày cô vội vàng lặn tới lặn lui, không chỉ nhờ dáng người của người mẫu để chỉnh sửa tỉ mỉ trang phục, vẫn còn phải quay lại công ty họp, họp xong vẫn phải đi đến lễ công bố của công ty. Khi đó hội trường hết sức náo nhiệt.

Tại lễ công bố, Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh cùng ông chủ lớn nhỏ của phòng thiết kế Chu Nam đến chúc mừng. Chuyện của phòng thiết kế Chu Nam và Corrine trở mặt trước đây cũng lan truyền ồn ào một hồi. Giới truyền thông thấy hai nhà oan gia ngõ hẹp này chạm mặt, dĩ nhiên là cùng nhau xông lên, đèn flash nháy lên không ngừng. Lãnh Tĩnh đứng bên cạnh Trưởng đại diện, đã được Trưởng đại diện giới thiệu qua, cùng với người trước mặt này đã từng bắt tay với ông chủ, không kiêu ngạo không siểm nịnh. (Mình không hiểu đoạn này lắm).

Khi buổi lễ gần kết thúc, Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh tiến lên mời rượu, Trưởng đại diện như có điều ngụ ý liếc mắt nhìn người đang đứng phía xa - Lãnh Tĩnh, từ từ bưng ly rượu lên, “Vì người bị các người xào rớt mà tôi mới nhận được một trợ thủ đắc lực, Cheers!”

Hai chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau gây ra tiếng vang nhẹ nhàng đáng yêu, nhưng biểu tình của Mss. Thời Kỳ Mãn Kinh tuyệt không đáng yêu chút nào. Nhìn theo tầm mắt cô ta khi đó, bên trong ẩn giấu một tia thù hận. Lãnh Tĩnh nhất thời cảm thấy một loại khoái cảm được báo thù.

Bóng đêm buông xuống, Lãnh Tĩnh uống chút rượu, lái xe trở lại nhà. Sau khi “Tiểu Bạch Kiềm” biến mất tăm, cô cũng không nhất thiết phải đem nhà của Hồ Nhất Hạ cho thuê, chạy một mạch về nhà, còn chưa đi tới bậc thang trước cổng đã nghe thấy giọng nói của hai người phụ nữ đang tán gẫu.

Lãnh Tĩnh ngu ngơ, còn tưởng chính mình uống nhiều rượu quá nhìn nhầm, “Hai người... tại sao lại ở chỗ này?”

Nữ quái QQ đứng lên, phúi phúi bụi trên mũi, khuôn mặt không son phấn tươi cười cực kỳ hăng hái, “Tớ tới đưa thiệp mời!”

Hồ Nhất Hạ cũng đứng lên, nhưng mà mở miệng lại là chuyện ngược lại, “Mình muốn ly hôn!”

Lãnh Tĩnh cau mày đánh giá Hồ Nhất Hạ, không khỏi lắc đầu trầm ngâm: Mình thật là uống rượu say nên mới nghe lầm đây mà!?

Một tay Lãnh Tĩnh nhấn mã số trên cửa, tay kia day day trán mong sao cho bản thân tỉnh táo phần nào. Nhìn thấy hai hình ảnh đối lập của hai người phụ nữ trước mắt, một người thì mặt mày tươi tỉnh như gió xuân, một người thì cau mày ủ dột. Lãnh Tĩnh nhìn một lượt qua hai người, vẫn quyết định quan tâm tới người đang mặt ủ mày ê này trước, “Không phải bồ nói hôm nay Chiêm Diệc Dương trở về muốn đi ra sân bay đón sao?”

Hồ Nhất Hạ nghiêng răng, “Đừng nói nữa. Tóm lại, mình muốn ly hôn!”

“Thôi đi! Mình còn không hiểu bồ sao? Cãi nhau ầm ĩ với anh ta chuyện này chuyện kia, ầm ĩ không bao lâu lại vui vẻ chạy đi làm hòa đó thôi!”

Hồ Nhất Hạ thở phì phò quay đầu đi, quái nữ QQ làm như thần bí nói nhỏ giọng bên tai Lãnh Tĩnh, “Hai người bọn họ lúc này chắc là đang căng lắm, tiểu Hồ Ly mới vừa nói với tớ, ở sân bay cô ấy nhìn thấy chồng cô ấy cùng với...”

Lãnh Tĩnh dựng thẳng lỗ tai chăm chú nghe tới đoạn mấu chốt, Hồ Nhất Hạ đột nhiên mở miệng ngắt lời quái nữ QQ, “Thôi đừng nói nữa. Tóm lại, ngày hôm nay không có cách nào cho qua!”

Quái nữ QQ le lưỡi, lắc lắc vòng eo không giống người mang thai đi vào phòng khách. Cả người cô khoác lên một chiếc váy dài màu xám, cách ăn mặc hoàn toàn đúng tiêu chuẩn ‘Con gái nhà lành’. Lãnh Tĩnh dòm ngó tình trạng hiện tại không quá đúng của Hồ Nhất Hạ, lại khó mà nói gì thêm, chỉ có thể tán gẫu với quái nữ QQ, “Nhìn cách ăn mặt này của cậu tớ không nhận ra đó nha, trước kia không phải giày cao gót là mạng sống của cậu sao, không hóa trang khiến cậu sống không bằng chết sao? Tại sao cách ăn mặc hôm nay lại ngoan ngoãn như vậy?”

“Tớ mới từ nhà chồng trở về! Không thể để mấy ông bà bên đó bị bộ mặt thật của mình dọa sợ được!”

Khá lâu không cãi nhau với Hồ Nhất Hạ, Lãnh Tĩnh và Quái nữ QQ cảm thấy có gì đó khiến cả người không thoải mái. Cả hai đồng thời nhìn về phía Hồ Nhất Hạ, chỉ thấy cô ấy nhìn chăm chăm điện thoại di động, còn miệng thì niệm chú, “Kêu anh đừng làm phiền tôi, anh thật sự không gọi dù chỉ một cuộc thế à? Khi nào anh trở nên nghe lời như vậy? Hừ!”

Lãnh Tĩnh đã hoàn toàn tỉnh rượu, tới gần Quái nữ QQ hỏi, “Vậy cuối cùng ở sân bay cô ấy thấy gì vậy?”

“Tớ quyết định không nói, mắc công cô lại đưa ra mấy biện pháp ôi thiêu gì đó để đối phó cô ấy”.

Lãnh Tĩnh bĩu môi. Được lắm! Chính mình còn không tự lo việc của mình thì có tư cách gì làm quân sư cho Hồ Nhất Hạ.... Vô vớ vai người đang ngồi mất hồn, “Ăn cơm không?”

Hồ Nhất Hạ đáng thương tội nghiệp tích một chữ, “Không”

“Chờ đó, tới đi làm cho cậu”.

Quái nữ vẫn đang ngồi thưởng thức dáng vẻ lúng túng của Hồ Nhất Hạ, Lãnh Tĩnh thuận tay kéo cô đi. Mặc dù quái nữ QQ than thở, “Hiện tại tớ là phụ nữ mang thai, phòng tránh mấy cái nơi sát sinh như thế này, hay là tớ không đi vào đó?” - Nhưng dưới chân lại không do dự gì nhiều, ngoan ngoãn đi vào phòng bếp.

Lãnh Tĩnh cắt cà chua, Quái nữ QQ nghiêng người dựa trên bàn dài quan sát từ đầu tới cuối. Lãnh Tĩnh vừa cắt một miếng đã bị quái nữ QQ lấy luôn một miếng, Lãnh Tĩnh giả vờ trừng cô nhưng quái nữ không biết sợ, “Hiện tại tớ là phụ nữ mang thai, cậu tuyệt đối đừng trừng tớ, không thì làm bảo bối nhỏ của tớ bị hoảng sợ rồi sao?”

Lãnh Tĩnh bị đánh bại hoàn toàn, “Được rồi! Cậu là lão phật gia! Tớ hầu cậu ăn cà chua!” - Cung kính đem cà chua đã được cắt thẳng tắp tới miệng quái nữ QQ.

Quái nữ hài lòng vui vẻ nhận lấy.

Không mất nhiều thời gian, quái nữ đã tiêu diệt toàn bộ mấy miếng cà chua, lập tức thò móng vuốt tới miếng thịt chân gà hun khói vừa được cắt xong. Vừa nhìn thấy Lãnh Tĩnh đang lấy chén trên kệ, quái nữ lúc này mới nhớ tới một chuyện, cắn cắn ngón tay lên tiếng, “Đúng rồi, giúp tớ đem kiết sĩ bang (BCS) trong ngăn kệ ném đi”.

Lãnh Tĩnh vội vàng mở hộp đựng cá, nghe không rõ hỏi lại, “Cái gì?” - Dường như cá này không được tươi mới, Lãnh Tĩnh thiếu chút nữa nhin không được muốn nôn khan, vội vàng che miệng lại.

“Tớ nói, kiết sĩ bang trong ngăn tủ kia — ném đi giúp tớ. Nếu không phải nó, bây giờ tớ cũng không vác bụng mà chạy thế này. Tớ còn có một đồng mấy anh chàng xinh trai, còn có N quán ăn đêm mới mở chưa ghé thăm, bây giờ thì... Aiz, khoản thời gian trước tớ bị nôn nghén cực kỳ kinh khủng, ăn cái gì cũng nôn, uống cái gì cũng phun, giống như sống không bằng chết vậy, tất cả đều do cái đồ giả mạo kém chất lượng làm hại”.

Ngăn tủ?

Kiết Sĩ bang??

Nôn nghén???

Giả mạo kém chất lượng???

Lãnh Tĩnh bị đơ tại chỗ, người còn cứng hơn tượng đá, sắc mặt từ sớm đã tái mét một mảng, “Cậu..... có phải nói, ở bên phải, phía trên, hộp kiết sĩ bang trong ngăn tủ thứ hai?”

Thông minh lanh lợi như quái nữ QQ lúc này dĩ nhiên đánh hơi được điều gì bất thường, rướn cổ muốn nhìn về mặt trong tủ lạnh lòng của Lãnh Tĩnh, “Sao cậu lại biết?”

Lãnh Tĩnh ngẩn ra, vội vàng chỉnh lại sắc mặt, “Trước đó dọn dẹp phát hiện một hộp, đã ném từ lâu rồi”.

Vẫn như cũ Quái nữ QQ còn ngửi thấy điều khác thường, ánh mắt như tia ra-de, mắt không hề chớp nghiền ngẫm nhìn từng biểu hiện lẫn biến hóa trên mặt Lãnh Tĩnh.

Lãnh Tĩnh xấu hổ cười, máy móc thay đổi suy nghĩ trong đầu, nghĩ lại nên ném cái đề tài như thế nào. May mà lúc này, điện thoại của quái nữ vang lên.

Quái nữ vẫn không tha ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mình, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại. Lãnh Tĩnh căn bản không có tâm trạng nghe quái nữ QQ nói chuyện gì nữa, bây giờ bên tai cô chỉ có một tiếng nói vang lên dữ dội bên tai: Không thể nào? Chắc là không khéo như vậy chứ?.

Ngay khi quái nữ QQ kết thúc cuộc gọi, Lãnh Tĩnh đã chỉnh đổi tâm trạng chính mình, Quái nữ đánh giá cô một hồi, không phát hiện có điều gì khác thường, lúc này mới chào tạm biệt, “Ồ mai gọi điện hỏi thúc tớ về”.

”Không ngồi chơi một lát sao? - Trên mặt Lãnh Tĩnh muốn giữ khách nhưng trong lòng lại nhẹ nhàng thả ra.

Đêm đó, Lãnh Tĩnh, Hồ Nhất Hạ ngủ mỗi người một bên giường, cả hai trong lòng đầy tâm sự.

Ngày hôm sau, cuộc thi chỉ còn năm ngày là tới. Lãnh Tĩnh bận bịu nhiều việc, cô cố gắng để bản thân quên đi vấn đề quái nữ QQ nói qua.

Đếm ngược thời gian, khi đó là ngày thứ tư, Lãnh Tĩnh cũng còn bận rộn như cũ, cô hầu như sắp quên Kiệt Sĩ Bang gì gì đó rồi, cái gì mà hàng giả mạo kém chất lượng, cái gì mà nôn nghén cũng vậy;

Đếm ngược lần nữa là ngày tiếp theo, Vivian như có điều ngụ ý gì nhìn Lãnh Tĩnh nói, “Nghe nói ông chủ lớn ngày mai về nước, sau đó sẽ tham gia cắt băng khánh thành, có thể sẽ đến xem cuộc thi” - từ câu nói của Vivian làm cánh cửa mơ hồ nào đó trong đầu Lãnh Tĩnh đang đóng dần chỉ trong nháy mắt nứt ra một khe nhỏ;

Khi còn cách một ngày nữa là tới cuộc thi, sau giờ nghỉ trưa Lãnh Tĩnh bớt chút thời gian tới nhà thuốc mua que thử thai. Buổi chiều cùng Trưởng đại diện đi tới cuộc thi, cô ôm chiếc túi xách giấu que thử thai, quả thật bộ dáng so với tên trộm còn lén lút hơn, đột nhiên lúc này, “Em gái...” - Một tiếng kêu nhẹ nhàng như thế nhưng lại làm cô nàng hoảng sợ tới mức run tay — thể là túi xách rơi xuống. Đúng là hù chết người, đã vậy Vivian còn tốt bụng giúp cô nhặt đồ rớt dưới đất, nhặt được vật gì đó, sau đó ngẩng cả người, “Cô mua cái thứ đồ chơi này làm gì?”

Trong ngày diễn ra cuộc thi, Lãnh Tĩnh xin nghỉ—

Ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên ba sào mới tỉnh lại.

Hôm nay nhất định là một ngày không bình thường. Một Lãnh Tĩnh từ trước đến nay không hề ngủ nướng lại phá lệ ngủ nướng, một Hồ Nhất Hạ từ trước đến nay hay ngủ nướng không biết đã chạy đi đâu. Khi Lãnh Tĩnh tỉnh dậy, bên kia giường đã không còn ai.

Lãnh Tĩnh cầm que thử thai mua hôm qua vào phòng vệ sinh.

Sau khi tiến hành kiểm tra chờ kết quả, Lãnh Tĩnh ngồi trên bồn cầu không yên, tay cầm nó đi tới đi lui, từng giây từng phút trôi qua Lãnh Tĩnh vẫn cắn đầu móng tay, bước chân càng lúc càng vội, đúng lúc này—

“Bang bang bang” - Đột nhiên có người gõ cửa.

Nói đúng ra là có người bên ngoài đang phá cửa. Tiếng gõ rất lớn, ván cửa bị gõ bị rung mạnh. Vốn thần kinh đang căng thẳng bị tiếng động lớn này làm giật mình buông tay, trơ mắt nhìn que thử thai rớt xuống bồn cầu.

Ngay tức thời giống như Thử Hồ Quán Đính (???), Lãnh Tĩnh nhìn que thử thai trong bồn cầu, buồn bực vỗ cái ót, xoay người hét lên với cánh cửa toilet, “Ai vậy???”

Người bên ngoài chỉ lo gõ cửa, căn bản là không để ý tới phản ứng của cô, Lãnh Tĩnh cắn chặt răng kéo nắp đậy bồn cầu xuống, nổi giận lôi đình ra mở cửa.

Cánh cửa mở ra, đối mặt với khuôn mặt giận dữ của người đàn ông.

“Anh...” - Lãnh Tĩnh đột nhiên im bặt.

Địch Mặc không nói lời nào đi thẳng vào bên trong, cái nhìn đầu tiên khi tiến vào là tập trung nhìn hộp que thử thai trên bồn rửa tay.

Cái nhìn thứ hai, là nhìn chăm chăm hai bàn tay trống không của cô.

Cái nhìn thứ ba, nhìn chăm chăm vào sọt rác bên cạnh bồn cầu.

Một lát sau, giẫm lên bàn đạp bật nắp lên, Địch Mặc nghiêm túc nhìn chăm chăm que thử thai trong đó, xác nhận chính mình nhìn thấy hai vạch hồng—

Địch Mặc từ từ ngoái đầu lại nhìn chăm chú khuôn mặt hơi kinh ngạc của người phụ nữ này. Trên mặt anh, kinh ngạc, nghi ngờ, mừng như điên, chờ mong, áp lực..... Đủ các loại cảm xúc rót vào đầu anh đồng thời nhìn theo tầm mắt của cô hỏi, “Đây là cái gì?”

30. Chương 31

Edit: Huongbb

Anh ta có cho cô cơ hội nói ‘Cái trong thùng rác không phải của tôi, trong bồn cầu mới là của tôi’ sao? Không có! Anh ta trực tiếp mở miệng, “Tôi hy vọng cô sinh nó ra, nói điều kiện đi”.

Lãnh Tĩnh phát hiện bản thân bắt đầu hoài niệm ‘Tiểu Bạch Kiềm’ trước kia, về phần người đàn ông xa lạ trước mắt này làm cô cảm thấy cực kỳ đáng giận.

Nheo mắt lại đánh giá anh ta, “Điều kiện do tôi đưa ra?”

“Chỉ cần không quá đáng là được”.

Lãnh Tĩnh không nhịn được ‘hừ’ một tiếng cười, “Cái gì gọi là ‘quá đáng’? Muốn toàn bộ tài sản của anh có gọi là quá đáng không? Mở miệng đòi 80 ngàn có phải là quá đáng không?”

Địch Mặc giống như thật sự suy nghĩ cẩn thận, giữa hai đầu chân mày nhăn lại, giống như không dự đoán được cô sẽ đưa ra điều kiện như vậy, “Toàn bộ tài sản thì chắc là không có khả năng, nhưng mà, tôi có thể giúp cô đưa ra một phương pháp”.

Vừa mới bắt đầu Lãnh Tĩnh còn tưởng chính mình nghe nhầm, có chút dở khóc dở cười hỏi lại, “Anh đưa ra phương pháp giúp tôi?”

“Ừm”

“Nói nghe thử xem”.

“Lấy tôi, sau đó chia một nửa tài sản”.

Lãnh Tĩnh mở to hai mắt, “Anh, anh nói cái gì?”

“Lấy tôi”.

Lãnh Tĩnh nghe xong thẳng thẩn lắc đầu, ngẩng đầu liếc anh một cái, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ im lặng đỡ trán lướt qua anh ta đi ra ngoài.

Địch Mặc không đi theo, chỉ không mẫn không nhạt bỏ thêm một câu, “Hay là vẫn muốn đem bản chứng minh tài sản của tôi so với tài sản của Hàn Tự nhiều hơn sau đó đưa cô lựa chọn?”

Nghe xong câu này, Lãnh Tĩnh không khỏi bước chân chậm lại, cuối cùng cũng không dừng lại mà còn đi nhanh hơn. Một giây sau, cúi đầu tự ngã nhào lên giường.

“Không ngại cân nhắc thử xem” - Không biết từ lúc nào anh ta đã đi đến bên giường cô. Lãnh Tĩnh không muốn nghe, trực tiếp lấy chăn trùm kín mít.

Tuy cả người từ đầu tới móng được trùm kín mít nhưng lỗ tai cô lại dựng thẳng lên nghe mọi cử động của anh ta. Người đàn ông này dường như không có ý định bỏ đi, không biết lúc nào mới có thể chạy tới bồn cầu lấy que thử thai trở lại? Lãnh Tĩnh đợi một lúc như muốn phát điên, phát điên xong đến cuối cùng chỉ cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi rồi lại mệt rã rời, mệt rã rời rồi cuối cùng cô thật sự cứ như vậy mà ngủ quên.

Khi tỉnh lại cô mới giật mình. Mở to mắt, theo bản năng nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường — hơn bốn giờ chiều?

Lãnh Tĩnh lập tức ngồi dậy, nhìn ngó xung quanh, tên âm hồn không tan ‘Tiểu Bạch Kiếm’ cuối cùng cũng cắt đi rồi.

Vì khi đó trốn tránh anh ta, cả người nằm co ro trong chăn, giày cũng chưa cởi, nhưng mà hiện tại đôi dép lê đi trong nhà được đặt gần nắp cạnh giường, tư thế ngủ của cô hiện giờ cũng bình thường, góc chăn được hai cánh tay của cô đè sát bên dưới. Có dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết người nào làm mấy chuyện này.

Bất quá Lãnh Tĩnh chưa từng nghĩ muốn cảm ơn những việc này của anh ta, cô còn đang quan tâm một chuyện khác— Lãnh Tĩnh túm lấy mái tóc bù xù của mình đi tới phòng vệ sinh. Tay mang bao tay, bắt đầu hành động.

Cứ thật, ngay cả vạch đầu tiên cũng không còn. Bị ngâm nước lâu trong nước nên que bị mềm ra, kết quả kiểm nghiệm hoàn toàn không có. Lãnh Tĩnh quay trở lại phòng ngủ thay đổi quần áo chuẩn bị ra ngoài ghé tiệm thuốc mua lần nữa.

Thay đổi quần áo xong, tay cầm điện thoại chuẩn bị đi, lúc này mới phát hiện có N cuộc gọi nhỡ. Mà trong đó cuộc gọi sau cùng là Vivian, Lãnh Tĩnh gọi trở lại, bên kia nhận máy, giọng nói kiềm nén tức giận của Vivian truyền đến, “Em gái à, ở cuộc thi em chưa tới còn chưa tính sổ, Lễ Chúc Mừng em cũng không định tới hay sao?”

“Haiz, tôi phải đi xử lý vài chuyện mới xong, vậy mà thiếu chút nữa quên đi chuyện quan trọng này rồi” - Cô đang trong công cuộc ‘tràn đầy sinh lực’, cho nên rất có khả năng trở mình tiến vào hàng ngũ mẹ chồng sắp cưới, nhưng mà hơn hết khi ngẫm lại thật đau đầu (??). Lãnh Tĩnh lắc đầu, đem mấy suy nghĩ miên man này vứt ra xa, “Đúng rồi, hưởng ứng cuộc thi thể nào?”

“Cô không xem tivi sao?”

“Không”

“Cũng không có ai gọi điện chúc mừng?”

“Trái lại có nhiều cuộc gọi nhỡ”.

“Tôi phục cô rồi, qua đây nhanh đi, cho cô biết cái ý nghĩa thật sự của ‘Sự nổi tiếng’”.

Lãnh Tĩnh đột nhiên tinh thần tỉnh táo hẳn, “Trâu bò vậy sao? Tôi lập tức qua ngay”.

Khi vừa xách túi ra cửa, lại dừng chân, “Ông chủ sẽ tham gia Lễ Chúc Mừng không?”

Vivian cổ quái dừng lại một lúc rồi mới trả lời, “Nếu muốn xuất hiện thì từ sớm tại cuộc thi anh ta đã hiện thân. Anh ta chắc chắn cũng không tới đây đâu”.

“Anh chắc chứ?”

“Chị gái mi có bao giờ lừa gạt mi sao?”

Lãnh Tĩnh lúc này mới an tâm, “Tôi sẽ tới ngay”.

Sự thật chứng minh, tùy tiện tin tưởng người khác luôn có một kết cục không tốt. Đáng tiếc khi cô nhìn thấy người nào đó mang theo bạn gái công khai xuất hiện tại buổi Lễ Chúc Mừng khi đó, đã quá trễ rồi.

Ánh mắt cảm phần của cô lướt qua toàn bộ hội trường, cuối cùng thành công rót trên người Vivian, chỉ tiếc Vivian đang đối mắt với một anh chàng xinh trai nào đó nên đối với ánh mắt sáng như đuốc của Lãnh Tĩnh hoàn toàn tự nhiên giả vờ như không thấy.

Lãnh Tĩnh muốn trốn đi, nhưng thấy bạn gái của người nào đó đang vẫy tay chào hỏi mình. Vừa rồi Lãnh Tĩnh chỉ lo tránh ánh mắt giết người tới Vivian nên không để ý tới người bạn gái của ai kia. Bây giờ tập trung nhìn kỹ, thì ra người đó là Hàn Thiên Thiên.

Không ngờ người mặc trang phục của mình lên sân khấu lại là Hàn Thiên Thiên.

Khi Lãnh Tĩnh xử lý ly rượu sâm banh thứ hai, thành công gọi được Vivian thư thái thướt tha đi về phía cô. Lấy đi ly rượu của cô, thay cô uống.

“Tại sao gạt tôi nói anh ta không tới?”

Vivian đặt ly rượu rỗng lên bàn, nụ cười so với bọt từ rượu sâm banh còn mê hoặc hơn, “A, không phải là cô nói anh ta không có quan hệ gì với cô sao? Giờ sao lại khẩn trương như vậy?”

Lãnh Tĩnh không phản pháo lại được.

Vivian tự rót ỉnh một ly, “CEO kính yêu của chúng ta sáng nay có tới tìm cô rồi đúng không?”

Lãnh Tĩnh nhìn người nào đó không xa phía trước. Anh ta đang nói chuyện phiếm với khách hàng, kiểu cách xa cách máy móc; không phải cái biểu hiện bất cần đời kia của anh ta, Hàn Thiên Thiên khoác tay lên cánh tay anh ta, bộ dáng ngoan ngoãn đi cùng, cũng không còn biểu hiện cố tình gây sự của một đại tiểu thư.

Lãnh Tĩnh đột nhiên cảm thấy mình có lẽ căn bản là không biết hai người kia, ánh mắt đang quan sát hai người kia thu hồi trở về sau đó trực tiếp đối diện với khuôn mặt tươi cười tí tít mắt của Vivian, Lãnh Tĩnh căng thẳng trong lòng, “Ai ai ai, anh đừng suy đoán...”

“Cô có biết Đại Học thứ hai của tôi là chứng nhận về tâm lý học tội phạm không?”

“Anh tự thổi phồng mình chứ gì!”

“Em gái không nên không tin, đối với con người tôi đây rất có nghiên cứu, đặc biệt là người có tâm sự trong lòng. Buổi sáng hôm nay, tôi chỉ nói lộ ra một chút về tình hình gần đây của cô, thấy sắc mặt anh ta thay đổi rồi. Vừa nghe tôi nói trong túi xách của cô có que thử thai, anh ta không nói hai lời lập tức quay đầu đi”.

“.....”

“Haiz! Lúc ấy có không biết bao nhiêu phóng viên đứng chờ ở cửa chỉ muốn nhìn thấy khuôn mặt thật của anh ta thôi. Tôi ngược lại rất muốn biết, anh ta làm cách nào thần không biết quỷ không hay chuồn đi mà không bị phát hiện đây?”

Vivian còn đang phân tích, Lãnh Tĩnh cố gắng chịu nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không thể nhịn được nữa, gần như phát nổ.

“Xin bớt giận, xin bớt giận. Nói cho cô biết một tin tức tốt——” - Vivian giơ bàn tay thon dài trắng nõn từ từ kéo Lãnh Tĩnh nhìn về phía người nước ngoài đang nói chuyện hết sức vui vẻ với Dịch Mặc, “— đó đều là những chuyên gia mua sắm trang phục thịnh hành cao cấp”.

Hiển nhiên, Lãnh Tĩnh không thể hưng phấn cho được, “Làm ơn đi, tôi cũng là người trong nghề, không lẽ nhìn không ra bọn họ là chuyên gia thu mua trang phục sao?”

Vivian, “Còn có một tin tốt nữa”.

Lãnh Tĩnh chăm chú lắng nghe, thử nghe xem cái tin tức tốt thứ hai có thể cứu vớt cảm xúc cực kỳ hồng bét của bản thân hôm nay không.

Chỉ thấy Vivian thần bí nói nhỏ bên tai cô, “ đã cùng chúng ta liên hệ, cấp trên đã lên kế hoạch phỏng vấn”.

Hai mắt Lãnh Tĩnh sáng lên, Vivian không quên cường điệu, “Chú ý, là của Mỹ đó nha...!”

‘Leng keng đình—’ tiếng va chạm của thủy tinh truyền đến ngắt đoạn đối thoại của bọn họ. Theo âm thanh phát ra nhìn lại, người nào đó không biết từ lúc nào đã đứng trên sân khấu, tay cầm một cái muỗng bạc gõ lên chiếc ly thủy tinh.

Ánh mắt Dịch Mặc đảo qua nhìn một lượt đại sảnh đã yên lặng trở lại, tất cả mọi người im lặng chờ anh nói chuyện. Không biết vì sao, Lãnh Tĩnh cảm thấy ánh mắt anh ta đảo qua toàn hội trường nhưng vẫn dừng lại trên người cô trong một phút ngắn ngủi.

“Tôi có một tin tức tốt muốn tuyên bố....”

Trên đài cao, lạnh lùng, lạnh nhạt, cứ như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ta.

“..... Tôi hôm nay, muốn mọi người trong này chứng kiến tôi cầu hôn một người phụ nữ”.

Ánh mắt Dịch Mặc cuối cùng chậm rãi rơi trên người cô, lẳng lặng làm Lãnh Tĩnh đóng băng tại chỗ.

31. Chương 32: Chương 32

Edit: Huongbb

Lời tuyên bố của Dịch Mặc dẫn tới những tiếng ồn ào sôi nổi. Có người bàn tán xầm xì, cũng có người bắt đầu nhìn xung quanh muốn nhìn xem người phụ nữ may mắn kia rốt cuộc là ai, phần lớn ánh mắt của nhiều người dồn về phía người phụ nữ từng đứng bên cạnh người phát ngôn, Hàn Thiên Thiên.

Dịch Mặc bước xuống khỏi sân khấu, một bước, hai bước, Lãnh Tĩnh cảm thấy mỗi bước đi của anh ta dường như giẫm lên trái tim mình.

Trong nháy mắt, trong đầu Lãnh Tĩnh đột nhiên xuất hiện nhiều hình ảnh của cùng một người đàn ông. Khi thì cực kỳ ngốc nghếch, lúc lại cực kỳ hài hước, khi thì cực kỳ quan tâm, có đôi khi lại cực kỳ mạnh mẽ. Dần dần, tiếng nói thâm trong đám đông càng lúc càng lớn — Dịch Mặc rõ ràng không phải đi đến chỗ Hàn Thiên Thiên.

Vivian lấy khủy tay huých cô, “Chúc mừng cô nha, phao đang tới, tôi cũng muốn có một người đàn ông như phao”.

Chỉ một cái chạm nhẹ của Vivian liền kéo Lãnh Tĩnh từ hồi ức trở về, cô có chút mê mang nhìn Vivian, “Mất hồn làm cái gì? Nhanh đi qua đi”.

Vivian vừa nói hết câu, cô lập tức di chuyển, nhưng không phải như Vivian nghĩ, mà là lui về phía sau nửa bước, xoay người, lấy tốc độ ‘Sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông’ trong tích tắc biến mất trong đám người.

Phía bên kia, tận mắt nhìn thấy người phụ nữ kia sắp biến mất khỏi tầm mắt, Dịch Mặc đang chuẩn bị đuổi theo, đột nhiên có người đứng ra chắn lối đi của anh ngăn cản bước chân của anh.

Thấy người trước mặt là Hàn Thiên Thiên, Dịch Mặc cau mày hỏi, “Cô làm gì?”

“Hắn là tôi nên hỏi anh, anh định làm gì?”

Hai người xì xào nói nhỏ, Dịch Mặc có phần mất kiên nhẫn muốn đi vòng qua cô, đúng lúc này, những người vây quanh đang tự xem là đã hiểu rõ tình hình như đã trao đổi trước cùng vỗ tay, thậm chí có người đi qua chúc mừng, “Chúc mừng hai người! Khi nào thì uống rượu mừng?”

Người phụ nữ được cầu hôn không vui vẻ, người được hiểu lầm được cầu hôn sắc mặt cũng không khá hơn là bao, dần dần, những người đã tự cho rằng hiểu rõ tình hình đột nhiên như lọt vào sương mù.

Dường như..... Giống như.... Có vẻ như.... Hàn tiểu thư còn chưa đưa ra câu trả lời cho người đưa ra lời cầu hôn..... Nhóm người quần chúng nhất thời nổi lên sự tự giác của bà mối, “Đồng ý anh ta!”

“Đồng ý đi”

“Đồng ý đi”

Những tiếng ồn ào lập tức lên cao như cao trào, Dịch Mặc đâm lao đành phải theo lao, đối với người phụ nữ kia không biết đã trốn nơi nào từ lâu, mà anh ở chỗ này đang đối mặt với một đám khách không hiểu rõ chân tướng, vừa phải đối mặt với vẻ mặt khác thường của Hàn Thiên Thiên, cảm thấy hết sức đau đầu, “Đừng ồn ào!”

Hàn Thiên Thiên cười rộ lên, không nói rõ sự tình ôm cổ anh, ngay tại thời điểm đám đông nhốn nháo cả lên, Hàn Thiên Thiên như có ý tứ cảnh cáo nói bên tai anh, “Cô ấy là người phụ nữ anh tôi thích, tôi đã nói với anh từ trước, không cho phép anh thích cô ấy”.

Cái gì gọi là ‘Lực lượng quần chúng’? Tỉ như Vivian đang đứng giữa đám đông nhìn mọi người vỗ tay vui vẻ, khi thấy mọi người đứng ra chúc mừng, hẳn cũng chần chừ giờ tay lên, máy móc vỗ tay theo.

Hay lại giống như Dịch Mặc, lại thấy nhiều người đứng ra chúc mừng, bàn tay thoát đầu giữ cổ tay của Hàn Thiên Thiên cũng dừng lại, cuối cùng cũng không ngăn cản tay cô.

Ngày hôm sau Lãnh Tĩnh mới nhận được tin đính hôn của ông chủ.

“Anh nói cái gì?” - Lãnh Tĩnh còn tưởng đâu mình nghe nhầm, vội vàng kéo Vivian đang chuẩn bị ra khỏi phòng nước trở lại.

Vivian đánh giá Lãnh Tĩnh từ trên xuống dưới, cuối cùng thẳng thắn lắc đầu, “Tôi hôm qua cô bỏ đi phóng khoáng như vậy, bây giờ khấn trương có tác dụng cái rắm gì?”

“Ai nói tôi khấn trương?”

Vivian hết sức bội phục cái trình độ mạnh miệng của cô này, cũng không nói gì, hất hất cái cằm hướng cái ly giấy bị cầm tới nhả nhún từ tay cô.

Lãnh Tĩnh theo ánh mắt của hắn nhìn lại cái ly giấy, nhất thời đầu đầy vạch đen. Chính mình vừa mới chuẩn bị lấy nước, kết quả gặp Vivian lại nghe được tin giật gân đó, bản thân cô nhất thời không kiềm chế được, gần như muốn vò cái cốc thành một cục.

Vivian nhìn mọi thứ thấy rõ mọi phản ứng của cô, rũ mắt xuống, cẩn thận cân nhắc, không khỏi chỉnh sửa sắc mặt, ôm hai tay trước ngực làm như bộ dáng gia trưởng, “Em gái, tôi hỏi cô một việc”

“Anh nói đi”.

“Về cái que thử thai kia...”

Lãnh Tĩnh biết hắn ta muốn nói gì, cô nhìn ngó xung quanh, xác định chỉ có hai người mới quay lại đóng cửa phòng nước, lúc này mới mở miệng, “Buổi sáng hôm nay tôi có thử nghiệm một lần, không mang thai”.

“Quả nhiên là quan hệ của cô với ông chủ không đơn giản” - Vivian vừa mới đắc ý hơi giương cao khóe môi, lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác, sắc mặt hơi cứng đờ, “Cô chắc không phải là kẻ thứ ba trong quan hệ của ông chủ và Hàn Thiên Thiên chứ?”

Lãnh Tĩnh sững sốt. Kẻ thứ ba?

Chính mình nên giải thích như thế nào với hắn? Chẳng lẽ nói cho hắn biết, một người muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, muốn tài sản có tài sản lại đóng giả làm một ‘Tiểu Bạch Kiềm’ ham mê ăn uống bên cạnh một người phụ nữ sao?

Mà trên lưng của người phụ nữ đó, trước đó có một cặp trên chuyên bóc lột áp bức, lại là một kẻ xui xẻo bị bạn trai cũ ức hiếp?

Lãnh Tĩnh buồn bực ôm đầu, chỉ đơn giản nhìn hắn với ánh mắt mơ hồ, “Anh không phải nói chỉ hỏi tôi một chuyện thôi sao? Đây là chuyện thứ hai, tôi cự tuyệt không trả lời”.

Cái cô này kín miệng thật, Vivian suy tính chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ từ từ hỏi lại, lần này tạm thời cứ bỏ qua cho cô vậy. Cầm lấy một ly khác rót nước đưa tới trước mặt cô, “Dù sao thì... hiện giờ cô đã biết tin tức hai người đó đính hôn rồi, nếu cô thật sự định khoanh tay đứng nhìn mà nói... tôi cũng không phản đối”.

**

Cùng lúc đó...

“Cô ấy bây giờ chắc là đã nghe tin đính hôn của hai chúng ta. Nếu cô ấy thật sự khoanh tay đứng nhìn mà nói, anh định thế nào?”

Người ngồi đối diện - im lặng.

“Này! Câm điếc rồi à? Nói một câu xem nào!”

Hàn Thiên tự cho rằng mình hiểu rõ anh ta, người này tuy bình thường lưu manh vô lại nhưng chân chính là người được cưng chiều, trừ bỏ mối quan hệ của cha mẹ anh cắt không đứt loạn thì vẫn loạn, anh ta thật ra chưa từng chịu qua bất kỳ thất bại nào, cái loại thuận buồm xuôi gió này cứ giống như cảm giác ưu việt trời cho. Anh ta đối với chuyện gì cũng có thể dự đoán trước.

Mà lúc này, hết sức rõ ràng, anh ta cũng có lúc do dự.

Hàn Thiên Thiên nhìn anh như vậy, nhất thời cũng có chút ngập ngừng, nhưng mà ngẫm lại, cô lại bắt đầu lặp lại câu nói kia, vừa giống như thôi miên Dịch Mặc cũng như muốn tự thôi miên bản thân, “Anh và cô ấy có thích hay không cũng không xác định, cứ như vậy mà lơ mà lơ mờ cầu hôn cô ấy, anh nói không phải là anh bị u mê sao? Còn ngược lại, anh trai tôi tuyên bố thích cô ấy, cô ấy đối xử với anh tôi cũng tương đối tốt. Anh thì có gì hơn sao? Còn không bằng tác thành cho anh trai tôi”.

Dịch Mặc nhẹ nhàng ‘hừ’ một tiếng, “Cô thật đúng là thần bảo hộ của anh trai nhỉ. Tôi cũng muốn thay anh trai cảm ơn cô đây”.

Sắc mặt Hàn Thiên Thiên hơi khác thường, nhưng rất nhanh khôi phục trở lại, “Anh tôi từ nhỏ đều yêu thương tôi, những lúc quan trọng tôi cũng nên hành động bảo vệ anh ấy không phải sao?”

Đối với mối quan hệ tương thân tương ái của hai anh em nhà này thật là làm người ta giận sôi gan, Dịch Mặc cho tới bây giờ chưa từng biết, mà cũng không muốn biết, bởi rồi nhớ lại chuyện khác, “Nếu hai chúng ta thật sự đính hôn, cái lão già 39 tuổi của cô phải làm sao bây giờ?”

“Dù sao cũng chỉ là đính hôn thôi mà, có hợp đồng giấy trắng mực đen đằng hoàng. Tới lúc đó anh lại lấy một cái lý do tùy tiện muốn hủy bỏ hôn ước không phải là được rồi sao?” - Hàn Thiên Thiên vẫy vẫy tay, không chút để ý nói.

Bởi vì mối quan hệ của người lớn trong gia đình, anh cùng Hàn Thiên Thiên vẫn bị tác hợp với nhau, nhưng hai người cũng đều có tâm tư riêng, đều đang chờ đợi đối phương đứng ra chỉ rõ mối quan hệ của họ. Thế nhưng mối quan hệ này lại tiến triển đến một cộc mốc mới - một lễ đính hôn, không biết có phải định mệnh đang trêu chọc họ không?

**

Lễ đính hôn được tổ chức cực kỳ vội vàng.

Một tháng trước vì khai thông quan hệ và hướng đi nên Dịch Mặc vội vàng bận rộn chạy hết chỗ này đến chỗ khác, bây giờ về nước khó có được thời gian rảnh nhưng với lễ đính hôn của chính mình anh cũng chẳng quan tâm, dù có tình nguyện đi chơi bóng cũng không muốn cùng vợ sắp cưới mua sắm chuẩn bị.

Tình hình của một cô gái sắp đính hôn bình thường đều cơ bản giống nhau, mỗi ngày vẫn là trường học và danh phẩm chạy tới chạy lui giữa hai chỗ trường học và các cửa hiệu, mặc dù không muốn quá màu mè trong lễ đính hôn.

Anh và Hàn Thiên Thiên gần đây một lần gọi điện thoại, nói hết chuyện này đến chuyện khác nhưng không có chuyện nào liên quan tới lễ đính hôn của bọn họ— “Tôi đã gửi thiệp cưới tới cô ấy, địa chỉ hiện tại của anh tôi cũng tiết lộ cho cô ấy, để xem lúc đó trước lễ đính hôn cô ấy có đến giữ anh lại hay vẫn tiếp tục thoải mái đến dự tiệc đính hôn của chúng ta”.

Trong thời gian này Địch Mặc để cô ta tùy ý làm gì thì làm, thật sự bởi vì chính anh cảm thấy hết sức mệt mỏi, nhưng khi nghe giọng điệu lẫn vẻ mặt của Hàn Thiên Thiên, Địch Mặc không khỏi bắt đầu suy nghĩ đến một loại khả năng nào đó— Cướp hôn?

Có khả năng xảy ra hay không?

Sự thật chứng minh, Hàn Thiên Thiên tuổi trẻ mà đã có địa vị Phó Giáo sư tâm lý học tính ra cũng có chút tài năng—

Trước lễ đính hôn một đêm, Địch Mặc thấy người phụ nữ nào đó đứng lưỡng lự trước khách sạn anh ở.

**

Đêm khuya yên tĩnh. Thích hợp cho việc đi dạo, thích hợp để tưởng niệm, thích hợp để xoắn xuýt. Đêm không trăng không sao, nhưng lại có người đi dạo mát.

Thay vì nói là đi dạo, không bằng nói là đi không có mục đích. Về phần vì sao muốn tản bộ, chính đương sự cũng không thể nói rõ được.

Đợi đến lúc cuộc tản bộ không mục đích kết thúc, khi cô ngẩng đầu lên mới phát hiện chính mình đến trước khách sạn của người nào đó.

Đi? Hay ở?

Lên lầu không? Hay vẫn tiếp tục lưỡng lự?

Ngay lúc cô đang do dự—

“Này!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô.

Lãnh Tĩnh theo tiếng nói quay đầu—

Địch Mặc đang đứng trước mặt cô.

Hết Chương 32.

32. Chương 33

Edit: Huongbb

Chạy một mạch như điên mà tới, Địch Mặc có chút hụt hơi không kịp thở, nhưng ánh sáng trong mắt vô cùng bình tĩnh nhìn thẳng vào người phụ nữ trước mặt, phẳng phất như muốn dùng ánh mắt để trói buộc cô.

Bị loại bóng đêm buồn bực này bao trùm làm trái tim người nào đó mê mang, “Tôi...”

“Cô đừng bao giờ nói với tôi chỉ tình cờ đi ngang qua” - Địch Mặc ngắt ngang lời cô, “Loại nói dối này không có chút kỹ thuật nào”.

Vẫn là tư thái không đứng đắn của anh ta, nhưng là loại không đứng đắn này lại ẩn chứa một loại chắc chắn. Lãnh Tĩnh cảm thấy nổi giận, giận anh ta, giận mình, nhất là thấy bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay giờ phút này. Mỗi khi cô bực bội đều sẽ không nói chuyện, Địch Mặc vẫn với bộ dáng vô lại xem xét cô. Người phụ nữ này, bởi vì nổi giận mà không nói một lời nào lập tức quay đầu bỏ đi quá nhiều lần, Địch Mặc đã sớm có chuẩn bị, gần như lúc cô xoay người, chỉ một cái chớp mắt trước đó anh đã bước nhanh tới giữ cánh tay cô.

“Nếu đã tới đây rồi thì giúp tôi đi” - Anh nói.

“.....” - Lãnh Tĩnh nhìn cái móng vuốt trên cánh tay mình, theo bản năng muốn đẩy ra.

“Ngay bây giờ, bắt đầu từ ngày mai cả hai chúng ta sẽ không thái thiếu nợ nhau. Như vậy có được không?”

Đây vẫn là lần đầu tiên Lãnh Tĩnh nghe anh nói chuyện nặng nề như vậy, có chút gì đó dần dần trở nên không thể kiểm soát, cánh tay anh ta không ngừng nắm chặt tay cô tích tụ một loại lực lượng nào đó khiến người ta cam tâm khuất phục, ngay cả ánh mắt của anh đều ẩn ẩn như có sức nặng. Chính Lãnh Tĩnh cũng không biết tại sao mình muốn lên lầu với anh ta, anh ta vào phòng, cô cũng theo sau; anh ta vào phòng ngủ, cô chần chừ một lúc cũng đi vào. Mãi tới khi anh bắt đầu cởi quần áo—

“Anh, anh bây giờ...”

“Làm sao vậy? Sợ à?”

Trong lúc đó Lãnh Tĩnh đột nhiên thấy hối hận, yên lặng thụt lùi một bước. Nhưng mà anh ta lại tiến đến gần cô một bước. Lãnh Tĩnh cứ như vậy bị bắt buộc lui từng bước về phía sau, anh ta cũng ngày càng lấn tới, đi đến gần cô hơn, đột nhiên bắt đầu cởi áo sơ mi.

“Ngày mai tôi sắp đính hôn rồi...” - Anh ta nói điều ngụ ý nhìn thẳng vào mắt cô, đồng thời hơi cúi người, hai tay từ từ hướng về phía cô, giống như muốn giữ hai vai cô.

Trong lúc này đầu óc Lãnh Tĩnh hoàn toàn rối tung rối mù, không tự chủ dưới đáy lòng sắp xếp thành một câu nói theo công thức này: Ngày mai tôi đính hôn rồi, tối nay là đêm cuối cùng của chúng ta, cho nên hãy trân trọng giây phút này.

Ngày mai tôi sẽ đính hôn, bất quá sau đó tôi giống như cô mỗi người đều chơi đùa, cho nên tôi sẽ không ngại quan hệ giữa tôi và cô, phải biết rằng trong thế giới tình ái, kẻ không được yêu kia mới đúng là kẻ thứ ba—

Ngón tay của anh chạm đến vai cô khiến tinh thần cô thức tỉnh, ngẩng đầu lên chỉ thấy anh ta cúi đầu xuống giống như muốn hôn cô. Lãnh Tĩnh theo phản xạ có điều kiện cất chặt răng, nhắm mắt lại, cả khuôn mặt căng cứng như tượng đá, hoàn toàn ngăn cách bất kỳ tiếp xúc nào đang tới gần.

Nhưng mà cái cô chờ đợi – không có nụ hôn nào, cũng không có cái gì gọi là tuyên ngôn ‘Lần cuối cùng’, mà đến khi—

“.....Nhưng mà lễ phục của tôi có vấn đề”.

Lãnh Tĩnh ngạc nhiên mở mắt ra, chỉ thấy anh ta vượt qua đầu vai cô nghiêng người ra giá treo phía sau lưng cô lấy một bộ lễ phục của nam, “Cô có thể giúp tôi chỉnh lại để vừa vặn cho tôi chứ? Nhà thiết kế Lãnh?”

Lãnh Tĩnh nhìn anh ta, nhìn lại vật trên tay anh, cuối cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên giá treo đang treo một bộ Tuxedo (áo đuôi tôm), một bộ lễ phục phẳng phiu gọn gàng, thêm nữa là trên tay anh là bộ lễ phục dành cho ngày mai, chỉ cần nhìn thấy kiểu dáng này cũng có thể đoán được lễ đính hôn ngày mai long trọng cỡ nào.

Giống như rút cuộc cũng ý thức được không thể thay đổi thực tế, Lãnh Tĩnh yên lặng cúi đầu, mắt cũng không nháy, đầu óc suy tính, đột nhiên ủy khuất gần như muốn khóc.

Cô nghe thấy chính mình nói, “Tôi tới chỗ này thật là muốn nói cho anh biết, lần trước anh tới thấy không phải là que thử thai của tôi. Anh có kết hôn với người phụ nữ khác cũng không cần phải áy náy”.

Địch Mặc sững sốt một lúc lâu. Chẳng qua cho dù có quá nhiều cảm xúc phức tạp, cúi đầu muốn đánh giá Lãnh Tĩnh nhưng nhìn rõ mặt cô.

“Cô biết rõ tôi không...”

Lần này Lãnh Tĩnh không tự động ghép câu theo công thức nữa, cô thậm chí không muốn nghe anh nói lời dối trá gì nữa, cô ngẩng đầu nở nụ cười, “Anh đều đã cởi áo ra rồi, vừa đúng lúc, trước tiên thay áo sơ mi để tôi nhìn xem có chỗ nào cần chỉnh nhỏ hay nói rộng ra không”.

Mọi chuyện liên quan tới lễ phục may vá đều có người đứng ra đảm nhận, đối với lễ đính hôn Địch Mặc không hề để ý. Đối với khách sạn, khách mời, thậm chí lễ phục, Hàn Thiên Thiên đều cũng không thích thú chút nào, chỉ riêng có có những thứ liên quan tới chú rể cô mới cảm thấy hứng thú, thậm chí không nói

không rằng kéo anh trai mình đi thử lễ phục, kiểm tra lễ phục xong, đương nhiên với thân hình của Dịch Mặc không khớp, nhà thiết kế phải đến tận nơi để chỉnh sửa, bất đắc dĩ người nào đó đi đến cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh một lát sau đó không khách khí ‘mời’ nhà thiết kế đến tận nơi để sửa.

Mấy ngày nay Lãnh Tĩnh được rèn luyện trong công việc nên tốc độ tăng nhanh chóng, đã sớm luyện nên cảnh giới thần tốc khiến người khác giật sột người, không tới nửa tiếng sau bộ lễ phục đã được chỉnh sửa hoàn tất.

Đem quần áo được chỉnh sửa ném cho anh ta, “Mặc vào thử xem”.

“Cô thật sự hy vọng tôi và cô ta lấy nhau sao?”

“Nhìn giống như có vẻ không vừa lắm, để tôi chỉnh lại”.

“Trả lời tôi”.

“Ông chủ, trẻ như vậy mà tôi phải chạy tới đây tăng ca, có tiền tăng ca cho tôi không?”

“Lãnh Tĩnh! - Dịch Mặc chớp lấy đồ trên tay cô vứt đi, không cho cô bất kỳ cơ hội phân tâm nào, ”Đáp án của cô đối với tôi rất quan trọng”.

Lãnh Tĩnh nhìn cánh tay trên bả vai mình, cảm thấy hết sức hoang đường, “Ngày mai anh đính hôn rồi, anh còn muốn tôi nói cái gì?”

“Nếu như tôi nói, chỉ cần một câu nói của cô tôi sẽ không đính hôn nữa thì sao?”

Phản ứng đầu tiên của Lãnh Tĩnh là bực tức tách tay anh ra, “Phát bệnh thần kinh gì vậy?”

Sắc mặt anh sa sầm, nặng nề, cuối cùng lộ ra vẻ mặt lảng động. Lãnh Tĩnh không muốn nhìn thấy vẻ mặt này của anh, xoay người sang phía khác, “Nếu không có tiền tăng ca vậy thì tôi không tiếp được bệnh điên của anh”.

Cô một mình bước ra khỏi phòng ngủ, đi ra phòng ngoài, xuyên qua hành lang đến thang máy, cô một mạch nói với chính mình, cái gì cũng đừng nghĩ, cái gì cũng đừng làm, bản thân tự thôi miên đến cùng, bước chân của cô không tự chủ càng chậm dần.

Còn chưa đi đến thang máy, bước chân đã dừng lại.

Lãnh Tĩnh ngửa đầu nhìn con số chớp tắt lên mỗi tầng khác nhau, trong lòng có một loại chua xót, tựa như có nỗi đau xót, ba chữ ‘Không cam lòng’ từng chút từng chút đánh lên một nơi nào đó trên trái tim mềm yếu của cô—

Tới cuối cùng thì người nào mới là kẻ điên?

Cau mày, cắn răng xoay người, từ từ đi về, so với tình hình lúc đi ra hoàn toàn khác hẳn, lần quay lại này Lãnh Tĩnh đi càng lúc càng nhanh. Cuối cùng đến khi trở lại phòng, cô mới thở hổn hển.

Cửa phòng mở rộng, cùng với lúc cô bỏ đi giống nhau như đúc.

Người đàn ông lúc này đâu? Có phải lúc cô bỏ đi anh có bộ dạng cô đơn, tuyệt vọng hay không?

Lãnh Tĩnh bước tới một bước muốn tìm hiểu nhưng kết quả là—

“Cô ấy thế nào?”

Đây là giọng của ‘998’

Lãnh Tĩnh dừng bước.

“Cô ấy nói gì với anh?” - Giọng của ‘998’ có chút nóng nảy.

“Đến cuối cùng cô ấy có bị chúng ta kích thích không?”

“Haiz haiz nói chuyện đi chứ! Tới cuối cùng anh có nắm bắt được cô ấy không?”

“Anh ngược lại phải nói một câu đi chứ! Tốt xấu gì cũng uống phí tôi đợi ở phòng bệnh cạnh lâu như vậy”.

“Nếu cô ấy không phải tới xin anh đừng kết hôn, vậy đánh cuộc của chúng ta, chỉ có anh thua. Cuối cùng thì kết quả thế nào? Anh tóm lại có nói chuyện không, tôi cũng không muốn đính hôn với anh!”

“Tiểu Thánh Nhân? Anh cầm điếu à?”

Bên trong, Tiểu Thánh Nhân á khẩu không trả lời được.

Bên ngoài Lãnh Tinh cũng á khẩu không trả lời được.

Chuyện bắt quá tam, vì cái gì mà mỗi mình cô bị cái tên này lừa gạt nhiều lần như vậy?

Người đàn ông bên trong im lặng bao lâu thì Lãnh Tinh bên này suy nghĩ bấy lâu, ngay khi đang hoài nghi dẫn đo tình hình thực tế, cộng với chỉ số IQ, sau khi hoài nghi đủ các loại, Lãnh Tinh yên lặng hạ quyết tâm. Cô vừa đi vừa cầm điện thoại ra nhấn số gọi, ngón tay nắm điện thoại có chút cứng đơ.

Bên kia nghe máy nhưng không mở miệng.

“Tôi lừa anh” - Lãnh Tinh nói.

Có lẽ vì lời nói quá đột ngột của cô nên Dịch Mặc bên kia không nói tiếp.

“Tôi lừa gạt anh hai việc” - Cô nói thêm.

“.....”

“Cái que thử thai kia... thật ra là của tôi”.

Cô chậm rãi rót ra những lời này giống như tiếng sấm rền ném vào hồ nước, chỗ nước sâu bị kích thích tạo ra những cơn sóng lớn, đến nỗi tiếng nói của anh đều mơ hồ run run, “Cô còn ở khách sạn không? Đừng đi, bây giờ tôi lập tức...”

“Trước hết nghe tôi nói xong đã” - Một lời nói dối từ một người không giỏi nói dối nói ra, đó là độ khó cao cỡ nào, cho nên Lãnh Tinh nói ra đặc biệt chậm rãi, “Tôi còn có chuyện muốn thẳng thắn chân thành nói với anh”.

“.....”

“Thật ra... tôi không muốn anh kết hôn chút nào”.

“.....”

“Đường như tôi.... tôi yêu anh mất rồi”.

Lãnh Tinh biết câu nói sau cùng của mình giống như bom mìn nặng ký cỡ nào, có thể tưởng tượng được phản ứng của người đàn ông kia sau khi nghe xong. Không đợi anh ta mở miệng, Lãnh Tinh không chút do dự cúp máy, một bên đi vào thang máy, một bên ở trong lòng lặng lẽ nói: Họ Dịch kia, anh khinh người quá đáng, anh gặp nạn rồi.....

Hết Chương 33.

33. Chương 34: Ngoại Truyện Về Hàn Tự

Edit: Huongbb

Một người nào đấy say rượu tỉnh lại vào buổi sáng sớm.

Hàn Tự nắm chặt mi tâm từ trên giường ngồi dậy. Nhìn tới đồng hồ trên giường, anh sửng sốt. Lại nhìn đến trang trí xung quanh phòng ngủ khiến anh không khỏi nhẩn nhẩn.

Cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, lại hoảng hốt. Chính mình trần nhộng nhộng ngồi trên giường, mà khoảng trống bên cạnh có một vết nước đọng khô và mấy giọt máu khô như đang nở rộ.

Hiện tại không cần vất óc nghĩ cũng biết chuyện gì đã xảy ra đêm qua, Hàn Tự tìm quần áo từ dưới sàn mặc vào sau đó đi tới phòng vệ sinh tìm người phụ nữ thần bí tối qua.

Mới đi được vài bước Hàn Tự dừng lại. Trên thảm có một vật nhỏ phản chiếu ánh sáng, Hàn Tự đi dọc tới giữa thảm dày mới tìm được nó— thì ra là một cái hoa tai kim cương.

Phỏng chừng là tối qua vận động quá kịch liệt nên bông tai của cô gái đó bị bung ra.

Hàn Tự nhớ lại, sắc mặt càng ngày càng tệ, liên tục tìm kiếm; phòng tắm không người, phòng chính không người, phòng bi-da cũng không có người—— Cực kỳ hiển nhiên, cô gái thần bí đã biến mất.

Ví tiền của anh lặng lẽ nằm trên bàn trà phòng chính, thẻ và chứng minh thư đều ở đây nhưng tiền mặt không còn.

Người đi, tiền cũng lấy, coi như đã thanh toán sòng phẳng, Hàn Tự đối với kết quả như vậy cảm thấy khá hài lòng. Gọi điện thoại cho phục vụ phòng, gọi bữa sáng, đưa quần áo của mình cho họ đi giặt ủi, sau đó Hàn Tự đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Khi đánh răng, Hàn Tự nhìn thấy phản chiếu của mình trong gương, tóc tai bù xù, đôi mắt mệt mỏi, đầu vai có một cái dấu răng, cánh tay bên ngoài có mấy vết hồng giống như mấy con vật nhỏ cào qua.

Nếu hỏi có bao nhiêu tình cảm mãnh liệt qua đi, anh không nhớ được dù chỉ một chút. Có lẽ.... cũng không hẳn không nhớ được tí nào.

Ít nhất, anh còn nhớ rõ chính mình vì muốn mua say.

Ít nhất, anh còn nhớ rõ chính mình vốn muốn dùng chiếc nhẫn định cầu hôn nhưng đã ném vào thùng rác.

Ít nhất, anh còn nhớ rõ ánh sáng quyến rũ từ quầy bar.

Làn da người con gái đó tinh tế mềm mại, anh còn nhớ rõ những ngón tay xinh đẹp khi đó có cảm giác lạnh lạnh và dịu dàng, cũng nhớ rõ bởi vì vậy mà làm cô nhẹ nhàng run rẩy.

Vòng eo nhỏ nhắn và yếu ớt, đôi chân thon dài, mắt cá chân mảnh khảnh, càng làm anh tùy ý nhào nặn và tùy tiện đòi hỏi, dáng vẻ của cô khi đó; đôi má ửng hồng lúc đó cùng với đôi môi cắn chặt và đôi mày nhíu lại.

Chính anh thừa nhận bản thân có hơi tàn nhẫn hành hạ cô, nói không nên lời. Có lẽ đây là những gì đứt quãng trong trí nhớ, và giọng nói của cô cũng không có gì ấn tượng.

Có lẽ.... Cũng không hẳn là không có ấn tượng.

Thật ra anh mang máng nghe cô nói một câu.

“Em là.....”

“.....”

“..... Thiên Thiên”

‘Cốp’ - tiếng này kéo Hàn Tự đang suy nghĩ về chuyện kia trở về, tinh thần Hàn Tự dao động, cúi đầu nhìn xuống, thì ra chiếc bàn chải đánh răng bị rơi xuống bồn rửa mặt phát ra tiếng động.

Giọng nói dịu dàng của cô gái kia làm anh giật mình thậm chí đánh rớt bàn chải đánh răng, Hàn Tự chậm rãi mà bình tĩnh lắc đầu, tự nói với chính mình: Không có khả năng.

Nhưng một giây sau, vẻ sự bình tĩnh của anh đã bị đập nát bởi một kích, anh bước vội ra khỏi phòng tắm, lấy di động, chuyển đến số điện thoại của Hàn Thiên Thiên gọi, đột nhiên ngắt cuộc gọi, suy nghĩ một chút, gọi về thẳng nhà.

Cuộc gọi sáng sớm được người dậy sớm nhất trong nhà bắt máy.

“Thiên Thiên tại sao?”

Lệ Thư bị tiếng nói vội vàng mà lạnh nhạt bị dọa, dừng một chút mới nghi ngờ hỏi, “Hàn Tự?”

“Là tôi”.

“Cậu tìm Thiên Thiên à. Sáng sớm thế này cô ấy còn đang ngủ, có muốn tôi đi gọi cô ấy nghe điện thoại không?”

“Không cần” - Là người am hiểu tự điều chỉnh bản thân, giọng nói của Hàn Tự đã khôi phục lại vẻ khiêm tốn bình thường, “Cô có biết tối qua mấy giờ Thiên Thiên về nhà không?”

“Cả đêm cô ấy đều ở nhà không có ra ngoài”.

Hàn Tự cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lệ Thư cảm thấy có điều gì đó không bình thường, không xác định hỏi lại, “Thật sự không cần tôi gọi cô ấy nghe điện sao?”

“Không cần”.

Anh cúp điện thoại. Thời gian hãy còn sớm, quần áo giặt khô đã được đưa đến. Hàn Tự thay đồ, nhìn cái bàn đầy các món ăn tinh tế đã không còn cảm giác muốn ăn.

Sau khi trả phòng, ở sân trước người phục vụ nói cho anh biết xe của anh đậu ở bãi đỗ xe trong khách sạn. Hàn Tự nhận lấy chìa khóa xe từ tay người nọ, khuôn mặt trống rỗng đi ra ngoài, vừa mới bước hai bước lại quay người trở lại, “Xe của tôi.... cậu là người tối qua mở cửa cho tôi và người đi cùng tôi?”

“Đúng vậy”.

“Vậy cậu còn nhớ cô ấy trông thế nào không?”

Người phục vụ miêu tả một lúc, lòng Hàn Tự thoáng cái được thả lỏng. Tóc ngắn, trang điểm dày cộm, nước hoa rất nồng— những đặc thù này không phù hợp với Hàn Thiên Thiên.

Anh lái xe về công ty, suốt dọc đường đi anh vẫn còn đang cố nhớ lại.

Trừ bỏ câu nói khiến người ta kinh hãi cứ liên tiếp lặp lại hết lần này đến lần khác thì những chuyện khác anh đều đã quên sạch sẽ.

Nhưng mà vẫn còn lo lắng, xe chạy sắp đến quảng trường gần công ty, anh đột nhiên dừng lại, suy nghĩ lần nữa, bỗng nhiên quay đầu xe về nhà.

Lúc về đến nhà còn chưa đến 9 giờ sáng, vừa đúng lúc đây là giờ ăn sáng của cô nàng trước nay hay ngủ nướng - Hàn Thiên Thiên.

Lệ Thư còn đang nghi ngờ tại sao anh đột nhiên trở về, lại hỏi Hàn Thiên Thiên đang ở đâu, cô đành phải nén sự nghi ngờ xuống, trả lời anh trước, “Tôi đang chuẩn bị lên gọi cô ấy”.

“Để tôi gọi cô ấy”.

Hàn Tự lên lầu, đứng trước cửa phòng cô lưỡng lự một chút, đang lúc chuẩn bị gõ cửa—

Cánh cửa đột nhiên mở ra từ bên trong.

Hàn Thiên nhìn chăm chăm một đôi mắt gấu mèo, mờ mịt ngẩng đầu lên, đồng thời đột nhiên ngẩn người.

Hàn Tự ho khan một tiếng, nhìn thật sâu vào đôi mắt sưng söt tròng to của cô nói, “Xuống lầu ăn cơm”.

Hết Chương 34.

34. Chương 35: Chương 35

Edit: Huongbb

Tuy so với người nào đó bỗng nhiên lặn mất tăm một tháng trời nhưng Lãnh Tĩnh tự nhận đã biết rõ cái gọi là ‘Bỏ nhà trốn đi’ đặc biệt có ý nghĩa cỡ nào.

Sau Lễ Chúc Mừng vốn định giả vờ nghỉ phép, vừa đúng lúc, sẵn dịp đi nghỉ một chuyến ở Tô Châu, một mình cô tham gia lễ cưới của cô em gái cùng cha khác mẹ.

Bộ lễ phục nhỏ màu đen phối với chiếc khăn che mặt che một nửa bên mắt đội trên đỉnh đầu, Lãnh Tĩnh ăn mặc giống như một bà cô góa đen đúa, lại cứ bữa bãi mở miệng tươi cười. Cô thừa nhận lần này cô cố ý xuất hiện là mang xui xẻo tới.

Cô mang một đôi giày cao gót tinh tế, tặng vàng, ký tên, giẫm lên từng ánh mắt kinh ngạc của khách mời bước vào hội trường. Trong tình cờ còn có thể nghe được giọng của người nào đó, “Người này là ai vậy?”

“Không biết”

“Hình như là chị gái của Tuệ Tuệ”.

“Chính xác, cách ăn mặc này nhìn cũng rất đẹp”.

“Haiz! Cô biết cái gì? Vừa nhìn thấy là mang xui xẻo tới”.

Đối với ánh mắt của người ngoài, Lãnh Tĩnh hoàn toàn không quan tâm, mà ánh mắt của cô giống như hai tia laze, liếc mắt một cái lập tức tập trung nhìn vào một nhà hạnh phúc ba miệng.

Cô chân thành đi đến, đối diện Lãnh Vinh Thiêm gọi, “Ba”

Quay sang Diệp Mỹ Bình gọi, “Mẹ nhỏ”.

Nhìn Lãnh Tuệ Tuệ gọi, “Chúc mừng, cuối cùng cũng gả mình ra ngoài”.

Một câu ngắn gọn ‘Mẹ nhỏ’ cũng đủ khiến sắc mặt Diệp Mỹ Bình u ám, “Lãnh Tĩnh này, không phải dì nói con, nhưng mà nơi ở của con quá bấp bênh, ba của con phải thông qua bạn trai của con mới liên lạc với con được. A.... không đúng, thiếu chút nữa là dì quên, bạn trai con nói hai người đã chia tay từ lâu rồi...”

Người từ trước đến giờ vẫn luôn đối đầu với cô - Lãnh Tuệ Tuệ - đột nhiên vẻ mặt xấu hổ cắt ngang lời Diệp Mỹ Bình, “Mẹ!”

Hai mẹ con lúc này hiển nhiên rất nhanh đã tạo nên một loại hiểm ngầm nào đó, Diệp Mỹ Bình giống như đột nhiên đổi tính, dù không cam lòng cũng không tự biến thành một kẻ gây sự, “Ai da không nói không nói nữa, ngày vui, tới đây tới đây, Lãnh Tĩnh ngồi bên này”.

Trong năm nay, Lãnh Tĩnh đã tham gia hai đám cưới được tổ chức theo kiểu Châu Âu, sân cỏ, hoa tươi, những bé (traí/gái) xinh đẹp giống như thiên thần, chỗ bên nhà gái được sắp xếp hai bàn tròn, màu của rượu sâm banh và tấm trải bàn đều cùng một màu kết hợp với màu của hoa hồng càng bổ sung hình ảnh cho nhau. Thời tiết rất tốt, mùi hoa thơm thoang thoảng trong không khí. Lãnh Tĩnh trên đường đi đến chỗ ngồi đã suy nghĩ, lễ đính hôn của người nào đó đến phút cuối không thành, nếu đã thành có phải cũng sẽ giống phong cách Châu Âu thế này không.

Giọng nói của Diệp Mỹ Bình cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của cô, “Lý Thần ấy à, từ nhỏ đến lớn đều sống ở nước ngoài, tính tình hay tác phong đều theo trường phái hiện đại, tiệc giữa trưa là kiểu Trung Quốc, buổi tối nhất định phải là phong cách Châu Âu, cũng không có gì đáng chú ý...”

Nhìn tới cái bà mẹ nhỏ bộ dáng ‘mắt cao hơn đỉnh đầu’, Lãnh Tĩnh có dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được Lý Thần là người như thế nào.

Lãnh Tĩnh cười một cái, “Thật đáng tiếc, tôi bỏ qua tiệc buổi trưa, bằng không tôi nên đưa ra ý kiến với Tuệ Tuệ.... Nếu là tôi, tuyệt đối không bao giờ mang giày cao gót phối với áo cưới kiểu đuôi cá, dù thế nào cũng nên mang giày xăng-đan hoặc giày hở mũi. Còn chuyện này nữa, Tuệ Tuệ có đôi vai nghiêng, mặc loại áo cưới lệch vai chỉ làm cho cái lệch lại càng thêm lệch. Nhưng điều quan trọng nhất là.... Lý Thần không phải được sinh ra và lớn lên ở nước ngoài sao?” - Lãnh Tĩnh cảm hất về phía người đàn ông đứng cạnh Lãnh Tuệ Tuệ, “Làm thế nào mà anh ta phối quần kiểu Anh với áo sơ mi kiểu Pháp? Còn có đôi giày thương vụ kia. Trời ạ! Chẳng lẽ anh ta không mua giày đôi giống như của Debby hoặc là giày Oxford sao?”

Nói xong còn không quên nhàn nhạt liếc mắt một vòng bà mẹ nhỏ, giống như đang nói: So về lời nói ác độc— bà cũng không phải là đối thủ của tôi!

Lãnh Tĩnh chờ bà nổi điên, nhìn bàn tay siết chặt nắm đấm của bà, Lãnh Tĩnh nhất thời cảm giác được một loại cảm giác nào đó— Một cảm giác sảng khoái dị thường.

Đáng tiếc, cô không đợi được tới lúc Diệp Mỹ Bình phát bệnh thần kinh giống như vô số lần trước đây thì Lãnh Tuệ Tuệ đã kéo chồng mới cưới đi tới.

Rất nhanh sau đó cô đã biết tại sao Lãnh Tuệ Tuệ đối xử khách khí với cô như vậy—

“Không ngờ tới Lãnh Tĩnh tiếng tăm lừng lẫy thật ra là chị gái của Tuệ Tuệ. Ngưỡng mộ đã lâu”. ((=,=) giống phim kiếm hiệp quá:)))

Tiếng tăm lừng lẫy? Lãnh Tĩnh còn tưởng mình nghe nhầm chứ.

Lý Thần nói xong, Lãnh Tuệ Tuệ tiếp lời, “Lý Thần học về thiết kế đá quý, hai người cũng coi như một nửa là người cùng nghề!”

Tục ngữ có câu ‘Bàn tay không đánh mặt tươi cười’, Lãnh Tuệ Tuệ cười hết sức xinh đẹp, Lãnh Tĩnh ngẩng đầu nhìn bầu trời với con nắng khá nóng buổi chiều, sau đó mới nghiêng đón em gái mình, cười so với cô cũng xinh đẹp không kém, “Mặt trời vẫn còn nắng, để tôi đi vào đại sảnh một chút, đợi lát nữa trở ra, vậy không phiền mọi người đi đón khách”.

Nói xong cũng không quay đầu đi thẳng.

Trong đại sảnh cũng rất náo nhiệt, người bên nhà trai và bạn bè bên nhà gái nói chuyện cực kỳ sôi nổi, Lãnh Tĩnh mới vừa cầm ly nước trái cây ngồi xuống lập tức có người ngồi xuống bên cạnh cô, “Con không phải hiện tại đang làm ột công ty trang sức đang ăn nên làm ra sao? Nó tốt xấu gì cũng là em rể của con, có thể giúp thì giúp đi”.

Lãnh Tĩnh uống một hớp nước trái cây để thông cổ, cũng đề xuống chút đùa cợt trong lời nói, chỉ thản nhiên nói, “Con gái của ông bất quá chỉ là một người làm công, đợi đến khi ông chủ muốn giới thiệu người mới, chuyện này vẫn không tới phiên tôi làm”.

“Ba biết con còn hận ba năm đó.....” - Lãnh Vinh Thiêm còn chưa nói xong đã bị mấy tiếng giày cao gót ngắt ngang.

Góc này không nhiều người lắm, Lãnh Tuệ Tuệ đứng cạnh ghế sofa trước mặt, từ trên cao nhìn xuống Lãnh Tĩnh.

Lãnh Tĩnh thấy bộ dáng của cô khê cười, “À, Tuệ Tuệ, người nào chọc em nổi giận vậy?”

“Chị thực sự nghĩ tôi mời chị vì muốn nối lại tình chị em à! Tóm lại chỉ một câu, chị có giúp hay không?” - Trước tiên giả vờ hiền lành, nhìn xem bây giờ đã cháy sạch sẽ không còn một miếng. Cho dù Lãnh Tuệ Tuệ có hạ giọng cực thấp nhưng vẫn nghe được câu nói được phun ra đầy tức giận.

Lãnh Tĩnh thở dài, lăm bầm lâu lâu nói, “Xem ra tôi cùng với hôn lễ loại này không phù hợp lắm, làm thế nào mà chỉ gặp toàn cực phẩm thế này?” - Tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa vặn để người phụ nữ trước mặt này nghe được.

Không đợi Lãnh Tuệ Tuệ tức giận, Lãnh Vinh Thiêm đã thay con gái ra mặt, “Sao con có thể nói mấy lời vô giáo dục đó?!”

Sau khi nghe xong, Lãnh Tĩnh cuối cùng nhịn không được hừ một tiếng, “A.... vậy thì thật có lỗi, tôi có cha nhưng ông không dưỡng, còn mẹ thì bị tiểu tam làm cho tức chết rồi, ai tới đây dạy dỗ tôi đây?”

Cô đứng lên, chậm rãi đi tới gần cô em gái, “Cô muốn biết sao? Là ba của cô xin tôi trở về, bằng không cô cho là vì sao tôi và cô lại xuất hiện trong này?”

“Cô!”

“Thôi! nói chuyện với cô cũng như đàn gảy tai trâu. Không phải nói chồng của cô muốn tìm việc sao? Tôi không ngại để mấy người tới Bắc Kinh tìm tôi, đương nhiên, lúc đó tôi có đồng ý mấy người hay không còn phải chờ xem tâm trạng của tôi đã”.

Lãnh Tĩnh đứng dậy chuẩn bị bỏ đi bị cô ta ngăn lại.

“Gần đây tâm trạng tôi không tốt, đừng có chọc vào!” - Lãnh Tĩnh lạnh lùng nói.

Lãnh Tuệ Tuệ giận quá hóa cười, lại đột nhiên nhìn về phía Lãnh Vinh Thiêm, “Ba, ba nói thật đúng, có đôi khi đem mặt cho lớn nhưng người ta không nhất định đương mặt”.

Lãnh Tĩnh ngẩn ra. Đó là đánh giá của một người làm cha đối với đứa con gái mình không thương yêu sao?

Dừng một chút, Lãnh Tĩnh mới sâu xa nói, “Đối với mấy loại chuyên môn đi theo bờ đờ mông này tôi thật sự khinh thường”.

“Cô cho là cô là ai? Không phải là vận cực chó nhào tới điểm danh sao, còn làm như mất mồi trên đỉnh đầu? Quả nhiên đức hạnh của cô với mẹ cô cùng một loại”.

“Mẹ tôi có đức hạnh gì? Đức hạnh lớn nhất của bà là đối với lòng người dễ tiện thì quá mềm tay. Tôi làm sao có thể được như bà ấy. Tôi từ trước tới nay có thù oán nhất định phải báo” - Nói xong, ly nước trái cây trong tay lập tức nhẹ nhàng hất lên người Lãnh Tuệ Tuệ.

Lãnh Tuệ Tuệ trong nhất thời hoảng sợ hét lên một tiếng, khẩn trương cúi đầu nhìn bộ váy cưới trắng trên người. Lãnh Tĩnh buông ly xuống, “Ày da, thật có lỗi, tôi vừa rồi run tay”.

Hai mắt Lãnh Tuệ Tuệ hồng lên. Dần dần những người xung quanh bị tư thế chiến đấu của người phụ nữ chanh chua này làm hấp dẫn đến xem, Lãnh Tĩnh cũng không hiểu rõ bản cảm xúc lúc đó của chính mình là sáng khoái hay mất thể diện, chỉ thấy cảm giác tê dại trong lòng không ngừng phình to. Đột nhiên cô nghĩ đến lễ cưới của bạn trai trước kia, một đôi tay nắm chặt tay cô mang đến sự bình tĩnh cho cô, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy được ánh mắt của người nào đó.

Chủ nhân của đôi tay và ánh mắt kia bây giờ đang ở đâu? Ngoài ngàn dặm Bắc Kinh, có lẽ đang lo lắng tìm cô khắp nơi, hoặc có lẽ đang ở lễ đính hôn cùng ly cùng khách.

Lãnh Tĩnh đánh cuộc, cuộc người nào đó sẽ kết thúc trò chơi hoang đường này, như vậy cô mới có cơ hội đòi lại cả vốn lẫn lời.

Cũng như khi cánh tay của Lãnh Tuệ Tuệ đánh xuống, như vậy cô mới có lý do lấy cả vốn lẫn lời bạt tai trở lại.

Đương nhiên, quan trọng hơn hết là phải nhắm ngay cổ tay của Lãnh Tuệ Tuệ mà bắt.

Lãnh Tuệ Tuệ giơ tay đánh tới, đã có người nhanh-chính xác bắt lấy cổ tay cô ta—

Lãnh Tĩnh không khỏi ngẩn người, bởi vì cánh tay đang giằng co với cánh tay Lãnh Tuệ Tuệ không phải của cô, mà là của một tên ‘Trình Giáo Kim’ nào đó.

Theo cánh tay cứng rắn nhìn lên, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc nhưng không quen mắt, nói xa lạ lại không hẳn là xa lạ.

Lãnh Tĩnh có chút không chắc chắn hỏi, “Lục Chính?”

Người đàn ông với tư thế quân nhân mạnh mẽ nhìn cô mỉm cười, đối với những người xung quanh xem như không tồn tại. Lục Chính nắm tay cô mang cô đi.

Dù sao thì quân phục bao giờ cũng gây ra cảm giác uy hiếp cho người khác, Lãnh Tĩnh có khiếp sợ không nói một lời theo anh ta ra ngoài. Lãnh Tuệ Tuệ đứng chết trân tại chỗ một hồi lâu, mới nhớ tới thù còn chưa trả, “Đứng lại!”

.....

.....

Một lát sau, ngồi cạnh ghế lái - Lãnh Tĩnh đang ra sức lau gương mặt đầy rượu sâm banh, “Tên họ Lục kia, có nhầm hay không vậy? Cô ta đem cả tháp sâm banh đổ lên người tớ, cậu cũng không ngăn cô ta???”

Ngồi bên cạnh lái xe - Lục Chính so với cô cũng không khá hơn là bao, cả người tắm đầy rượu, “Có biết vì sao đàn ông 23 tuổi mới có thể kết hôn, nhưng mà 18 tuổi có thể tham gia quân đội không? Cũng bởi vì phụ nữ so với kẻ địch thì khó đối phó hơn”.

Lãnh Tĩnh bĩu môi, không muốn nói về đề tài này nữa, nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Ông già gọi cậu tới tìm tớ?”

“Cậu vừa mới lên máy bay ông ngoại đã biết rồi, đương nhiên, ông ngoại cậu đồng ý mặc kệ cậu, nhất định nói được làm được, tớ tới tìm cậu chỉ vì chuyện riêng. Chủ yếu là tới xem náo nhiệt”.

“Cậu cứ ‘cười trên nỗi đau của người khác’ một lần nữa xem, tớ lập tức nhảy ra xa!”

“Cậu đừng tức giận. Nghiêm túc mà nói, chúng ta nhanh chóng tìm chỗ nào thay đổi quần áo đi”.

.....

.....

Lại một lúc sau.

Lãnh Tĩnh mang anh ta đến khách sạn ngủ lại một đêm. Cô cầm quần áo đi vào toilet, sau khi đi vào, đột nhiên thò đầu ra cảnh cáo, “Không được ngồi trên giường..... tớ không muốn buổi tối khi ngủ vẫn phải ngửi mùi rượu này”.

“Nhiều lời. Còn không mau đi thay? Thay xong còn giúp tớ đi mua quần áo”.

Lúc cô đang ở trong toilet.

Lục Chính trong phòng cô tò mò xoay tới xoay lui, mở tủ quần áo, nhìn đồ trang điểm của cô. Đúng lúc này, di động trong chiếc túi xách mà cô dự tiệc đổ chuông.

Reng hết lần này đến lần khác, Lục Chính vốn không định nghe điện thoại giúp cô và cũng không được phép, lớn giọng hỏi Lãnh Tĩnh trong toilet, “Điện thoại của cậu!”.

“Điện thoại của tớ có chế độ hạn chế cuộc gọi, chỉ có số điện thoại được cho phép mới gọi vào được. Không có chuyện gì đâu, cũng không có bí mật gì, cậu nghe giúp tớ”.

Lục Chính nghe máy, quả nhiên là cái giọng nữ đáng sợ. Nhưng mà câu đầu tiên thế này thì thật làm người ta không biết đường đâu mà mò, “Bé Nhị, bỏ đừng trách mình...”

“Cô ấy đang tắm, cô tìm cô ấy.....”

Lục Chính còn chưa nói xong, bởi vì đầu dây bên kia đột nhiên đổi thành giọng nam vô cùng âm trầm, giọng nói căng thẳng hỏi lại, “Anh là ai?”

35. Chương 36: Chương 36

Edit: Huongbb

Mày Lục Chính căng thẳng, “Anh là ai?”

“.....”

“.....”

“Tôi là cha của đứa bé trong bụng cô ấy”.

Lục Chính dừng một giây mới tỉnh ngộ, quả thật mình không có nghe nhầm, lúc này mới bật cười, đứng dậy đi tới gần toilet, gõ cửa nói với người bên trong, “Cha của đứa bé trong bụng cậu tìm cậu”.

Tiếng nước chảy bên trong đột nhiên ngừng lại, không tới năm giây cánh cửa đột nhiên mở ra, Lãnh Tĩnh túm lấy điện thoại, ngắt máy, tiếp đó còn thấy chưa đủ trực tiếp tắt nguồn, “Là người chuyên quấy rầy người khác, đừng để ý tới anh ta”.

Lục Chinh đột nhiên im lặng khác thường. Lãnh Tĩnh buồn bực ngẩng đầu, ngấm tới lỗ tai đỏ bừng của anh, tiếp đó theo ánh mắt của anh ta nhìn lên người mình.

Khăn tắm quần không chặt, gần như muốn tuột xuống. Sắc mặt Lãnh Tĩnh trắng nhợt, căng thẳng kéo khăn tắm quay lại phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Vừa rồi người bị đỏ tai là anh ta, hiện tại người đứng ra trên chộc cũng là anh ta, “Chúng ta trước đây còn có quan hệ khăng-khít-chia-sẻ-mọi-thứ, có gì mà trốn?”

“Tôi không nhớ rõ khi nào chúng ta có cái quan hệ gì mà khăng-khít-chia-sẻ-mọi-thứ gì hết, tớ chỉ nhớ rõ khi còn nhỏ thiếu chút nữa tớ làm nổ mất ‘em trai nhỏ’ của cậu mà thôi”.

Lục Chinh .!

Mấy câu đối thoại lẩn tẩn này nhanh chóng bị quăng ra khỏi đầu, Lãnh Tĩnh giúp anh ta mua quần áo, rõ ràng không chú ý lắm, lấy bộ quần áo gồm chiếc áo thun cùng tông với quần jeans đến gần đã bị anh ta đẩy ra, Lục Chinh có vẻ ghét bỏ, “Cậu không phải là Nhà thiết kế sao? Phẩm vị của cậu thế này hả?”

“Cậu là đàn ông thì muốn xinh đẹp để làm gì? Chê quần áo tôi mua không đẹp, vậy cậu trở về nhà đổi quần áo đi”.

Lục Chinh cũng không tức giận, đã vậy còn có thời gian rảnh rỗi thoải mái đánh giá cô, “Nhiều năm không gặp, tính tình của cậu thật sự lớn hơn. Chắc là kỳ sinh lý tới nên nhịn không được nổi nóng?”

Lãnh Tĩnh nói với anh ta, “Lời này cộng với cái dáng vẻ của cậu có giống như xuất phát từ một quân nhân không? Còn không mau trở về phòng thay quần áo mới, đừng có mà chỗ nào cũng mặc quần trang, đúng là làm ảnh hưởng hình tượng quân nhân!”

“Còn không phải tại vì cả ngày tớ phải đối đầu với tên lửa đạn bom mới như thế sao, không có người nào nói chuyện khiến tớ bị ghen muốn chết. Ông già lần này kêu tớ tới giảng bài, tớ mới phát hiện khả năng giao tiếp của bản thân thoái hóa tới mức chỉ bằng trình độ lớp lá”.

“Có cần phải nói quá như vậy không?”

Nhìn anh ta tội nghiệp như vậy, Lãnh Tĩnh cứ xem như làm việc thiện, miễn cưỡng tha thứ cho cái tật nói nhiều của anh ta. May mà cơm chiều vừa ăn được một nửa anh ta liền bị cuộc gọi triệu tập từ đơn vị, Lãnh Tĩnh tự giải quyết sạch sẽ một bàn thức ăn vào bụng, uống chút cà phê và lên mạng trên tầng thượng một lúc, không lâu sau đó trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, cô bị người nào đó đánh thức từ rất sớm. Mơ mơ màng màng đi mở cửa, người chào đón bên ngoài là anh chàng đang cực kỳ hăng hái - Lục Chinh, “Trê như vậy còn ngủ?”

“Làm ơn đi, bây giờ mới hơn bảy giờ rưỡi”.

“Vậy sao tôi còn nhớ rõ lúc học trung học, mỗi ngày 6 giờ sáng cậu lại vác Anh Văn ra mà học?”

“Cái cậu nhớ chỉ là thời trung học thôi, đã là chuyện bao nhiêu năm trước rồi, bây giờ lớn tuổi nên thích ngủ, được chưa?”

Từ lúc nhỏ, hai người này không bao giờ thiếu mấy cảnh cãi vã vật vãnh thế này, Lãnh Tĩnh cũng không hiểu tại sao người này được bên trường công nhận là ‘Mỹ Nam băng giá’.

Ăn xong bữa sáng, Lãnh Tĩnh lại bỏ lên giường tiếp tục giấc ngủ còn dang dở, anh ta ngồi xem Tivi phòng ngoài. Lãnh Tĩnh ngủ thẳng căng tới giữa trưa, hơi đói bụng mới bước xuống giường tìm đồ ăn vặt.

Lục Chinh đang gọi điện thoại, giọng nói khá lạnh lùng, “Nếu tình huống tương tự lại xảy ra lần nữa, tự gánh lấy hậu quả.....”

Nghe tiếng bước chân của cô, Lục Chinh theo bản năng quay đầu lại nhìn, vẻ mặt lạnh lùng trên mặt còn chưa dịu đi, Lãnh Tĩnh bị anh ta làm đông cứng. Mãi tới lúc anh ta cúp điện thoại xong, sắc mặt cũng như mây tan nắng lên, cô mới lấy lại tinh thần, “Gọi cơm trưa chưa?”

“Đói bụng à? Để tớ gọi điện thoại cho người đem lên”.

Không biết tại sao Lục Chinh lúc này làm cô nghĩ tới một người, một người hay làm ra vẻ nghiêm túc.

Chỉ có điều, không lâu sau anh ta đã nhanh chóng trở lại là một Lục Chinh nói luôn miệng, Lãnh Tĩnh phát hiện chính mình có thể chấp nhận một Lục Chinh ngu ngốc nói nhiều mà không phải một người thờ ơ trái tim lạnh lùng nói lời lạnh nhạt.

Thông thường, một khi càng được dung túng thì càng được nước lấn tới, Lãnh Tĩnh cũng không nhớ rõ anh ta suy cho cùng làm thế nào lại đột nhiên lộ cái đề tài ‘cuộc gọi đêm khuya’ ra mà nói, “Cậu thật không cần gọi điện cho người gọi cho cậu đêm qua sao? Tớ cuối cùng cảm thấy anh ta tìm cậu có chuyện quan trọng?”

Bọn họ đang lái xe đến nghĩa trang, xế trưa nắng có hơi gắt, Lục Chinh đeo kính mắt, còn Lãnh Tĩnh từ từ nhắm hai mắt, có chút xa cách, “Tớ thiết là phục cậu, mới nói với anh ta mấy câu mà nghe ra anh ta có chuyện quan trọng rồi à?”

“Đó là giác quan thứ sáu của tớ. Cậu trốn tránh anh ta như vậy cũng không phải là biện pháp”.

“Từ chỗ nào cậu thấy tớ trốn tránh anh ta? Chẳng lẽ là giác quan thứ sáu của cậu nói cho cậu biết? ” - Cô không thể tin mở to hai mắt nhìn anh ta.

Lục Chinh không nói tiếp, mặc dù anh ta đeo mắt kính, Lãnh Tĩnh vẫn có thể cảm giác được đôi mắt anh ta như có như không liếc về bụng cô, Lãnh Tĩnh theo bản năng đem bó hoa cúc che bụng lại.

“Cậu không sợ anh ta tìm tới cửa sao?”

Lãnh Tĩnh không nói tiếp, trong lòng thầm nghĩ, làm sao có thể?

Tảo mộ trở về đã là lúc trời chập choạng tối, mặt trời sắp lặn, cảm xúc của con người cũng kém, “Nhiều năm qua tớ không về, mộ của mẹ tớ chắc vẫn do ông già cho người thăm nom”.

“Tuy thoát khỏi quan hệ cha con, nhưng phụ nữ tóm lại vẫn là phụ nữ, có mạnh miệng đi nữa cũng không phủ nhận được”.

Tâm trạng ăn cơm cũng không có, điện báo của Lãnh Vinh Thiêm càng làm cô không muốn ăn, “Em gái con với chồng nó ngày mai là đi hưởng tuần trăng mật, đêm nay về nhà ăn bữa cơm đi”.

Di động của cô vẫn luôn tắt máy, Lãnh Vinh Thiêm trực tiếp gọi cho Lục Chinh, Lãnh Tĩnh liền bực bội, “Ông ta làm sao biết số điện thoại của cậu?”

“Khoảng thời gian trước ông ta muốn đem công ty liên doanh với mẹ cậu bán ra lấy chút tiền mặt, vì chuyện này tớ thay ông già làm chân sai vặt chạy qua chạy lại, ông ta có danh thiếp của tớ”.

“Những cái đó đều do mẹ tớ kiếm được, ông ta dựa vào đâu mà nói bán là bán?” - Lãnh Tĩnh lúc này tức giận túm lấy điện thoại, “Ông có biết xấu hổ hay không?” - Nói xong kiên quyết ngắt điện thoại ngay lập tức.

Làm như vậy còn chưa hết giận, cô còn ném điện thoại mạnh về phía bảng điều khiển trước mặt. Nâng mắt lên lại đối mặt thấy đôi mắt Lục Chinh qua kính chiếu hậu nhìn cô.

Ánh mắt của anh ta có phần nghiêm túc, Lãnh Tĩnh nhún vai, “Yên tâm, chắc là không ném hỏng điện thoại của cậu đâu”.

“Tớ thì không thèm để ý tới cái này”

“Chẳng lẽ cậu cảm thấy tớ mắng như vậy là quá ác miệng?”

“Chỉ cảm thấy cậu tiến bộ hơn, ít nhất không khóc nhè giống như trước”.

Cô lại có tiếng khóc nhè như vậy? Lãnh Tĩnh không có ấn tượng gì, nhưng anh ta cảm thấy tựa như ký ức hãy còn mới mẻ, vừa lái xe còn không quên kể lại tỉ mỉ chuyện xưa một lần, cuối cùng đưa ra một kết luận, “Tớ cảm thấy tớ cần phải tìm hiểu về cậu một lần nữa”.

Lục Chinh nói đùa, sau một lúc, anh ta cười không nổi nữa.

Cái cô này buổi tối chưa có hột cơm nào vô bụng mà trực tiếp đâm đầu vô quán bar, lần này Lục Chinh cảm thấy chính mình thật sự cần phải tìm hiểu thật kỹ người này mới được.

Lãnh Tĩnh liếc mòng nốc rượu, phục vụ vừa mới đặt ly ‘Tàu ngầm’ xuống (# Huongbb: Cách pha rượu này rất đơn giản: để một ly rượu nhỏ vào một ly rượu khác lớn hơn, loại rượu này uống rất mau xỉn, có cơ hội tớ cũng muốn thử:D)

Ánh mắt của anh ta không tự chủ nhìn về phía bụng của cô, “Cậu chắc chắn?”

“Tôi thật phục cậu quá, lè mề như vậy, vậy có để tớ uống hay không đây?”

“Mang thai không thể uống rượu”.

“Tớ không mang thai!”

Lục Chinh do dự hơi buông tay, trong nháy mắt cô lập tức đem ly ‘tàu ngầm’ uống vào, lắc lắc cái ly không ra hiệu với người phục vụ, “Thêm một ly nữa....”

Lục Chinh khẩn trương kéo cô trở lại, “Đừng uống loại mạnh quá, uống loại vừa thôi”.

“Yên tâm, tửu lượng của tớ khá lắm”

“Tửu lượng của cậu là do tớ rèn luyện mà được, tớ lại không biết cậu ở mức nào sao?”

Lãnh Tĩnh có chút bức bối, “Tớ không uống quá chén, nói không chừng đầu óc tớ thật sự nóng lên rồi chạy tới nhà Lãnh Vinh Thiêm đốt trụ luôn”.

Lục Chinh sờ sờ đầu cô. Lãnh Tĩnh không cần anh ta an ủi, ngay lập tức ngăn tay anh ta lại, “Từ trước đến nay tớ ghét nhất là người thứ ba phá hoại gia đình người khác, kể thứ ba, lừa gạt, còn ăn cơm mềm, vậy mà ba của tớ lại là người cần bã như vậy”.

Không chỉ có ba cô, ngay cả người trong lòng cô cũng vậy.....

Lãnh Tĩnh hoảng sợ, người trong lòng? Cô vỗ vỗ hai má, xem ra chính mình say thật rồi, cơ thể cô vừa nghiêng liền nằm trên mặt bàn, lại không dám suy nghĩ gì nhiều.

Tiếng nhạc diếc tai nhức óc dồn dập bốn phía, nhưng trong mắt trong tim cô đều là một khoảng trống vắng. Tiếp đó là một ly rượu mạnh để trước mặt cô, “Thôi, cậu cứ uống đi, tớ không ngăn nữa, nếu cậu say thì tớ khiêng cậu về”.

Thiệt là làm Lục Chính nói trúng phóc, đêm khuya ra khỏi quán bar, quả nhiên Lục Chinh khiêng cô lên xe.

Vừa mới đặt cô lên ghế phụ, ngay lập tức cô tự động tìm một tư thế thoải mái rồi yên lặng ngủ. Lục Chinh giúp cô thắt dây an toàn, không tự chủ nhìn về bụng cô. Lần này tay anh cũng không tự chủ vươn tay chạm vào, cẩn thận sờ sờ, mềm mại mà bằng phẳng, không có gì bất thường.

Cuộc gọi tới, có phải là ‘Người theo dõi cuồng’ gọi tới? Lục Chinh không biết sao lại nhẹ nhàng thở ra, lái xe đến khách sạn.

Tất cả cửa kính xe đều mở ra nhưng mùi rượu trong xe vẫn còn nồng, nhưng trái lại cô vẫn yên lặng, chắc là ngủ rồi. Trở lại khách sạn, đỡ cô đến thang máy.

Cả hai chậm rãi đến phòng, không ngờ thấy một người lạ mặt.

Người xa lạ đang đứng bên kia không nhúc nhích theo dõi anh. Nói chính xác hơn là đang theo dõi con ma men anh đang ôm trước ngực.

Lục Chinh liếc mắt nhìn anh ta một cái mới lấy thẻ phòng ra mở cửa.

Thẻ phòng vừa mới đặt vào máy quét trước cửa, ‘roẹt’ một tiếng. Đồng thời, bên tai vang lên câu nói, “Buông cô ấy ra”.

Lục Chinh có chút không xác định hỏi người xa lạ kia, “Anh... đang nói chuyện với tôi?”

Hết Chương 36.

36. Chương 37: Chương 37

Edit: Huongbb

Sáng sớm.

Nói đúng ra là bóng đêm còn chưa tản đi, trời chưa rạng sáng.

Lãnh Tĩnh tỉnh rượu, mí mắt nặng trĩu không mở nổi, đầu đau như bị thiêu cháy, tới khả năng nhú mày cũng làm không được.

Sau này sẽ không say rượu nữa, cô sâu xa thề. Thử hết lần này đến lần khác, rốt cuộc cũng chống được mí mắt lên, ngay khi khóe mắt vừa mở lập tức nghe thấy—

“Dậy rồi?”

Một giọng nói rất nhẹ nhàng và cực kỳ mềm mại, nhưng người nghe - Lãnh Tĩnh - nhất thời da đầu run lên, mở to mắt, quả nhiên nhìn thấy Dịch Mật.

Anh ta mới trở về phòng, tay cầm ly nước, “Cô không sợ say rượu bị chết đầu đường sao?” - Mang theo chút trách móc, sắc mặt cũng lạnh lùng, nhưng động tác cẩn thận, đỡ bên vai cô để cô ngồi xuống, đưa ly nước nhét vào tay cô.

Người nào đó không cảm kích đưa tay ngăn ly nước của anh, “Cậu ấy đâu?”

“Người nào?”

“Còn có thể là ai? Người đi cùng tôi”.

“.....”

“Nói!”

“Bệnh viện, có lẽ”.

Lời nói của anh ta rất nhẹ nhàng, trong thời gian ngắn Lãnh Tĩnh còn tưởng mình nghe nhầm. Cảnh cuối cùng cô nhớ được là góc tối ở quán bar, cố gắng nhớ xem có thật là do Lục Chinh đưa cô về không, càng nghĩ càng đau đầu, dùng sức lắc lắc đầu, sau đó nhìn thoáng qua thấy chiếc điện thoại đang nằm trên tủ đầu giường. Lãnh Tĩnh một bên xoa xoa trán, một bên thò tay với lấy điện thoại, khởi động máy, vừa gọi điện thoại cho Lục Chinh vừa đi tới giường ngồi, cố gắng cách cái tên ‘Tiểu Bạch Kiềm’ này càng xa càng tốt.

Vừa mới đi được hai bước đã bị anh ta bắt trở lại giường.

“Uống nước” - Hai chữ bay ra khỏi miệng anh như hai viên đạn bị bắn ra, lạnh lùng cứng rắn.

Cho tới bây giờ chỉ có cô bị anh ta chọc tức tới giậm chân, tình huống hiện tại hoàn toàn đảo ngược, bộ dáng anh ta cứ như hận không thể xé cô cho bằng được. Lãnh Tĩnh đột nhiên cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt, nhất là nhìn thấy cánh tay đặt trên vai mình dường như đang nổi gân xanh.

Tay anh giống như gọng kiềm, Lãnh Tĩnh biết mình nên kháng cự nhưng mà... thôi cứ để anh ta tùy ý, ngồi tại chỗ tiếp tục gọi điện thoại.

Có lẽ người đàn ông này bị cô làm cho tức điên, vậy là tự anh ta uống nước, Lãnh Tĩnh cũng không thèm nhìn anh, điện thoại được kết nối, Lục Chính bên kia rõ ràng là tâm trạng buồn bực, “Alo?”

Chỉ nghe một tiếng này, di động của cô đã bị ai đó thô bạo cướp đi. Tận mắt nhìn thấy điện thoại của mình bị ném lên giường, Lãnh Tĩnh cũng bị ném lên giường.

Không uống nước phải không? Không hợp tác phải không?

Địch Mặc giữ cầm cô, nhìn sâu vào mắt cô một cái. Lãnh Tĩnh nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong con ngươi của anh ta như bị hai ngọn lửa đang thiêu cháy thành tro bụi, anh ta mạnh mẽ hôn, thật tàn nhẫn, rằng Lãnh Tĩnh bị đau giống như chỉ trong chớp mắt bị anh ta va vào vỡ nát.

Cô nghe thấy tiếng rên của chính mình, trong miệng bị mớm nước làm cô nghẹn sắc lập tức đẩy anh ta ra ho khan.

“Anh dựa vào cái gì.....?”

Chưa nói xong đã bị anh ta ngắt ngang, “Tôi dựa vào cái gì? Cô mang thai mà còn uống rượu, có lỗi với con của chúng ta; cô say khướt ở trong vòng tay người đàn ông khác, có lỗi với tôi. Cô nói tôi dựa vào cái gì?”

Di động của cô đột nhiên rung lên, Lãnh Tĩnh cố cầm điện thoại lên, không rảnh cãi nhau với anh ta, nhưng mà anh ta còn hành động nhanh hơn, tay cô vừa mới chạm vào điện thoại đã bị anh ta giật lại nắm chặt trong tay, ‘Bốp’ một tiếng, điện thoại đập vào tường, pin văng khỏi máy.

Lãnh Tĩnh nhìn pin điện thoại đang thê thảm nằm lẻ loi dưới sàn, “Anh có bệnh.....” - đành phải im lặng không nói nên lời.

Lãnh Tĩnh dù không cam lòng nhưng phải thừa nhận, dáng vẻ của người đàn ông trước mặt rất dọa người, nhìn cứ như chuẩn bị đánh người. Nếu như người có bản lĩnh tốt như Lục Chính mà còn bị anh ta đánh vào bệnh viện, chỉ cần nghĩ tới thôi cũng biết, tay chân yếu ớt như cô lại càng chết chắc....

“Làm sao anh biết được mà đến đây?”

Giọng nói của cô vẫn xa cách như trước, cũng bình tĩnh thản nhiên không chạm tới đề tài nóng hổi này nữa. Nhìn anh ta một cái, muốn dò xét xem phản ứng của anh ta, không yên lòng tự an ủi mình, cô không phải là người nhất gan mà đơn giản vì không muốn cùng một người mất lí trí hơn thua.

Địch Mặc nhìn cô, chỉ là yên lặng nhìn, không nói gì, cũng không làm gì, rất rất lâu sau mới đi ra phòng ngoài, rồi không lâu sau trở về nhét một vật vào tay cô, “Kỳ nghỉ của cô kết thúc sớm”.

Lãnh Tĩnh nhìn vé máy bay trong tay, “Anh.....”

“Đương nhiên, nếu cô muốn tiếp tục ở bên cạnh người này cũng được, vậy bây giờ từ chức với tôi”.

“.....”

“.....”

“Xem như anh lợi hại!”

Lãnh Tĩnh xuống giường mang giày, lập tức đi tới tủ quần áo.

“Đi đâu?”

“Giờ bay là buổi chiều, bây giờ tôi có quyền tự do hoạt động, tôi nói không đúng sao, ÔNG CHỦ!” - Hai chữ sau cùng được nghiêng răng nghiêng lợi phát ra, dứt lời, Lãnh Tĩnh tóm mạnh áo khoác trên giá, khoác lên lập tức bỏ đi, để lại cái giá áo lắc lư chao đảo, để lại người đứng bên giường về mặt ngưng đọng.

**

Lãnh Tĩnh không đến bệnh viện tìm Lục Chính. Cô gõ cửa nhà họ Lục, nhìn khéo miệng dán băng keo cá nhân.

Lục Chính thấy cô cười cười, phỏng chừng là bị đụng tới vết thương bị đau hít mạnh một hơi.

“Không sao chứ?”

“Trước hết để tớ nói rõ, không phải là bản lĩnh tớ không bằng anh ta, mà do anh ta không nói một câu liên vung tay đánh, mà tớ là một công dân tốt nên không thêm so đo với anh ta”.

Vốn dĩ trong lòng Lãnh Tĩnh thương tiếc, giờ nghe anh ta nói sằng xiêng cho có, cô đi thẳng vào trong, đặt mông ngồi xuống ghế, “Cho tớ cái gì ăn với, đói chết mất”.

“Trước mặt người bị thương mà thái độ của cậu vậy đó à?” - Lục Chinh theo sau đi vào, ngoài miệng thì bất mãn nhưng thật sự đi tới tủ lạnh tìm thức ăn cho cô.

Anh ta ném tới một túi bánh mì, Lãnh Tĩnh dễ dàng bắt được, mở gói vùi đầu điên cuồng cắn nuốt. Tối hôm qua bụng rỗng uống rượu, uống gần như làm dạ dày bị cháy, sáng sớm lại gặp ai ở khách sạn bị tức giận không nhẹ, hiện giờ cô ngồi ăn ngấu nghiến ra sức trút giận.

Một ly sữa tươi được đưa tới, cô cũng không nhìn người lập tức nhận lấy, ngửa đầu uống cạn.

Lục Chinh ngồi xuống cạnh cô, nhìn cô thật lâu mới mở miệng, “Người kia.....”

“Đừng nhắc anh ta với tớ”.

“Được, tớ không nói. Tớ chỉ hỏi một câu, cậu... thật sự không mang thai?”

“Làm sao có thể nói hai chữ này với người không yêu, lại là người mới gặp không bao lâu? Lần cuối cùng tớ trả lời cậu, KHÔNG CÓ!”

Dường như anh ta nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng Lãnh Tĩnh không thể nhẹ nhõm buông xuống được.

Sau khi trở lại Bắc Kinh, Lãnh Tĩnh mới hiểu rõ bản thân mình đã hoàn toàn sai. Cô vừa nói với Lục Chinh ‘Làm sao có thể nói hai chữ này với người không yêu thương lại là người quen biết không bao lâu’ thì không lâu sau có một người hoàn toàn xa lạ vì chuyện này mà tới cửa tìm cô—

“Chuyện của cô với Tiểu Thánh Nhân, tôi có nghe nói” - Một người đàn ông trung niên tìm đến nhà cô, cũng không tự giới thiệu liền lạnh lùng mở miệng.

“Nếu muốn sử dụng việc mang thai để trói buộc người của Dịch gia, vậy thì Lãnh tiểu thư đã hoàn toàn sai lầm”.

Người này, qua những dấu vết trên khuôn mặt có thể thấy được hình ảnh tuần tú của ông khi còn trẻ, đang dùng ánh mắt đặc biệt đánh giá cô.

“Tôi không hiểu ý ông” - Lãnh Tĩnh nói.

“Cô không hiểu ý tôi, không sao cả. Cô có thể hiểu được tờ chi phiếu này là được” - Ông ta đẩy một phong bì tới trước mặt cô.

Hết Chương 37.

37. Chương 38: Chương 38

Lãnh Tĩnh suy nghĩ thật lâu, lại phát hiện bản thân hoàn toàn không biết nên xưng hô như thế nào với người đàn ông ngạo mạn trước mặt, bác trai? Chú?

“Ông Dịch.....”

“Tôi không họ Dịch” - Ông ta cắt ngang lời cô, tỏ ra bộ dáng tự nhiên.

“Hà?”

Đối với sự ngạc nhiên của Lãnh Tĩnh, ông ta có vẻ bất mãn, Lãnh Tĩnh càng ngày càng ngu ngơ, “Ông... không phải ba của Dịch Mặc?”

“Nói đúng ra, tôi là đại diện ẹ của Tiểu Thánh Nhân đến tìm cô”.

“Hả??”

Giọng khá cao của cô trong nháy mắt hấp dẫn vô số đôi mắt của mấy khách của bàn lân cận, Lãnh Tĩnh khấn trương hạ giọng ngay, cố gắng chịu đựng cảm giác lạnh người, “Mẹ của anh ấy không phải đã mất rồi sao?”

“Là vợ hiện tại của ông Dịch”.

“À... thì ra là mẹ nhỏ...”

Ông già hung dữ trừng mắt liếc cô một cái, hiển nhiên cái gọi ‘mẹ nhỏ’ này của cô đã chọc tức ông ta.

“Thứ cho tôi nói thẳng, ba của Dịch Mặc còn không có biểu hiện gì, bà ta là mẹ kế thì gấp gáp cái gì, có phải là hơi quá..... Bắt chó đi cày xen vào chuyện của người khác không nhỉ?”

Phổng chừng Lãnh Tĩnh vừa chột trúng tử huyết, chỉ thấy ông ta nổi giận dùng hai tay đập mạnh trên bàn, “Đồ con gái không có giáo dục!”

Lúc này, khách ăn của mấy bàn ăn bên cạnh, hầu như tất cả những người ở quán cà phê bên ngoài cũng nhìn sang bên này, nhưng người-Lãnh-Tĩnh-đến-lúc-này-vẫn-còn-chưa-biết-tên rất nhanh đã nhớ lại hành động của chính ông ta mới có biểu hiện không có giáo dục, đè nén cơn giận xuống thấp, khôi phục vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, “Tóm lại, lấy tiền bạc làm việc, cô biết làm như thế nào rồi chứ?”

Lãnh Tĩnh chậm rãi mở phong bì, nhìn con số trên tờ chi phiếu, có người nào từng ngờ tới một đệ nhất thùng vàng như cô như vậy mà phải dùng phương pháp này đạt được. Cái trò chơi chi phiếu này trước giờ cô chưa từng thấy qua, “Chỉ cần đến ngân hàng được chỉ định thì có thể đổi lấy tiền mặt, thật không?”

Ông ta không nói chuyện, một bên lấy điện thoại di động ra, một bên lấy ngón tay đẩy cái chi phiếu trên tay cô cao hơn một chút làm cô giờ chi phiếu lên, giống như phạm nhân giờ bảng phạm tội; mà ông ta, tới gần cô, dựng thẳng hai ngón tay giống như tư thế ‘Yeah!’ sẵn tay nhấn nút chụp.

“Có tấm hình này, nếu như cô đổi ý, Tiểu Thánh Nhân cũng sẽ không cưới cô, phải biết rằng nó hận nhất là những cô gái thấy là tiền mất sáng rõ, tự giải quyết cho tốt đi”.

Lãnh Tĩnh thật không mở miệng ra được bởi vì... cô bị ông ta làm bực sắp chết rồi.

Ông già ra trận đầu đánh thắng về vang quay đầu bỏ đi, Lãnh Tĩnh mới tỉnh hồn gọi ông ta, “Mẹ kế của Dịch Mặc.... Tôi nói là.. bà Dịch, vì sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ tôi gả vô nhà họ Dịch có thể tạo ra uy hiếp gì sao?”

“Bà ấy mới không phải là người ác độc như cô nghĩ, bà ấy làm như vậy hoàn toàn là vì Dịch...” - Ông ta tựa như lúc này mới nhớ tại sao bản thân dựa phải giải thích với loại con gái không có giáo dục như vậy, nhứu nhứu mày, nói qua loa cái gì mà chó có lên tiếng, cũng không thèm quay đầu lại đi luôn.

Để lại một mình Lãnh Tĩnh, cô cầm chi phiếu lên nhìn, cô vốn không có ý định mẹ vinh nhờ con, dù sao chuyện mang thai này thuần túy chỉ là một lời nói dối, cô cũng cùng nhóm người không có nguyện vọng kết hôn với Dịch lừa đảo. Mới đầu còn tưởng mẹ nhỏ của tên Dịch lừa đảo là người lợi hại cỡ nào, kết quả, đến chuyện này cũng chưa điều tra rõ ràng đã gọi người trực tiếp tới đưa chi phiếu cho cô.

Với số tiền này cô có thể mở một văn phòng, đáng tiếc cô và bên Corrine còn có hợp đồng, nếu hủy bỏ hợp đồng, cô có làm việc trong giới này danh tiếng thế nào cũng bị hỏng, haiz, xoắn xuýt— Lãnh Tĩnh bất giác thở dài.

Quán cà phê không quá xa nhà, Lãnh Tĩnh đi bộ về, chưa đến 10 giờ sáng mà mặt trời đã gắt nắng, bung dù che nắng suốt đường đi, về đến nhà hai má đỏ hồng vì phơi nắng, đã không có Hồ Nhất Hạ làm bạn, bây giờ cô trở thành người một người cô đơn, gấp ô vào nhà, vừa bước vào đã ngửi được mùi cháo thơm nồng.

Lần theo mùi cháo đến nhà bếp, Lãnh Tĩnh nhìn thấy tạp dề hoa đang vắt ngang ghế dựa —

Hồ Nhất Hạ trở lại? Cô nghi ngờ ngẩng đầu, vừa đúng lúc gặp người bên trong đi ra, người tới tay trái cầm một cái bàn, tay phải cầm một cái bát, tất cả đều là bữa sáng.

“Anh.... anh vào nhà bằng cách nào?”

Anh ta hoàn toàn không có vẻ ngạc nhiên như cô, chỉ dừng một chút, liền đi vòng qua cô, đem mấy đồ trên tay đặt xuống bàn cơm, “Đến để xem cô, sẵn tiện nhìn xem cô có ngược đãi Tiểu Thánh Nhân nhỏ không”.

Tiểu Thánh Nhân nhỏ?

Lãnh Tĩnh mất một lúc lâu mới hiểu cái Tiểu Thánh Nhân nhỏ trong miệng anh ta là ai, vừa mới chuẩn bị nói, “Nơi này không chào đón anh, anh đi ra ngoài” nhưng nghĩ lại, cô đột nhiên cau mày ngồi xuống, nhìn kỹ bàn ăn trước mặt, đột nhiên buồn nôn, “Không phải là tôi muốn ngược đãi Tiểu Thánh Nhân nhỏ của anh, nhưng mà tôi thật sự không có khẩu vị”.

“Sáng sớm cô đi đâu không thấy, chưa ăn gì đúng không?” - Người đàn ông lần đầu tiên xuống bếp có thể nói thảm hại cực kỳ, dầu văng trên mu bàn tay, lấm chấm nhỏ đỏ, chiên cái trứng đầu tiên gần như mất nửa cái mạng của anh, vậy mà bây giờ người phụ nữ này chỉ một câu không có khẩu vị, lại đem món ăn đầy công sức của anh đẩy tới trước mặt anh.

Địch Mặc lấy chút cháo vào chén cho cô, “Dù sao cũng ăn chút cháo chứ?”

Lãnh Tĩnh chạy mày, “Ngoại trừ cháo thịt nạt trứng bắc thảo ở quán ông Lý, còn cái khác, không có khẩu vị”.

“Quán cháo ông Lý?”

“Xa lắm, ngồi xe tới đó cũng mất một tiếng” - Cô bày ra vẻ mặt đau khổ đứng lên chuẩn bị đi, “Tự anh ăn đi, tôi lên lầu”.

Mới đi được hai bước đã bị anh ta kéo lại, “Nói cho tôi biết địa chỉ chi tiết của quán cháo ông Lý”.

.....

.....

Lãnh Tĩnh ngồi trên sofa, vừa nhồm nhoàm ăn khoai tây chiên vừa xem tivi, trên bàn trà còn có hộp bánh ngọt cô vừa mới ăn xong, cả phòng khách đầy mùi thức ăn, khỏi nói cũng thấy ai đó đang thích chí thoải mái thế nào.

Đúng lúc này, di động vang lên, Lãnh Tĩnh chỉnh tivi nhỏ tiếng, vừa mới nghe máy liền nghe thấy giọng của Địch Mặc, “Tôi đến quán cháo của ông Lý rồi”.

Tính ra lúc anh ta ra khỏi nhà cũng hơn 40 phút rồi, Lãnh Tĩnh nhìn đồng hồ trên tường, miễn cưỡng lên tiếng, “A...”

“Nhưng mà cửa khóa” - Giọng của anh ta dần dần mang theo chút tức giận.

“A....? Phải không?” - Lãnh Tĩnh nghĩ một đằng nói một nẻo đáp lời, “A..... đúng rồi! Tôi quên mất, quán cháo của ông Lý chủ nhật không bán!”

Lãnh Tĩnh không thể đợi cho anh ta trả lời, trước cửa có người đang nhấn chuông. Chắc là thức ăn cô gọi bên ngoài đã tới, Lãnh Tĩnh đứng dậy đi tới cửa nói, “Thực xin lỗi thật xin lỗi” - Ngoài miệng nói ‘Thật xin lỗi’, trong lòng lại hết sức đắc ý.

“Nếu để tôi biết cô giở trò với tôi, hậu quả gì.....” - Giọng của anh ta càng ngày càng thấp, Lãnh Tĩnh làm mặt quỷ với điện thoại, đồng thời kéo cửa ra.

Phía trong cánh cửa, trong nháy mắt làm cả người Lãnh Tĩnh cứng nhắc.

Mà bên ngoài cánh cửa, cùng với ánh mặt trời chói chang rực rỡ hoàn toàn tương phản với bộ mặt lạnh băng của người nào đó.

Ngay lúc cả người cô vẫn đang trong trạng thái sốc nặng, Địch Mặc chậm rãi giơ tay lên, động tác này vô cùng rõ ràng, hoặc là muốn vuốt ve mặt cô, hoặc là muốn đánh cô. Lãnh Tĩnh vẫn cứ ngây ngốc im lặng

nhìn thấy bàn tay trong không trung không rõ, mà bàn tay anh ta, từ từ chạm tới khóe miệng của cô, lau miếng bơ trên đó.

Lãnh Tĩnh bị anh ta đụng nhẹ, bỗng đứng phục hồi tinh thần, phản xạ có điều kiện muốn đóng cửa, động tác chậm một nhịp đã bị anh ta chặn cửa, nghiêng mình đi vào nhà, tay anh ta dễ dàng nắm giữ vai cô, cứ như vậy kéo cô từng bước từng bước đi vào trong, cuối cùng đi tới cạnh đồng rác bữa bãi trên bàn trà trước mặt.

Địch Mặc cúi đầu quét mắt nhìn một lượt cái bàn trước mặt, “Khoai tây chiên, yaghourt, bánh ngọt, cookie, còn có bánh bao Vương Tử?”

“Tôi... chỉ là đột nhiên có khẩu vị... tôi..... Cũng không biết chuyện gì xảy ra” - Bé Nhị hoàn toàn tiến vào cảnh giới cà lăm nói không nên lời.

Địch Mặc cùng cô trừng mắt không ai nhường ai, mà cánh tay kia cũng giữ chặt hai vai cô tạo thành hai gọng kiềm khiến cô lui không được mà tiến cũng không xong, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn anh, nghe được giọng nói của anh truyền tới tai, “Nếu để cho tôi biết cô trêu đùa tôi, hậu quả vô cùng nghiêm trọng”.

Anh ta nói xong, đột nhiên chăm chú nhìn xuống bụng cô, đây tuyệt đối là loại điềm báo xấu— Lãnh Tĩnh không kịp nói chữ nào, dưới chân đột nhiên nhẹ bẫng.

Cô bị anh ta khiêng lên rồi.

Địch Mặc không nói hai lời lập tức đi lên lầu, Lãnh Tĩnh sợ tới mức dép lê bị đá rơi lung tung, “Này này này! Anh muốn làm gì?”

“Kiểm tra cơ thể”.

“Kiểm tra cái quỷ gì! Thả tôi xuống!”

“.....”

“Muốn kiểm tra cũng không cần phải lên lầu chứ, này!”

“Không cãi hết thì ‘kiểm tra’ thế nào được?” - Anh lạnh lùng trả lời.

Hết Chương 38.

38. Chương 39: Chương 39

Edit: Huongbb

Quần áo mùa hè chỉ có vài lớp, đối với anh ta nào có vướng mắc gì? Lãnh Tĩnh vừa bị quăng lên giường, áo khoác trên người đã bị anh ta lột mất.

Tính tình của người đàn ông thối này giống hệt như bà dì cả của phụ nữ, cứ phát tác theo chu kỳ. Lãnh Tĩnh hốt hoảng đối phó, đáng tiếc cô chặn tay trái, anh ta dùng tay phải, cô đưa tay đỡ, anh ta nắm chặt hai cổ tay cô đặt trên đầu giường, dùng răng cắn áo lót phía trước ngực.

“Không được!”

“Với một người phụ nữ đang mang thai con anh yêu anh, vì sao anh không thể đụng chạm?”

“Anh và Hàn Thiên Thiên...”

“Quan hệ giữa anh và cô ta cho tới giờ không phải như em nghĩ. Con bé đó lúc nào cũng muốn anh ngả bài với người lớn trong nhà trước, cô ta làm cái gì mà dính hôn giả, chính là muốn bản danh tiếng của anh, cô ta sợ dĩ muốn biến em trở thành người bị hại, vì cô ta muốn em trở thành chị dâu của cô ta. Chỉ có chút thủ đoạn ấy có thể giấu được anh sao? Nếu không vì em lúc nào cũng giận dỗi, anh sẽ không bao giờ phối hợp với cô ta. Giờ thì tốt rồi, anh ngả bài, trong ngoài đều không được lòng người, Hàn Tự còn đánh anh.....”

Nói đến chuyện này là đụng tới một bụng tức của anh, Lãnh Tĩnh rõ ràng cảm giác được anh ta dùng sức rất mạnh, cổ tay cô bị anh ta nắm bắt đầu tê rần.

Nếu anh còn tiếp tục nổi giận, cổ tay cô chắc chắn sẽ bị gãy mất, Lãnh Tĩnh thử làm anh phân tâm, “Đừng có nói như chính mình như bị oan ức như vậy, tôi còn không biết anh sao? Nếu không có lợi ích gì anh sẽ chịu phối hợp sao? Có quý mới tin.....”

Lời này tuyệt đối đúng vào điểm mấu chốt, Lãnh Tĩnh nhìn thấy trong mắt anh ta che giấu sự đắc ý, quả nhiên, giọng của anh ta đã thay đổi tựa như đã nắm chắc thắng lợi trong tay, “Nếu không phải Tiểu Thánh Nhân nhỏ bon chen, thì trước thời gian gặt hái, không chừng tới bây giờ anh đã bị sút đầu mẻ trán”.

Địch Mặc vươn bàn tay nhẹ nhàng chỉ lên bụng cô. Lãnh Tĩnh có tật giật mình không tự chủ run lên, sau khi phản ứng lại mới khản trương ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của anh ta. Chẳng lẽ là ảo giác của cô? Vậy mà cô nhìn thấy sự thăm dò trong mắt anh ta.

Lãnh Tĩnh cố gắng nhắm chặt mắt, lần nữa mở ra, còn chưa kịp quan sát kỹ anh ta, anh ta đột nhiên cời dây nịch quần đùi của cô.

Chết tiệt! Tại sao lại dè hai gối của cô? Nếu được hành động tự do, cô nhất định sẽ đá một cái cho anh ta mất giồng mất giống, Lãnh Tĩnh yên lặng cắn răng, thu hồi sự giãy giụa trên mặt, làm ra bộ dạng đáng yêu, “Bác sĩ nói trong ba tháng đầu không thể hoạt động kịch liệt.....”

Tay đang nắm thắt lưng cô cứng lại, lại nhìn cô với ánh mắt dò xét thích thú, “Em đến gặp bác sĩ? Khám thai?”

“À..... Đúng vậy!”

Địch Mặc buông lỏng tay, Lãnh Tĩnh nhanh chóng chuồn tới đầu giường bên kia, sau đó thở ra một hơi.

Anh ta ngồi ở mép giường, đột nhiên trầm mặt, bộ dáng kia giống như đang nghĩ ra một âm mưu nào đó, Lãnh Tĩnh thấy tim đập liên hồi, không dám ở lại lâu, yên lặng không dám gây ra tiếng động nào lần mò qua đầu giường bên kia, rón ra rón rén xuống giường chuẩn bị ra ban công rồi thẳng tới cầu thang xoắn chạy mất dấu—

“Chúng ta kết hôn đi”

Lãnh Tĩnh bị năm chữ nhẹ nhàng mềm mại này đóng đinh tại chỗ.

“Thôi đi, anh căn bản là không hiểu tôi. Tôi với anh.... Nhiều lắm cũng chỉ được xem là một nửa người xa lạ”.

“Người xa lạ? Người xa lạ nào biết trên ngực em có một nốt ruồi sao?”

Lãnh Tĩnh xấu hổ, “Tôi không phải nói là hiểu biết trên cơ thể. Đối nhân xử thế phải nói đến tấm lòng, không phải nông cạn như thế, anh có biết trong lòng tôi đang nghĩ gì sao?” Anh có biết tôi đã từng nghĩ sẽ đùa giỡn anh đã đời rồi sau đó phát tay bái bai không? Lãnh Tĩnh trong lòng yên lặng bổ sung.

“Đều đã có Tiểu Thánh Nhân nhỏ rồi, em định làm thế nào?”

Chỉ vì một cái phôi thai — Không— phải nói là một cái phôi thai căn bản không tồn tại, mẹ kể ra tay, Địch Mặc cũng hành động, Lãnh Tĩnh cảm thấy bản thân nhất thời có một cảm giác mệt mỏi buộc phải lên núi Thượng Lương. Cô lắc đầu, đem cái linh cảm hồng bét đó quăng ra sau đầu, càng nghĩ càng lo lắng không biết phải làm sao, “Anh phải chịu khảo sát một thời gian”.

Địch Mặc cân nhắc, “Nói rõ hơn”.

Nói rõ? “Tôi cần một người nhẫn nhục chịu khó, tôn trọng lẫn nhau, có chí tiến thủ, tình cảm chân thành, một người chồng son sắc thủy chung”.

“Chỉ những điều này?”

“Tạm thời tôi chỉ nghĩ tới bấy nhiêu thôi, sau này từ từ bổ sung”.

Địch Mặc đứng dậy đi về phía cô, hai cánh tay tự nhiên đặt trên vai cô, “Thành giao”.

“Haiz.....” - Lãnh Tĩnh đem cái móng vuốt đang nắm vai mình ra, nhắc lại một lần nữa, “TÔN TRỌNG ĐỐI PHƯƠNG!”

Địch Mặc không dám đụng tới cô, giơ hai tay lên đầu hàng, “OK OK!”

Lãnh Tĩnh đối với biểu hiện này hơi có chút thỏa mãn, ánh mắt đảo qua cửa phòng, “Anh tạm thời ra ngoài trước, bây giờ tôi có việc phải làm”.

Anh ta thật sự ngoan ngoãn đi ra ngoài, Lãnh Tĩnh nghe tiếng cửa phòng đóng lại, trong lòng cảm nhận hai chữ: Quá đã!

**

Cả đời Lãnh Tĩnh chưa từng trải qua cuộc sống thích thú như vậy, đi làm thì có người đưa, áo tới duỗi tay - cơm tới há mồm, Lục Chính tới chỗ cô chơi, cô chỉ nói một câu, “Tôi phải đi làm, anh là ông chủ, anh có vẻ rảnh rỗi, ra sân bay đón người giúp tôi” Địch Mặc liền mang một Lục Chính an toàn toàn vẹn tới nhà cô.

Người nhìn quen cảnh kinh khủng như Lục Chính cũng bị sợ tới mức trừng to mắt, “Tớ không nhìn làm chứ? Anh ta là người lần trước đánh tớ đó sao?”

Dạy bảo phải có phương pháp - Lãnh Tĩnh kiêu ngạo ưỡn ngực, nghĩa người nào đó trong phòng bếp một cái, “Đúng vậy, chính là anh ta”.

Lục trưng dụng phải mất một khoản thời gian dài mới tiêu hóa được sự thật này, “Rõ ràng là quá.... kinh hãi. Anh ta chắc không bỏ độc trong thức ăn chứ?”

Lãnh Tĩnh nhìn Lục Chính đang run sợ nói, “Chỉ có bao nhiêu đó tiền đồ.... Haiz! Dù sao có bỏ độc cũng không độc được tớ, buổi tối tớ ra ngoài ăn”.

Nói xong còn nhìn đồng hồ, bổ sung, “Tớ còn có thể ngồi với cậu được 10 phút nữa”.

Đúng lúc này, trong phòng bếp truyền tới một giọng nói đầy ai oán, “Buổi tối ra ngoài? Ăn cơm với ai?”

Lãnh Tĩnh không chút suy nghĩ trả lời ngay, “Hàn Tự”.

“Cốp!” một tiếng, là tiếng chén đĩa bị Địch Mặc hung hăng đặt mạnh xuống bàn. Lãnh Tĩnh nhìn cũng không nhìn anh ta, “Không tôn trọng không gian cá nhân lẫn nhau, thế nào? Anh quên?”

“.....”

“.....”

Địch Mặc từ trong kẽ răng ném ra bốn chữ, “ĐI SỚM VỀ SỚM”

Lãnh Tĩnh treo nụ cười thắng lợi trên môi, Lục Chính bị ánh mắt bốc hỏa của người đàn ông nào đó làm hoảng sợ, lập tức đứng lên theo cô, “Tớ cũng đi”.

**

Thật ra, người Lãnh Tĩnh đi gặp là Hàn Thiên Thiên.

Ở nhà hàng đợi hơn nửa tiếng, Lục Chính lo lắng, “Người đó tới cùng thì khi nào mới tới?”

“Chắc là bị kẹt xe” - Lãnh Tĩnh cũng có hơi nóng nảy, cứ dán mắt vào đồng hồ.

Điện thoại Lục Chính vang lên, mới nói không tới hai câu đã tắt máy, “Tạm thời thông báo có việc, chắc không cùng đợi với cậu được, phải đi trước”.

Điện thoại thông báo có vẻ khẩn cấp, Lục Chính đi vào thang máy xuống mấy tầng lầu mới nhớ bỏ quên áo khoác, đành phải đợi thang máy chuyển khác trở lên. Thang máy đi lên chen chúc bực rộn, Lục Chính nhìn chằm chằm màn hình điện tử phía trên, chưa từng nghĩ gì—

Người phụ nữ phía trước đột nhiên hung tợn quay đầu, vung tay lên, “Bốp—!”

“Biến thái!” - Sau khi đánh anh một cái mới nói.

“.....”

Hàn Thiên Thiên lại hung tợn quay người nhìn người đàn ông lịch sự phía sau, kéo gấu váy bị quấy rối điều chỉnh ngay ngắn, nhìn cũng không thèm nhìn ra khỏi thang máy.

Để lại một Lục Chính ù ù cạc cạc đứng ngẩn ngơ nhìn người phụ nữ quá lạ biến mất trong tầm mắt.
Hết Chương 39.

39. Chương 40: Chương 40

Edit: Huongbb

Lục Chính trở lại nhà hàng, cái nhìn đầu tiên của anh rơi lên người đang ngồi đối diện Lãnh Tĩnh.

Lãnh Tĩnh cũng nhìn thấy anh, “Sao cậu lại trở lại?”

Lục Chính không trả lời, bởi vì người phụ nữ đưa lưng về phía anh là một người với mái tóc cực ngắn, nhìn hết sức mạnh mẽ.

Kiểu tóc mạnh mẽ cùng với đôi bông tai ngọc trai trong suốt, Lục Chính cảm thấy quen quen. Ngay khi Lục Chính vẫn đang tự hỏi chính mình thì người kia bỗng nhiên quay đầu.

Biểu tình của hai người cực kỳ phức tạp, Lãnh Tĩnh là người đứng nhìn nhưng thế nào cũng không hiểu được, đành phải đánh giá Lục Chính nhưng càng nhìn càng thấy khác thường, “Mặt của cậu làm sao vậy?”

Lục Chính lấy lại tinh thần, giọng nói có hơi khó chịu, “Bị người điên đánh”.

Anh vừa nói vừa kéo ghế chuẩn bị ngồi xuống, mà Hàn Thiên Thiên bên cạnh thân nhiên đá chân, ‘Đặng’ một tiếng, ghế của Lục Chính bị cô đá qua một bên, lại nghe ‘Thịch’ một tiếng, Lục Chính trực tiếp ngồi phịch xuống sàn.

Lãnh Tĩnh cảm thấy chính mình có thể lờ mờ đoán ra chuyện gì đó từ khuôn mặt bực tức phùng má của hai người, cô cân nhắc cái này, rồi lại nghĩ đến cái kia, cuối cùng quyết định đẩy Lục Chính đi, “Không phải cậu nói có việc gấp sao? Nhanh đi đi, đừng làm người ta chờ không tốt”.

Lục Chính sầm mặt, đếm thầm ba giây, kiên quyết đứng lên, tự nhắc nhở bản thân không nên chấp nhặt với phụ nữ, cầm lấy áo khoác lập tức rời đi. Càng đi càng xa, đối thoại của hai người phụ nữ này cũng càng mơ hồ, “Cô Hàn....”

“Đừng khách khí như vậy, vẫn nên gọi Thiên Thiên đi”

Bước chân Lục Chính hơi dừng một chút. Hàn.... —— Thiên Thiên?

Được lắm, Hàn Thiên Thiên, chúng ta còn nhiều thời gian.....

**

Lãnh Tĩnh há miệng thở dốc, phát hiện chính mình thật sự không thể mở miệng kêu hai chữ thân thiết ‘Thiên Thiên’ này, xoắn xuýt một lúc, vẫn khách sáo nói, “Cô Hàn, chúng ta cứ nói thẳng vào vấn đề đi, cô tìm tôi tới vì chuyện gì?”

Hai mắt Hàn Thiên Thiên đảo đảo mấy vòng, bộ dáng thật sự rất giống Hồ Nhất Hạ, nhưng hiển nhiên, cô Hàn đây so với Hồ Nhất Hạ vẫn cao tay hơn một bậc, vừa mở miệng liền gọi, “Chị dâu!”

Trong chớp mắt, Lãnh Tĩnh cảm thấy toàn bộ cơ thể nhẹ nhàng bay lên sau khi bị bom nổ, “Tôi, tôi từ khi nào trở thành chị dâu của cô rồi?”

“Chuyện sớm hay muộn thôi!” - Hàn Thiên Thiên cười hì hì, “Anh trai em so với Dịch Mặc đáng tin hơn, chị nói có phải không?”

Nửa câu sau trái lại hoàn toàn đúng sự thật, Lãnh Tĩnh không thể không đồng ý, nhưng mà.... “Nhưng điều này không có nghĩa là tôi và anh trai cô có thể bên nhau”.

Lãnh Tĩnh không thể giải thích được cách thức suy nghĩ của cô Hàn này, cũng giống như Hàn Thiên Thiên cũng không biết lối suy nghĩ logic của cô Lãnh này, “Em hỏi chị một câu, chị còn có thể tìm được người đàn ông tốt hơn anh Hàn Tự sao? Làm phụ nữ không thể quá kén chọn”.

Lãnh Tĩnh thật sự cân nhắc kỹ càng, lời của Hàn Thiên Thiên có lẽ không sai, thậm chí theo lý có thể nói là đúng, nhưng mà.....

Nghĩ đến Hàn Tự, trong đầu Lãnh Tĩnh hiện ra vô số cái ‘Nhưng mà’, hôn nhân và tình yêu chắc là điều cần nhất, chắc chắn, không thể có ‘chắc là’, nhiều cái ‘Nhưng mà’, lẫn nhiều cụm từ ‘Không chắc chắn’ có phải đã chứng minh toàn bộ một điều, không biết Hàn Tự có phải đúng người hay không?

“Vậy tôi hỏi cô một câu, cô có chắc chắn tình cảm của anh trai cô với tôi là tình cảm gì? Có lẽ đối với anh ta, tôi chẳng qua là đối tượng không tệ mà thôi”.

Hàn Thiên Thiên ngẩn người.

Cô không phải là chưa hỏi Hàn Tự về vấn đề này, mà câu trả lời của Hàn Tự lúc đó với cô hoàn toàn giống như lời chị dâu tương lai này nói, lại nhớ tới biểu tình trước sau như một khi nói về người phụ nữ tên Lãnh Tĩnh của anh, “Cô ấy là một đối tượng không tệ. Có lẽ, ở cùng với cô ấy cũng có thể hòa hợp”.

Hàn Thiên Thiên cũng nhớ tới cảm giác chua xót lúc đó mà cô phải rất khó khăn mới đè nén cảm xúc tự đáy lòng, ra vẻ bình tĩnh hỏi lại, “Vậy anh.... có yêu chị ấy không?”

“Trên thế giới làm gì có nhiều tình yêu như vậy, đúng thời gian gặp đúng đối tượng là có thể, anh không muốn đem hôn nhân trở nên phức tạp như vậy”.

Đúng thời gian....

Đối tượng thích hợp.....

À, thì ra hôn nhân thật sự chỉ đơn giản như vậy.....

Hàn Thiên Thiên cố gắng đem đoạn ký ức khủng khiếp đó đẩy ra khỏi đầu, nhưng mà, vừa nhìn thấy sự bình tĩnh của người đối diện, sự chịu đựng bị kiềm nén trong trí nhớ lại cuộn cuộn dâng trào. Ví như, Hàn Tự thích một cô gái tóc dài như Lãnh Tĩnh, thích một người có tinh thần cầu tiến như Lãnh Tĩnh, luôn nỗ lực, người phụ nữ luôn tận dụng cơ hội, thích người phụ nữ lạnh lùng như Lãnh Tĩnh.

Mà cô, để tóc ngắn, xỏ lỗ tai, phung phí, không nhẫn nại hơn 3 phút, không làm việc gì ra hồn..... Tự mình nói với chính mình: Hàn Thiên Thiên, không có khả năng....

Nhìn Hàn Thiên Thiên mất hồn nhưng tay vẫn liên tục cho đường vào ly cà phê, Lãnh Tĩnh rút cuộc cũng không nhịn được đề tay cô lại, “Cả lọ đường như vậy sắp bị cô đổ hết rồi”.

Hàn Thiên Thiên hết hồn, phục hồi tinh thần, nhìn lượng đường dưới ly trôi lên gần bằng mực cà phê trong ly, thật là đau cả đầu, lại còn phải giả vờ như không có việc gì, “Không có gì không có gì, em thích uống ngọt mà”.

“Tôi biết cô quan tâm anh trai mình, nhưng mà chuyện tình cảm— cho dù cô là em gái của anh ta đi nữa cũng không thể xen vào được. Huống chi, tôi với Hàn Tự cũng lâu rồi chưa gặp mặt, khoảng thời gian trước thường xuyên tiếp xúc cũng vì anh ấy là bạn làm ăn của chồng bạn, có lẽ hiện tại anh ấy cũng có đối tượng mới rồi cũng nên? Cô nói có phải hay không?” - Lãnh Tĩnh hướng dẫn từng bước, kết quả tính toán, lại bổ sung, “Tôi mới vừa tính qua, tôi và Hàn Tự cũng một tháng chưa gặp mặt rồi”.

Chỉ tiếc Hàn Thiên Thiên là người có lập trường vững vàng, hoàn toàn không bị thuyết phục, đã vậy còn uống cả một ngụm cà phê ngọt ngấy, xác định, nhất định cùng khẳng định phải nói cho Lãnh Tĩnh, “Anh ấy hiện giờ bận rộn tới nỗi ba bữa cơm phải gọi điện hối thúc anh ấy mới nhớ ăn, nào có thời gian gặp gỡ đối tượng khác? Huống gì....”

Huống chi cô còn thấy chiếc nhẫn trong ngăn kéo của anh ấy.....

Hàn Thiên Thiên chưa nói hết, cũng tựa như tự gây khó khăn cho chính mình, vẫn cứ uống hết ly cà phê mới đứng dậy, bây giờ trái lại cô không cần phải gọi thêm chữ ‘Chị dâu’ để lôi kéo làm quen nữa, chỉ nhẹ nhàng buông xuống một câu, “Cô Lãnh, nếu cô cho là không có anh trai tôi làm chứng ngại thì chuyện của

cô và Tiểu Thánh Nhân có thể thuận buồm xuôi gió thì cô hoàn toàn sai rồi. Tóm lại, chúc cô may mắn, sau này cô đừng hối hận là được”.

Nhìn về mặt lãnh khốc khi bỏ đi của Hàn Thiên Thiên, Lãnh Tĩnh đột nhiên cảm thấy đây mới thật sự là khuôn mặt thật của cô ấy, một người phụ nữ cực kỳ mạnh mẽ, phải suốt ngày giả vờ như một cô gái nhỏ không tim không phổi, không đầu óc, thật sự làm người ta không thể nào hiểu nổi.

Tin nhắn của Dịch Mặc gửi tới hỏi khi nào cô về, Lãnh Tĩnh nhắn trả lời, “Sớm thôi” - Cô ngồi ở vị trí do dự trong khoảnh khắc lại thấy hối hận, cuối cùng vẫn quyết định thôi cứ về nhà ăn cơm.

Khi về đến nhà cũng là lúc bóng đêm buông xuống, cả gian phòng tối đen, trái lại phòng bếp sáng đèn nhưng Dịch Mặc không có ở đây. Lãnh Tĩnh ném thử mấy đĩa thức ăn nguội đang ở trên bàn ăn, tay nghề thật sự là không tốt, chắc hẳn đây mới thật sự là tài nấu nướng của anh ta! Lãnh Tĩnh nghĩ như vậy, đi lên lầu tìm Mr. Đầu Bếp Giả.

Lầu hai, cửa phòng ngủ Dịch Mặc khép hờ.

Lãnh Tĩnh đến cạnh cửa, vốn chuẩn bị gõ cửa nhưng mà nghĩ lại, thôi cứ im lặng đẩy khe cửa ra, lặng lẽ nhìn vào trong.

Người nào đó đang đứng cạnh bàn xoay lưng về phía cô, đang gọi điện thoại.

Cô nghe Dịch Mặc nói, “Như vậy thì thế nào?”

“.....”

“Tôi biết cô ấy không mang thai, vậy thì đã sao?”

Hết Chương 40.

40. Chương 41: Chương 41

Edit: Huongbb

“Tôi biết cô ấy không mang thai, vậy thì đã sao?”

Người đang đứng ngoài cửa vì câu nói này mà sững sốt, giọng điệu của người đàn ông bên trong cánh cửa lại thấp hơn vài phần, mang theo chút đùa cợt, “Ông (Bà) đã có thể tra được cô ấy không mang thai, vì sao lại không làm giống như tôi, điều tra thêm bối cảnh gia đình cô ấy, đến lúc đó ông (bà) sẽ biết câu ‘Môn không đăng hộ không đối’ buồn cười như thế nào”. (#Huongbb: Lúc này tớ không biết anh Mặc đang nói chuyện với ai nên cứ để cách gọi Ông/ bà)

Ngay sau đó là tiếp ‘Bốp’, tiếng của điện thoại di động đập mạnh trên bàn. Âm thanh này đập vào tai Lãnh Tĩnh lập tức gõ lên tinh thần của cô. Nghe được cụm từ ‘Không mang thai’ là hồn phách cô bay mất dạng, cô không xác định có phải bản thân vừa rồi có thật sự nghe được mấy chữ ở đoạn sau ‘Môn đăng hộ đối’ hay không.

Không lẽ do cô nghĩ quá nhiều, Lãnh Tĩnh nhìn thoáng qua thấy anh xoay người muốn đi ra cửa, cô lập tức rón ra rón rén chạy ngược trở lại. Vừa mới trở lại cầu thang thì nghe được tiếng cánh cửa kéo ra.

“Sao em lại trở về?”

“Đây là nhà tôi, anh quản được lúc nào tôi về sao?”

Chẳng biết sao người phụ nữ này lại đột nhiên nổi nóng, Dịch Mặc chưa kịp quan sát, cô đã ra lệnh đuổi anh xuống lầu, “Tôi đói bụng, đi hâm nóng thức ăn lại đi”. Cũng không chờ anh phản ứng lại, Lãnh Tĩnh đi vòng qua anh, sập mạnh cửa phòng cô. Để lại một mình Dịch Mặc đứng trơ trọi trên hành lang tối om, suy nghĩ, chính mình đắc tội cô ấy khi nào đây.

Lãnh Tĩnh đóng cửa xong đứng dựa người bên cửa, đầu óc miên man suy nghĩ, lấy điện thoại trong túi ra, đắn đo, sau đó lại bỏ lại túi.

Vừa rồi cô gần như muốn gọi điện tới người hiện tại đang gặp rắc rối trong tình cảm Hồ Nhất Hạ giúp đỡ. Lãnh Tĩnh ơi Lãnh Tĩnh, thế này không phải bệnh cấp loạn đầu y sao— Lãnh Tĩnh ảo não vô đầu, lúc này, có người gõ cửa, “Mẹ nó ơi, thức ăn hâm nóng rồi” - Giọng nói nho nhã lễ độ của người bên ngoài.

Mẹ đứa nhỏ quần ức mở cửa, tâm trạng phức tạp nhìn cái người trước mắt bị mang tiếng là cha đứa nhỏ, đột nhiên cô nghĩ tới một câu hát: Nói dối sẽ nuốt 1000 cây kim.

Hiển nhiên, giống nhau ở chỗ cái hành hạ phía trước vẫn còn chưa hết. Trên bàn cơm, người nào đó tha thiết làm Lãnh Tĩnh đau đầu.

“Ăn nhiều một chút, cái này tốt cho cơ thể. Còn cái này, cái này, cái này”.

“.....”

“Sao lại không ăn?”

“Chắc không phải muốn anh dứt em ăn chứ?”

Lãnh Tĩnh thật sự không thể nào tiêu hóa nổi cái đối đãi dành cho ‘Mẹ đứa nhỏ’, nhưng nhìn bộ dạng anh ta làm như muốn dứt cơm cho cô, Lãnh Tĩnh vội vàng né tránh, tự ép mình phải ăn.

Nhìn cô ăn điên uống cuồng, nhưng kỳ thật nhạt như nước ốc.

Một mặt yên lặng hối hận tự mình bịa đặt lời nói dối kiểu này, mà mặt khác nghe anh ta nói, “Nhân lúc em còn chưa về công ty trả phép, hai ngày này chúng ta ở chỗ này chơi... Anh xem hành trình của em, tuần sau em sẽ bắt đầu bận rộn, em cần nhanh chóng tìm trợ lý, nếu không rảnh anh có thể giúp em phỏng vấn. Hay để anh cho người gánh giúp một phần việc cho em? Nếu như em quá mệt mỏi, đối với em, với Tiểu thánh nhân nhỏ cũng không tốt”.

Thằng nhãi này rõ ràng biết cô không mang thai, lại giả vờ giả vịt. Lãnh Tĩnh ngẩng đầu nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy lời nói dối trắng trợn với người nào đó dường như không hề đáng giận như vậy.

Loại cảm giác tuyệt vời này đột nhiên phát sinh dọa Lãnh Tĩnh hoảng sợ. Cô bưng chén đĩa đã bị càn quét sạch sẽ đi vào bếp.

Người đàn ông phía sau giống như chế giễu lại giống như đang thật sự xúc động nói theo, “Sao hôm nay tốt như vậy, chủ động giúp anh rửa chén?”

Lãnh Tĩnh không để ý tới anh ta. Người nào đó bị bề mặt bắt đầu tìm đề để nói, “Đúng rồi, khi nào thì em dẫn anh tới gặp mặt người lớn trong nhà? Hay là, anh dẫn em gặp mặt ba chồng tương lai?”

Trả lời Dịch Mặc là tiếng ‘Bốp’ - tiếng bát đĩa rơi trên đất.

“Đang êm đẹp muốn gặp mặt người lớn trong nhà làm gì?”

Biết người phụ nữ này lại xù lông lên, Dịch Mặc thấy đau đầu, “Anh cũng không phải muốn đi giết người nhà em diệt khẩu, em không cần khẩn trương như vậy”.

Lãnh Tĩnh liếc anh ta một cái bén như dao, “Nếu anh thật sự giết họ diệt khẩu, tôi sẽ mang anh đi. Nếu chỉ đơn thuần gặp mặt thì miễn đi.....”

“Này cẩn thận!” - Tiếng nhắc nhở của Dịch Mặc đã quá muộn, người nào đó không chú ý mãnh võ dưới chân, kết quả là—

“Oa!” - Một tiếng hét như sói tru của Lãnh Tĩnh vang lên khắp nhà, cô nâng cái chân giống như Kim Kê Độc Lập (gà đứng một chân), theo bản năng cúi đầu, vừa nhìn thấy bàn chân đang chảy máu từng giọt xuống nền gạch trắng dưới chân.

Lãnh Tĩnh thầm kêu một tiếng: Không xong. Trong nháy mắt, đầu văng mắt hoa.

“Em không sao chứ?”

Nói nhảm! Ngược lại nếu anh thấy máu là choáng thử xem? Lãnh Tĩnh chỉ ở trong lòng yên lặng tranh cãi, lấy tay che mắt, động cũng không dám động một chút, run rẩy giữ tư thế đứng một chân như gà co chân.

“Sao còn không.... còn không tới đỡ tôi?” - Nói chuyện cũng không có sức cứ cà la cà lăm.

Địch Mặc tới đỡ cô, cô nhắm mắt nhưng chân vẫn nhảy lung tung, Địch Mặc nhắc nhở, “Nhìn đường! Coi chừng lại giẫm lên mảnh vỡ nữa”.

Cô cứ như vậy không chịu mở mắt. Địch Mặc không có biện pháp đành phải khom người bồng cô lên, đặt cô xuống sofa trong phòng khách, mắt cô vẫn nhắm chặt không hí ra lần nào. Giúp cô băng bó trái lại là lúc cô ý kiến nhiều nhất, hai mắt nhắm chặt nhưng miệng thì soi mói không ngớt, “Oa! Nhẹ thôi!”

“.....”

“Mùi gì vậy? Thuốc đỏ phải không? Không được không được, tôi không chịu được mùi này”.

“.....”

“Băng bó đẹp chút cho tôi, đừng có mà làm như cái móng heo”.

“.....”

Lãnh Tĩnh nghe thấy tiếng thở dài của anh ta. Rốt cuộc chịu không nổi cái đầu tàu phiền toái của cô, muốn mở miệng bắt măn chứ gì? Cô nhắm mắt lại chờ đợi, đợi cho đến khi bên tai vang lên một câu nói vô cùng kiên nhẫn của ai đó, “Có thể mở mắt rồi, đã băng bó xong, bó kín tới một giọt máu cũng nhìn không thấy”.

Lãnh Tĩnh từ từ mở mắt, nhìn thấy người đàn ông ngồi xổm bên chân mình. Anh ta đang rất hài lòng nhìn cái nơ con bướm bằng vải băng trên mu bàn chân cô, dừng một chút, mới ngược mắt lên nhìn cô giống như một học sinh ngẩng đầu lên nhìn giáo viên, lại như chờ đợi lời bình của cô.

Sau một lúc lâu Lãnh Tĩnh không nói gì.

Địch Mặc hơi giận dữ, “Đừng nhìn chằm chằm anh như vậy, có bắt măn gì thì cứ nói”.

Cô vẫn không hé răng nói một câu.

Địch Mặc không khỏi nhăn mày, nghi hoặc đến gần cô, gần thêm chút nữa. Giờ phút này, biểu tình của cô vô cùng phức tạp khiến anh nhìn cũng không hiểu. Cảnh bên sofa, anh ngồi chồm hổm, cô ngồi trên ghế, đầu óc cô nóng lên, trên môi cũng nóng lên—

Cô cúi xuống hôn anh

Không sai, cô, hôn anh.

Địch Mặc sửng sốt không thôi. Lãnh Tĩnh cũng bị hành động của bản thân sợ tới mức ngây người. Anh nhìn vào mắt cô, dần dần có chút kinh hãi, nhưng càng thêm khó hiểu lẫn nghi ngờ.

Lãnh Tĩnh tỉnh hồn, theo thói quen đánh phủ đầu, theo lẽ dĩ nhiên nhìn anh, lời nói giống như ác bá đang cường thường dân nữ phun ra, “Sao vậy? Không được sao?”

Trong nháy mắt Địch Mặc không nói gì, nhìn vào mắt cô, sau đó là môi cô, cứ bản khoắn lẫn tẩn nhìn tới nhìn lui, giống như muốn hôn lại lần nữa nhưng hơi do dự. Đàn ông sao lại cẩn thận như vậy? Hai tay Lãnh Tĩnh kéo chặt cổ áo anh, cúi đầu, nhìn xuống môi anh, một lần nữa hôn xuống.

Lãnh Tĩnh lúc này, một phần lý trí đang nhắc nhở cô, cô tuyệt đối tuyệt đối là bị thấy máu làm cho đầu óc u mê. Một phần dục vọng khác lại đang vui sướng hát vang: Kiểm nén nhiều tháng như vậy, bà đây rốt cuộc cũng không thềm quan tâm gì nữa!

Đến cuối cùng.... Lãnh Tĩnh dù không chịu nhưng phải thừa nhận, cô quả thật cực kỳ hoài niệm khoảng thời gian đại gia cùng ‘Tiểu Bạch Kiềm’. Nếu cô là đại gia, anh ta sẽ là ‘Tiểu Bạch Kiềm’, Lãnh Tĩnh sẽ không thể cho phép anh ta giống như hiện tại từ thế bị động trở thành người chủ động xâm chiếm hơi thở trong miệng cô.

Đẩy anh ta ra, để miệng mình có thể nói, “Trước đó nói trước, tôi thật sự nhận tiền của mẹ kế anh”.

Cả người Dịch Mặc chiếm hơn phân nửa ghế sofa, Lãnh Tĩnh nằm lổn trong góc, có cảm giác như chấp cánh cũng khó thoát, anh cũng tựa như không nghe rõ lời cô nói, không quan tâm gì vừa muốn cúi đầu.

Lãnh Tĩnh kiên quyết bịt kín miệng anh ta.

Giọng của anh từ khe hở của ngón tay vang lên, “Chuyện này với chuyện kế tiếp của chúng ta có liên quan không?”

Cái tên đàn ông này ngu ngốc thật hay vẫn giả ngu đây? “Đương nhiên là có liên quan”

Người phụ nữ này nói lời đương nhiên cùng với màu hồng khác lạ hai bên má, thấy vậy Dịch Mặc bật cười, “Anh biết”.

“Anh biết???”

Lãnh Tĩnh kinh ngạc miệng há rộng, nhưng đây lại đúng ý của người nào đó. Anh tách bàn tay đang che miệng mình, chuẩn xác hôn lên đôi môi xinh đẹp, dễ dàng tách môi răng, khi hai đầu lưỡi chạm vào nhau giống như âm âm nổ vang. Dịch Mặc xoay người lập tức kéo cô đến bên người, tay đỡ sẵn dưới đầu cô, trần trọc, vội vã hôn xuống.

Lãnh Tĩnh khiếp sợ quên đẩy anh ra. Bộ dáng này có thể nói giống đang mời gọi người khác đến đây thưởng thức cô hơn. Nụ hôn của anh đầy vẻ thỏa mãn lẫn đắc ý, từng chút từng chút lướt qua xương quai xanh rồi đến cằm, “Nếu như anh nói, anh còn biết em tìm luật sư hỏi việc nếu tụi em làm trái hợp đồng với Corrine?”

“Làm sao anh biết được?”

Dịch Mặc cười cười, bàn tay lặng lẽ di chuyển xuống dưới.....

Hết Chương 41.

41. Chương 42: Báo Động: H Về H Về

Edit: Huongbb

Đầu óc đang trong tình trạng mê muội, trong nháy mắt, Lãnh Tĩnh bị tư thế quỳ mở rộng hai chân làm cho tỉnh hồn, cô rõ ràng không muốn phối hợp, quay đầu nhìn anh, trong mắt dịu dàng ngọt ngào đồng thời mang chút trách cứ.

Người nào đó đồng dạng nói, “Tư thế an toàn cho đứa nhỏ”.

Thằng nhãi này có thể vô lại hơn nữa không? Vì toàn bộ ham muốn của bản thân, mà một-người-trên-cần-bản-không-yêu-thích-trẻ-con, có thể nói ra! Lãnh Tĩnh thật muốn trả lời anh ta một câu, ‘Đánh rắm khá lắm’. Lúc này anh đột nhiên tiến vào.

“Ừm—!” - Lãnh Tĩnh cắn môi, dù thế nào cũng cố không hét ra tiếng nào.

Anh ta tiến vào quá đột ngột, mỗi một lần tiến vào, mỗi một tác động khiến Lãnh Tĩnh nhịn không được phải hít hơi thở gấp, đầu gối mềm nhũn gần như muốn nằm sấp xuống, tay anh ấn chặt vai cô giúp cô chống đỡ đồng thời cũng giữ chặt cô.

Cả phần eo bị bắt phải giữ thẳng, phần hông vênh lên, theo động tác không tự chủ được của anh liên tiếp ra vào theo luật động. Xung quanh yên lặng, không có bất kỳ âm thanh nào, ngoại trừ nóng, lại vẫn là nóng, rất sâu. Cũng không biết duy trì trong bao lâu, lúc sau thắt lưng bị mỏi nhừ, chân cũng tê rần, anh ta dần dần có phần ngoan độc, dáng vẻ không còn là ‘Tư thế an toàn tốt cho đứa nhỏ’ gì đó. Lãnh Tĩnh nhiều lần bị anh ta tiến vào làm cả người cô nhích lên phía trước, gần như muốn đụng đầu, muốn đổi tư thế nhưng anh ta sống chết không cho, chỉ đơn giản muốn nghiền nát...

Nóng quá.....

Không, rất ngứa.....

Ngoài những cảm giác này, còn có một chút đau nhức, một chút....

Anh ta đột nhiên tăng tốc, không biết bị chạm đến chỗ nào, trong nháy mắt hai chân Lãnh Tĩnh bất ngờ mềm oặt nhũn xuống, chỗ đó không ngừng co rút, co rút nhanh hơn, mà anh ta ở phía sau cũng trong giây phút ngắn ngủi đó cũng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, không kiềm chế được gia tăng tốc độ vận động. Lãnh Tĩnh muốn nói gì nhưng nói không nên lời, tay anh từ vai di chuyển đến giữ eo cô, chỉ ngắn ngủi trong vòng nửa giây, cô cũng không chống đỡ nổi, cả cơ thể lẫn mặt ngã nhào trên ghế sofa.

Tiếng cười bất đắc dĩ vang lên từ phía sau, ngay sau đó cảm thon đã bị nắm chặt, môi cũng bị chiếm giữ.

Lãnh Tĩnh mở mắt nhìn anh, quần áo trên người anh vẫn còn không ít, so với càng làm cho người ta thấy, cổ áo của cô bị mở rộng lộ cả bờ vai, chiếc áo lót còn phía trước ngực, ít ra nó chỉ bị đẩy lên cao, váy bị cởi giữa chừng, chỗ tư mật như ẩn như hiện phơi bày, thậm chí thấy được dịch mật từ chỗ kín không ngừng rỉ ra. Anh xoa nắn, cắn mút khiến cả người cô gần như muốn tan chảy... bốc hơi....

Nụ hôn của anh vẫn còn tiếp tục, động tác tay cũng không ngừng, tinh thần Lãnh Tĩnh thức tỉnh, co rúm trong góc sofa, rầu rĩ cúi đầu nói nhỏ, “Đủ rồi”.

“Anh còn thấy chưa đủ”.

Bà đây thêm quần anh có đủ hay chưa sao? Trong lòng Lãnh Tĩnh đang hò hét mắng chửi. Đột nhiên bàn tay bị người nào đó nắm chặt, anh đem bàn tay cô hướng dẫn chạm lên phần nào đó trên người anh, ** nóng bỏng đụng phải tay cô khiến cô hoảng hốt rút tay về.

“Đừng nhút nhích” - Anh đột nhiên quát khê.

Lãnh Tĩnh cũng không biết tại sao chính mình lại không dám cử động, nhưng mà... Nhưng mà.... Anh ta không cho cô động mà bàn tay đang nắm tay cô bắt đầu di chuyển...

Cảm xúc, rất kỳ quái.

Rõ ràng là không thích cảm xúc này, nhưng trái tim trong lồng ngực cô đang đập như sấm nổ, đổ mặt tai hồng, môi càng lúc càng khô, bàn tay của anh vẫn nắm tay cô, khiến cô giúp anh thoải mái— Lãnh Tĩnh không tự chỉ nuốt một ngụm nước miếng.

Xung quanh quá yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng nuốt nước miếng cũng rõ ràng đến kinh ngạc, bên tai một lần nữa nghe được tiếng cười khê của Dịch Mặc. Anh buông tay, cúi đầu nhìn cô, ngửi hơi thở của cô, cảm thấy hô hấp của cô đều hòa vào mùi vị chỉ thuộc về anh.

Ánh mắt Dịch Mặc lướt qua từng mảng đồ ửng trên người cô, đột nhiên giang tay ôm chầm lấy cô, tách hai chân cô giang rộng ngồi trên chân anh. Lãnh Tĩnh thoáng chóng choáng, nhờ vào cánh tay anh đang ôm eo, cô mới miễn cưỡng giữ thăng bằng. Theo phản xạ có điều kiện, hai tay Lãnh Tĩnh nắm lấy hai cổ tay trên eo, anh nâng người cô lên cao, chuẩn xác, cuối cùng đặt cả người cô đột nhiên ngồi mạnh xuống.

“A!” - Trong nháy mắt đã vào đến chỗ sâu nhất, Lãnh Tĩnh gần như có cảm giác bị đâm xuyên, rốt cuộc nhận không được kêu thành tiếng.

Anh ta vẫn phát ra tiếng cười mập mờ trầm thấp, sau đó cứ như vậy mà ôm cô, dừng lại, tách ra, tiến vào...

Lên lầu, đặt người nào đó lên giường, vào phòng tắm chuẩn bị nước tắm, đến khi trở ra thì thấy ai đó đang vội vàng mặc quần áo—

Bàn tay đang gài khóa áo lót bị một bàn tay khác đè lại, quay đầu nhìn, đúng là tên áo quần chính tề ra vẻ đạo mạo nào đó, ‘Tiểu Bạch Kiềm’.

Cô không nói gì, anh ta cũng im lặng.

Từ từ, anh ta mở ra chiếc khóa áo vừa được cài. Lãnh Tĩnh xoay người muốn trốn, vừa may đúng ý ai đó, anh nhẹ nhàng nhưng không cho người phản kháng ép sát cả phần lưng cô lên người anh, vén tóc cô một bên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, cúi đầu từng nụ hôn bắt đầu dừng trên cổ. Anh dùng cả hai tay cởi áo cô, khi vừa kéo tới tay, động tác đột nhiên thay đổi—

Anh dùng chiếc áo đỏ trối chặt hai cổ tay cô.

“Này anh.....”

Anh ngăn miệng cô, ôm lấy cả người cô đi vào phòng tắm.

Tắm rửa?

Không.

Lãnh Tĩnh ngồi trên bồn rửa tay, một chân bị nâng lên đặt lên vai anh, một cái chân khác bị kéo vòng qua eo anh. Muốn đẩy anh ra nhưng cuối cùng chỉ có thể ôm chặt cả người anh.

Theo động tác của anh, hông của cô từng chút từng chút chà sát lên mặt bồn lạnh lẽo, giờ phút này đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chính mình đang làm gì, hoàn toàn không còn ý thức nào. Anh đột nhiên cười nhẹ, để gần môi cô, “Hừ, nói nhỏ chút, không thì hàng xóm nghe được”.

Lãnh Tĩnh quẫn. Chỉ biết vùi đầu lên vai anh, rầu rĩ hừ hừ, rõ ràng anh còn chưa thấy thỏa mãn, đột nhiên bé cô rời khỏi bồn rửa tay, xoay người cô rồi sau đó gắt gao ngăn cô lại, nhẹ nhàng ôm eo cô nâng lên, rồi chậm rãi tiến vào.

Mũi chân Lãnh Tĩnh ngay phía dưới bồn rửa tay, run rẩy như lá rụng trong gió. Anh cúi người, một tay giữ lấy eo cô, một tay kia duỗi lên phía trước, ngón trỏ thọc vào trong miệng cô.

Một bên va chạm, một bên dùng ngón tay khiêu khích đầu lưỡi cô. Lãnh Tĩnh bị kích thích chỉ có thể phát ra tiếng ‘Ưm ưm’.

“Không được ra tiếng....” - Vừa nói vừa dùng sức ra vào....

Toàn thân Lãnh Tĩnh mệt lã, bị anh ta ôm dính trên giường, bàn tay vẫn còn không thành thật, nhẹ nhàng vuốt ve, kiểm tra, lưu luyến nơi sưng đỏ giữa hai chân cô, hết lần này tới lần khác thăm dò phát ra tiếng nhóp nhép, Lãnh Tĩnh bị kích động ngồi bậc dậy, nhíu mày đá anh ta, ý bảo anh thành thật một chút.

Khăn trải giường ẩm ướt một khoảng lớn, vừa nhìn thấy đã biết dính dính làm người ta cảm thấy không thoải mái. Lãnh Tĩnh xuống giường tìm gì đó, tìm thế nào cũng không thấy, quay đầu nhìn người đang nằm nghiêng người trên giường cách đó không xa, một tay đặt trên trán, tay còn lại đang treo vật gì đó mà Lãnh Tĩnh đang tìm nãy giờ— quần lót.

Đáng thương cho cái quần lót đang treo lủng lẳng trên ngón trỏ anh ta, chỉ một thoáng hoảng hốt, Lãnh Tĩnh bỏ nhào qua cố cướp lại nó nhưng đã bị Định Mặc tránh được.

“Trả đây!”

“Bị ẩm ướt như vậy, vẫn muốn mặc?”

Hết Chương 42.

42. Chương 43: Chương 43

Edit: Huongbb

Câu nói của anh làm Lãnh Tĩnh lạnh cả người, bàn tay anh không ngại gió sương tiếp tục vươn tới nhẹ nhàng vuốt lưng cô, khiến Lãnh Tĩnh liên tiếp rung mình. Trùng mắt nhìn anh, anh ta không khách khí cúi đầu hôn lên môi cô.

“Anh đứng đắn chút cho tôi!” - Lãnh Tĩnh nghiêng đầu né miệng anh.

Định Mặc vẫn chưa thỏa mãn nhìn chằm chằm môi cô một lúc, “Được rồi, anh nói chuyện nghiêm túc, vậy tới cùng khi nào em mới dẫn anh về gặp cha mẹ?”

Trong nhất thời Lãnh Tĩnh càng thêm đau đầu, “Gấp như vậy làm gì? Đã nói là xem biểu hiện của anh”.

Cô lại nói qua loa, anh quyết định nói tới đề tài thực tế hơn, “Không phải anh gấp, mà là Tiểu Thánh Nhân nhỏ gấp, chẳng lẽ em muốn vác bụng lớn mặc áo cưới?”

Vác bụng lớn mặc áo cưới....

Giờ phút này Lãnh Tĩnh hoàn toàn không có ý thức được lúc này một câu nói sẽ trở thành lời tiên tri, “Anh thật đúng là vì Tiểu Thánh nhân nhỏ mà suy nghĩ”. Lãnh Tĩnh ngoài miệng thì nhận lời, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, khi đó anh ta ra sức dầy vò cô dưới thân sao không suy xét cho cảm nhận của Tiểu Thánh nhân nhỏ?

Ngay khi Lãnh Tĩnh đang âm thầm phỉ báng, anh đột nhiên xoay người lật người đặt cô dưới thân. Lãnh Tĩnh thừa nhận, ngay khi anh ta nhìn cô từ trên cao, cô có cảm giác đang thưởng thức một vẻ đẹp cực kỳ quý dị, cô là bị cảm giác này làm cho khiếp sợ, tiếp đó nụ hôn của anh rơi xuống, cực kỳ cực kỳ tinh tế nhẹ nhàng chạm nhẹ trên môi cô, một cảm giác rất tốt, cô hơi hé miệng hừ một tiếng, nhân cơ hội này anh biến nụ hôn này thành một nụ hôn sâu sắc, trần trọc ngậm lấy, đầu lưỡi Lãnh Tĩnh bị anh mút hơi run lên, anh mới chậm rãi dời xuống dưới. Lãnh Tĩnh nhìn trần nhà, ánh mắt cũng quên nháy, chỉ đơn giản là toàn bộ thần kinh, toàn bộ cảm quan đều bị bờ môi anh dẫn dắt. Một bên ngực bị anh ngậm lấy trở nên nóng bỏng, bàn tay anh đang chăm chú cầm lấy bầu ngực bên kia. Bờ môi anh trượt đến bụng cô, “Tiểu Thánh nhân nhỏ nhanh đi ngủ nha, kể tiếp ba ba làm chuyện thiếu nhi không được xem”.

Lãnh Tĩnh bật cười.

Một giây sau cô cười không nổi nữa.

Anh đột nhiên giữ chặt hai đầu gối cô, sau đó cong chúng lên. Trong nháy mắt, cả người Lãnh Tĩnh bị anh kiềm lại. Hiển nhiên, lúc này Lãnh Tĩnh có thể đoán được anh muốn làm gì.

Chuyện thiếu nhi không nên xem? Rõ ràng là chuyện người lớn cũng ‘không nên’ nữa chứ? Lãnh Tĩnh vội vàng giơ tay ngăn cản, môi của anh đập lên mu bàn tay cô.

“Em mệt”.

“Vậy em cứ nghỉ ngơi”

Lãnh Tĩnh nhẹ nhàng thở ra.

Lại không ngờ anh ta bổ sung thêm một câu, “Thế lực của anh rất tốt”.

Vừa nói hết câu cũng không giải thích gì thêm kéo móng cô đến gần anh hơn, Lãnh Tĩnh bị dọa sợ thiếu chút nữa hồn bay phách tán, đúng lúc này—

”Ding dong!” - Tiếng chuông cửa như Chúa cứu thế giá lâm.

Địch Mặc không thể không ngừng động tác, Lãnh Tĩnh nhất thời thở phào một hơi. Ngay sau đó, tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa. Nghe tiếng chuông lần này khiến Địch Mặc cau mày, anh cắn răng, không thêm quan tâm cúi đầu muốn tiếp tục.

Hồ không ra uy thì coi cô như mèo bệnh sao? Lãnh Tĩnh che **, đá đá vai anh, “Đi ra mở cửa”.

Do dự nhiều lần và giãy giụa hồi lâu— Kết quả, Địch Mặc xám xịt xuống lầu mở cửa.

Được sống sót sau tai nạn, Lãnh Tĩnh lập tức nhảy xuống giường, vội vàng chạy tới cửa sổ, tạ ơn trời đất, nhìn xem tới cùng ai có thể chọn thời gian thích hợp xuất hiện cứu cô một mạng.

Xuống lầu mở cửa, Địch Mặc lại hoàn toàn mang theo một tâm tình khác, ‘hoắc’ kéo cửa ra, chuyện tốt bị phá đám nên vẻ mặt anh hết sức bất mãn. Sau khi thấy người đứng ngoài cửa là Lục Chính, cả khuôn mặt ngay tức khắc biến thành Bao Công, “Anh tới làm gì?”

“Tôi tạm thời ở đây, Lãnh Tĩnh không nói với anh sao?” - Lục Chính đánh giá người đàn ông trước mặt— quần áo không chỉnh tề, ham muốn không được thỏa mãn— dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể đoán được tới cùng là chuyện gì.

Người ở tạm? Ngần ngừn trong nửa giây, Địch Mặc cân nhắc đủ các loại lợi và hại, sau đó lạnh lùng lên tiếng, “Chậm đã”

Đảo mắt một cái, cả người chạy như điên lên lầu, sau một cái chớp mắt đã trở về đứng cạnh cửa, đưa Lục Chinh một cái thẻ phòng và chút tiền mặt, “Anh ở khách sạn đi”

“Tại sao?”

“Bất tiện”.

Lục Chinh nén cười, biết rồi mà còn cố hỏi, “Tại sao bất tiện?”

Trong lòng Địch Mặc đến cả suy nghĩ muốn giết người cũng có, đang lo lắng không biết có nên trực tiếp đánh hôn mê người trước mặt sau đó ném ra khỏi cửa hay không, thì ngay lúc này trên lầu vang lên tiếng của ai đó, “Lục Chinh về rồi à?”

Quay đầu lại nhìn, cả người đang mặc quần áo trong nhà - Lãnh Tĩnh - đang đứng trên cầu thang lầu hai, thái độ vô cùng thân thiết hỏi, “Ra giường trong phòng khách còn chưa trải, cậu tự lên làm đi”.

Lục Chinh nhìn Địch Mặc cười xin lỗi, lấy thẻ phòng lẫn chút tiền mặt nhét lại cho anh ta, sau đó thản nhiên đi lên lầu.

Suốt dọc đường đi, Lục Chinh hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt như một ngọn lửa cháy mãnh liệt đang chăm chú trên lưng anh, nhưng với loại này anh cũng không để ý.

Dùng ánh mắt trút hết lửa giận xong, Địch Mặc đứng bơ vơ đóng cửa, bắt đầu đi vô trăn, cũng thầm cảm rằng: Khó khăn lắm mới tính được thời gian tính phúc (#Huongbb: Tổ nghĩ là chu kỳ sinh lý), anh làm sao có thể để một kẻ khách không mời mà tới làm hỏng được?

Hết Chương 43.

43. Chương 44: Chương 44.1

Edit: Huongbb

Địch Mặc đang trải qua cuộc sống thống khổ với kiểu sinh hoạt ba người, mà nói chính xác hơn, anh đang muốn bùng nổ với cuộc sống ba người mà hai thể giới— anh và Lục Chinh mỗi người một thể giới.

Số khổ là người làm thuê Lãnh Tĩnh mỗi ngày đi sớm về trễ, hai công tử ở nhà không cần đi làm suốt ngày mất to trống mắt nhỏ.

Dạo này câu nói nhiều nhất của cô với anh nhiều nhất hoặc là, “Nếu anh không có việc gì thì dẫn Lục Chinh đi dạo đây đó”, hoặc là, “Lục Chinh là khách, anh làm bữa cơm cho cậu ấy ăn cũng không được sao?”

Vì thế, Lục Chinh sau ba ngày bị đói khát, nhờ lương tâm bị mất của Địch Mặc được tìm về nên anh gọi thức ăn bên ngoài và gọi Lục Chinh xuống ăn cơm.

Lục Chinh ngồi xuống bàn ăn nhìn cái bát dành mình, không khỏi nhíu mày, “Đây là.... chậu dành cho chó?”

Địch Mặc trả lời ra vẻ nghiêm túc, “Trong nhà không có tô chén thừa, chấp nhận dùng đi”.

Lục Chinh nhất thời nghĩ ra, “Chúng ta vẫn nên nói hết ra đi, tại sao anh lại không thích tôi như vậy?”

Địch Mặc nhíu mày, đem câu này vớt trở lại, “Anh nói xem?”

Lục Chinh buông đĩa ngồi nghiêm chỉnh mở lời, “Được rồi, tôi thừa nhận chính mình khi thấy một cô gái trưởng thành xinh đẹp, tôi quả thật đã từng có lúc động lòng”.

Hai mắt Dịch Mặc nhất thời nguy hiểm híp lại, Lục Chính vội vàng bổ sung phân bua, “Nhưng mà!... Lòng yêu thích cái đẹp ai ai cũng có, anh cũng không nên trách tôi. Huống hồ, ngay sau khi biết có sự tồn tại của anh, tôi đã không còn suy nghĩ lệch lạc nữa”.

Dịch Mặc nhìn chăm chăm anh ta một lúc lâu, xác định người này không nói dối, nghĩ lại, thay đổi chiến lược lòng người, “Vì chứng minh sự trong sạch của anh, chuyển ra, ngay lập tức”.

Trong cuộc đời này, Lục Chính rất ít khâm phục người nào, nhưng không thể không khâm phục dưới chân người đàn ông trước mặt này, thế nào là so với sói vẫn độc ác hơn, so với hồ ly còn gian xảo hơn, Lục Chính bây giờ đã hoàn toàn hiểu rõ. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang tối dần, “Anh bảo tôi lúc này chuyển đi, vậy thì quá vô nhân đạo. Cứ như vậy đi, tôi mời bạn bè đi giải trí, cùng đi không?”

Dịch Mặc không nói không rằng.

“Nói ra có lẽ anh không tin, tôi thật sự rất thích kết bạn với anh”.

Dịch Mặc cũng hoàn toàn quảng cục lộ.

“Nói không chừng tới lúc tôi uống say không khống chế được miệng mình, sẽ nói cho anh biết chuyện trước kia của Lãnh Tĩnh”.

Ánh mắt Dịch Mặc đột nhiên sáng rực, Lục Chính thấy vậy mỉm cười, “Vậy thì quyết định vậy đi, thời gian không còn sớm, cơm nước xong tôi đi. Cái chậu dành cho chó này thật đáng yêu, mà tôi nếu như dùng nó sẽ sinh ra bóng mờ trong tâm lý, nếu không.... Đối cái chén khác được không?”

Dịch Mặc im lặng cân nhắc thiệt hơn trong đó, quả quyết đứng dậy đổi chén cho anh ta.

Quả nhiên, hiểu rõ thời thế mới là thức thời, Lục Chính cầm lấy toàn bộ chén đĩa mới yên lặng lùi lại.

**

Buổi biểu diễn đêm ồn ào trong bar, giữa sàn nhảy là người đẹp Như Vân, một người khôn khéo trong giao tiếp. Lục Chính đang ngồi ở phòng trong mang về người đàn ông thuần khiết, có người không vừa ý lên tiếng, “Tên nhóc Lục Chính này, cậu nói mà không giữ lời? Giới thiệu em gái???”

Lục Chính thuận tay lấy một chai bia khác tới, “Dùng chỉ số thông minh 140+ của cậu suy nghĩ một chút đi, tớ tớ Bắc Kinh mới có mấy ngày, có thể biết được mấy em?”

“Không đúng, lần trước tớ nhớ rõ trước mặt chúng tớ cậu nói là bị cô gái nào đó đánh. Cậu đó nha, vậy mà trong khoản thời gian ngắn có thể gặp phải tình yêu ngược thân, mấy anh em đều lên khen cậu là người đàn ông tốt điển hình”.

Hiển nhiên, người đàn ông tốt điển hình là một người khác. ‘Người đàn ông tốt điển hình’ này chính là người đang ngồi trong góc uống rượu trong trang phục quái gỡ, dù vậy, vẫn không thể nào tránh được cặp mắt thần kỳ của người với chỉ số ông minh 140+ này. Lúc này anh ta đẩy đẩy vai Lục Chính, cảm hất chỉ về phía Dịch Mặc, “Bạn bè của cậu đến đây làm gì? Từ lúc vào quán bar tới giờ, hàng loạt người đẹp thay phiên nhau tới chào hỏi. Nếu không cậu đem mấy người đẹp tới cho anh ta đi? Một đám đàn ông thế này mà trốn chỗ này uống rượu giải sầu, có bị bê mặt không chứ?”

Lục Chính chịu không được khiêu khích của bạn bè, đứng dậy đi tới chỗ Dịch Mặc. Dù sao hai người vẫn không quá quen biết, Lục Chính đang do dự không biết mở miệng như thế nào thì điện thoại Dịch Mặc đột nhiên vang lên.

Lục Chính thấy vẻ mặt anh căng thẳng, sau đó tức tốc đứng dậy ra ngoài. Nhìn thấy cửa phòng mở rồi lại đóng, Lục Chính gãi gãi đầu, có phần xấu hổ quay về chỗ ngồi. Mà người đang cầm điện thoại đang vội vàng chạy vào toilet, đợi cho hơi thở hơi bình thường trở lại mới nghe máy.

Mặc dù đang trong toilet nhưng vẫn có thể lơ mơ nghe được tiếng nhạc ồn ào âm ỉ bên ngoài, Dịch Mặc cố hết sức che ống nghe điện thoại nói chuyện, “Alo?”

“Ở đâu?” - Giọng Lãnh Tĩnh thật bình tĩnh.

Dịch Mặc dừng một chút, “Anh đang ở....”

“Anh ở nhà” ba chữ kế tiếp này bị nghệt trong cổ họng, Dịch Mặc sửa lời, “Không phải em đang tăng ca sao? Sao lại đột nhiên quan tâm tới anh?”

“Tôi hỏi, anh đang ở đâu?” - Ngược lại lúc này giọng của cô có vẻ không được bình thường.

“Anh ở bên ngoài với Lục Chính, đi giải trí”.

Lãnh Tĩnh có vẻ dăm chiêu tựa như “A...” một tiếng, Dịch Mặc đang muốn hỏi sao đột nhiên cô điều tra như cảnh sát hỏi cung, lại bị cô mở miệng trách móc, “Bây giờ tôi đang vội, không thềm nói với anh nữa, cúp đây”.

Giọng nói của cô không căng thẳng như trước, nhưng có vẻ buồn bực, nói cúp là cúp, hoàn toàn không cho anh cơ hội mở miệng. Dịch Mặc không biết đường đâu mà lần, cực kỳ buồn phiền, bực dọc bỏ điện thoại vào túi, quay trở lại phòng tiệc tiếp tục uống rượu.

Lúc này trong phòng tiệc cực kỳ náo nhiệt, người có chỉ số thông minh 140+ đang phát huy IQ cao của mình, thành công mời đến đây một nhóm người bởi vì lớn tuổi không được chọn vào phòng tiệc. Dịch Mặc không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng uống rượu. Lục Chính bị một cô đeo bám không tha, ngọn đèn mờ ảo không chỉ rọi lên bộ ngực trắng bóng của cô gái đồng thời chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng của Lục Chính.

Đàn ông đỏ mặt? Dịch Mặc quẫn!!!

Lục Chính rút cuộc cũng thoát khỏi cô gái ngực bự, nhanh như chớp chạy đến cạnh Dịch Mặc, mượn cơ thể cao lớn của Dịch Mặc làm tấm chắn an toàn núp vào.

Dịch Mặc nhìn anh lắc đầu, “Tôi thực phục anh, còn nói muốn tìm con gái, con gái tới tay lại không có can đảm ra tay”.

“Quen với kỷ luật quân đội nhiều năm như vậy, chung quanh tất cả đều là đàn ông. Ngay lập tức ném tôi vào một đám phụ nữ, tôi có thể không bị khó thở sao?”

Dịch Mặc khinh bỉ nhìn anh ta, “Vậy thì vừa đúng lúc, nói cho tôi một số chuyện của Lãnh Tĩnh”.

Lục Chính uống một hớp rượu mới chậm rãi mở miệng, “Chuyện của cô ấy anh cũng biết hết rồi. Dù sao anh cũng gặp qua ông ngoại của cô ấy rồi mà”.

Dịch Mặc đột nhiên quét đôi mắt hung ác qua, Lục Chính thức thời bổ sung thêm, “Yên tâm, chuyện anh gặp qua ông ngoại cô ấy, tôi không nói cho cô ấy biết”.

“.....”

“Còn nhớ lần trước anh đánh tôi một trận ở Tô Châu không? Anh đây cũng đã từng tập luyện qua, dưới tình hình chung làm sao có thể trốn không được một đám của anh? Mà chỉ vì khi đó nhìn thấy anh rất quen mặt, nhất thời tinh thần hoảng hốt mới bị mắc bẫy của anh”.

“.....”

“Sau này tôi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới nhớ đã từng gặp anh— trong văn phòng của ông già”.

Mày Dịch Mặc vừa nhú, “Sao tôi không nhớ gặp anh trong phòng ông ngoại cô ấy?”

“Cảnh vệ của ông già lúc đấy không cho tôi vào, tôi chỉ đứng ở ngoài cửa liếc mắt một cái”.

Liếc mắt một cái có thể nhớ rõ? Dịch Mặc không biết chính mình có nên khâm phục anh ta hay không.

“Vốn tôi còn tò mò Tô Châu lớn như vậy làm sao anh có thể tìm được khách sạn cô ấy trong thời gian ngắn— cũng là ông già nói cho anh biết, đúng không?”

Dịch Mặc không trực tiếp trả lời, chỉ nói, “Chuyện này không cho phép nói với Lãnh Tĩnh”.

Người phụ nữ kia vì cuộc tranh tài lúc đó mà bận rộn, lúc ấy anh cũng chạy rộn khắp nơi. Trong một tháng đó, quan hệ hai người đang trong giai đoạn chiến tranh lạnh, thậm chí ngay cả mặt cũng chưa gặp nên dĩ nhiên cô sẽ không biết anh cho người điều tra về cô và càng không biết tự anh bay tới Tô Châu để gặp ông ngoại cô.

Lục Chinh yên lặng cười cười, chớp chớp mắt, biểu tình nghiêm túc hẳn lên, “Tin chắc anh cũng nhìn ra được, dù trước mặt ông già không hỏi chuyện của Lãnh Tĩnh nhưng trên thực tế đều biết rõ tất cả về cô cháu gái này. Bằng không bạn trai trước của Lãnh Tĩnh cũng không phải lặn lội lao đao ở Trung Quốc, cuối cùng chỉ có thể chạy tới Đài Loan”.

Địch Mặc đối với chuyện này thì có ý kiến khác, “Nếu thật sự thương yêu cô ấy thì sao lại để cô ấy vì công việc mà chịu khổ nhiều như vậy”.

“Có câu nói ‘Không trải qua mưa gió thì sao có thể thấy cầu vồng’, đây mới là chỗ thông minh của ông già”.

Địch Mặc khinh thường ‘Cắt’ một tiếng, Lục Chinh cũng cười cười, không tiếp tục nói về đề tài này nữa, ngược lại hỏi, “Tôi đã nghe anh nói nhiều như vậy, vậy có phải không cần đuổi tôi ra khách sạn ở không?”

Lục Chinh không thể đợi anh ta trả lời, mà thành linh ‘Ầm’ một tiếng. Tiếng động rất lớn, tất cả mọi người trong phòng đều hoảng hồn, theo tiếng vang nhìn lại, thì ra có người đá văng cánh cửa.

Đáng thương cho cái cửa bị đập mạnh lên vách tường, rung lên dữ dội. Ngoài cửa có một cô gái chống nạnh híp mắt nhìn có vẻ say rượu, ánh mắt đảo qua người trong phòng, cô gái cười đắc ý, “Tiểu Thánh nhân? Thật là anh? Tôi còn cho rằng..... Ừm....”

Cô gái này tuyệt đối là uống quá chén, chịu không được ho khan một tiếng. Cái khí thế đẩy cửa lúc đầu hoàn toàn biến mất chẳng thấy đâu, xiêu vẹo ngã xuống ghế, “..... Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm chứ”.

Trước khi cô gái này xuất hiện, Địch Mặc đã tỉnh rượu, thấy cô từng bước từng bước tới gần mình, nghiêng đầu qua một bên nói với Lục Chinh, “Thay tôi chặn cô ấy lại”.

Bởi vì cửa mở, tiếng nhạc gào thét bên ngoài trong nháy mắt vang vọng khắp cả phòng, Lục Chinh không nghe rõ anh nói gì nên hỏi lại, “Cái gì?”

Khi Lục Chinh hỏi thì người phụ nữ đó chạy đến trước mặt anh và Địch Mặc, nắc một cái xong mới nói, “Nếu không phải gặp Lãnh Tĩnh trước cửa phòng đối diện, còn không biết....”

Phòng đối diện.....

Lãnh Tĩnh?

Địch Mặc sững sốt.

Lục Chinh cũng sững sốt, không khỏi quét mắt về người này một lần.

Cô gái nồng nặc mùi rượu, nhìn sao cũng thấy quen mắt thế nhỉ? Lục Chinh quan sát khuôn mặt xinh xắn đối diện, còn chưa nghĩ ra lý do, đột nhiên, người phụ nữ này quay qua đánh anh tới tấp.

Lục Chinh đã tuyệt đối khẳng định— Địch Mặc là tên phúc hắc. Mà thường ngày loại phúc hắc này vào những giờ phút quan trọng nhất định sẽ tìm một vật hy sinh. Mà rất không may cho Lục Chinh vì anh đã trở thành vật hy sinh đó, Địch Mặc chuẩn xác - hung ác tóm lấy cánh tay anh, cũng cực kỳ chuẩn xác và hung ác mà ném anh vào người phụ nữ kia.

“Ầm” một tiếng, người phụ nữ kia hạ gục Lục Chinh, chân Địch Mặc như được bôi dầu chạy mất dạng.

Người nào đó còn không biết mình tóm sai đối tượng, vẫn còn bên tai Lục Chinh đắc ý tặc lưỡi, “Anh và Lãnh Tĩnh thật là khôi hài, cùng giải trí ở một câu lạc bộ đêm mà còn lừa gạt nhau.....” - Nói tới đây, người này ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy khuôn mặt người bên dưới, cô ngay ngắc cả người.

Lục Chinh không quá để ý tới những gì người đang say này nói gì, chỉ cảm thấy bản thân bị dè thờ không nổi nữa. Ánh mắt của anh phóng ra cánh cửa Địch Mặc chạy phía sau vai cô, chỉ thấy khẩu hình của Địch Mặc nói với anh: Thật có lỗi!

Ngoài miệng thì nói xin lỗi nhưng mặt thì cười tít mắt xoay người bỏ đi, Lục Chinh bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt, “Cô gì ơi, cô có thể đứng dậy.....”

Sau đó?

Sau đó?

Sau đó Lục Chỉnh cũng ngậy ngẩn cả người.

Này là khuôn mặt xinh xắn, này là đôi mắt sáng rực như hai ngọn đèn đang hoảng hốt— Lục Chỉnh đột nhiên nghĩ tới, “Là cô? ? ?”

Mà người phía trên anh - Hàn Thiên Thiên chớp chớp mắt, dừng một chút, yếu ớt phun ra hai chữ, “Biến.... Thái....”

Mắt to trừng mắt nhỏ.

Mắt nhỏ trừng mắt to.

“Nôn—”

Hàn Thiên Thiên đột nhiên muốn nôn khan.

Lục Chỉnh hoảng hồn. May mà cô nhanh tay che kín miệng mình. Nhìn thấy tình hình này, Lục Chỉnh hết hồn, đẩy đẩy vai cô, ý bảo cô nhanh nhanh đứng lên, hơn nữa nghiêm chỉnh tuyên bố gần từng chữ rõ ràng, cố gắng cường điệu giọng nói cho con ma men này nghe, “CÔ TUYỆT ĐỐI ĐỪNG NÔN LÊN NGƯỜI TÔI....”

“Nôn—”

Cô lại đột nhiên nôn khan lần nữa.

Lục Chỉnh nhanh tay lẹ mắt chụp thùng đá trống không ngay cạnh bàn nhét vào tay cô. Cô khom người ôm thùng đá, cả khuôn mặt gục trong đó. Sau đó là tiếng nôn mửa làm da đầu người nghe run lên từng hồi. Lục Chỉnh kiên trì giúp cô vỗ lưng.

Vỗ vỗ, vậy mà cô gái này không nhúc nhích gì.

“Này!” - Lục Chỉnh thử gọi nhưng không có phản ứng.

Thử lấy thùng đá khỏi tay cô nhưng cô vẫn ôm khư khư cứ như đang ôm cộng rơm cứu mạng, sống chết cũng không chịu bỏ. Lục Chỉnh hơi nóng nảy dùng sức kéo ra khỏi tay cô.

Cuối cùng cũng thành công, Lục Chỉnh nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà——

Cô gái này gục đầu ngủ mất tiêu.

Hàn Thiên Thiên ngủ hết sức ngon lành, nhưng lại làm khó cả đám đàn ông trong phòng. Nhìn một cô gái xinh đẹp bị say tới mức đó, đàn ông bình thường sẽ bỏ người chạy mất, nhóm người hết nhìn người này lại nhìn người kia, rốt cuộc cũng có người đưa ra lời đề nghị có tính thực tế, “Cô ấy chắc hẳn không đi một mình, đưa cô ấy tới chỗ bạn của cô ấy không được sao?”

Chủ ý này rất hay, cả đám đàn ông đều đồng loạt gật đầu tỏ ra đồng ý, nhưng mà——

Người này không mang di động, không mang theo tiền, cái gì cũng không có. Cô gái này rốt cuộc là từ đâu nhảy cẫng vào bọn họ đây? Bạn bè của cô ở đâu? Không một ai biết.

Kết quả là, sau một hồi im hơi lặng tiếng, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Lục Chỉnh. Lục Chỉnh nhất thời hiểu được cái nhìn thâm ý đầy che giấu trong đó, vội vàng giải thích, “Đừng nhìn tớ như vậy, tớ không biết cô ta”.

Không ai tin tưởng lý do thoái thác này của Lục Chỉnh.

Cứ như vậy hai người bị gấn cùng nhau, ngay cả Lục Chỉnh cũng bắt đầu hoài nghi chính mình sao lại không mặc kệ cô gái này, có phải vì thật sự có phần không có trách nhiệm.

Gọi điện thoại cho Dịch Mặc, Dịch Mặc không trả lời.

Gọi cho Lãnh Tĩnh, Lãnh Tĩnh cũng không nghe máy.

Đêm càng lúc càng khuya, nhóm bạn ồn ào rời khỏi, đến nơi khác tiếp tục ăn chơi, để lại mỗi Lục Chỉnh thu dọn cục diện rối rắm, cô gái này xiêu vẹo ngủ trên sofa, ngủ thật ngon.... bình ổn, lông mi kia rất dài, càng nhìn càng làm người khác rất... rung động. Nhưng mà——

Trong lúc mơ ngủ đột nhiên đánh một cái nấc hoàn toàn phá hủy cái đẹp vốn có. Lục Chinh ghét bỏ nhũm mày, một lần cuối cùng nhấn nút gọi cho Dịch Mặc, lúc này người bên kia dứt khoát tắt điện thoại.

Lục Chinh cuối cùng chỉ có thể đỡ cô gái say bê bết đi tới một nơi khác, cuối cùng đưa ra một kết luận, ngoại trừ khách sạn, anh thật không biết đem cô gái này đi đâu nữa.

Ra khỏi quán bar, gió đêm thổi nhẹ, cô gái sợ lạnh rút người vào lòng cậu như con cún nhỏ. Lục Chinh vội vàng tách cô khỏi người, khó khăn lắm mới kéo cô vào được ghế cạnh ghế lái, nhanh chóng cài dây an toàn, để tránh cho cô có thể xảy ra chuyện gì.

Liếc nhìn cô một cái, chắc chắn dây an toàn không quá chặt, không gây thương tổn gì cho cô, lúc này Lục Chinh mới thở ra một hơi, khởi động xe.

Nhìn chiếc xe nhỏ màu vàng kia.....

Không sai, đúng là xe của bạn học Lãnh Tĩnh.

Cổ lẽ chúng ta nên quay trở lại mấy giờ trước, trở lại khoảnh khắc Hàn Thiên Thiên nói câu 'Nếu không phải tôi gặp Lãnh Tĩnh trước cửa phòng đối diện, còn không biết...'; trở lại trước khi Hàn Thiên Thiên xông thẳng vào phòng; trở lại khoảng thời gian Lãnh Tĩnh đột nhiên gọi điện thoại cho Dịch Mặc, lại tua về lúc Lãnh Tĩnh đột nhiên cúp máy trước.....

.....

Đêm nay Lãnh Tĩnh quyết định không tăng ca, về nhà kiểm tra 'Tiểu Bạch Kiềm' kia một phen về cái tay nghề nấu nướng đột nhiên tăng mạnh. Đang chuẩn bị gọi điện về thông báo một tiếng thì điện thoại có cuộc gọi tới.

Trên màn hình hiện lên hai chữ 'Hồ Ly', Lãnh Tĩnh không chút do dự nghe máy.

Nhưng mà nửa giây sau khi nghe máy, cô thật thấy hối hận.

Xuất phát từ nghĩa khí giữa tình bạn, mặc dù Lãnh Tĩnh biết bản thân sẽ hối hận nhưng vẫn phải chấp nhận yêu cầu của Hồ Nhất Hạ, cùng cô ấy tham gia 'hành trình phản nghịch của người vợ'.

Hồ Nhất Hạ đưa ra thời gian cho chuyến hành trình như sau:

Thời gian: Đêm nay.

Địa điểm: Hộp đêm

Điểm mấu chốt đó là hộp đêm cung cấp phục vụ khá đặc biệt.

Lãnh Tĩnh tự nhận bản thân cũng là người từng trải nhưng mà đối mặt với lời đề nghị của Hồ Nhất Hạ vẫn có phần khó thích ứng, "Chắc không phải bỏ lại cái nhau với chồng nữa chứ?"

Trừ lý do này ra, Lãnh Tĩnh không nghĩ tới một lý do nào khác có thể giải thích toàn bộ hành động của người bạn chí cốt này.

Lời này của Lãnh Tĩnh hoàn toàn đâm thẳng trọng tâm của vấn đề, nếu không Hồ Nhất Hạ sẽ không xù lông giống như hồ ly bị giẫm phải đuôi,

"Anh ta không ỉn đi chơi, mình càng phải đi! Anh ta không ỉn đi nhìn trai đẹp, mình càng phải nhìn!"

Lúc ấy cả hai còn đang ăn tối ở ngoài, Lãnh Tĩnh lấy ly rượu ỉn, đưa cho cô bạn thân một chai nước khoáng, "Tính của bồ thật là... càng ngày càng kém, chẳng lẽ đây được gọi là triệu chứng tổng hợp của thời kỳ thai nghén?"

"Anh ta có thể cùng khách đi tìm phụ nữ, mình cũng có thể đi Ngưu Lang, hừ!"

Hai mắt Lãnh Tĩnh ngay tức thì trừng to, "Không thể nào? Tìm phụ nữ?"

"Anh ta nói là đi xã giao, nhìn cũng chưa từng nhìn thẳng một cái. Nhưng mà! Lời đàn ông có thể tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây, đúng không?"

Hồ Nhất Hạ vừa nói vừa nhét cả một phần sushi vào miệng. Miệng bị nhét căng phồng, quai hàm phồng to, tựa như con heo mẹ đang tức giận.

“Ồm...Bồ chắc chắn?”

“Hoàn toàn tuyệt đối chắc chắn!”

Ăn uống no say lại lái xe hóng mát một vòng, Lãnh Tĩnh suy đoán cơn giận của cô bạn chắc đã biến mất, đang chuẩn bị chạy tới chỗ Chiêm Diệc Dương, nhưng mà người kia làm như đoán được nên từ trạng thái liêm diêm đột nhiên cảnh giác mở to mắt, “Này, đi hộp đêm không phải đường kia sao?”

Lãnh Tĩnh xấu hổ.

Theo sự kiên kỳ của Hồ Nhất Hạ, Lãnh Tĩnh đành phải quay đầu xe, lái thẳng tới hộp đêm. Dọc theo đường đi câu hỏi lúc nào cũng đi kèm với cụm từ: Bồ xác định?

Lãnh Tĩnh, “Bồ xác định thật sự phải làm như vậy?”

Hồ Nhất Hạ, “.....”

Lãnh Tĩnh, “Bồ xác định chồng bồ không đột nhiên tập kích, giết chết tớ và Ngưu Lang, sau đó đóng gói bồ đem về nhà?”

Hồ Nhất Hạ, “.....”

Cứ như vậy, trong lòng Lãnh Tĩnh không yên mà dừng xe trước cửa hộp đêm. Quán bar này có vẻ khá đẳng cấp, so với những quán bar chung quanh không có gì khác biệt, Lãnh Tĩnh lại nhìn không được hỏi lại lần nữa, “Bồ xác định nơi này cung cấp.... cái loại phục vụ này?”

Hồ Nhất Hạ vui vẻ xuống xe, đặc biệt dùng cảm vẫy tay một cái, “Đi! Chị đây sẽ dẫn mi vào học hỏi mở mang kiến thức!”

Đi hai bước, thấy Lãnh Tĩnh không theo kịp, Hồ Nhất Hạ bắt đầu quay đầu đánh giá cô, “Phòng cũng đã đặt trước rồi, bồ cũng không thể chưa lâm trận đã rút lui có trật tự chứ!”

Lãnh Tĩnh đứng ở bên kia tựa hồ không nghe cô nói gì chỉ lo nhìn chăm chú về phía đối diện. Hồ Nhất Hạ không rõ ra sao, quay ngược lại vỗ vỗ Lãnh Tĩnh, “Nhìn cái gì mà tập trung quá vậy?”

Có phải khéo như vậy không? Hay tại cô bị mờ mắt rồi? Lãnh Tĩnh nhìn chằm chằm một nhóm đàn ông đang đi về phía phòng đối diện một hồi lâu, nhưng vẫn chưa xác định bản thân có thật là nhìn thấy bóng lưng quen thuộc trong nhóm người đó.

Lãnh Tĩnh rũ mắt suy nghĩ, rõ ràng đã không chờ được nữa, Hồ Nhất Hạ đang chờ không kịp, kéo tay Lãnh Tĩnh đi vào, “Đừng có lè mề, nhanh lên”.

Má mì xinh đẹp đưa hai cô Thực đơn.

Không sai, là Thực đơn!

Hồ Nhất Hạ chọn thật lâu cũng chưa có quyết định chắc chắn, hỏi Lãnh Tĩnh, “Bồ muốn cái chọn cái nào? Ngây thơ hay nồng nhiệt? Ông chú hay trai trẻ?”

Tinh thần Lãnh Tĩnh đang đi dạo, Hồ Nhất Hạ đem Menu đặt vào tay cô, cô chưa xem đã bị hỏi nên cuống quýt, tùy tiện chỉ ngón tay, Hồ Nhất Hạ nhìn món ăn Lãnh Tĩnh chỉ, cảm thấy không sai, quay đầu nói với má mì, “Phần món ăn thứ Ba: Mối tình đầu”.

Má mì xinh đẹp ôm Menu ra ngoài, Lãnh Tĩnh ngồi không yên. Hồ Nhất Hạ vội vàng ngẩng nhìn bốn phía, liên tục cảm thán, “Bé Nhị này, sau này chúng ta cũng mở loại này đi. Gọi là/ Tên là..... gọi ‘Vạn Chịu Cung’ thế nào?”

Lãnh Tĩnh thỉnh linh đứng thẳng người dọa Hồ Nhất Hạ giật mình, “Tớ đề nghị không có gì sai chứ? Nhìn cậu bị hoảng hồn kìa”.

Lãnh Tĩnh biểu hiện không phải cùng một chuyện/ việc, bỏ lại một câu, “Mình đi gọi điện thoại” lập tức không quay đầu đi thẳng ra khỏi phòng.

Lãnh Tĩnh trốn vào một góc vắng gọi điện thoại. Bên kia một lúc lâu mới nghe máy.

”Ở đâu? - Cô cố gắng để giọng nói của chính mình nghe có vẻ bình tĩnh.

Địch Mặc bên kia dừng lại một chút, “Anh đang ở...”

Nếu anh ta nói dối.... Lãnh Tĩnh trong lòng đem anh ta băm vằm nghìn dao, anh ta đột nhiên sửa miệng nói, “Em không phải nói hôm nay tặng ca sao? Sao lại đột nhiên quan tâm tới anh?”

Trốn tránh vấn đề, tuyệt đối có vấn đề! Tự bản thân Lãnh Tĩnh chưa phát hiện giọng điệu của cô tối tăm cỡ nào, “Tôi hỏi anh, ở đâu?”

“Anh với Lục Chinh ra ngoài, đang giải trí”.

Vậy mà thẳng thắn rồi sao?

Lãnh Tĩnh nhớ lại lần đợi tin nhắn xác nhận của Lục Chinh, ngoài miệng ‘A...’ một tiếng, tùy tiện viện cớ cúp máy.

Quay đầu trở về phòng, đi ngang qua hành lang có vách tường treo đầy gương cổ, Lãnh Tĩnh nhìn thấy mặt cô, bị biểu tình trên mặt cô làm cho chết đứng.

“Lãnh Tĩnh ơi Lãnh Tĩnh, bắt quá chỉ chứng minh anh ta không nói dối, lại làm cho bản thân vui vẻ như vậy sao?” - Lãnh Tĩnh soi gương vỗ vỗ trán mình, tuy cũng biết rằng cảm giác này không tốt nhưng vẫn không dừng được khoe miệng cong cong.

Hồ Nhất Hạ bị khuôn mặt mới đầu phủ đầy mây đen đột nhiên trở nên quang đặng của Lãnh Tĩnh làm cho hồ đồ, “Bồ trùng số độc đắc hả? Sao đột nhiên vui vẻ như vậy?”

Lãnh Tĩnh cười tít mắt nhìn chăm chăm cô, không trả lời, trực tiếp nA chuông gọi phục vụ, “Phần món ăn thứ Ba kho nào lên?”

Phục vụ bên kia trả lời, “Đến ngay lập tức”.

Hiển nhiên, cái chất lượng phục vụ của chỗ này không tính là cao, nói ‘Đến ngay lập tức’ nhưng vẫn để hai cô đợi một lúc lâu, trái lại đĩa trái cây, rượu bia trên bàn được chuẩn bị cực kỳ nhanh chóng, chỉ riêng có ‘Mối tình đầu’ là chậm rì chưa tới.

Không lâu sau rượu bị Lãnh Tĩnh uống sạch, má mì rót cuộc vừa treo nụ cười xin lỗi vừa tươi cười đẩy cửa vào, “Thật là có lỗi, có lỗi, để mọi người đợi lâu”.

Không thể uống rượu chỉ có thể ăn trái cây, Hồ Nhất Hạ buồn bực, má mì khẩn trương kéo cửa ra, lập tức kéo Ngưu Lang vào, “Phần món ăn thứ Ba, Mối tình đầu!”

Lãnh Tĩnh, Hồ Nhất Hạ, bốn con mắt cùng nhìn về phía cửa.

Sau đó, Hồ Nhất Hạ ngây ngẩn cả người.

Tiếp sau đó, Lãnh Tĩnh cũng ngây ngẩn cả người.

Giẫm lên ánh sáng chập chờn là bóng dáng hai người đàn ông, khuôn mặt dần dần hiện rõ, nhìn thẳng vào Lãnh Tĩnh.... Không sai, là nhìn chăm chăm.

“Xin chào” - Anh ta mỉm cười nhìn Lãnh Tĩnh.

44. Chương 45: Chương 45.1

Edit: Huongbb

Nguyên nhân làm Hồ Nhất Hạ sững sốt là: “Oaaa..... Đẹp trai như vậy.....”

Nguyên nhân Lãnh Tĩnh sững sốt là lời tuyên bố từ chính miệng của Hồ Nhất Hạ nói, “Anh chàng đẹp trai này sao lại thấy quen mắt thế nhỉ?”

Lãnh Tĩnh bị cô đụng vào, lập tức phục hồi tinh thần, cô không thể nói gì, cũng không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông đang tới gần mình, trơ mắt nhìn anh ta ngồi ngay cạnh mình.

Lãnh Tĩnh liếc nhìn Hồ Nhất Hạ một cái, ánh mắt Hồ Nhất Hạ bị người trẻ tuổi kia cuốn hút, cũng không chú ý tới Lãnh Tĩnh bên này. Lúc này Lãnh Tĩnh mới nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Người nào đó ngoài cười nhưng trong không cười giật giật khóe miệng, “Tôi là ngày đầu tiên ra ngồi ghế tiếp khách, không quen thuộc quy tắc trò chơi, có gì tiếp đãi không chu đáo mong mọi người thông cảm”.

Lãnh Tĩnh trợn tròn mắt nhìn anh, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh muốn làm cái quỷ gì?”

Người nào đó mỉm cười không ngại cầm ly rượu của Lãnh Tĩnh lên, “Phụ nữ mang thai không thể uống rượu, ly rượu này anh thay em uống” - Nói xong ngửa đầu uống hết ly rượu.

“Anh....”

Lãnh Tĩnh vừa mới mở miệng thì Hồ Nhất Hạ lập tức bu lại, đánh giá hành vi phục vụ của người bên cạnh mình, lại đánh giá người phục vụ của Lãnh Tĩnh, cười hì hì nói với Lãnh Tĩnh, “Nếu không chúng ta đổi đi?”

Lãnh Tĩnh quẫn! Nhưng thật sự cân nhắc nên trả lời một tiếng, “Được”. Nói xong liền thay đổi vị trí với Hồ Nhất Hạ. Địch Mặc bị chiêu này của cô làm trở tay không kịp, đang chuẩn bị đứng lên bắt lấy tay cô, Hồ Nhất Hạ đã đặt mông ngồi xuống, vừa đúng lúc chặn đường đi của anh.

“Anh chàng đẹp trai, anh tên gì?” - Hồ Nhất Hạ một bên uống nước một bên cười hì hì nhìn anh.

Ánh mắt Địch Mặc vượt qua bờ vai Hồ Nhất Hạ nhìn chằm chằm bóng lưng cứng ngắt của người kia một hồi lâu, lúc này mới thu hồi ánh mắt, “Cô cứ gọi tôi là Tiểu Thánh Nhân”

“Tiểu Thánh Nhân? Tên này kỳ quái thật. Nghệ danh?”

“Cứ coi là vậy”.

“Ngày đầu tiên anh ngồi tiếp khách”.

“Ừm”

“Thật trùng hợp, chúng tôi cũng là lần đầu tiên đến đây chơi”.

Hỏi vài câu băng quơ xong, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn để lộ nguyên hình, vốn là đến đây để tìm vui, nói xong lập tức thay đổi, không khống chế nổi chính mình bắt đầu nói đạo lý về suy nghĩ của mình lẫn người chồng đáng cảm phần kia. Một bên ở trong lòng mắng to người họ Chiêm nào đó, Lãnh Tĩnh yên lặng cảm thán, “Tiểu Thánh Nhân quả nhiên là người lắng nghe dịu dàng.

Hồ Nhất Hạ cảm thấy chính mình tìm thấy tri kỷ, “Vậy còn anh? Sao lại làm việc này?”

Tiểu Thánh Nhân bày ra bộ dáng biểu tình đau khổ khó nói.

“Chúng ta coi như bạn bè thổ lộ tình cảm, anh có gì khó khăn cứ việc nói, tôi nhất định có thể giúp anh”— Người vẫn ngồi cách bọn họ không xa, lén lút dựng đứng lỗ tai lên nghe thấy toàn bộ từ đầu tới cuối, trong nhất thời không biết nói gì chỉ biết cúi đầu, vì cô bạn thân đầu óc đơn giản mà mặc niệm.

Chỉ nghe Tiểu Thánh Nhân sâu kín thổ dài, “Tôi yêu người phụ nữ không yêu tôi, khiến tôi thất vọng với tất cả mọi người trên thế giới này”.

“A....! Thật đáng thương” - Hồ Nhất Hạ đồng cảm nhăn mày.

Lãnh Tĩnh nghe xong muốn ói, cố gắng kìm nén cảm giác nổi da gà, tập trung hết sức nghe kẻ lừa đảo kia dựng chuyện thế nào.

“Câu nói kia như thế nào nhỉ? Nếu không có rất nhiều rất nhiều tình yêu.....”

Hồ Nhất Hạ lập tức tiếp lời, “Nếu không có rất nhiều rất nhiều tình yêu thì ít nhất phải có rất nhiều rất nhiều tiền là được”.

Giọng nói của Tiểu Thánh Nhân càng nói càng cô đơn trầm thấp, “Trong mắt cô ấy tôi chỉ nhỏ như cây cỏ, tôi đối với cô ấy như thế: vì cô ấy giặt quần áo, vì cô ấy nấu cơm, vì cô ấy dọn dẹp nhà cửa, mỗi tháng đưa một phần không ít tiền cho cô ấy, cô ấy uống rượu, tôi chăm sóc cô ấy; cô ấy suốt đêm không về, tôi vì cô ấy mà lo lắng; cô ấy bị khi dễ, tôi thay cô ấy giải quyết....”

Hồ Nhất Hạ trong mắt nhất thời phóng điện: Oaa, Một người đàn ông tuyệt vời!

Đúng là đằng sau một người đàn ông tuyệt vời là một người phụ nữ hư hỏng không biết quý trọng, “Nhưng mà cô ấy lại khiến tôi cảm thấy mình bị vứt bỏ, bạn cô ấy tới chơi, cô bắt tôi trốn dưới bàn hoặc là đuổi tôi ra khỏi nhà; một khi cô ấy không vui vẻ thì biến mất dạng, chạy đi tìm người đàn ông khác; tôi thậm chí vẫn vì cô ấy mà tìm một công việc cho cô ấy, nhưng mà cô ấy vừa mới đi làm lại bắt đầu xa lánh tôi, bắt đầu có quan hệ không rõ với ông chủ cũ của cô ấy”.

Hồ Nhất Hạ hết sức đồng tình nhìn chăm chú Tiểu Thánh Nhân, tay nắm chặt nhẫn nại khinh bỉ người phụ nữ không biết tên kia, nghe Tiểu Thánh Nhân tiếp tục nói, “Gần đây cô ấy thậm chí còn để ột người đàn ông trong nhà”.

“Người đàn ông kia? Ôi mẹ nó! Người phụ nữ này quá cực phẩm rồi!”

Hồ Nhất Hạ nhất thời bộc phát lửa giận!

Lãnh Tĩnh bên cạnh rốt cuộc cũng nhịn không được đập mạnh hai tay lên bàn.

Hồ Nhất Hạ bị tiếng vỗ bàn làm cả kinh trừng mắt quay đầu nhìn, “Bé Nhị, bỏ làm gì vậy?”

Lãnh Tĩnh lúc này mới ý thức được bản thân phản ứng quá khích, “À... Không, không có gì” - Về mặt xám xịt ngồi trở lại, Lãnh Tĩnh rõ ràng nhìn thấy một tia tinh quái trong mắt Dịch Mặc.

Hồ Nhất Hạ còn chìm đắm trong bi kịch của chuyện xưa, trong lòng vì anh mà lau dòng nước mắt đồng cảm, “Anh đúng là không biết nhìn người”.

Ở phía sau, Lãnh Tĩnh nghe xong đoạn đối thoại của hai người, càng nghe càng không biết cảm giác thế nào. Tên nhóc thối tha này, có phải muốn nhạo báng tôi trước mặt người không hiểu rõ sự thật hay không? Ngay lúc bản thân đang âm thầm cảm hận, tên nhóc cùng lắm là hai mươi tuổi bắt đầu tấn công, “Em gái, gần ngơ cái gì, tới đây uống rượu nào!”

Lãnh Tĩnh không tình nguyện phản ứng lại nên dĩ nhiên giọng điệu không thể tốt được, “Làm thế nào mà mỗi lần gặp người khác cậu đều gọi là em gái? Tuổi của tôi có thể gấp đôi tuổi của cậu”.

Đối phương cũng không phải là người dễ bắt nạt, lúc này mới mập mờ nước đôi cười rộ lên, “Làm sao có thể? Em xem, nhìn em nhiều lắm cũng hai mươi một tuổi thôi. Anh vừa rồi còn định nói sinh viên đại học không có việc gì chạy loạn vào nơi này không biết làm gì ở đây”.

Lời khen này thật sự làm người nghe thoải mái thế nào thì sẽ thoải mái thế ấy, Lãnh Tĩnh mấp máy môi, gần như có thể nói là khó xử cười lên. Má mì quả nhiên không hề nói quá, em trai dưới tay bà ta quả nhiên có thể so sánh với người chuyên nghiệp.

Thừa lúc tâm trạng Lãnh Tĩnh tốt, cậu nhóc lại bổ thêm một câu vào làm lửa cháy thêm, “Em nhìn xem, cười lên đẹp biết bao nhiêu, cũng đừng xụ mặt, tới đây tới đây, uống rượu nào!”

Lãnh Tĩnh đang chuẩn bị đón ly rượu uống, đột nhiên nghe tiếng hô nhỏ của Hồ Nhất Hạ kể bên, “Cẩn thận!”

Lãnh Tĩnh không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dịch Mặc cúi đầu, tự anh đang vội vàng lấy khăn lau nước trái cây trong ly tràn ra, Hồ Nhất Hạ lúc này than thở, “Vừa rồi anh thần thờ gì vậy? Thiệt là, nước trái cây cũng có thể bị tràn ra được”.

Dịch Mặc không nói chuyện, lại đột nhiên ngẩng đầu, đúng lúc ánh mắt Lãnh Tĩnh bắt gặp ánh mắt anh. Mà ánh mắt đó mang ý cảnh cáo nhìn cô, Lãnh Tĩnh nhanh chóng quay đầu, nghĩ nghĩ, nhất thời mừng thầm trong lòng.

‘Tiểu Bạch Kiềm’, lúc này tôi không làm anh tức tới giậm chân, tôi không mang họ Lãnh— Lãnh Tĩnh âm thầm nắm tay, thì đột nhiên dùng đôi bàn tay trắng nõn vỗ lên ngực cậu ta, “Thật là hư hỏng!”

Cậu nhóc bị lời nói mập mờ của cô làm ơ hồ, cẩn thận suy nghĩ xem xét về người khách đột nhiên nhiệt tình này, có phần không dám tin, tuy vậy cao thủ vẫn là cao thủ, sau khi hấn ta tỉnh ngộ lập tức biết bắt lấy quả đấm của Lãnh Tĩnh trước ngực, “Tôi thề, lời tôi nói đều là thật lòng”.

Tựa như trong nhất thời có một đám lửa nhỏ được nhóm lên, Lãnh Tĩnh và người trai trẻ nói chuyện khí thế ngất trời, tiếng cười gần như lấn át mọi tiếng nhạc trong phòng. Người được cho là hiểu rõ từng chân tơ kẽ tóc của Lãnh Tĩnh là cô bạn Hồ Nhất Hạ cũng quay đầu lại nhìn, liên tiếp quay đầu quan sát. Cuối cùng, Lãnh Tĩnh ngồi ở ghế cao trên sân khấu nhỏ hát, cậu trai trẻ ngồi ở phía dưới nhìn nghe, lại hát đệm vài tiếng rồi hát lại lời cô. Thấy Hồ Nhất Hạ đỏ mắt ghen tị, một bên mở miệng tám tặc lấy làm kỳ lạ, một bên vừa vặn quay đầu, đang chuẩn bị an ủi Tiểu Thánh Nhân một câu, “Trên đời ở đâu không có hoa thơm, có gì phải đơn phương yêu mến một người con gái đáng khinh đó”, lại phát hiện anh ta đang nhìn chằm chằm Lãnh Tĩnh trên bục cao. Ánh mắt của anh ta nhìn Lãnh Tĩnh có vẻ bình tĩnh, nhưng mí mắt hơi nheo lại của anh ta làm người khác cảm thấy bên trong che giấu một loại nham hiểm mơ hồ.

Theo ánh mắt Tiểu Thánh Nhân nhìn về phía Lãnh Tĩnh, không có điều gì bất thường, đang hát bài > đến đoạn cao trào.

Khi hát đến “Yêu em xin hãy đưa tay!” - Cậu trai trẻ ngồi đối diện cũng hết sức phối hợp đưa tay.

Khi hát đến “Yêu em xin hãy gặt đầu!” - Bạn trẻ cũng càng nhiệt liệt hưởng ứng, phóng khoáng tặng một nụ hôn gió.

Khi hát đến “Ngay lúc này đây hãy nhìn em với vẻ mặt chân thành, từng cái từng cái từng cái nụ hôn nồng nhiệt!” - Cả khung cảnh càng thay đổi không thể cứu vãn, cậu trai trẻ đứng dậy đi tới bục cao, chạy một bước, hai bước—

Khi hát đến đoạn: “Ngay lúc này đây hãy nhìn em với vẻ mặt chân thành, từng một từng một nụ hôn nồng nhiệt!” - Cả quang cảnh càng thay đổi không thể cứu vãn, cậu trai trẻ đứng dậy đi tới bục cao, chạy một bước, hai bước—

“Rầm!” - Bạn học hoa hoa lệ lệ bị vấp ngã trên đất.

Ai cũng không thấy được trong bóng tối có một bàn chân dài lạng lẽ không tiếng động duỗi ra, để ngang giữa lối đi, bạn học (xấu số) bị đụng phải ngã chổng vó. Hai bạn nữ bị bất ngờ cùng một lúc hô nhỏ một tiếng, âm thanh hát đệm lẻ loi còn đang vang lên, Dịch Mặc nhẹ nhàng bí mật rút chân về, thoải mái nhàn nhã ôm hai tay trước ngực, chờ xem kịch vui.

Một cú ngã này đúng là thảm vô cùng, hai người phụ nữ lúc này mới cùng nhau hợp sức đỡ bạn học lên, Hồ Nhất Hạ lo lắng nhìn hấn một chút, “Cậu không sao chứ?”

Lãnh Tĩnh cũng lo lắng nhìn anh bạn trẻ, càng nhìn càng thấy không bình thường, trán nhăn nhó dữ dội, “Cái mũi của cậu....”

Nghe Lãnh Tĩnh nói vậy, bạn học mới nhanh chóng đưa tay sờ mũi. SỐNG MŨI BỊ NGHIÊNG RỒI....

“A a a a a a a!” - Trong phòng nhất thời tiếng hét thê thảm vang vọng, “Tôi vừa mất hai ngàn nâng mũi!”

**

Bạn trai trẻ ôm mũi bỏ chạy ra khỏi phòng, má mì rất nhanh chóng gặt hái lần hai, “Haiz, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thật là có lỗi, tuy nhiên mọi người yên tâm, nơi này của chúng tôi cung cấp đầy đủ, còn có rất nhiều em trai để lựa chọn. Toàn bộ chi phí đêm nay của hai vị, tôi chỉ tính 88% thôi.”

Lãnh Tĩnh hoàn toàn không muốn nán lại chỗ này thêm chút nào, nhưng bất đắc dĩ Hồ Nhất Hạ cứ sống chết không chịu đi, Lãnh Tĩnh chỉ có thể thỏa hiệp, “Mình đi toilet”.

“Nguồn cung cấp phong phú?” - Hai mắt Hồ Nhất Hạ đảo một vòng, cố ý bĩu môi, ý bảo má mì nhìn Tiểu Thánh Nhân, “Còn có người nào đẹp trai hơn người này không?”

Vấn đề này khiến á mì khó xử, Tiểu Thánh Nhân vốn chỉ ngồi nhàn nhã từ đầu tới giờ đột nhiên đứng lên, chỉ thấy anh ta lấy ví tiền ra, sau đó rút ra một card ngân hàng đưa á mì, “Tính tiền”.

Tính tiền? Hồ Nhất Hạ tưởng chính mình nghe nhầm. Nhìn má mì mỉm cười nhận thẻ, Hồ Nhất Hạ nhất thời ngẩn ngơ: Ngưu Lang thanh toán?

“Thẻ này có hơn hai mươi vạn, để cho cậu ta phẫu thuật thẩm mỹ ở bệnh viện đi” - Nói xong cũng không quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Hồ Nhất Hạ cứ thế hơn nửa ngày cũng chưa phản ứng kịp, má mì nhìn thấy cô gái này còn đang trầm tư suy nghĩ, đành phải đem tình hình thực tế nói ra, “Kỳ thật... người vừa rồi cũng là khách của chúng tôi, chẳng qua hai người là tới hưởng thụ cuộc sống, người đó tới để thử nghiệm cuộc sống”.

“Thử nghiệm cuộc sống???”

“Xã hội ngày nay áp lực lớn, đóng vai Ngưu Lang cũng là một loại phương pháp đặc biệt có ích”.

Hồ Nhất Hạ tiêu hóa lời má mì nói, có thể được tính là mở mang kiến thức, cô ngược lại tự gật gật đầu.

**

Lãnh Tinh rửa mặt, ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương.

Lãnh Tinh ơi là Lãnh Tinh, hiện tại mi làm loạn thành cái dạng gì rồi? Mới đầu là theo Hồ Nhất Hạ chạy tới chỗ này, đụng mặt Hàn Thiên thiên còn ra vẻ rộng rãi nói với cô ấy Dịch Mặc đang ở phía đối diện, lúc thấy Hàn Thiên Thiên thật sự chạy đi tìm Dịch Mặc, một mặt trong lòng cô đặc biệt không nói nên lời, một mặt lại giống như suy nghĩ của đứa con nít muốn dựa vào sai lầm của mình để được người khác chú ý. Nếu anh ta biết chính mình tới chỗ như vậy, có thể sẽ bắt cô trở về hay không đây.

Mi cho rằng bọn họ điên, ta thấy mi mới thật sự là điên rồi— tận đáy lòng Lãnh Tinh tự chửi rửa bản thân một phen, sau đó lau khô mặt, trang điểm lại, hít sâu, mở cửa ra ngoài. Chính xác mà nói, cô vừa mở cửa nhưng chưa kịp ra ngoài đã bị người bên ngoài đẩy trở lại.

Tiếng khoá cửa vang lên.

Thậm chí đầu Lãnh Tinh cũng không ngẩng lên, “Anh muốn làm gì?”

“Em tức giận cái gì?” - Anh ta hỏi cô như vậy, cực kỳ rõ ràng, so với cô anh còn tức giận hơn, nói một câu mà phải nghiền răng nghiền lợi.

Mỗi một phòng trong đều có người đi toilet, diện tích chỗ này vốn không lớn, anh vẫn cứ chen lấn cô, đem cô lách tới góc sáng phía sau cửa, Lãnh Tinh đột nhiên có suy nghĩ hung ác, trực tiếp dùng giày cao gót giẫm lên chân anh.

Một giẫm này của cô cũng không nhẹ, Dịch Mặc tránh không thoát, đau tới mặt mũi trắng bệch.

Lúc này Lãnh Tinh mới hết giận.

“Em ra chân quá độc ác!”

“Đáng đời, ai cho phép anh trước mặt bạn tôi nói mấy lời buồn nôn đó? Mở miệng toàn nói lời xằng xiêng”.

“Anh nói những cái đó đều là sự thật”.

“Hừ!”

“Vậy em nói cho anh nghe, câu nào anh nói không phải sự thật?”

Câu hỏi này đúng là làm khó Lãnh Tinh.

“Em dám nói anh không vì em giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa?”

“Tôi...”

Anh ngắt ngang lời cô, “Em dám nói em không thu tiền thuê hàng tháng của anh? Em dám nói lúc em uống say, anh không chăm sóc em? Em dám nói khi em suốt đêm không về anh không lo lắng cho em? Em dám nói khi em bị khi dễ anh không thay em xử lý?”

“Anh....”

Anh lại ngắt lời cô, “Em dám nói lúc bạn bè em tới chơi không đẩy anh trốn dưới bàn? Em dám nói em và Hàn Tự dây dưa không rõ? Em dám nói gần đây không để Lục Chính ở trong nhà, để anh dễ dàng cho qua sự có mặt của người đàn ông khác?”

Ngay khi anh nói từng chữ từng chữ như cơn sóng không giới hạn đang dâng lên lên án cô, mà Lãnh Tĩnh cũng vì đó mà bắt đầu ngấm lại, chính mình thật sự đã làm nhiều chuyện đáng giận như vậy sao?

Không đúng! Lãnh Tĩnh vội vàng ngừng tất cả mọi cảm giác áy náy đang nảy sinh trong lòng, “Anh rõ ràng là tránh nặng tìm nhẹ, nói điều, sao anh không nói chuyện anh hợp tác với Hàn Thiên Thiên.....”

Địch Mặc đột nhiên giơ tay che miệng cô lại. Lãnh Tĩnh phản xạ có điều kiện chống cự, anh chỉ dùng đầu gối ngăn chân cô, Lãnh Tĩnh bị đặt trên tường không thể động đậy, trừng mắt, dùng ánh mắt muốn giết chết anh ta. Anh cũng không phản ứng, bàn tay lúc đầu che miệng cô chuyển qua giữ cằm cô, trái lại nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào trong mắt cô.

“Anh yêu người phụ nữ không thích anh, em dám nói những lời này là giả, là sai sao?”

Lãnh Tĩnh sửng sốt.

“Anh yêu người phụ nữ không thích anh”, những lời này tựa như câu nói có hai tầng ý nghĩa, lại giống bung ra một tấm lưới bông mịn màng, chặt chẽ bao phủ lên toàn bộ tinh thần Lãnh Tĩnh.

Cả hàm dưới của cô đều bị giữ lại trong lòng bàn tay anh ta, ngón tay của anh lại nhiều lần chậm rãi xoa nhẹ môi cô.

“Sao lại không nói?”

Anh ta biết rõ mà còn cố hỏi, Lãnh Tĩnh cực kỳ mệt mỏi, “Em..... Ừm.....” - Vừa mở miệng đã bị anh hôn.

Cô vừa muốn nói chuyện đã bị anh mút lấy đầu lưỡi, một lần thì như thế, hai lần cũng như thế, Lãnh Tĩnh bị anh hôn tới phiên, lập tức lắc lư nghiêng đầu, ít nhất muốn né khỏi anh.

Lãnh Tĩnh quay đầu nhìn chính mình trong gương, miệng đã sưng lên, “Tới cuối cùng anh có ý gì? Vừa muốn để tôi nói, tôi muốn mở miệng anh lại chặn lại”.

“Đó là bởi vì anh đoán trước, biết em sẽ không nói được lời gì hay ho” - Người nào đó trả lời theo kiểu nói cũng như không, nói xong vừa cúi đầu muốn hôn cô.

Thằng nhãi này tuyệt đối là người cuồng cường hôn, Lãnh Tĩnh không dám làm loạn với anh ta. Nếu như môi tiếp tục bị sưng phồng lên mà nói, ngày mai cô tuyệt đối không có mặt mũi gặp người khác, Lãnh Tĩnh nghĩ như vậy, kiên quyết gạt anh ra, “Một mình anh trốn trong toilet mà chơi đi, Hồ Ly còn chờ tôi, tôi đi trước”.

Sự thật chứng minh... đồng chí Lãnh Tĩnh đã quá ngây thơ. Ngay lúc này, cô vừa mới kéo cửa ra, một bàn tay cũng cùng lúc chính xác mà đẩy cánh cửa, thuận thế đóng nó lại.

“Lại tiếp tục tìm người bị gãy mũi kia?”

“Ai cần anh lo?”

“Mấy người dưới tay má mì đó làm gì có người nào có tư chất cao như anh, người nào có điều kiện phần cứng tốt như anh? Khuyến em vẫn đừng nên lãng phí tiền bạc thì hơn”.

Lãnh Tĩnh bị người tự đánh giá bản thân cao ngạo gần chết, cố chịu cảm giác rợn người, ý đồ muốn người cản đường đứng cạnh cửa nói rộng lối đi. Anh lại vững vàng không nhúc nhích, “Hai người vừa rồi có phải gọi món ăn thứ Ba: Mối Tình Đầu không?”

“.....”

“Phần món ăn thứ Ba có gì vui đâu mà thích, không bằng chúng ta làm cái kích thích hơn”.

Ngay khi nhìn vẻ mặt giấu kín như bưng, Lãnh Tĩnh đọc được ba chữ: Có nguy hiểm, gấp đến độ cô khẩn trương tranh giành giữ lấy nắm cửa trong tay anh. Dịch Mặc chỉ đơn giản đem tay cô lấn cánh cửa nắm chặt, thoáng cúi người nhẹ giọng nói nhỏ bên đôi tai đỏ bừng của cô, “Phần món ăn thứ Nhất, Trộm— tình—”

Ngay khi nhìn vẻ mặt giấu kín như bưng, Lãnh Tĩnh đọc được ba chữ: Có nguy hiểm, gấp đến độ cô khẩn trương tranh giành giữ lấy nắm cửa trong tay anh. Dịch Mặc chỉ đơn giản đem tay cô lấn cánh cửa nắm chặt, thoáng cúi người nhẹ giọng nói nhỏ bên đôi tai đỏ bừng của cô, “Phần món ăn thứ Nhất, Trộm— tình—”

Người khác là dao là thớt, còn mình là cá là thịt. Lãnh Tĩnh bị đè lên ván cửa, hơi sức trên người cô cũng giống như lớp quần áo trên người bị người khác cẩn thận thăm dò mà rung rẩy. Một tay anh nâng ót cô lên khiến cho cô không thể không ngẩng đầu để vừa vặn đặt môi mình lên môi cô, không có khe hở.

Lời muốn nói thay vào đó là tiếng phát sinh làm người nghe phải ngưng ngừng lọt vào tai Lãnh Tĩnh như tiếng ầm ầm nổ tung, đồng thời khiến người ta cơ bản hoàn toàn đã quên hết mọi giả vờ phản đối. Chứng cuồng hôn môi này nhất định là anh ta lây bệnh cho cô, nếu không.... Sao cô có thể.... khó thở, đầu óc trống rỗng, tay chân không còn chút sức lực nào, chỉ có thể nhũn người ôm lấy cổ anh.

Anh ta đột nhiên tách tay cô ra, đặt tay cô lên vai anh, thuận tiện anh cúi xuống thấp hơn, nụ hôn rơi xuống cằm.... cổ... xương quai xanh... ngực.... Mỗi một tác da thịt đều in dấu cắn của anh. Lãnh Tĩnh cắn ngón tay mình để bản thân không phải rên rỉ thành tiếng.

Về mặt trầm mê, áp lực thở dốc, giống như một lớp dầu ẩm ướt một lớp mỏng lên đồng cỏ khiến ngọn lửa bùng lên lan tràn khắp nơi, ‘Roạt’ thoáng cái đã nhen nhóm thành công ngọn lửa ham muốn, Dịch Mặc đột nhiên ngẩng ra, đứng lên, nhìn cô thật sâu, giống như chỉ với một cái nhìn vào sâu vào đôi mắt cô có thể mạnh mẽ tiến vào tận linh hồn cô, càng kịch liệt hôn tới tấp.

Anh giống như con mèo lớn đánh thẳng về phía trước, Lãnh Tĩnh nhất thời không chú ý, cái ót ‘Bụp’ đụng mạnh lên cửa, trong đầu nhất thời ‘ong ong’ vang lên.

Cô đau tới mức nhe răng trợn mắt, anh ta lại ‘A’ cười một tiếng.

“Có cái gì buồn cười?” - Lãnh Tĩnh bị đả kích lòng tự tôn nghiêm trọng, bỏ lại một câu “Bà đây không chơi với anh nữa!” xoay người bỏ đi. Nhưng mà cô có thể đi nơi nào đây? Cửa bị khóa trái, anh dính chặt lấy người cô, cuối cùng Lãnh Tĩnh chỉ có thể dựa bả vai vào lồng ngực giúp của người đang giúp cô xoa xoa cái ót.

Hành động của anh rất nhẹ nhàng, đầu Lãnh Tĩnh cũng không còn quá đau, cảnh giác trong lòng cũng buông lỏng, mãi tới khi bàn tay anh mò vào trong quần jean của cô, cô mới phản ứng kịp. Ngón tay của anh lúc này đã xuyên qua trở ngại của lớp vải, Lãnh Tĩnh cắn bản không kịp ngăn cản, Dịch Mặc nhìn vào mắt cô, không bỏ sót bất kỳ biến hóa trên mặt cô, đồng thời tìm được đài hoa bí ẩn mềm mại kia, dây đưa tiến vào vùng đất trọng yếu bắt đầu quấy rối.

Cả người Lãnh Tĩnh không khỏi run lên, “Ừm....” - Từ trong lỗ mũi khó nhận được hừ ra một tiếng than nhẹ đồng thời hù dọa cả bản thân cô. Có chút kích động cùng sợ hãi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của anh.

Ánh mắt kia, rạng rỡ phát sáng; vẻ mặt kia, tình ý không bền lâu.

Nhân lúc người phụ nữ này đang thất thần, một cánh tay của Dịch Mặc vòng qua lưng cô, mở khóa áo lót, Lãnh Tĩnh chỉ cảm thấy trước ngực mình thoáng buông lỏng. Ngay sau đó bỗng dưng căng thẳng—

Bàn tay anh nắn bóp nơi mềm mại, có phần không khống chế được khi dùng sức vuốt ve. Bùn rùn, đau đớn, tê dại..... những cảm giác ừ ừ kéo tới như muốn nhấn chìm cô. Đúng lúc này, có tiếng gì đó vang lên.

Trong không gian chật chội nóng hừng hực này, âm thanh đột ngột nổ vang không thể bỏ qua.

Lãnh Tĩnh phân biệt hồi lâu mới phát hiện đó là tiếng rung của điện thoại di động trong túi cô.

Lãnh Tĩnh có phần không chắc chắn nhìn người đàn ông trước mặt, chỉ thấy mày anh nhăn nhúm, vừa lấy điện thoại của cô ra ngay lập tức muốn tắt máy.

Trong lúc vô tình nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, giọng nói khàn khàn ngăn cản anh, “Chậm đã”.

Cuộc gọi của chồng Hồ Nhất Hạ = điện thoại của Vua mặt thối, nghe cũng chết, mà không nghe thì chết càng thảm hơn— Mặc dù ngay lúc này đầu óc Lãnh Tĩnh đang rối tung rối mù nhưng trong tình huống này vẫn có thể nhớ rõ quy luật này, quả thật là không dễ.

Điện thoại được nối máy, giọng của Vua mặt thối còn thối hơn cả mặt anh ta, “Hồ Nhất Hạ đang ở cùng với cô?”

Một tay Lãnh Tĩnh cầm điện thoại, một tay kia với ý đồ đẩy cái tay đang làm bậy trên người cô ra. Lại không nghĩ tới cô càng ngăn cản, anh càng làm càng nghiêm trọng hơn, ngón tay khít khao từng chút từng chút ra sức chà sát.

Cô co người ra phía sau lại bị anh bắt trở về.

Giọng nói trong điện thoại vẫn tiếp tục, “Tôi mới đi công vụ về thì thấy lá thư nghìn chữ lên án của cô ấy để lại trong nhà”.

Lãnh Tĩnh dùng sức nhắm chặt hai mắt, muốn đem toàn bộ cảm giác trên người tạm thời đá ra khỏi đầu, trì hoãn một chút mới nói, “Anh đã thấy thư lên án của cô ấy thì nên biết hiện tại cô ấy nổi giận bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu không muốn gặp anh”.

“Cô chỉ cần nói cho tôi biết bây giờ cô đang ở đâu?”

“Tôi.....” - Ngón tay của người nào đó chậm rãi trượt vào, Lãnh Tĩnh khấn trương che miệng lại.

Vẫn luôn trầm mặc - Dịch Mặc, đột nhiên mở miệng, “Là chỗ này sao?” - Vừa hỏi vừa dùng sức nơi ngón tay, hung hăng lấy ngón tay chạm vào điểm mềm mại trơn bóng kia.

Trong nháy mắt một dòng dịch nóng hổi từ bên sâu róc rách chảy ra, Lãnh Tĩnh một bên dùng sức cắn chặt răng, một bên che kín miệng anh, cảnh cáo anh đừng lên tiếng.

Giờ phút này, không những mặt cô đỏ au, mà ngay cả cổ lẫn ngực đều đỏ hồng, loại màu sắc này làm cho anh không kiềm lòng được cúi đầu ngậm nút. Lãnh Tĩnh buồn bực cắn anh, rằng cô cắn vào bắp thịt nơi cánh tay anh, nhưng anh lại không hề tức giận, nụ cười trên mặt không mang ý tốt, rút tay khỏi người cô sau đó gờ lên trước mặt cô, “Thật là ẩm ướt”.

Hồ Ly, rất xin lỗi..... Lãnh Tĩnh nhắm mắt yên lặng sấm hối một câu, không chần chờ chút nào, trực tiếp nói địa chỉ cho Chiêm Diệc Dương, tiếng nói vừa dứt thì vội vàng cúp điện thoại, bàn tay bây giờ mới rảnh vươn ra đẩy người chết tiệt nào đó ra.

Bàn tay xô đẩy cũng bị anh nắm chặt, lưng của cô bị anh nhấn mạnh lên bờ tường màu đỏ sậm.

Màu sắc hai má Lãnh Tĩnh cùng với màu tường, đỏ hồng. Ngón tay của anh vẫn đang quấy nhiễu tung hoành nơi đó, cô không chịu nổi cách đối đãi đó, bàn tay mò xuống nắm lấy cổ tay anh.

Dịch Mặc ngẩng đầu lên, nhìn cô một giây, nửa giây, trong ánh mắt kia có hai ngọn lửa nhỏ như hai đóa hoa đang nhen nhóm, mà trong giây tiếp theo, trong đôi mắt đó ngọn lửa bùng cháy dữ dội, anh xoay người đem nắp bồn cầu kéo sụp xuống để cô quỳ trên đó.

“Anh.... anh muốn làm gì?”

Lãnh Tĩnh nghe thấy giọng nói của chính mình run rẩy như người mộng du hỏi anh.

“Vì khách hàng phục vụ” - Trong ánh mắt anh không có chút đùa giỡn nào. Trong không khí tràn ngập một loại hương vị vô cùng.... kích tình.....

Mà âm cuối trong miệng anh phát ra vang vọng trong không gian kích tình muốn này, một tay hơi điều chỉnh eo cô, tay kia tách hai gối của cô ra, từ từ, nguy hiểm tới gần.

Đột nhiên—— Cóc cóc cóc

Cả hai người đều cứng người.

Ai đó bên ngoài gõ cửa?

“Bé Nhị?”

“.....”

”Bồ ở bên trong sao?”

45. Chương 46: Chương 46

Edit: Huongbb

“Bé Nhị?”

“.....”

“Bồ có trong đó không?”

Bé Nhị của cô đang ở bên trong nhưng đang bị ép buộc với tư thế rất ư là ‘Nhị’ mà chính xác là tư thế quỳ gối trên nắp bồn cầu rất ư là ——

Mà ở phía trên bồn cầu còn có bản cấm vẽ rõ ràng ba ký hiệu cấm: Cấm nôn mửa xung quanh bồn cầu, cấm ngồi xổm lên bồn cầu để **, cấm XXOO.....

Lãnh Tinh cứ như vậy không cấm kị nhìn bản vẽ cấm kia đến mất hồn—— mà rõ ràng nhìn ra cái ký hiệu kia thậm chí vẽ y nguyên cái tư thế này của bọn họ—— Trong nhất thời, lương tâm trong cô đang chịu sự lên án. Hồ Nhất Hạ ngoài cửa còn bám riết không tha tiếp tục gõ, “Này? Sao vậy bé Nhị? Nói một câu đi chứ!”

Hoàn hồn trở lại, Lãnh Tinh vội vàng đẩy bàn tay đang giữ eo cô ra, trong nháy mắt cũng nhảy khỏi nắp bồn cầu chỉnh sửa quần áo. Ngược lại, Dịch Mặc bên cạnh không nhìn ra có bất kỳ hỗn độn nào, quần áo hoàn chỉnh, hai tay ôm trước ngực dựa vào tường, thong thả tự đắc thưởng thức cô gái nhỏ đang vội vàng che dấu những dấu hôn ướt át trên người.

Lãnh Tinh thật sự luồn cuống tay chân, nửa người trên còn chưa chỉnh sửa xong lập tức tìm kiếm chiếc quần lót bị mất tích. Trong không gian nhỏ bé này, cô tìm phải tìm trái, vậy mà tìm không thấy. Ngắc đầu thăm dò người đàn ông yên lặng khác thường bên cạnh, bộ dáng mặc kệ đó của anh làm Lãnh Tinh nhất thời vẫn còn làm cô khiếp sợ.

Bất kể chuyện gì, bịt miệng quấy rối cô được xem là phong cách của anh.

Vì loại cảm giác xa lạ này làm Lãnh Tinh xấu hổ khi hỏi về quần lót của cô, chỉ có thể cố gắng nhớ lại. Lúc ấy cô đang nghe điện thoại, bên tai bị ảnh hưởng bởi tiếng nói lãnh khốc của Chiêm Diệc Dương, trong đầu cô lại vang vọng tiếng vang như tiếng sấm của tiếng tim đập, đồng thời tiếng của chất lỏng bên trong cơ thể chảy ra quấy nhiễu. Quần jeans của cô đã bị người nào đó cởi ném trên bồn rửa tay từ sớm, chiều dài của chiếc áo che tới phần bắp đùi, bàn tay của người nào đó đã giấu bên dưới, giáo hoạt tham lam tiến vào khe quần bên cạnh, chầm chọc, đùa giỡn suông sã, nắn bóp....

Lãnh Tinh lắc đầu, nhanh chóng đem những luồng suy nghĩ không chính xác này đẩy về quỹ đạo cũ, tiếp tục hồi tưởng, lúc ấy trên người cô có một lớp che chắn, cô sống chết phản kháng không cho anh cởi, đáng tiếc quần lót là kiểu buột dây hai bên, anh dễ dàng ngăn cản một bên dây, sau đó kéo ra ngoài, rồi lại lưu loát cởi quần lót cô ra.

Lãnh Tinh còn nhớ rõ lúc ấy anh cười xấu xa nhìn cô, đem quần lót kia nhồi thành một cục, trực tiếp... nhét vào túi quần phía sau?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủn lại hồi tưởng được nhiều như vậy, cả khuôn mặt Lãnh Tinh hồng như sắp nặn ra máu mà chưa biết, cúi đầu về phía anh, nhưng không nhìn mặt anh mà giơ tay sờ túi quần của anh—— quả nhiên nó ở đó.

Lãnh Tĩnh thật sự quẫn vô cùng, kéo quần lót ra mặc vào, quần jeans cũng thuận thực mặc vào, nhưng từ đầu đến cuối cô luôn cúi đầu, ngay cả khi chạy đến mở cửa cũng không liếc tới mặt anh dù là nửa con mắt.

Sau đó dưới tầm mắt thấp của cô xuất hiện một đôi giày nam—

Anh chỉ bước vài bước lớn liền chặn đường phía trước của cô.

“Khuyên em vẫn không nên ra ngoài thì tốt hơn” - Anh hết lòng khuyên nhủ.

Lãnh Tĩnh gơ cánh tay muốn ngăn cách anh, “Tránh ra”.

“Chúng ta bây giờ ra ngoài, thì dù là không có làm gì, cô ấy cũng nghĩ hai chúng ta làm cái gì”.

Lời này mới nghe như nhiều khẩu lệnh (??) nhưng mà thật sự có lý. Lãnh Tĩnh phiền muộn cúi đầu suy nghĩ, mà cô bạn thân này tuyệt đối là một sinh vật đa bào, như bây giờ nếu cô ra ngoài nhiều lắm chỉ bị cô ấy gặng hỏi hai câu, nhưng mà nếu như tiếp tục trốn bên trong không ra mà nói...

Hậu quả không thể tưởng tượng nổi, Lãnh Tĩnh dặn dò Định Mặc một câu, “Vây anh tạm thời trốn trong này đừng ra ngoài” - Nói xong liền kéo cửa đi.

Khi khe cửa được kéo tới 1/4 centimet, Lãnh Tĩnh nghe thấy lời lầm bầm lầu bầu của Hồ Nhất Hạ, “Sao lại thế này? Vừa rồi phục vụ rõ ràng đã thấy cô ấy đi về phía này mà...”

Khi khe cửa kéo được 1/4 centimet, Lãnh Tĩnh thấy bạn hiền đang bấm điện thoại.

Khi khe cửa kéo được 1/4 centimet, điện thoại của Lãnh Tĩnh đột nhiên rung lên.

Khi khe cửa kéo ra được 1/4 centimet, ngoài cửa, Hồ Nhất Hạ nghe được tiếng chuông, lập tức nghi hoặc ngẩng đầu qua. Ở giữa khe cửa, hai người phụ nữ kẻ trong người ngoài hai ánh mắt chạm nhau. Phía sau Hồ Nhất Hạ có một người đang lặng lẽ đến gần—

Người nọ đang rất giận dữ, người nọ vô cùng âm hiểm, người nọ đến chỗ nào thì nơi đó cường độ áp xuất đột nhiên giảm mạnh. Hai người phụ nữ: một người ngẩng đầu, một người quay đầu, cả hai không tự chủ nhìn về phía người kia—

“Anh anh anh, sao anh lại.....” - Hồ Nhất Hạ cũng không kịp biểu đạt đầy đủ sự kinh ngạc của bản thân đã bị người nọ che miệng bắt đi mất.

Lãnh Tĩnh nghe thấy tiếng hét chói tay của cô bạn thân, không chút suy nghĩ lập tức ‘Hoắc’ kéo cửa ra chuẩn bị ra ngoài giúp đỡ, vừa mới bước ra một bước thì dừng lại, chỉ vì cô đột nhiên tỉnh ngộ một chuyện: NGƯỜI VỪA RỜI CÔ NHÌN THẤY LÀ..... CHIÊM DIỆC DƯƠNG? ? ?

Người nọ lên sân khấu, bắt người, rời đi, tốc độ vô cùng nhanh. Lãnh Tĩnh vẫn chưa xác định đó có phải là Chiêm Diệc Dương hay không, đang chuẩn bị nhìn kỹ thì từ phía sau đột nhiên duỗi ra một bàn tay, che miệng của cô rồi kéo cả người vào trong.

Cửa ‘Ầm’ một tiếng, đóng chặt sau lưng cô, mà lưng của cô cũng ‘ầm’ một tiếng, cả người bị đè lên cửa.

Tục ngữ nói rất hay: Tổng Giám đốc Chiêm vừa tới, yêu nghiệt đều tản ra biến mất. Thế nhưng tại sao tên yêu nghiệt trước mắt cô vẫn còn ở đây? Còn có thể cười xấu xa thản nhiên như vậy?

Lúc này Lãnh Tĩnh đã có một cái cơ đằng hoàng, “Hồ ly gặp nguy hiểm, tôi phải ra ngoài giúp cô ấy”.

“Người đó chắc hẳn là chồng của cô ấy, đúng không? Chuyện gia đình người ta, sao em lại nhúng tay vào?”

Lãnh Tĩnh rất kinh ngạc, thằng nhãi này hình như gặp vợ chồng Hồ ly chỉ một lần, sao có thể nhớ rõ ràng như thế? Trái lại, Hồ Nhất Hạ đã từng nói chuyện người này lâu như vậy cũng chưa phát hiện thật ra anh là người đã cùng cô đi tới cửa hàng đá quý....

Lãnh Tĩnh cuống quýt lắc đầu, kéo suy nghĩ trở về, “Nhưng mà.....”

Lúc này Định Mặc dùng một ngón tay đè miệng cô đang hé mở của cô, “Hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là giải quyết chuyện bị phá hư của chúng ta”.

Lãnh Tĩnh phủi cái tay của anh ra, “Người nào với người nào là chúng ta?”

Tay cô bị anh đè lại, bị anh dẫn dắt thăm dò xuống phía dưới, bị anh đưa vào bên trong quần. Cảm xúc từ lòng bàn tay bên dưới..... Ừc, Lãnh Tĩnh nhin không được nuốt một ngụm nước miếng.

“Vợ ơi, chỗ này đau” - Vóc dáng cao ráo của người đàn ông cao to như vậy mà cong người cọ cọ đầu vào gáy cô giống như một con chó nhỏ, hơn nữa làm như có vẻ tội nghiệp.

Biết rõ rành rành đây bắt quá chỉ là thủ đoạn của anh, nhưng Lãnh Tĩnh vẫn cảm thấy không vui, cảm giác tê dại trong lòng dâng lên từng hồi.

Cảm giác này cũng không phải là kiểu kỳ quái gì, không giống yêu đương vụng trộm, mà thật sự giống.... Mối tình đầu.

“Ngộ nhớ Hồ ly bị chồng của cô ấy.... Ừm....”

Thôi được rồi! Chứng cuồng cuồng hôn của anh ta lại tái phát rồi. Lãnh Tĩnh ôm lấy cổ anh, hưởng ứng nụ hôn của anh, đáp lại anh, từ từ trầm mê nhắm mắt lại. Trong lòng có một chút xiu xiu cảm giác tội ác đang nhỏ giọng cầu nguyện cho cô bạn tốt: Hồ ly, mình chỉ có thể ở trong này yên lặng cầu nguyện bồ có thể sống sót nhìn thấy mặt trời ngày mai....

**

Cực kỳ hiển nhiên, lời cầu nguyện của Lãnh Tĩnh đã linh nghiệm, Hồ Nhất Hạ không chỉ không bị bắt kỳ bi thảm gì mà ngày hôm sau vẫn còn ung dung tỏa sáng tới công ty mời cô ăn cơm trưa.

Chính xác là ánh sáng tỏa ra khắp nơi, Lãnh Tĩnh tự thẹn không bằng, nhất là nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn hồng hào mịn màng của Hồ Nhất Hạ, nhìn lại mí mắt mình lại có hai vành đen dọa người.

Bận rộn cả một buổi sáng, khi cất vải Lãnh Tĩnh vẫn còn chưa tỉnh ngủ mà tự cắt vào tay mình. Ngón tay được quần băng gạc rất dày cộng thêm một lớp băng dán OK, thế nên khi ăn, đến cầm đôi đũa cô cầm cũng không xong, cuối cùng chỉ có thể đổi phần mỳ Ý với Hồ Nhất Hạ.

Lãnh Tĩnh không thích ăn cơm Tây cho lắm, hiện tại lại càng không có khẩu vị. Hồ Nhất Hạ ăn cơm ngon lành, hoàn toàn không như mấy người sắp làm mẹ bị ốm nghén hành hạ mệt mỏi rồi.

Đợi đến khi Hồ Nhất Hạ ăn món tráng miệng, phần mỳ Ý của Lãnh Tĩnh bên kia hãy còn đầy ắp. Ăn uống no nê - Hồ Nhất Hạ bắt đầu ném bom lên người cô, “Tối hôm qua bồ làm gì trốn trong nhà vệ sinh không ra?”

Lãnh Tĩnh trong lòng yên lặng thở dài. Nghĩ tới việc mình làm kỳ thật không có gì để nói, chuyện riêng trong nhà lẫn chuyện yêu đương tất cả Hồ Nhất Hạ đều chia sẻ với cô, trái lại, cô lại gặt Hồ Nhất Hạ rất nhiều chuyện.

Trong khi cảm giác tội lỗi mơ hồ tiếp tục trào dâng nhưng cô vẫn phải che giấu, “Ừm..... Không có, trước đó ngay cửa phòng không phải tớ đã gặp một người quen sao? Khi đó mình chạy qua phòng cô ấy chơi, quên nói với bồ”.

“Thật sự?” - Hồ Nhất Hạ nghi ngờ nheo mắt, “Vậy tại sao từ khe cửa ngoài toilet mình thấy một người giống bồ?”

“Thật sự?” - Hồ Nhất Hạ nghi ngờ nheo mắt, “Nhưng sao từ khe cửa ngoài toilet mình thấy một người giống bồ?”

“Bồ tuyệt đối nhìn nhầm rồi”.

Hồ Nhất Hạ ‘A...’ một tiếng, lúc ấy ngọn đèn quả thật có hơi mờ, mà đối phương bên trong khe cửa nhìn cô chỉ trong 0,01 giây, không chừng chính mình thật sự nhìn lầm.

Tính cách xấu của Hồ Nhất Hạ là cô ấy không thích điều tra ngọn nguồn cho đến cùng, đương nhiên điều này cũng được xem là ưu điểm lớn nhất trong tính cách của cô ấy— Ít nhất, Lãnh Tĩnh cho là vậy, quả nhiên, Hồ Nhất Hạ lập tức nhảy tới đề tài kia, “Bạn nào cơ? Có phải là cô gái tóc cực ngắn gọi chúng ta trên hàng lang không?”

“Đúng vậy, họ Hàn” - Đúng là ở cùng với tên giả mạo lừa đảo lâu ngày, cô nói dối cũng không cần viết nháp.

“Vậy tại sao bồ không gọi mình? Nhìn bộ dạng của bồ thì biết ngay bên đó chơi vui lắm”.

Bộ dạng của cô? Cô hiện tại có bộ dạng gì vậy? Phần mỳ Ý Lãnh Tĩnh không ăn nổi dù chỉ một chút, lôi cái gương từ trong túi xách ra soi.

Nhà hàng Tây này đối diện tòa nhà với công ty Lãnh Tĩnh, lại là tầng cao nhất. Chỗ ngồi của hai người cạnh cửa sổ, ánh sáng đặc biệt tốt, mỗi một tia mặt trời trên mặt Lãnh Tĩnh bị chiếu sáng hết sức rõ ràng.

Lãnh Tĩnh khẩn trương lấy phấn lót phủ lên vành đen dưới mi mắt.

Hồ Nhất Hạ ở bên cạnh nhìn cười hì hì, “Đừng che, vừa nhìn bồ là biết ngay ‘Túng dục quá độ’ mà. Có che cũng che không được đâu”.

“Nào có?” - Lãnh Tĩnh hết đường chối cãi, lo lắng không yên, giọng nói nhỏ tới mức Hồ Nhất Hạ ngồi đối diện cũng không nghe thấy.

“Mau nói mình biết bên phòng tiệc của bạn bồ chơi cái gì vậy. Nhìn cậu ngang dọc đều thấy được ‘Túng dục quá độ’ thì có thể đoán được có bao nhiêu vui vẻ rồi”.

Hồ Nhất Hạ hớn hờ chờ nghe chuyện tối qua, Lãnh Tĩnh lại không còn sức để bịa chuyện.

Cô nên nói như thế nào? Chẳng lẽ muốn nói cái tên kia đề nghị món ăn ‘Trộm tình’ gần như muốn làm cô mất nửa cái mạng?

Hay lại nói cho Hồ Nhất Hạ biết, cái phòng toilet nhỏ hẹp kia nhưng thật ra rất lớn? Tỷ như, trong phạm vi góc tường và bồn rửa tay có thể chứa đủ hai người, nếu có người khiến cô nằm sấp lên đó, từ phía sau tiến vào người, chỉ cần mức độ động tác không quá lớn thì cô tuyệt đối sẽ không bị đụng đầu.

Hoặc nói cho cô ấy biết, cái gương trong toilet vô cùng kỳ diệu, nếu có người đặt cô lên bồn rửa tay, chỉ cần gác một chân của cô lên, như vậy toàn bộ bộ phận trung tâm phần dưới đều có thể nhìn thấy được từ trong gương?

Hay là nên nói cho cô ấy biết, nhược điểm duy nhất trong toilet là đá cẩm thạch trên bồn rửa mặt vừa cứng vừa lạnh, khi móng cô liên tiếp bị ma sát trên đó sẽ khiến cô đau nhין không được co rút lại?

Cổ lẽ chính mình nên nói cho cô ấy biết, cách âm của hộp đêm hiệu quả siêu cấp tốt, có kêu rất cả cổ họng cũng không ai nghe thấy; nắp bồn cầu cũng chịu trọng lượng tốt, không đơn giản có thể chịu được trọng lượng khi một người quỳ gối trên đó mà ngay cả thêm một người đàn ông với chiều cao 1,8 centimeter phía trên kịch liệt vận động trên người cô, nắp bồn cầu vẫn chắc chắn như cũ.

“Bé Nhị, bồ làm sao vậy?” - Hồ Nhất Hạ lo lắng kéo Lãnh Tĩnh đang suy tư gọi về.

Lãnh Tĩnh chậm rãi trả lời, “Không có gì”.

“Mặt bồ sao lại lúc hồng lúc trắng thế kia?”

“Ừm.....” - Lãnh Tĩnh yên lặng hít thật sâu, nếu vẫn tiếp tục nói về cái đề tài này mà nói cô nhất định sẽ phải bị ‘Bị dục vọng đốt cháy người đến chết’, Lãnh Tĩnh kiên quyết nói lái sang chuyện khác, “..... Đúng rồi, ngày hôm qua sau khi trở lại phòng bồ cũng không trở lại, gọi điện thì điện thoại tắt máy, chuyện gì xảy ra?”

“Haiz, đừng nói nữa” - Giọng điệu như đang nói đến một chuyện vô cùng khủng khiếp nhưng vẻ mặt biểu hiện sự ngọt ngào, “Người họ Chiêm tối qua vậy mà tìm đến hộp đêm”.

Lãnh Tĩnh tuyệt đối sẽ không bao giờ nói cho cô ấy biết ai là người tiết lộ tin tức của bọn họ cho Chiêm Diệc Dương. Điều chỉnh tình trạng của bản thân không gọn sóng, cố gắng hết sức dùng giọng điệu biểu lộ sự tò mò hỏi, “Sau đó?”

“Sau đó mình bị anh ta bắt về nhà, nhưng mà!” - Hồ Nhất Hạ tựa như trong bộ dạng muốn tuyên bố một sự kiện quan trọng, dựng thẳng một ngón tay lên, “Ngày hôm qua mình phạt anh ta ngủ trong phòng khách rồi. Thấy mình trâu bò không?”

Quả nhiên là bạn hiền bị người họ Chiêm nào đó áp bức thành thói quen, phạt anh ta ngủ một đêm trong phòng khách lại khiến cô ấy cao vui mừng như vậy? Lãnh Tĩnh ở trong lòng vì người bạn tốt này mà chảy giọt nước mắt đồng tình.

“Chắc không phải vì anh ta ngủ trong phòng khách như vậy mà bỏ bỏ qua như vậy chứ?”

“Đâu có dễ dàng như vậy?” - Hồ Nhất Hạ ra vẻ bí hiểm cười, “Bồ không biết đó thôi, anh ta đã đưa ra năm kỷ luật lớn, năm điều không vi phạm ỉn, còn mình hiện tại cũng đặt ra quy định cho anh ta.....”

Lãnh Tĩnh càng nghe càng mơ hồ, “Cái gì mà năm trò vui? Năm kỷ luật lớn?”

Hồ Nhất Hạ kiên nhẫn giải thích, “Năm kỷ luật lớn là, thứ nhất: Vĩnh viễn không cho phép một mình gặp mặt riêng với người đàn ông khác; Thứ hai: người khác theo đuổi mình, trước tiên phải nói cho người đó biết mình đã kết hôn; Thứ ba: khi anh ta gọi điện thì trong vòng 20 giây phải nghe máy, nếu không nghe, nhất định phải gọi điện lại trong vòng một tiếng, đồng thời giải thích nguyên nhân; Thứ tư: Buổi sáng trước khi ra khỏi nhà phải giúp anh ta đeo cà vạt, goodbyekiss không thể ít hơn ba phút; Thứ Năm: buổi tối phải tắm chung, giảm bớt tình trạng nguy cấp tài nguyên nước của trái đất, vì bảo vệ môi trường mà cố gắng”.

Lãnh Tĩnh hoàn toàn bị kinh hãi rồi. Chuyện này..... Chuyện này là cái quái gì đây?

Hồ Nhất Hạ đồng tình nhìn cô một chút, “Phản ứng hiện tại của bồ giống như y hệt như phản ứng của mình khi lần đầu tiên nghe được. Nhưng còn chưa hết đâu, phía dưới còn có năm điều không vi phạm”.

“.....”

“Thứ nhất: Có người đàn ông xa lạ nào tới gần mình, mình không được để ý tới; Thứ hai: Ngoại trừ anh ta, bên ngoài không cho phép có vẻ mặt dịu dàng với người đàn ông khác; Thứ ba: Không được anh ta đồng ý không được tự ý đưa số điện thoại, địa chỉ, sinh nhật của mình cho người khác biết; Thứ năm: Không được tùy ý tước đoạt ‘phúc lợi’ của người chồng”.

Lãnh Tĩnh bị quần nói không nên lời.

Hoàn toàn không tưởng tượng ra khi Chiêm Diệc Dương nói những lời này sẽ có vẻ mặt gì.

Hồ Nhất Hạ bất đắc dĩ bổ sung thêm một câu cuối cùng, “Mọi điều khoản trên đều giải thích tất cả quyền lợi thuộc về Chiêm Diệc Dương, bà Chiêm nhất định phải ghi nhớ mọi lúc mọi nơi, trăm phần trăm thi hành”.

“Ôi mẹ nó!” - Lãnh Tĩnh gần như muốn lật bàn.

“.....”

“Đây là một hiệp ước không bình đẳng một cách trắng trợn! ! ! Cái này không phải là lấy vợ, mà đơn giản là xâm lược!”

Hai tay Hồ Nhất Hạ vuốt vuốt, “Cho nên, hiện giờ mình cũng đưa ra năm kỷ luật lớn cho anh ta và năm điều không vi phạm. Nếu anh ta dám làm trái thì không chỉ đơn giản là ngủ trong phòng khách như vậy, tuyệt đối bắt buộc anh ta quỳ trên ván giặt đồ!”

Lãnh Tĩnh gật đầu thật sâu tỏ vẻ đồng ý, trong lòng yên lặng suy nghĩ, nếu đem so sánh với Chiêm Diệc Dương thì ‘Tiểu Bạch Kiềm’ quả thực vẫn là người đàn ông đáng yêu nhất trên thế giới.

“Vậy năm kỷ luật lớn và năm điều không vi phạm của bồ chi tiết thế nào?” - Lãnh Tĩnh hiện tại hoàn toàn lên tinh thần, hai mắt đang rực rỡ phát sáng.

Hồ Nhất Hạ thông cổ hơi tự đắc chậm rãi nói, “Năm kỷ luật lớn của Hồ Ly; Thứ nhất:...”

Chết tiệt! Điện thoại của người nào đó đột nhiên reng. Đang chuẩn bị nghe hăng say, người nào lại quấy rầy nhả hứng, Lãnh Tĩnh nhất thời trợn trừng mắt nhìn nguồn gốc ồn ào, sững sốt.

Thì ra là di động của cô đang reo, Lãnh Tĩnh quần!

Haiz! Chỉ có thể cắt ngang lời bạn hiền, “Tớ nghe điện thoại đã”.

Nghe điện thoại xong Lãnh Tĩnh càng muốn thở dài, đứng dậy giải thích với Hồ Nhất Hạ ngồi bên cạnh, “Chuyên gia mua sắm tới đây, mình phải lập tức về công ty”.

“Có lắm không vậy?” - Hồ Nhất Hạ lưu luyến không rời nhìn đồng hồ, “Vừa ăn chưa tới 20 phút đã bị gọi về rồi, sao lại như vậy?”

“Cả ngày chủ nhật mình rảnh, tới lúc đó chúng ta nói tiếp”.

“Chủ nhật?” - Trong khoảng thời gian này bởi vì chồng lúc nào cũng bận rộn công tác mà làm hỏng hứng thú nhất thời của Hồ Nhất Hạ, “Vậy đến lúc đó chúng ta hẹn quái nữ QQ chơi mạt chược?”

“Được”.

Lãnh Tĩnh vừa nói vừa đi, khi đi đến bàn bên cạnh, Hồ Nhất Hạ đột nhiên nhớ tới một sự kiện quan trọng đã quên dặn, gọi lại, “Đợi một chút”.

Lãnh Tĩnh quay đầu.

“Vừa nhắc tới quái nữ QQ, mình lại nghĩ tới một chuyện”.

“Chuyện gì?”

“Đặc biệt xét thấy bồ trong tình trạng ăn chơi quá mức như ngày hôm qua, mình cảm thấy cần phải nhắc nhở bồ thêm một chút” - Hồ Nhất Hạ bổ sung thêm.

“Từ khi nào bồ cũng học được cách nói vòng vo rồi hả? Nói mau”.

Hồ Nhất Hạ cười khặc khặc, “Thời điểm quan trọng phải nhớ mang..... bao!”

“.....”

Sau này sẽ không bao giờ tới phòng ăn đó nữa!

Thật quá dọa người mà!

Tất cả khách ăn bàn bên cạnh nghe rõ ràng đối thoại của hai cô!

Lãnh Tĩnh một đường nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, cô đương nhiên biết tầm quan trọng của việc mang bao, cô đương nhiên sẽ để người nào đó vào thời điểm quan trọng mang bao. Nhưng mà.....

Cô đương nhiên sẽ không biết người nào đó, lúc nào, mục đích gì, dùng kim đâm thủng nhiều lỗ trên bao.....

**

Vội vàng cả ngày trời, buổi tối về đến nhà, nhìn thấy Lục Chính, Lãnh Tĩnh mới biết được cái gì gọi là ‘Thế giới thật kỳ diệu’.

Cô cho rằng mình là người cực kỳ thâm hiểm bị Hồ Nhất Hạ tình lực tràn đầy tìm cô ăn cơm lại còn hẹn cô chủ nhật chơi mạt chược, mà cô vẫn không để ý tới Lục Chính, sau một đêm không về, đột nhiên nhìn thấy một bộ dáng vô cùng thâm hiểm xuất hiện ngồi trên sofa trong phòng khách—

Trên đầu bị băng bó một lớp, Lục Chính đang ngồi thoải mái nhàn nhã xem tivi. Lãnh Tĩnh và Dịch Mặc người trước người sau đi vào nhìn thấy trực tiếp muốn chết trân tại chỗ.

Dịch Mặc phản ứng kịp trước tiên, coi như không có gì thay dép lê, tới ngồi trên sofa xem Tivi, Lãnh Tĩnh cũng đành phải theo anh tới gần.

Không tới gần còn đỡ, đến gần nhìn kỹ lại, Lãnh Tĩnh đã giật mình—

Chân Lục Chính cũng bị quần thạch cao.

Giọng nam trong tin tức tiếp âm (trên TV) vang vang hùng hồn đang vọng trong không gian kín, Lãnh Tĩnh cứ như bay ngu ngơ trong gió— tựa như hai người đàn ông đang bình tĩnh ngồi bên kia. Lãnh Tĩnh hoàn toàn không cùng cảnh giới với bọn họ, vọt tới trước mặt Lục Chính nhìn anh ta từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần.

Bốn ngón tay phải của anh ta đều bị quần băng gạc, chỉ có thể dùng tay trái ăn khoai tây chiên.

Quá quý dị! Hết sức quý dị rồi! Tầm mắt Lãnh Tĩnh từ bàn tay Lục Chinh nhìn dọc theo cánh tay lên mặt anh ta. Miệng sưng lên, còn có vết cào nơi mí mắt, cằm có dấu răng, lỗ tai cũng bị một mảng lớn.

“Cậu..... đây là bị sao đây?” - Lãnh Tĩnh hoàn toàn có thể xác định Lục Chinh bị gặp phải tai nạn giao thông.

Lục Chinh nhàn nhạt ngẩng đầu liếc mắt cô một cái, không nói chuyện.

“Tôi hôm qua không phải cậu đi giải trí sao? Sao có thể đem bản thân chơi thành cái dạng này rồi?”

Lục Chinh thản nhiên trả lời, “Gặp phải khủng bố tập kích”.

“Khủng bố tập kích?”

“.....”

“.....”

Người ngồi bên cạnh từ đầu tới giờ vẫn giữ im lặng đột nhiên chậm rãi xen vào một câu, “Phụ nữ... là thể lực khủng bố lớn nhất thế giới”.

Lãnh Tĩnh nghe không hiểu hết. Nhưng hiển nhiên Lục Chinh nghe hiểu, nhìn thẳng về phía Dịch Mặc, tựa như nhìn thấy đồng chí cùng chí hướng, cuối cùng, đặc biệt cảm động lây gật gật đầu.

46. Chương 47: Phiên Bản Trên Internet..

Edit: Huongbb

Lục Chinh bị thương không nhẹ, Lãnh Tĩnh không nhận được đánh giá anh ta một lúc, “Cậu có muốn báo án không?”

Lắc đầu.

“Vậy cậu có muốn nằm viện không?”

“Cậu dùng nhiều thời gian ngăn ngõ trong nhà để nấu món ăn ngon bồi bổ tớ là được rồi” - Lục Chinh khó khăn kéo kéo khóe miệng bị khô nứt nói.

“Tớ cũng không rảnh. Anh ta có vẻ rảnh đó, để anh ta nấu cho cậu ăn” - Lãnh Tĩnh bĩu môi hất cằm chỉ về phía Dịch Mặc.

Lục Chinh theo hướng chỉ của Lãnh Tĩnh nhìn qua, chỉ thấy Dịch Mặc neho mắt nham hiểm liếc mắt nhìn anh ta một cái. Lục Chinh kiên quyết xua tay, “Hay là thôi đi. Cậu có thật bận như vậy không? Tớ bị thương đến thể này mà cậu không thể tự chăm sóc tớ vài ngày sao?”

“Làm thế nào được? Phải dẫn đầu trong lĩnh vực thời trang, mọi người vẫn còn đang mặc váy ngắn của năm nay, mà chúng ta phải chuẩn bị thời trang mùa đông, cậu nói tớ không bận sao? Tuần lễ thời trang hầu như sắp bắt đầu, cậu muốn tớ dùng thời gian quý báu của bản thân để chăm sóc cậu? Cậu phải là người nấu món ngon bồi thường cho tớ mới đúng”.

Cơ bắp trên người luôn giữ im lặng này giờ đang ngày càng siết chặt, trước mặt anh mà còn liếc mắt đưa tình, người người phẫn nộ! Hít sâu một giây, nửa giây—

“Báo điện tử của > đã đăng bài rồi”.

Thời tiết tháng sáu, cũng như mặt Dịch Mặc, biểu tình thay đổi thất thường, vừa rồi còn đang nghiêng rằng nghiêng lợi, nghiêng đầu nhìn Lãnh Tĩnh nói những lời khi đó với nụ cười trên môi.

Hai mắt Lãnh Tĩnh mở to, “Ồ đâu ở đâu? Em muốn xem?”

“Trong hộp mail của anh. Chúng ta đi lên lầu mở máy tính?” - Dịch Mặc nói xong đã đứng lên trước.

Lãnh Tinh quả quyết đứng bật dậy, lôi kéo Dịch Mặc quay đầu đi tới cầu thang. Dịch Mặc bên cạnh bị lôi kéo quay đầu nhìn, nhíu mày dò xét Lục Chinh một cái, tràn đầy tư thế của người thắng cuộc—

Đáng thương cho đồng chí Lục Chinh cứ như vậy bị bỏ rơi...

**

Lãnh Tinh cuối cùng cũng nếm được mùi vị của được nổi tiếng.

Corrine nhận được thư mời cho bốn tuần lễ thời trang lớn; < vogue=" ">> bản đẹp đăng một mảng thời trang độ dài 20 trang, đứng hàng thứ năm trên thế giới. Năm người mẫu trong trang phục thiết kế làm cho người trong Hội Thiết kế ánh mắt khiếp sợ; Kênh thời trang CCTV là kênh đầu tiên phát sóng đoạn video từ cuộc tranh tài gần đây nhất của họ.

Lãnh Tinh chính thức tiến vào vào văn phòng không-gì-sánh-được CBD, và sánh đôi với một trợ lý vô cùng anh tuấn, trợ lý nhỏ này thu hút vô cùng, Vivian cứ thường xuyên kiểm soát chạy ra chạy vào văn phòng cô suốt.

Bộ phận PR oán giận nghe điện thoại tới mức nhũn tay, Lãnh Tinh đều coi như không thấy gì. Cô dự đoán bộ phận PR hôm nay sẽ trực tiếp cắt điện thoại nội bộ kết nối với văn phòng của cô.

Có công ty truyền thông muốn hẹn có bài phỏng vấn cá nhân cô.

“Đồng ý không?”

“Được”.

“Tốt lắm, tôi sẽ cho trợ lý của cô bổ sung thêm vào lịch trình của cô”.

Anh ta nói xong chuẩn bị cúp điện thoại, trong lòng Lãnh Tinh không khỏi giật mình, “Này, từ từ!” - Lãnh Tinh gấp tới độ kêu ra miệng nhưng vẫn chậm một bước, người bên kia đã cúp điện thoại.

Vừa rồi nghe tên tòa soạn đó cô cảm thấy quen tai, hiện tại mới phản ứng kịp, đó..... Hình như là tạp chí cao cấp Kỷ Hạ của công ty Hàn Tự.

Tại sao vừa rồi cô có thể chưa nghĩ gì đã lập tức nhận lời như vậy? Lãnh Tinh thật muốn gõ chết mình, càng nghĩ càng thấy từ chối phỏng vấn có vẻ thỏa đáng. Đáng tiếc trời không theo ý người, Lãnh Tinh gọi trở lại cho bộ phận PR, đường dây điện thoại bận, gọi lại lần nữa thì được biết, “Chúng ta vừa tức thì gọi điện tới tòa soạn bọn họ nhận được tin tức bên đó đã lên kế hoạch rồi”. (Tở chém đấy!)

“.....”

Phản ứng chậm nửa nhịp... hậu quả là hiện tại Lãnh Tinh chỉ có thể ôm điện thoại hồi hận không thôi.

**

Lãnh Tinh bận rộn cứ như con vẹt. Nhưng mà trước tiên phải nói, kiểu tóc không thể rối, máu cũng phải chảy, giày không thể không bôi mỡ. Vì cái hẹn phỏng vấn lúc 10 giờ sáng tại công ty, Lãnh Tinh từ tám giờ đã rời giường mà bắt đầu chuẩn bị.

Người đàn ông nào đó nửa-đêm-trèo-ban-công- lén-lút-vào-phòng-cô đang nằm nghiêng trên giường, lười biếng nâng cằm, “Chủ nhật vẫn còn có việc?”

Giọng nói đột nhiên vang lên làm Lãnh Tinh sợ tới mức bàn tay run nhẹ, cọ kê mắt ‘vù’ một cái, quẹt một đường tới cuối chân mày.

Vừa chùi đường kẻ bị hỏng vừa hung trừng mắt người nào đó, “Có biết dọa người có thể hù chết người không?”

Người nào đó xốc chăn lên muốn xuống giường, Lãnh Tinh trực tiếp quơ tay vớ lấy cái lọ kem dưỡng da ném tới, “Mặc quần vào!”

Người nào đó chuẩn xác bắt được lọ kem dưỡng da, “Ngượng ngùng cái gì, cũng không phải là chưa thấy?”

-_-#

Thường thức bộ dáng trong chiếc áo sơ mi của mình để lộ cặp đùi thon đang ngồi trang điểm trước gương của cô, Dịch Mặc lúc này mới đi tới đóng đồ hỗn độn trên đất tìm quần áo chính mình mặc vào, “Chúng ta cũng chưa có hẹn hò, nếu không anh lấy danh nghĩa ông chủ ra lệnh em theo giúp anh một ngày?”

“Nghĩ hay quá nhỉ!”

Dịch Mặc không buồn bực chút nào, một bên cân nhắc làm như thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay mà xóa hết lịch trình một ngày của người này, một bên đi tới cửa phòng.

Lãnh Tĩnh bước nhanh tới ngăn cản anh, “Tối hôm qua anh vào bằng cách nào thì hiện tại ra ngoài bằng đường ấy” - Nói xong không quên nâng cằm, chỉ chỉ hướng ban công.

“Tại sao?”

“Anh ngênh ngang ra khỏi phòng em như vậy, nếu như để Lục Chính gặp được thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện của chúng ta mọi người đã biết từ lâu rồi, em đó, cũng đừng làm mấy chuyện từ chối vô vị nữa” - Dịch Mặc cúi đầu cười, hung hăng mỗ xuống môi cô một lúc, thừa dịp cô đang hốt hoảng há to miệng anh vội vàng mở cửa chạy đi.

Lãnh Tĩnh theo bản năng đuổi theo đánh anh, mới vừa chạy tới hành lang liền nhìn thấy Lục Chính đang khập khiễng trong phòng khách bước ra. Lục Chính ngơ ngẩn nhìn người đàn ông quần dài trước mặt, rồi nhìn lại người phụ nữ mặc áo sơ mi, “Ồm.... Hai người tiếp tục, tôi đi vào ngủ thêm một lát”.

Nói xong kéo cái chân thạch cao quay trở lại phòng.

Lãnh Tĩnh ngay lập tức lúng túng đỏ mặt. Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt hối hận của Dịch Mặc, Lãnh Tĩnh không khỏi trách mắng, “Em đã nói với anh đừng đi cửa chính, anh không nghe, bây giờ thì tốt rồi đó? Thật là bị cậu ấy bắt gặp rồi”.

Nhưng hiển nhiên Dịch Mặc có lối suy nghĩ với tần số khác người, chỉ thấy anh cắn chặt răng, bàn tay siết thành quả đấm, hơn nửa ngày từ kẽ răng nặn ra một câu, “Đáng chết, vợ chân dài của mình bị tên đó nhìn thấy rồi”.

“.....” - Lãnh Tĩnh nói không nên lời, bởi vì cô đã bị sét đánh chết.

**

Đúng 10 sáng, Lãnh Tĩnh đến công ty, người trong tòa soạn bên kia đợi đã lâu. Lãnh Tĩnh đã có bản nháp phỏng vấn mấy ngày trước, chủ đề là >, tòa soạn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội mượn áo cưới bên cô chụp một loạt ảnh cưới. Bên này đang chuẩn bị đối chiếu bản nháp, bên kia ánh sáng, sân bãi ghi hình đã bắt đầu sắp xếp.

Còn chưa bắt đầu phỏng vấn, Lãnh Tĩnh thật sự có một vấn đề muốn hỏi biên tập viên người phụ trách bản nháp này, “Tại sao bên anh biết tôi có ý định trở thành một nhà thiết kế áo cưới?”

“À.... Cái này chúng tôi cũng không rõ lắm, chuyện này có thể hỏi nhóm người của Phó Biên Tập”.

“Phó biên tập của anh cũng tới?” - Bản thân được đối xử không tệ, thậm chí còn liên quan tới Phó Biên Tập, một chút tự mãn trên mặt Lãnh Tĩnh tràn ra.

Nhắc Tào Tháo Tháo Tháo tới ngay, một người phụ nữ trong chiếc váy màu hồng phấn hờ vai giẫm lên bậc thang cao đi xuống.

Vị Phó Biên Tập xinh đẹp này cũng không đến một mình, có một trợ lý biên tập đi bên cạnh cô ta, và đồng thời cô ta còn đi bên cạnh một người đàn ông trong bộ âu phục.

Người trong âu phục, là Hàn Tự.

Tất cả nhân viên tòa soạn đang làm việc đều cung kính lễ độ đứng lên. Bóng dáng Hàn Tự xuyên qua ánh mắt của mọi người đến trước mặt Lãnh Tĩnh, “Đã lâu không gặp”.

**

Trong khoảng thời gian ngắn, Lãnh Tĩnh không biết nên trả lời thế nào, Hàn Tự vẫn nở nụ cười dịu dàng như cũ, “Đi ngang qua nơi này sẵn tiện ghé nhìn xem, thế nào? Không chào đón sao?”

“Sao có thể như vậy?” - Lãnh Tĩnh khẩu phật tâm xà nói ra, quay đầu để nhờ trợ lý của cô pha một tách cà phê, “Chuyên đề của công ty anh rất đúng khẩu vị của tôi”.

“Tôi còn nhớ rõ trước kia có nghe em nhắc tới nguyện vọng lớn nhất của em chính là Nhà thiết kế áo cưới. Vừa đúng lúc, tạp chí kỷ niệm số phát hành hàng năm của chúng tôi chuẩn bị làm về chuyên đề áo cưới, tôi nghĩ ngay đến em”.

Thì ra là thế..... Lãnh Tĩnh tỉnh ngộ, nhưng mà trong phút chốc lại càng thêm nghi ngờ, chính mình khi nào nói với anh ta về chuyện Nhà thiết kế áo cưới?

Cuộc phỏng vấn đúng 10.30 bắt đầu, trước đó cô đã chuẩn bị chu đáo, càng nói chuyện càng cảm thấy hứng thú với trọng tâm của chủ đề. Hàn Tự cũng không ngồi một bên chăm chú nhìn. Lãnh Tĩnh và biên tập viên nói chuyện rất thoải mái, thuận tiện mang biên tập viên đến gian phòng lớn hiện trường chụp ảnh bên cạnh, đèn flash chớp lóe, hình ảnh của những áo cưới do chính cô thiết kế cứ như vậy được ghi lại trên phim ảnh. Trong khoảnh khắc đó, Lãnh Tĩnh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ma Đậu với biểu cảm chuyên nghiệp, phong thái xinh đẹp, thuyết minh những tác phẩm của cô rất tốt, nhưng khi chờ đợi đến khi nhìn thấy ảnh chụp giới thiệu về nhà thiết kế, trong nháy mắt đó Lãnh Tĩnh đã biến thành cộc gỗ.

Chuyên viên trang điểm đặc biệt giúp cô thay đổi cách hóa trang, mặt mộc tự nhiên, chỉ tô cho đôi môi cô đỏ mọng. Nhưng đáng tiếc, dù có muốn thay đổi trang phục và trang điểm trên gương mặt nhưng cũng không che dấu được khuôn mặt cứng đờ của cô.

“Thiết Kế Lãnh, đừng cứng đờ như vậy, cười đi nào”.

“Đừng cười lớn như thế, kéo nhỏ lại một chút, đúng, kéo nhỏ thêm chút nữa”.

“Nhìn vào máy ảnh”.

“Đôi mắt đừng mở to như vậy, dịu dàng một chút”.

Trong lần chụp ảnh lần này, Lãnh Tĩnh giống như một sinh vật không có năng lực. Nhiếp ảnh gia cầm máy ảnh đi đến trước mặt cô muốn thảo luận lại lần nữa, nhưng còn chưa mở miệng đã có bàn tay đặt trên vai Nhiếp ảnh gia.

“Anh đến rồi”.

Giọng nói quen thuộc vang lên, Nhiếp ảnh gia nghe vậy quay đầu nhìn, Lãnh Tĩnh nghe vậy ngẩng đầu, trước mắt nhìn thấy một ‘Tiểu Bạch Kiềm’.

**

“Anh là?” - Nhiếp ảnh gia vẻ mặt nghi ngờ.

“Sao anh lại tới đây?” - Lãnh Tĩnh đứng nhanh dậy.

“Đây là công ty của anh, sao anh không thể tới?”

Được rồi, Lãnh Tĩnh lại quên, ‘Tiểu Bạch Kiềm’ còn có một thân phận song song nữa— Ông chủ của cô.

Sau khi nói dứt câu bên tai Lãnh Tĩnh, Dịch Mặc quay lại nhìn về phía Nhiếp ảnh gia, ý bảo nhiếp ảnh gia coi chừng cái miệng. Chỉ thấy Hàn Tự đang đứng ở bên kia gật gật đầu với nhiếp ảnh gia.

Được sự cho phép, Dịch Mặc nhận lấy máy ảnh từ tay nhiếp ảnh gia, kéo tay Lãnh Tĩnh đi ra bên ngoài, đi ngang qua người Hàn Tự, Lãnh Tĩnh nghe thấy ‘Tiểu Bạch Kiềm’ nói câu, “Cám ơn”.

Hàn Tự nhìn cô, trong mắt lóe hiện lên một chút không muốn, nhưng chỉ là trong nháy mắt thôi, “Không cần cảm ơn” - Hàn Tự lui về sau một bước để hai người đi qua.

Lãnh Tĩnh còn chưa hồi hồn khi nhìn thấy sự quái lạ giữa hai người đàn ông này đã bị Dịch Mặc lôi kéo vào phòng thiết kế.

“Em đang bận chuyện quan trọng, không nên cãi nhau!”

“Bộ dạng này của anh rất giống như muốn cãi nhau sao?”

Đâu chỉ là giống? Chính xác là vậy mà! Lãnh Tĩnh đối với người đàn ông này hoàn toàn không bó tay, cam chịu tự cô đi tới quảng mình lên ghế dựa, cúi đầu nằm bẹp dí lên bàn thiết kế.

“Không phải là thiết kế áo cưới của bạn em còn chưa làm xong bản thảo sao? Bây giờ em về đi, coi như anh không tồn tại”.

“Anh lại dở trò gì?”

“Tin tưởng anh”.

Lãnh Tĩnh nửa tin nửa ngờ ngẩng đầu nhìn anh.

Đối với một người đã lâu không dám tin vào người khác như Lãnh Tĩnh mà nói, nhìn thấy người đàn ông ngày thường đùa giỡn lại trịnh trọng nói câu ‘Tin tưởng anh’, trong lòng có một nơi rất kỳ diệu nào đó bị làm cho rung động.

Cô do dự cầm lấy cọ vẽ.

Trong phòng thiết kế với quy mô lớn không thể sánh bằng công ty này, thiết bị không quá đầy đủ, bàn tay Lãnh Tĩnh không ngừng vẽ trên giấy. Chỉ một khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại âm thanh phát ra từ cọ vẽ ma sát với giấy.

Hồ Nhất Hạ có giấy kết hôn nhưng chưa có lễ cưới chính thức, hiện tại đang mang thai, nên cô ấy muốn vội vàng tổ chức lễ cưới trước trở thành một cô dâu xinh đẹp trước khi bụng lớn hơn. Nhiệm vụ cấp bách tạo ra chiếc áo cưới khẩn cấp này dĩ nhiên sẽ rơi lên người Lãnh Tĩnh.

Thời điểm cô gái nhỏ chuyên chú có thể lắng đọng lại một sự tĩnh lặng, cô vẫn nghe âm thanh phát ra mỗi khi bấm máy, cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Định Mặc qua hình ảnh máy quay nhìn thấy cô, nhìn thấy một vẻ mặt khác của cô.

Thời điểm diễn ra cuộc phỏng vấn, anh nghe rất rõ ràng khi cô nói, “Mỗi một người con gái đều có giấc mộng làm cô dâu, tôi vì họ mà dệt mộng”, khi đó tựa như sâu trong tâm hồn anh dường như bị kích thích, Định Mặc đột nhiên rất muốn nhìn thấy người con gái này trong bộ dáng mặc áo cưới vì mình.

Từng hơi thở, từng động tác, từng biểu tình....

”>”

”>”

”>”

Âm thanh chụp ảnh ngừng cũng là lúc thảo đầu tiên của Lãnh Tĩnh cũng hoàn tất, “Chụp xong rồi?”

Nhìn lại một lượt những thành quả trên màn ảnh máy chụp hình, Định Mặc nâng mắt lên nói, “Đi! Trở về báo cáo kết quả công việc nào!”

Thành quả của Định Mặc hiển nhiên chiếm được sự ưu ái của Nhiếp ảnh gia, nổi máy lên máy vi tính, ảnh chụp được truyền tới màn ảnh lớn, Lãnh Tĩnh nhìn thấy một người hoàn toàn không giống với chính mình.

Môi đỏ mọng, đôi mắt ướt át, lông mi dài còn có khuôn mặt đẹp tự nhiên vốn có, hơn nữa một cây cọ vẽ như có sức sống. Tất cả biên tập viên nhất trí tán thành, “Chọn tấm này đi!”

Lãnh Tĩnh nhin không được len lén dùng di động chụp ảnh trên màn hình lớn, phía bên kia Nhiếp ảnh gia bắt đầu cảm thấy hứng thú với ‘Tiêu Bạch Kiếm’, “Anh đã từng học chụp ảnh? Ảnh chân dung rất đẹp”.

Định Mặc cười khê, “Tôi chỉ đưa hình ảnh của cô ấy trong mắt tôi ghi lại thôi”.

Bàn tay đang cầm điện thoại chụp ảnh của Lãnh Tĩnh không khỏi dừng lại.

Lặng lẽ nâng mắt lên nhìn, quả nhiên chạm phải tầm mắt của người nào đó, có một cảm giác tên là.... Tim đập thình thịch, Lãnh Tĩnh theo bản năng nghiêng đầu, bắt gặp trợ lý xinh trai của mình đang ngủ gật liền hỏi, “Sau lịch trình này là gì?”

Trợ lý vội vàng tìm iPad trong túi tra lịch trình, Lãnh Tĩnh chờ không kịp, “Tôi còn có chuyện quan trọng hơn, tôi đi trước đây?”

Đi tới chào hỏi qua loa với nhân viên đang làm việc trong phòng, chạy trốn ra khỏi đó.

Mỗi khi nhìn thấy bộ dáng luồn cuống tay chân của cô, Dịch Mặc nhịn không được muốn cười.

Lãnh Tĩnh, thừa nhận đi, em đã rung động rồi....

**

Tâm tình của Dịch Mặc rất tốt chỉ thiếu nổi mở miệng hát ca mà thôi, ngồi trên ghế trong phòng tiếp khách, sắc mặt của ông chủ khác không tốt như vậy.

“Người anh em, làm sao vậy?” - Dịch Mặc đi tới trước khuôn mặt khó coi của Hàn Tự, biết rõ mà còn cố hỏi.

“Dưới tình huống như thế mà cậu còn có thể nhân thừa cơ hội liếc mắt đưa tình, người anh em thật khâm phục” - Hàn Tự biểu tình cực kỳ mập mờ nước đôi.

Dịch Mặc bĩu môi, thả người ngồi trên sofa, thuận tiện lườm anh ta một lúc.

Nhân viên bắt đầu dọn dẹp hiện trường, cả hội trường có phần hỗn loạn, Dịch Mặc tìm trợ lý Hàn Tự một vòng mà không thấy, “Không mang trợ lý tới, xem ra hôm nay cậu thật sự rất rảnh rỗi”.

Hàn Tự cười cười, tiếp tục cúi đầu xem tạp chí.

Dịch Mặc cũng nhân tiện chăm chú xem tạp chí.

Khi anh tới gần nhìn anh bạn tốt của mình - Hàn Tự - đã thấy anh ta ngồi ở nơi này lật quyển tạp chí, đương nhiên, Dịch Mặc cũng nhớ tới lúc ấy ánh mắt của bạn tốt mình đang nhìn chăm chú vào bài viết với dòng chữ có tiêu đề ‘Nhà Thiết Kế Lãnh Tĩnh’.

Không biết tại sao, trong đầu Dịch Mặc nghĩ tới Hàn Thiên Thiên, người kia cũng đã từng nhìn hàng chữ ‘Hàn Tự’ ngẩn ngơ thật lâu.

“Nếu đã tới rồi thì chọn mấy bộ thiết kế mang về cho Hàn Thiên Thiên đi” - Dịch Mặc hai mắt nhìn chăm chăm chờ phản ứng của anh ta.

Hàn Tự vẫn nhàn nhạ như thường, “Xem ra quan hệ của cậu và Hàn Thiên Thiên không bởi vì cậu đơn phương hủy hôn ước mà thay đổi”.

“Trái lại còn cậu, sao tớ nghe Hàn Thiên Thiên nói cậu gần đây đều tránh gặp cô ấy?”

Dịch Mặc cười theo, nghĩ nghĩ, quyết định thăm dò, “Đúng rồi, cậu có biết gần đây có một anh chàng tên là Lục Chính đang có ý với cô ấy?”

Sắc mặt Hàn Tự hơi trở nên đau buồn, cũng nhanh khôi phục lại, “Tớ còn nghĩ cậu tới để bàn chuyện của Lãnh Tĩnh, sao lại đột nhiên nói tới Hàn Thiên Thiên rồi?”

Dịch Mặc ý vị thâm trường đánh giá Hàn Tự, “Cô ấy sáng sớm đã dậy chuẩn bị, tớ đã biết cô ấy sẽ có cuộc phỏng vấn với bên tạp chí cậu, vốn tớ cũng không định ghé thọc mạch, nhưng mà càng nghĩ càng không yên tâm, dứt khoát ghé qua nhìn một chút. Nhưng mà.....”

“Cái gì?”

“Sau khi tới đây xem xong, người anh em, cậu đã quyết định từ bỏ cô ấy chưa?” - Mặc dù còn có lòng với cô ấy, nhưng mà ngoại trừ buông tay đã không còn lựa chọn nào khác. Dịch Mặc cảm thấy chính mình hiểu rõ tâm tư của người đối diện.

Trên mặt Hàn Tự hình như đang tự đấu tranh, “Muốn biết nguyên nhân sao?”

“Hửm?”

Đấu tranh qua đi, Hàn Tự vẫn là một Hàn Tự bình tĩnh thâm trầm, “Bằng không thì so với việc một người phụ nữ khi uống rượu say gọi tên một người đàn ông khác thì càng tổn thương hơn”.

“....”

“...”

“Chuyện khi nào?” - Sắc mặt Dịch Mặc đau đớn vô cùng.

Mặc dù là nhiều năm về sau, Hàn Tự vẫn còn nhớ rõ trong đêm nào đó, một người nào đó uống say bị bạn mình nhét vào trong xe của anh, anh vẫn nghe cô nói không ngừng: Nhà thiết kế áo cưới, Tiểu Thánh Nhân.

Một cái là cô luôn luôn cố chấp.

Còn cái kia là cô vẫn không dám chắc chắn.

Cũng ngay lúc này, Hàn Tự cũng không nói bí mật này ra, chỉ đứng dậy vỗ vai Dịch Mặc, “Người anh em, tổ cực kỳ hâm mộ cậu” - Sau đó rời đi.

**

Cuộc sống vẫn tiếp tục.

Ông chủ lớn của Corrine vẫn như cũ thần rờn thấy đầu không thấy đuôi, bởi vì ngoài làm ông chủ của Corrine ra anh còn có thêm một thân phận khác nữa— Tiểu Tình Nhân được nuôi trong nhà của Nhà Thiết Kế lớn Lãnh Tinh.

Sau khi trở về từ tuần lễ thời trang Newyork, Lãnh Tinh tiếp tục thay đổi văn phòng. Hiện tại cô và Vivian cùng cấp bậc, Vivian cũng không cần phải chạy lên chạy xuống giữa hai lầu, trực tiếp gõ cửa phòng cách vách là có thể nhìn thấy trợ lý nhỏ xinh trai ngày đêm thương nhớ.

Đang trong giai đoạn ốm nghén, Hồ Nhất Hạ cũng sắp chào đón hôn lễ của chính cô, chỉ tiếc khiến cho nguyện vọng chính thức trở thành quản lý nghiêm khắc vợ của Chiêm Diệc Dương bị tan vỡ. Phụ huynh Hồ Nhất Hạ cùng với phụ huynh Chiêm Diệc Dương vì đặt tên bảo bối nhỏ nên buổi thảo luận đã diễn ra kịch liệt. Cuối cùng thống nhất sẽ thông qua một ván mặt chược trong đêm hôn lễ mà quyết định thắng bại.

Miss. Thời Kỳ Mãn Kinh rất cuộc cũng lập gia đình, thậm chí ngày tổ chức còn sớm hơn so với Hồ Nhất Hạ. Công nhân chuẩn bị chịu áp bức từ cô ta đã lên tặng cho cô ta một cái danh danh khác: Mrs. Bà chị Miệt Mài. Thành công giảm 30 cân, Mrs. Bà chị Miệt Mài mặc một bộ áo cưới ăn cắp bản quyền của Lãnh Tinh mang tên “Áo cưới hoàn mỹ” đi vào lễ đường, khi chú rể đọc diễn văn, Mrs. Bà chị Miệt Mài cảm động khóc lớn, khóc bung cả áo cưới, cô ta chạy đi với khí thế bịch tai trộm chuông, quét qua mỗi một người từ tạp chí báo lá cải nhiều chuyện.

Cả người bị thương Lục Chính cuối cùng cũng khỏi hẳn, sau khi anh ta tốt bụng đưa Hàn Thiên Thiên từ khách sạn về thì bị anh trai của cô ấy hành hung. Hàn Thiên Thiên hẹn đi uống rượu, Lục Chính trong lòng còn sợ hãi, hỏi rằng, “Chắc là tôi không gặp phải sự thù địch của anh trai cô chứ?”. Được trả lời là, “Tôi từ nhỏ tới lớn chỉ thấy anh ấy ra tay một lần, anh ấy muốn đưa chết một người có 1000 phương pháp, căn bản không nhất thiết dùng thủ đoạn quyền cước thấp kém như vậy”. Kết quả cô lại uống say, anh ta lại tốt bụng, anh cô lại xuất hiện, lần này tiếp tục bị hành hung. Lần trước bị đánh là vì bị ới đầy người nên anh ta đi tắm, nửa thân trên để trần ra mở cửa, lần này trên người anh còn mặc quần áo không ít, nhưng vừa mở cửa vẫn bị nắm đấm hằm hằm như cũ. Oan uống gấp đôi, Lục Chính chỉ có thể cảm thán, phụ nữ quả nhiên là thể lực khủng bố nhất thế giới, vì vậy dù là chuyện không liên quan đều có thể dẫn đến chiến tranh ở mọi phương diện của nam giới.

Ông chú đã từng đưa chi phiếu cho Lãnh Tinh trước đây cũng bắt đầu xuất hiện, bất quá, lúc này có phần không khéo cho lắm— cô và ‘Tiểu Bạch Kiếm’ đều ở nhà. Ông chú cứ nghĩ người phụ nữ này giả mạo mang thai, tâm cơ thâm trầm, còn người đàn ông ngu xuẩn này về đến nhà, biết cô giả mang thai vẫn còn không tỉnh ngộ. Lãnh Tinh cuối cùng lấy sự lừa gạt trước đó của ‘Tiểu Bạch Kiếm’ làm lý do, gạt anh cả một tháng ôm lấy việc nhà làm hết. Lãnh Tinh một bên hưởng thụ thành quả ‘Một tên bắn trúng hai đích’, một bên lén lút đem que thử thai giấu trong túi đồ ăn sáng vừa dùng xong gói lại tăng tăng lớp lớp đem ném đi,

trên que thử thai kia có hai vạch hồng tự mình đem bí mật che dấu, ngày sự thật được phơi bày nhất định sẽ chậm lại...

Cô em gái cùng cha khác mẹ Lãnh Tĩnh mang theo chồng cô ta tới Bắc Kinh đi nhờ vả chị gái, đến sân bay gặp phải ông ngoại của Lãnh Tĩnh, một giờ sau, em gái và chồng cô ta bị bảo vệ đưa lên chuyến máy bay trở lại Tô Châu. Ông già đạt được bước thắng lợi đầu tiên nên thừa thắng xông lên, đến nhà cháu gái dùng gậy gõ cửa. Mở cửa xong, Lãnh Tĩnh trừng lớn hai mắt chết đứng tại chỗ, ông già cười kiêu ngạo, “Ông không phải tới gặp cháu, ông tới là để gặp cháu cố ngoại”. Vì thế một đêm kia, Tiểu Tình nhân được nuôi trong nhà của Nhà thiết kế nổi tiếng Lãnh Tĩnh bị quét cả người lẫn chăn ra khỏi phòng ngủ, chỉ có thể ngủ trong phòng khách. Nhà Thiết kế lớn Lãnh Tĩnh cả đêm chửi rửa tên tiểu nhân nào đó, một bên vừa chửi rửa vừa niệm thần chú, “Đểu cáng! Thế mà anh ta cho người điều tra mình! Khốn khiếp! Thế mà nói với ông ngoại muốn cưới mình! Tên vô lại! Chỉ biết nói miệng, cũng không thấy anh ta hành động thật! Khốn khiếp khốn khiếp khốn khiếp!”

Trong khi Lãnh Tĩnh và Dịch Mặc đang trong giai đoạn chiến tranh lạnh, hôn lễ của Hồ Nhất Hạ lặng lẽ đến.

Trời trong nắng ấm, ngày hoàng đạo, Hồ Nhất Hạ xem phim nước ngoài quá nhiều nên ước nguyện được đền bù với một đám cưới được tổ chức ở giáo đường. Cả tòa kiến trúc được bao phủ toàn một màu, giống như một dây màu xanh lục trong tầm mắt.

Trên chiếc xe mui trần cổ điển có một đôi trai tài gái sắc, đang mặc trên người chiếc áo cưới do Lãnh Tĩnh thiết kế, khoe miệng Hồ Nhất Hạ kéo gần tới mang tai, phù dâu phụ rẽ nhìn thấy cảnh này, hai mắt tắt cả đều cười híp mắt

Cảnh tượng tốt đẹp như vậy lại bị một người khách lẩm miệng nào đấy phá rối, “Em cũng thích hôn lễ như vậy?”

Dịch Mặc chẳng biết từ lúc nào đã đi tới gần hàng ngũ ở gần xem lễ đường, anh hất khủy tay chạm vào người Lãnh Tĩnh, nhưng đối lại chỉ là ánh mắt hung tợn của Lãnh tiểu thư.

Tên khốn khiếp chỉ biết khua môi múa mép này, Lãnh Tĩnh khinh thường trả lời anh.

Cô dâu với chiếc áo trắng như tuyết, vẻ mặt rét lạnh anh tuần của chú rể, nhóm phù dâu trong làn áo tím bay phấp phới, nhóm phù rể khí khái bức người, Cha Sứ, Khách mời, Hoa đồng.... Trong lòng Lãnh Tĩnh âm thầm nói: Tôi.... rất muốn có một hôn lễ như thế này.

Giọng nói của chú rể cao vút vọng lên đỉnh thánh đường tạo ra tiếng vang vang vọng bên tai, “Tôi, Chiêm Diệc Dương, nguyện ý cưới Hồ Nhất Hạ làm vợ hợp pháp, sau này sẽ cùng cô ấy.....”

Không chỉ Hồ Nhất Hạ, mà ngay cả trái tim của những chị em phụ nữ trong này đều hóa đá.

Cha Sứ Dương hỏi, “Có ai phản đối” thì chân thành giơ tay phản đối, nếu có tên ngu dốt nào thì cũng sẽ bị ánh mắt của chú rể giết chết. Quả nhiên Cha Sứ hỏi xong, trong nháy mắt toàn hội trường yên tĩnh, Cha Sứ tiếp tục, “Cha hiện tại tuyên bố.....”

“Khoan đã!” - Một câu nói vang lên trong nhóm người đến tham dự lễ cưới làm tất cả mọi người cứng đờ, mà người bị cứng đờ lợi hại nhất không ai khác là Lãnh Tĩnh, bởi vì giọng nói kia, Lãnh Tĩnh thật sự quen thuộc tới nỗi không thể quen thuộc hơn.

Người nói câu đó chậm rãi đứng dậy. Sống lưng Lãnh Tĩnh thẳng tắp, không có can đảm quay đầu, chỉ yên lặng cầu nguyện trong lòng: Chiêm Diệc Dương, anh nhất định nhất định phải nhận xuống, nhất định nhất định không được hành động theo cảm tính xông tới tên gây sự kia.

Có tiếng bước chân, rõ ràng, trịnh trọng đi về phía Lãnh Tĩnh.

“Tôi muốn mượn ba phút đồng hồ của mọi người”.

Lưng Lãnh Tĩnh càng ngày càng thẳng đơ bởi vì Dịch Mặc đã đứng sau lưng cô.

Cô hiện tại cũng chờ có muốn di chuyển cũng không thể động dậy được, nhưng lỗ tai lại vô cùng nhạy bén, nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Hồ Nhất Hạ, “Này này này..... Đây không phải là người ở hộp đêm.....” - Nghe thấy giọng lạnh băng của Chiêm Diệc Dương, “Mặc kệ anh ta”. Nghe được giọng nói của người khách nào đó không rõ chân tướng, “Chẳng lẽ đây là cướp hôn trong truyền thuyết?”

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng cái người nhảy ra giữa chừng ‘Trình Giảo Kim’ sẽ kéo tay cô dâu thì Lãnh Tinh cảm giác bàn tay của mình được một bàn tay dịu dàng nắm lấy.

“Có một người con gái.....” - Anh nhìn vào mắt cô trình trọng nói.

Có một người con gái, tôi muốn dùng cả cuộc đời này bên cạnh cô ấy.

Có một người con gái, tôi muốn che chở cô ấy, bởi vì tôi biết con đường cô ấy đi có biết bao khó khăn, tôi hy vọng đem tất cả mọi gian khổ kia gánh vác trên vai mình.

Có một người con gái, tôi muốn tìm hiểu về cô ấy, tôi hy vọng tất cả mọi người sẽ nhìn thấy tài hoa của cô ấy, tôi muốn nhìn thấy cô ấy thành công, tôi hy vọng tất cả mọi người có thể tán thưởng cô ấy và tôi càng tán thưởng cô ấy.

Có một người con gái, tôi hy vọng cô ấy sẽ chỉ yêu mỗi mình tôi, tôi muốn mỗi buổi sáng tỉnh dậy, mở mắt ra có thể nhìn thấy cô ấy, dù là vui vẻ, giận dữ, hay đau khổ, tôi đều hy vọng có thể chia sẻ cùng cô ấy, cũng hy vọng khi cô ấy bị ủy khuất, có thể dựa vào bờ vai tôi.

Có một người con gái, nhẫn cưới tôi đã chuẩn bị, áo cưới đã sẵn sàng, giáo đường đã được chọn, người làm chứng đã có, thiệp mời đã được đặt, khách sạn đã có, chỉ chờ một cái gật đầu của cô ấy.....

Cả hội trường yên tĩnh.

Những người khách có mặt tại đây đều bị cảnh tượng này làm cho cảm động, không chỉ có khách mời, ngay cả cô dâu cũng bị làm cho cảm động. Miệng Hồ Nhất Hạ mấp mấp, giống như ủy khuất lại giống như hâm mộ, quay đầu nhỏ giọng oán giận chồng nhà mình, “Tại sao người ta cầu hôn đều ăn nói lãng mạn như vậy mà anh chỉ nói với em Năm kỷ luật lớn, năm điều không vi phạm?”

Lần đầu tiên bị đem ra so sánh thua người khác, Chiêm Diệc Dương ánh mắt lạnh lùng lóe sáng, lại khổ nỗi không có lập trường cãi lại, đành phải cam chịu dưới người khác, không cam lòng, chậm rãi giơ tay lên—

“Bốp- Bốp- Bốp—”

Tiếng vỗ tay thanh thúy đến từ chú rể mặt lạnh, Hồ Nhất Hạ lập tức cũng phản ứng lại, cười vỗ tay, so với đám cưới của chính mình còn vui vẻ hơn.

Dần dần, những khách mời cũng bị kéo theo, tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn. Trong lúc đó vẫn xen lẫn vô số lời thốt thốt, “Thật là ấn tượng....”

“Ngọt ngào quá.....”

“Rất đẹp trai....”

“Đúng là khác người....”

“Nhẫn kim cương thật là lớn.....”

Lòng bàn tay Lãnh Tinh đã bị ướt hết, “Anh anh anh.... Anh làm cái gì vậy?”

Địch Mặc nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, nhìn lại người con gái trong bộ váy không biết làm thế nào, nhẹ giọng cười, “Không phải em oán giận anh chỉ nói không chịu làm sao?”

Làm sao anh lại biết? Lãnh Tinh đột nhiên mở to mắt.

Đôi mắt Địch Mặc vẫn nhìn mê người như vậy mỉm cười, “Có phải còn muốn anh quỳ một gối xuống?”

“Đừng!”

Cô khấn trương nhẹ giọng ngăn cản anh, thế nhưng anh đã quỳ xuống.
Cô muốn kéo anh đứng dậy nhưng anh đã nắm lấy tay cô.
Cô muốn rút tay lại cũng không được, bởi vì anh đã đeo nhẫn vào ngón tay cô.

Rực rỡ cùng mãi mãi, nở rộ trên ngón tay cô.

Một nam, một nữ.

Anh kéo tay cô chạy trốn, trừ bỏ chạy trốn khỏi tin tức bùng nổ, trên thế giới này đâu đó chỉ còn nhịp đập của con tim.

Không ít người tới xem náo nhiệt cũng chạy tới cửa giáo đường.

Trong đám người xem náo nhiệt còn có một người nào đó trong bộ váy cưới.

Không sai, đó chính là cô dâu Hồ Nhất Hạ của chúng ta.

Nhìn chiếc xe hoa chở đôi trai tài gái sắc đang chạy về nơi xa, vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc ngọt ngào, Hồ Nhất Hạ thật lâu không thể tự thoát ra được.

Haiz, thật sự là một hôn lễ khó quên.... Tất cả mọi người xem náo nhiệt có cùng cảm thán, Hồ Nhất Hạ tất nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng mà cảm thán thì cảm thán, đột nhiên cô cảm thấy không đúng.

Nhìn xe hoa có phần đuôi xe kéo theo dòng chữ H&Z, Hồ Nhất Hạ không khỏi nhíu mày, cô.... hình như.... quên một chuyện quan trọng hơn.

Có hơi không chắc chắn quay đầu nhìn quanh giáo đường, liền nhìn thấy chú rể mặt lạnh đang đứng cách đó không xa, phía sau chú rể vẫn còn Cha Sứ đang rất ư là ..

“Ồ... Đây không phải là hôn lễ của chúng ta sao?” - Cực kỳ hiển nhiên, bà Chiêm hỏi một vấn đề vô cùng ngu ngốc.

Làn váy tím bay đang phấp phới trên chiếc xe cổ điển.

Xe càng chạy càng xa.

Trạm dừng cuối cùng ở đâu?

Có lẽ là... Hạnh phúc.

47. Chương 48: Ngoại Truyện 01

Edit: Huongbb

Hàn Thiên Thiên rõ ràng cảm giác được Hàn Tự đang trốn tránh cô.

Trước kia, anh trai cô ít nhất cũng về nhà hai ngày mỗi tuần, hiện giờ giống như thần rồng thấy đầu không thấy đuôi, hỏi thăm nhiều nơi mới biết được, cả một tháng này anh ấy đều ngủ tại một nhà trọ gần công ty. Hàn Thiên Thiên rất ít khi nào tra hỏi quấy rầy người khác, nên lúc này thấy bức bối trong mình.

“Mẹ, Hàn Tự có bạn gái nên quên mẹ rồi, có muốn con giúp mẹ kéo anh ấy trở về, dạy bảo anh ấy thật tốt không?”

Hàn Thiên Thiên phát huy cái cô giỏi nhất - Châm ngôn thổi gió, nhưng tiếc thay là bà Hàn không đồng ý, chỉ bỏ lại một câu, “Anh con bận rộn công việc, con đừng đi quấy rầy anh”.

Anh ấy bận rộn? Bận cùng Lãnh Tĩnh quần lấy nhau thì có? Trong lòng Hàn Thiên Thiên kìm nén tức giận, phương pháp trút giận đương nhiên là mạnh tay quét thẻ phụ của Hàn Tự. Lực lượng bản thân nhỏ

bé, sẵn tiện gọi thêm ba cô bạn tốt cùng đi phung phí. Tầng cao nhất là nhà ăn, một đám con gái tới ăn uống một trận, sau khi Hàn Thiên Thiên ăn xong món tráng miệng chờ phục vụ đưa hóa đơn và lấy lại thẻ.

“Thưa cô, thẻ của cô đã bị thiếu chi rồi, phiền cô đổi lại thẻ khác?”

Nghe phục vụ nói vậy, Hàn Thiên Thiên nhất thời vui mừng nhướng mày, rất là vui vẻ theo đi đến bàn tiếp tân để đổi thẻ. Đúng lúc này, hai vị khách nam nữ đi lướt qua cô. Hàn Thiên Thiên nhìn thấy hơi quen mắt, ánh mắt còn đang đuổi theo hình ảnh của họ, vừa lúc ấy hai người kia vừa đi vừa cười.

Hàn Thiên Thiên liên tiếp sững sốt.

Quan trọng không phải là Hàn Tự đi cùng một cô gái ăn cơm.

Mà quan trọng là người con gái đó không phải Lãnh Tĩnh!

Cô đứng ngây người tại chỗ trong mấy phút, phục vụ đứng trước mặt cô vung tay qua lại mấy lần nhưng cô vẫn chậm chạp không phản ứng, “Cô ơi? Cô ơi?”

Hàn Thiên Thiên bỗng nhiên thức tỉnh, lấy một thẻ tín dụng khác đổi lại thẻ bị thiếu chi trước đó, quay đầu đi ngay, chỉ bỏ lại một câu, “Trước tiên khoan hãy thanh toán, giúp tôi dọn bàn”

Đảo mắt nhìn lại bàn gần cửa sổ của cô, sát vách là bàn của Hàn Tự và người phụ nữ kia. Vách ngăn theo phong cách cổ điển che chắn tầm mắt nhưng không ngăn được âm thanh của họ. Hàn Thiên Thiên dựng thẳng lỗ tai nghe xem bọn họ đang nói gì.

Dung Tư? Hợp tác? Đưa ra thị trường? Những tin tức này bị lỗ tai của cô tự động loại bỏ, chỉ nghe phần quan trọng.

“Có phải không hợp khẩu vị không?”

“Đồ ăn thì không có vấn đề, chỉ có rượu này...”

Hàn Tự ngoắc tay bảo phục vụ đi qua, “Đổi chai khác.....”

“Không cần phiền phức như vậy, ở chỗ tôi có bình Lafite năm ’82, nếu không.... đến phòng tôi, vừa uống vừa nói chuyện?”

Hàn Thiên Thiên bị mấy câu này trong nháy mắt đánh trúng dây thần kinh, cắn răng mới nhịn kích động muốn lật bàn, trong lòng hy vọng: Họ Hàn kia, anh đừng bao giờ, đừng bao giờ đồng ý! Tuy nhiên... cô chỉ biết mở to mắt nhìn Hàn Tự đứng dậy đi theo người phụ nữ đó.

**

Hậu quả của việc không tin ma quỷ là Hàn Thiên đi tới phòng cách đó không xa, chỉ có thể trở mắt nhìn Hàn Tự đi vào Động tâm ti của yêu nữ, một đi không trở lại. Để lại một mình cô, một mình bị rơi vào tình cảnh anh-trai-của-mình-bán-thân chưa kịp hoàn hồn.

Sau khi tỉnh hồn lại, phản ứng đầu tiên là phải nhanh chóng ngăn cản tất cả. Hàn Thiên Thiên không nói hai lời lập tức đi về phía căn phòng kia, giơ tay gõ cửa. Ngay khi bàn tay cô chỉ cách cánh cửa 0,01 cm, nhưng là sau một phần tư nén nhang đó, sự việc bắt đầu đi theo chiều hướng phát triển không ngờ tới, bởi vì ngay lúc đó, cánh cửa đã được mở.

Hàn Thiên Thiên giật mình đến mức hai mắt đều tròn tròn. Hàn Tự dường như không tỏ ra ngạc nhiên như cô, mãi tới khi cô túm lấy cánh tay anh kéo ra ngoài, lúc này Hàn Tự hơi hơi nhú mày.

— Anh làm như vậy không thấy có lỗi với... Tổ quốc, có lỗi với... nhân dân, có lỗi với... thân phận của anh, có lỗi với... cha mẹ sinh ra anh, có lỗi với... cha mẹ em, có lỗi với... Lãnh Tĩnh, có lỗi với..... em gái của anh sao?

Lời nói đồng dạng còn chưa suy nghĩ kỹ đã nói ra khỏi miệng, Hàn Tự đã che kín miệng cô, đến gần bên tai cô nhẹ giọng nói, “Ngoan ngoan ở chỗ này chờ anh trở ra, nghe lời”.

Hàn Thiên Thiên vẫn chưa kịp nói chuyện như trước, cánh cửa đã ‘Ầm’ đóng lại.

**

Tiếng đóng cửa còn ‘ong ong’ trong đầu Hàn Thiên Thiên, khi anh đến bên tai cô nói chuyện, môi anh không chú ý chạm tới làn da mỏng trên vành tai cô, mơ hồ có chút nóng lên, ký ức không hề xa lạ đó nhưng lại khiến người ta sợ hãi. Hàn Thiên Thiên dùng sức lắc mạnh đầu, không muốn nghĩ tới.

Ngoại trừ làm theo lời anh nói ngồi bên ngoài đợi, Hàn Thiên Thiên cũng không biết chính mình có thể làm gì, thời gian không biết từ lúc nào đã qua hơn nửa giờ, vẫn chưa thấy Hàn Tự trở ra, điều này không khỏi làm người ta liên tưởng đến vấn đề nào đó có chút kiên trì.

Bóng đêm bên ngoài cũng ngày càng dày đặc, bị sắc màu ám trong hành lang bao quanh cũng rất dễ làm người khác quên đi sáng tối bên ngoài. Hàn Thiên Thiên ngồi trên ghế sofa, gần như muốn ngủ đến nơi.

Đúng lúc này, cửa phòng mở.

Không phải là Hàn Thiên Thiên cố tình giả bộ ngủ, thật sự là bởi vì cô không muốn thấy hình ảnh anh em em gì đó.

Tỷ như, bàn tay yêu nữ như có như không chỉnh sửa cổ áo cho người nào đó như thế nào; lại ví dụ như, khuôn mặt Hàn Tự bình tĩnh ra sao nhưng vẫn chọc làm cho người khác thêm muốn.

“Rượu vẫn còn chưa mở, thế mà đã đi, không thấy tiếc sao?”

Hàn Tự cười lui ra phía sau nửa bước, tránh được bàn tay của cô ta đặt trên cổ áo của anh, “Cô Lý, hợp tác vui vẻ”.

Hàn Thiên Thiên từ đầu đến cuối đều nhắm hai mắt nên dĩ nhiên đã bỏ lỡ sắc mặt của yêu nữ khi Hàn Tự tránh né cánh tay của cô ta. Hai người bắt tay theo công thức hóa, Hàn Tự bỏ đi không chút do dự, ngay khi xoay người nhìn thấy người con gái nằm ngủ say trên ghế sofa, sắc mặt khê thay đổi.

Yêu nữ không bỏ qua sự biến hóa trên sắc mặt của anh, “Người này là?”

Hàn Tự cười theo kiểu nước đôi, yêu nữ tự động tiêu hóa gợi ý trong im lặng của anh, vừa tỉnh ngộ xong lại khó tránh khỏi xen lẫn một chút hối tiếc, “Thì ra là thế...”

Hoàn toàn không nghe được bọn họ đang nói gì, Hàn Thiên Thiên cảm giác được có người vỗ nhẹ mặt cô, “Thiên Thiên?”

Giọng nói của Hàn Tự gần trong gang tấc, cô sống chết cũng không chịu mở mắt.

Cảm giác công chúa được ôm trên tay không hề tuyệt vời như được viết trong tiểu thuyết, đặc biệt là cách nhìn của người đang giả vờ ngủ say. Cô vừa không thể ôm lấy cổ anh, lại không thể cong hai chân mình lên theo góc độ thoải mái hơn, đầu và chân luôn luôn bị đụng vào vách tường hay những vật thể gì không rõ, còn phải lo lắng vấy bẩn của cô có bị gió thổi bay để lộ cái gì không.

Hàn Thiên Thiên cứ như vậy kinh hồn bạt vía, bị đưa đến chỗ ngồi cạnh ghế lái. Có lẽ là anh đang thay cô thắt dây an toàn, góc độ khom người vừa lúc làm tóc của anh phất qua xương quai xanh của cô, ngứa truyền đến tận đáy lòng. Hàn Thiên Thiên tự hỏi, không biết cuối cùng đến lúc nào anh mới xuất phát, đột nhiên có một bàn tay xoa mặt cô.

Đối với Hàn Thiên Thiên mà nói, đây không khác gì là một cực hình, đầu ngón tay kia dọc theo mái tóc cô chậm rãi vuốt xuống, tựa như vẽ lại nửa bên mặt của cô, cuối cùng tóc mai của cô được đẩy ra sau tai, cánh tay kia cũng nhẹ nhàng chạm nhẹ vành tai cô. Hàn Thiên Thiên giống như bị bứt râu mèo, lập tức nhảy cao ba thước, đầu trực tiếp đụng vào nóc xe—

“Oa——!”

Bãi đỗ xe vang vọng tiếng kêu đau của Hàn Thiên Thiên, thật lâu sau còn chưa ngừng lại.

**

Hàn Tự ngồi vào ghế lái, chờ cô ồn ào xong mới khởi động xe, chạy ra khỏi bãi đỗ xe. Hàn Thiên Thiên xoa đầu liếc trộm anh, ngoại trừ hai chữ “Bình tĩnh” này ra cô thật không tìm được từ nào khác để hình dung biểu tình của anh lúc này, nó làm cho người ta không khỏi hoài nghi một loạt hành động quái dị vừa rồi của anh chỉ là ảo giác của cô.

“Từ lúc nào em có xỏ lỗ tai?”

Anh đột nhiên xoay đầu qua chỗ khác hỏi cô, Hàn Thiên Thiên khẩn trương thu hồi tầm mắt, “Tại sao anh đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Tùy tiện hỏi thôi”

=.=

Hàn Tự cũng thấy quen với biểu tình muốn nói lại thôi của cô, trực tiếp hỏi cô, “Vừa rồi muốn phát biểu ý kiến cao siêu gì?”

Giọng nói của anh mang theo chút ảm đạm, gần như muốn dung hòa với bóng đêm bên ngoài cửa xe. Nếu anh nói như vậy, Hàn Thiên Thiên cảm thấy chính mình không cần thiết muốn nói chuyện từ trước đã áp ủ, xoắn xút chính mình, “Anh cùng cô ta bên nhau?”

“Người nào?”

“Người phụ nữ vừa rồi”.

“Không có”

Nữ Phó Giáo sư tâm lý học Hàn Thiên Thiên dùng ánh mắt chuyên nghiệp kiểm duyệt người đàn ông trước mặt mình trong giây lát, cười rộ lên. Nhưng mà nụ cười còn chưa hoàn toàn mở rộng thì cô đã cau mày, bởi vì nhớ tới một việc khác—

“VẬY.... anh cùng cô ấy hiện tại thế nào?”

“Cái gì?”

Hàn Thiên Thiên vì lỗi suy nghĩ của bản thân mình đã bật ra mà xám hối, lúc này mới bổ sung, “Người em nói là Lãnh Tĩnh”.

Ánh mắt của anh trong một giây dờ dẩn, nhưng chỉ tồn tại trong một giây.

Nếu đem so sánh giữa người phụ nữ vừa rồi với Lãnh Tĩnh, Hàn Thiên Thiên rõ ràng thích Lãnh Tĩnh hơn. Cũng không phải không nghĩ tới, nếu cô nhất định phải có một người chị dâu, Lãnh Tĩnh quả thật là một lựa chọn không sai, ngoại trừ điểm này, Hàn Thiên Thiên cảm thấy mắt nhìn của bản thân và người anh trai này vẫn cực kỳ nhất trí.

Nếu như sự tình có phát triển, thông thường sẽ trả lời câu nói kia— trời không theo ý người, “Lần trước trong ngăn kéo của anh em nhìn thấy chiếc nhẫn, anh có thật là định tặng cho cô ấy?” - Hàn Thiên Thiên nhìn một bên mặt anh yên lặng đầy ý tứ, chờ đợi anh giải thích.

Nhìn chung là kinh nghiệm hành nghề của Phó Giáo Sư Hàn Thiên Thiên, đúng là so với tâm tư của ông anh này càng kín đáo hơn, người bình tĩnh thản nhiên, cô thường hay đem người giống như vậy so sánh với loại “Phi nhân loại”, kiểm tra triệu chứng bệnh tật như sau: Chưa từng trải qua thất bại, chưa từng trải qua tình cảnh không khống chế được, không có quá vui vẻ hay quá sầu khổ, tất cả đều là mặt lạnh.

Im lặng rất lâu, “Phi nhân loại” Hàn tiên sinh nhàn nhạt trả lời, “Cái đó là anh nhất thời có ý nghĩa nông nổi mà mua, huống chi đã bị anh làm mất rồi”.

Giọng nói thản nhiên, tươi cười thản nhiên, nhưng Hàn Thiên Thiên biết, anh không vui, khuôn mặt bình tĩnh này dường như được hiện lên rất nhiều cảm xúc, nhưng cô không muốn hỏi đến cùng.

“Anh và chị ấy... chia tay rồi sao?”

Lại là một khoảng thời gian yên lặng chết tiệt, “Anh và cô ấy, chưa từng có bắt đầu”.

**

Hàn Thiên Thiên vì một lý do tự đặt ra nên đã tiến hành một hành trình chữa thương cùng lúc với hành trình gia đình. Sau khi hội nghị nghiên cứu và thảo luận bế mạc, cô có một kỳ nghỉ dài hạn, vé máy bay cho cả nhà đều đã mua xong. Hàn Thiên Thiên cũng không cho phép có người vắng mặt, đơn giản không làm gì thì tới công ty Hàn Tự lái nhai vài câu, cả ngày bị đủ phiền, chỉ chốc lát anh đã mở miệng.

“Em hỏi thư ký của anh rồi, cô ấy nói toàn bộ có thể giúp anh sắp xếp nghỉ một tuần”.

“.....”

“Việc công ty đưa ra thị trường không phải là phản hồi tốt lắm sao? Tự chiêu đãi bản thân một chút chắc cũng không quá đáng chứ?”

“.....”

“Ba mẹ kết hôn tròn kỷ niệm một năm, lúc Tết anh đã đồng ý sẽ cùng đi nghỉ phép với họ, làm người phải nói chữ tín đồng chí Hàn à!”

Anh cuối cùng cũng không kiên trì được, nhưng là đem thẻ ngân hàng nhét vào tay cô, “Anh hiện tại không thể phân thân, nếu không em đi tới phòng thiết kế đối diện chọn vài bộ trang phục mới?”

Hàn Thiên Thiên cũng không phải là người dễ dàng bị xua đuổi như vậy, nói không được Hàn Tự, cô còn có thể đến chỗ mẹ già kính yêu trong nhà khuê môi múa mép, không ngờ bị ba nghe được, Hàn Thiên Thiên đi sai một nước cờ, cuối cùng rơi vào thế kết cuộc bị cha mẹ hai người hợp lực giảng đạo, “Cho dù là anh của con có dung túng con, nhìn con cũng không thể như vậy không phân biệt được cái gì là chủ yếu và thứ yếu, đương nhiên là sự nghiệp quan trọng hơn”.

Phía trên đề nặng điểm ưu tú của Hàn Tự, Hàn Thiên Thiên sớm đã quen với lý do thoái thác của cha mẹ, nửa đùa nửa giận nói, “Ba, mẹ, hai người thừa nhận đi, Hàn Tự kỳ thật là con ruột của hai người, con mới đúng là con mồ côi của chú Trần Tự”.

Ông Hàn tuyệt đối là không mở được chủ ý vui đùa này, khiển trách một câu, “Càn quấy!” - Cái này muốn cho Hàn Thiên Thiên phải quay về tự kiểm điểm.

Thông thường những lúc như thế này của bọn họ có thể được tránh được dưới sự che chở của mẹ, nhưng lần này mẹ Hàn cũng không giúp cô, “Con cũng không phải không thấy ảnh chụp của chú Trần Tự, có thể thấy người trong ảnh và Hàn Tự giống như y một khuôn đúc. Đi, tự kiểm điểm đi”.

Chuyện này ở nhà thật ra không tính là bí mật gì, cô và Hàn Tự từ nhỏ đã bị cha mẹ mang theo đi tảo mộ chú Trần Tự. Hàn Thiên Thiên cũng nghe không ít về sự tích quang vinh của người bạn tốt này của cha, cô nói vậy thật ra chỉ là nói đùa, khiến cho ba giận tới mấy ngày trời, Hàn Thiên Thiên dứt khoát trốn tị nạn trong nhà trọ Hàn Tự.

Tên gọi hoa mỹ là ‘Tị nạn’ thật ra là ‘Tu hú chiếm tổ chim khách’, người tăng ca thành nghiện Hàn Tự thường xuyên không ở nhà, Hàn Thiên Thiên đặc biệt sẽ hợp lý sử dụng không gian, đặt thêm mấy trăm thước một bàn trước cửa, không mở party mới thật đáng tiếc.

Nhưng tốt xấu gì cũng là thành phần tri thức cấp cao, Hàn Thiên Thiên cũng biết chừng mực, mỗi lần xác định có thể trước khi Hàn Tự về nhà sẽ đem đám yêu nữ đồng thời nhóm bạn gái lả lướt của cô đuổi đi, đem nhà cửa khôi phục lại nguyên trạng.

Hàn Tự không nhận biết được rượu ngon càng ngày càng ít, mà hàm rượu càng ngày càng trống rỗng. Hàn Thiên Thiên cũng càng ngày càng chột dạ, nhưng chẳng qua ưu điểm của phái Nhạc Thiên (yên vui) là có thể một mặt tự an ủi bản thân, Hàn Tự bận rộn như vậy khẳng định sẽ không rảnh đi kiểm tra hàm rượu, một mặt tiếp tục mở party, tiếp tục trộm rượu uống, cuối cùng... bị bại lộ—

Đêm nay trước tiên Hàn Tự về nhà.

Hàn Tự vừa vào cửa đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Đương nhiên, mấy cô gái trong các loại áo ngủ cũng kinh sợ, đưa mắt nhìn nhau, “Hôm nay không phải là đêm của phụ nữ sao?” - Sau đó đồng loạt nhìn về phía người đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Hàn Tự xoay đầu nhìn về phía cổng, lại cúi đầu nhìn chìa khóa trong tay mình, xác định chính mình không đi nhầm, lúc này mới ý thức được một khả năng khác, sắc mặt trầm xuống, “Hàn Thiên Thiên ở đâu?”

Không lâu sau, Hàn Tự tìm đếm chỗ có đáp án— Hàn Thiên Thiên ngồi trên sàn dựa vào tủ Tivi, một tay cầm chai rượu, một tay cầm ly rượu, tự rót uống một mình tự sướng.

Hàn Thiên Thiên cả đời có ba cái yêu: dạy nghề (dạy học & nghiên cứu), trang phục đẹp, rượu ngon.

Hàn Tự cả đời có ba cái hận: giờ này phút này, người không chút nào làm gương cho người khác - Hàn Thiên Thiên, không mặc trang phục xinh đẹp để lộ hai chiếc đùi thon trong chiếc áo sơ mi của anh - Hàn Thiên Thiên, say như chết - Hàn Thiên Thiên.

Đợi cho khách trong nhà bị mời đi hết, hiện trường được dọn sạch sẽ, Hàn Tự quay đầu nhìn lên, cô vẫn ôm chai rượu ngồi đó, thử lấy chai rượu trong tay cô, cô lập tức ôm chặt.

“Hàn, Thiên, Thiên!”

Cách gọi cả tên họ của cô như vậy tuyệt đối là người đang nổi giận, thế nhưng Phó Giáo Sư Hàn đã sớm say không nhìn ra phương Bắc, giờ phút này lại ngẩng đầu lên nhìn anh cười ha ha.

Hàn Tự không hiểu sững sốt. Trước mặt là khuôn mặt tươi tắn này, kia là đôi môi nhỏ bé hồng hồng.....

Hàn Tự nhắm chặt mắt, sau đó mở ra lần nữa, lập tức đoạt lấy chai rượu trong tay cô, “Không cho phép uống rượu nữa. Rửa mặt, đi ngủ, ngay lập tức”.

Hàn Thiên Thiên chao đảo đứng lên, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm chai rượu trong tay Hàn Tự, còn chưa đứng vững, cả người chồm tới muốn cướp lại, “Trả đây!”

Hàn Tự nghiêng người tránh, mới vừa tránh khỏi tay cô, lại cảm thấy không ổn, mắt thấy cô gần như ngã sấp xuống sàn, nhanh chóng lùi cô trở về.

Cô đánh lên người anh, nhưng anh đúng lúc ngã đụng phải Tivi, chai rượu lao đảo ngã, rượu đổ rơi tung tóe, ‘tí tách’ rơi trên sàn nhuộm một màu đỏ.

Hàn Thiên Thiên nhìn thấy chai trống không, ủy khuất meo meo, “Anh đền cho em!”

Thế nào gọi là hai con người sáng như vì sao? Hình ảnh đổ vỡ trong mắt cô không phải là ngôi sao mà là hình ảnh ngược của anh.

Hàn Tự cảm thấy trí nhớ của mình sắp bị ánh mắt của cô làm cho rung động, theo bản năng cúi đầu tránh đôi mắt ấy, nhưng mà đập vào mắt anh là cánh tay của cô, đôi chân của cô, cùng với chiếc áo ngủ rộng, cổ áo mở rộng tới bờ vai, nhìn xuyên suốt tới quần áo phía trong, rãnh ngực như ẩn như hiện đang phập phồng lên xuống, giống như đang nhắc nhở, nơi ấy có bao nhiêu mềm mại tinh tế.....

Đêm hỗn loạn này, cuối cùng kết thúc theo cách này: Hàn Tự mở chai nước nho nhét vào tay Hàn Thiên Thiên, cô nằm co mình trên sofa uống từng chút từng chút một, lại vẫn cứ nghĩ chính mình đang uống rượu, hết sức vui vẻ, nhưng anh ngồi trên sàn lưng dựa vào ghế sofa bên cạnh, bên tai là âm thanh nhóp nhép uống của cô.

Cảnh tượng này, không hiểu sao rất..... mê người.

Trong lòng Hàn Tự có một giọng nói liên tục cố gắng thuyết phục anh: Hàn Tự, chỉ bởi vì lâu rồi mi không có phụ nữ, chỉ là như vậy thôi.....

Hết ngoại truyện 01.

48. Chương 49: Ngoại Truyện 02

Edit: Huongbb

Hôm sau tỉnh rượu, Hàn Thiên Thiên ý thức được chính mình đã gây ra họa lớn.

Bởi vì từ ngày đó đến nay, mỗi lần Hàn Thiên Thiên đến công ty tìm Hàn Tự, lần nào cũng chưa bước vào trong đã bị ngăn chặn.

Lý do thường là: Tổng Giám Đốc Hàn không có ở đây”.

Hoặc là: “Tổng Giám Đốc Hàn đang họp”

Hay là: “Tổng Giám Đốc Hàn có khách quan trọng”.

Hàn Thiên Thiên không gặp mặt anh, điện thoại đến cuối cùng cũng bị giọng nói ngọt ngào chết người của thư ký chặn lại, nhất quá tam, lần thứ ba chịu loại đối xử này, Hàn Thiên Thiên rốt cuộc cũng chịu không được hét vào máy nghe, “Nói cho Tổng Giám Đốc Hàn của mấy người, em gái của anh ta bị tai nạn xe cộ nằm viện, nếu anh ta muốn gặp mặt cô ấy lần sau cùng thì nhanh chóng hiện thân đi!”

Nói xong lập tức dập điện thoại.

Sự thật chứng minh, cách nói này của cô không dọa được một tên gian thương như Hàn Tự, Hàn Thiên Thiên đau khổ chờ đợi một ngày cũng chưa xong, cho dù một cuộc gọi quan tâm anh cũng không có.

Không phải chỉ uống trộm mấy chai rượu của anh thôi sao, lại nổi giận như vậy? Hàn Thiên Thiên hoàn toàn không thể giải thích nổi.

Không để tự mình nói, mà kỳ nghỉ này của cô đã thấy không thoải mái, Hàn Thiên Thiên lúc này theo thường lệ bị ngăn cản trước sảnh, trông cô gái nhỏ kia một cái, kiên quyết xông vào.

Hàn Thiên Thiên với tư thế ‘Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật’ những người khác làm gì dám mở miệng, không dám miễn cưỡng ngăn cản.

Cô thư ký nhỏ kia run rẩy theo sát phía sau Hàn Thiên Thiên, muốn ngăn cô nhưng không dám, “Cô Hàn, cô không thể vào, cô Hàn... Tổng Giám Đốc Hàn đang họp”

“Họp, họp, mỗi ngày đều họp, cô không thể tìm một lí do thoái thác khác sao?”

Nói mấy lời này cũng là lúc Hàn Thiên Thiên đã đứng trước cửa văn phòng, tiếng nói vừa dứt, đẩy cửa vào——

Mọi người im lặng trong ba giây.

Bên trong đúng là đang họp

Hàn Thiên Thiên nhất thời hai mắt biến thành màu đen, da đầu run lên, trên mặt mỗi người xung quanh mơ hồ đều tràn đầy một loại biểu tình ‘Cô tự cầu phúc ỉnh đi’, Hàn Tự trái lại rất bình tĩnh, theo cái nhìn của anh tuyệt đối không thể được xem là thân thiện, ngay khi Hàn Thiên Thiên đang hết sức luồn cuống tay chân, anh lạnh lùng vút ra hai chữ, “Ra ngoài!”

Hàn Thiên Thiên cứ như vậy mặt mày xám xịt trở ra, tiện tay tìm con dê thể tội, oán giận nói, “Sao lại không nói cho tôi biết anh ấy đang họp?”

Người chịu tội thay khỏi phải nói có ủy khuất cỡ nào, “Tôi đã nói rồi, tại cô không tin”.

Hàn Thiên Thiên hoàn toàn không dám nổi cáu, ở công ty ngây ngốc, từ xế chiều đợi cho tới choạng vạng, ngoài cửa sổ trời xám xịt tối, cô còn không thấy bóng dáng Hàn Tự đâu, cũng không dám mặt dày mày dạn hỏi thăm nhân viên về tin tức của anh.

Ngay lúc đang chơi trò chơi trong điện thoại cho hả giận, Hàn Thiên Thiên nghe được tiếng gõ cửa.

Hàn Thiên Thiên không quá để ý, cho là nhân viên muốn đến khuyên cô trở về, không có gì hứng thú quay đầu, nhìn thấy Hàn Tự đang đứng ở đằng kia, đem một loại..... ánh mắt quan sát cô đăm đăm.

“Xong việc rồi à?” - Cô cố gắng để bản thân tươi cười có vẻ khôn khéo chút.

Hàn Tự không nói tiếp.

“Đúng lúc cùng đi ăn cơm chiều” - Nói xong khoác lấy cánh tay Hàn Tự đi ra ngoài.

Hàn Tự nhìn lại cánh tay của cô đang khoác trên tay mình, một tia khác thường xuất hiện trên mặt anh theo một cái lóe mắt lướt qua.

“Em chết đói mất, chúng ta đi nhanh đi!” - Thấy anh chậm chạp không di chuyển, Hàn Thiên Thiên quay đầu nhìn anh, “Có một nhà hàng mới khai trương ăn ngon lắm, anh nhất định sẽ thích”.

Hàn Tự rút tay về, lui về phía sau, ít nhiều có ý từ chối người khác, Hàn Thiên Thiên trái lại nhìn thấy thái độ đối xử người ngoài với cô, chưa từng nghĩ có một ngày loại đối đãi này rơi xuống đầu mình.

“Anh còn đang giận?”

“Anh bận rộn nhiều việc, em về trước đi”.

“Bất quá đem mấy rượu em uống trộm toàn bộ sẽ trả trở về, dùng tiền của em, được chưa?”

“Không phải nguyên nhân này”.

“Vậy là cái nào?”

Hàn Tự hoàn toàn bị cô nói làm cho cứng họng.

Có chút phiền phức, càng thêm không xác định, Hàn Tự chán ghét cảm giác sự việc anh không thể xác định, anh đối với giờ phút này cảm thấy thất vọng với chính mình, giọng điệu không khỏi có chút nặng nề, “Em có thể đừng làm anh cảm thấy rất phiền không”.

“...”

“...”

“Anh cảm thấy em phiền?” - Hàn Thiên Thiên khó tin hỏi lại.

Lòng tự trọng bị tổn thương—

Hàn Thiên Thiên không còn mặt mũi đứng chỗ đó.

Vốn định đêm nay cô sẽ ngủ một giấc thật ngon, vì phải chào đón hành trình gia đình ngày hôm sau. Cô, cha, mẹ, không có Hàn Tự.

Nhưng trên thực tế, cô nhịn không được muốn được say.

Cô bị nhóm bạn mang tới một nơi có kiểu cung cấp phục vụ khá ‘Đặc sắc’, lại không có tâm tư hưởng thụ loại ‘Phục vụ’ đó, chỉ có rượu mới chân chính là bạn tốt, về điểm này, Hàn Thiên Thiên hiểu rất rõ, miễn là được say, tâm tình sẽ đột nhiên kỳ diệu trở nên tốt hơn. Đương nhiên cũng có chỗ không tốt, tỷ như, cô say tới mức không khẳng định lắm chính mình có gặp Lãnh Tĩnh hay không, có phải cũng gặp tiểu Thánh Nhân không.

Nhưng cô vô cùng nhớ rõ là cô đã ới.

Có người đem thùng đá nhét vào tay cô, cô lập tức ôm rồi phun ra; có người đưa khăn cho cô, cô dùng nó lau nước mắt.

Mơ mơ màng màng nghe có người nói, “Cô khóc cái gì? Nên khóc là tôi khóc mới đúng, bị cô phun đầy người rồi....”

Cô khóc cái gì? Hàn Thiên Thiên dùng đầu óc lộn xộn suy nghĩ thật lâu, “Chỗ này, khó chịu”.

Người nọ đem ngón tay đang chỉ vào ngực của cô kéo xuống chỗ dạ dày hỏi, “Dạ dày khó chịu đúng không?”

Chính bản thân Hàn Thiên Thiên cũng không biết cô khó chịu chỗ nào, gật đầu rồi lại lắc đầu, người nọ vẫn chưa hỏi tiếp, công cô tiếp tục đi, vừa đi vừa đe dọa, “Rất nhanh sẽ tới phòng, tuyệt đối đừng bao giờ phun lên người tôi, nếu không....”

Phòng.....

Phòng của bọn họ?

Không, là phòng của cô.

Sau ngày anh đến Hàn gia, từ lúc bắt đầu mãi cho tới 11 tuổi, bọn họ đều ở giường tầng, cùng loại giường, cùng loại tủ quần áo, bàn học giống nhau, và tất cả đều nhắc nhở, bọn họ là anh em.

Sau 11 tuổi, bọn họ chia phòng ngủ, tất cả mọi người nhắc nhở, Hàn Thiên Thiên, con có một người.... anh trai ưu tú như thế nào.

Hàn Thiên Thiên chậm rãi từ trong hồi ức mở to mắt.

Nói đúng ra, cô hẳn là từ trong giấc mơ mở to mắt.

Cô ngủ trên một chiếc giường đệm trong phòng, đầu đau như muốn nứt ra.

Sao lại thế này? Sao cô có thể ở trong phòng khách sạn?

Sao lại thế này? Sao cô có thể mặc áo choàng tắm của khách sạn?

Sao lại thế này? Chuyện gì đã xảy ra?

Cô bất ngờ ngồi bật dậy, nguyên nhân kinh hãi ở trong đầu vang vọng ‘ong ong’ sau khi biến mất, cô nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Hàn Thiên Thiên kiên định cầm lấy chiếc đèn bàn trên tủ đầu giường, yên lặng không một tiếng động, từng bước đi tới phòng tắm.

Cửa phòng tắm khép hờ, Hàn Thiên Thiên khom lưng trốn bên ngoài nhìn xem, xuyên qua khe cửa nhìn vào, hơi nước bên trong lượn lờ trong không khí mờ mờ có thể nhìn thấy bóng lưng, vai rộng, eo thon chân dài, rõ ràng là một..... người đàn ông?!

Tay cầm nắm cửa, tự đếm thầm một, hai, ba! Hàn Thiên Thiên đẩy cửa lập tức xông vào.

Người đàn ông bên trong nghe thấy quay đầu, chỉ thấy một người con gái giơ ột cái đèn đang trên không trung chuẩn bị đánh úp về phía anh ta. Cảnh tượng hiện ra rõ ràng trước mắt, người đàn ông bị giết trở tay không kịp, hoảng sợ hét một tiếng, “Ôi mẹ nó, không thể nào?” - Nhanh chóng phủ áo tắm lên người.

Muốn tránh né nhưng không còn kịp, lúc ấy, đèn bàn cách anh chỉ có 0,01 cm, nhưng sau một phần tư nén nhang đó, sự việc bắt đầu phát triển theo một phương hướng không thể ngờ—

“Ạch” một tiếng, Hàn Thiên Thiên hoa hoa lệ lệ ngã sấp xuống sàn.

Vì sao ngã sấp? Bởi vì trên mặt sàn kia có một cục xà phòng.

Người đàn ông vừa rồi vội vàng khoác áo choàng tắm, tay trượt nên làm rớt cục xà phòng xuống sàn.

“Anh là ai?”

Người đàn ông xoa trán bị đập mạnh vào bồn cầu của cô, xoay người tắt vòi nước, đồng thời hơi nước tản ra. Hàn Thiên Thiên cuối cùng cũng thấy rõ mặt người đàn ông.

Nói quen thuộc nhưng lại không quen.

Nói xa lạ nhưng không hoàn toàn xa lạ.

Hàn Thiên Thiên đột nhiên nghĩ tới, bất ngờ kinh hoảng nói không ra lời.

Lục Chính không xác định giờ tay quơ quơ trước mặt cô, “Sao lại không nói gì? Bị té tới ngu luôn rồi?”

Hàn Thiên Thiên hung hăng lau nước trên mặt, không khách khí mà đập một cái lên bàn tay trước mặt, “Còn không mau đỡ tôi đứng dậy?”

Lục Chính thấy cô hung hãn mạnh mẽ thiệt hết chỗ nói, “Dạ! Tuân lệnh!”

Trở lại bên giường, Hàn Thiên Thiên xoa bóp mắt cá chân xoa xoa đầu gối, xoa xoa cái ót, đây là ba chỗ bị ngã đau nhất. Nhìn thấy cô nàng tự xoa làm cho chính mình nhẹ nhàng trơn mắt, Lục Chỉnh khoanh tay trước ngực đứng bên kia xem trò hay, có thể dự đoán được cô đột nhiên ngẩng đầu hung tợn nhìn anh.

Lục Chỉnh xấu hổ ho một tiếng, miệng nói người cũng tới gần cạnh cô, “Còn chưa tự giới thiệu, Lục Chỉnh, Hải Lục không quân, Chỉnh trong phục chỉnh”.

“Quần áo của tôi?”

“Đã đưa đi giặt”.

“Bây giờ là mấy giờ?”

“Khoảng 11 giờ”.

Lục Chỉnh phối hợp một hỏi một đáp, đang chuẩn bị nghênh đón vấn đề kế tiếp của cô, đã thấy cô đột nhiên vỗ trán, ‘Oa’ một tiếng khóc lớn.

“Làm sao vậy?”

“Di động của tôi?”

Hai tay Lục Chỉnh giơ tay tỏ ra không biết.

Chuyến bay 11 giờ cất cánh, cô ở nơi này đang nói lời nhảm nhí với người đàn ông đã từng giơ tay quấy rối trong thang máy, Hàn Thiên Thiên càng cảm thấy chính mình thật không có thuốc cứu chữa, cả đầu óc buồn bực ném chính mình lên giường hy vọng có thể nhanh chóng tự sinh tự diệt.

‘Ding dong’ tiếng chuông cửa vang lên.

Hàn Thiên Thiên vẫn nằm một chỗ không nhúc nhích, cả người tỏa ra hơi thở tuyệt vọng, chỉ nghe Lục Chỉnh nói, “Tôi gọi thức ăn”.

Lục Chỉnh đi đến cửa, con sâu thềm ăn của người đang bị kín chắn - Hàn Thiên Thiên nuốt nước miếng nằm một chỗ, chỉ chờ đồ ăn đưa đến tận tay.

Không đợi thức ăn đến, lại đợi được một câu hỏi, “Cô ấy đâu?”

Về mặt Hàn Thiên Thiên sợ hãi hoảng hốt.

Phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên xông ra ngoài. Quả nhiên là Hàn Tự đang đứng ngoài cửa.

Hàn Thiên Thiên chưa từng nhìn thấy vẻ mặt khủng bố của Hàn Tự như lúc này.

Lục Chỉnh hết nhìn người này rồi đến người kia, cảm thấy bản thân cần phải giải thích một chút, “Ừm... chuyện này...”

“Àm” một tiếng—

Lục Chỉnh đã bị tấn công.

Người hỗ trợ đến.

Bảo vệ đến.

Quản lý đến.

Nhưng quần áo của Hàn Thiên Thiên gửi giặt tẩy còn chưa được gửi đến.

Cô cứ như vậy mặc áo choàng tắm nhìn màn ảo ảo, nói đúng ra cũng không được xem là ảo ảo, mà là Lục Chỉnh bị đánh từ một phía.

Lục Chỉnh bị đánh có chút thâm thối, trên mặt và đầu đều bị đánh tới tấp, quản lý khách sạn tự lên lút thương lượng, không kinh động tới cảnh sát, người từ đầu tới cuối không rên một tiếng - Hàn Tự - mặt lạnh nghiêm túc đi tới trước mặt cô, “Ba mẹ đã lên máy bay, chúng ta sẽ đi theo chuyến sau”.

Hàn Thiên Thiên đột nhiên cảm thấy rượu trong người còn chưa tỉnh hoàn toàn, có phần nghe không rõ, “Chúng ta?”

“Anh sửa lại lịch trình rồi, không có lịch làm việc trong vòng một tuần”.

Đây tuyệt đối là một cảm dỗ cực kỳ cực kỳ lớn, thế nhưng—

Hàn Thiên Thiên cuối cùng vẫn chạy tới bệnh viện, Lục Chính bị đưa đi khâu vết thương, máu chảy đầm đìa được đưa vào, đưa rạ là người bị bó gôn giống như xác ướp.

Hàn Thiên Thiên nhin không được bật cười, thấy bộ dáng thảm hại của anh ta, lại cảm thấy có phần bần khoản, hiếm có cơ hội bắt đầu nhậ nhanh vài từ khen ngợi, “Anh vẫn rất có khí phách nha, lúc khâu vết thương cũng không nghe anh kêu rên nửa tiếng”.

“Là Quân nhân” - Anh ta chỉ mỉm cười, khoe miệng lại muốn rách ra.

“Anh là quân nhân?”

“Không tin?”

“Có quỷ mới tin, làm gì có quân nhân nào bản lĩnh kém như vậy”.

Lục Chính từ chối bàn luận đến vấn đề tổn thương tự trọng này cùng cô, nói chuyện khác để bản thân vui vẻ, “Tôi không tố cáo anh ta, cô không phải nên bày tỏ lòng cảm ơn mời tôi ăn cơm sao?”

“Đáng đời! Tôi vừa hỏi rồi, nếu không phải vì anh dùng thẻ phụ ngân hàng của tôi để thanh toán tiền phòng thì anh ấy sẽ không dựa vào danh sách chi tiêu của thẻ phụ mà tra được khách sạn, da thịt của anh cũng không cần phải chịu khổ”.

“Cô nhìn cô đi, kẻ xấu cáo trạng trước thôi, rõ ràng là cô chết sống muốn trả tiền, từ từ.....” - Lục Chính đột nhiên tóm được trọng điểm, “Cô dùng thẻ phụ của anh ta? Anh ta là....”

“Anh trai”

“A.....”

“Làm gì?”

“Cũng giống như người dùng thẻ phụ, không phải là vợ bé cũng là phụ nữ”.

Hết Ngoại truyện 02.

49. Chương 50: Ngoại Truyện 03

Edit&Beta: Huongbb

Đến cuối cùng, chuyến hành trình gia đình chỉ có ba mẹ hai người, một cặp đôi hành khách đã bắt đầu chuyến hành trình của chính họ.

Hàn Thiên Thiên nói với người thân thiết nhất, “Ba mẹ coi như đi hưởng tuần trăng mật, con sẽ không quấy rầy hai người”.

Hai ông bà già tự nhiên sẽ tự xem đây là lời nói thật lòng của con gái, thế nhưng không lâu sau, bọn họ cuối cùng cũng đánh hơi được một góc tảng băng của chân tướng: Con trai không đi, bất kể là vì bận công tác, đến ngay cả Hàn Thiên Thiên, tựa như bởi vì yêu đương không rảnh một mình tham gia vào hành trình của ông bà già.

Chứng cứ thứ nhất: Hàn Thiên Thiên đem toàn bộ thẻ của Hàn Tự trả lại.

Hàn Tự nhận được lí do là, “Có người nói em dùng thẻ của anh trai rất kỳ quái”.

Lúc ấy sau khi Hàn Thiên Thiên cúp máy Hàn Tự xong, nghĩ rằng tất cả đã biến mất, nhưng không thể nào cười nổi, chỉ có thể lặng lẽ nói thầm trong lòng: Không phải người yêu, không phải phụ nữ, chỉ là. . . anh em.

Lúc ấy sau khi Hàn Thiên Thiên cúp máy, bên tai Hàn Tự vẫn còn vang lên tiếng máy bận, trong đầu một khoảng trống rỗng, bởi tay nắm điện thoại cứng ngắc mà trở nên trắng bệch, dần dần, chỗ trống trong đầu hiện lên một cái tên: Lục Chinh.

Ngày cuối cùng Lục Chinh tháo bỏ thạch cao, Hàn Thiên Thiên mượn danh nghĩa chúc mừng kéo anh ta đi uống rượu, nhưng thật ra là vì không có thể phụ, cô càng đặc biệt đau lòng tiền lương của chính mình, đã lâu không ăn hải sản.

Trong lòng Lục Chinh còn sợ hãi, “Chắc tôi không lọt vào thủ đoạn thâm độc của anh cô chứ?”

“Tôi từ nhỏ đến lớn chỉ thấy anh ấy ra tay một lần, anh ấy muốn đùa chết một người thì có tới một ngàn phương pháp, căn bản không nhất định dùng thủ đoạn cấp thấp như vậy đâu”.

Hậu quả của việc tin tưởng lí do thoái thác của Hàn Thiên Thiên thông thường rất khó lường được, cô lại uống rượu, Lục Chinh lại tốt bụng, anh trai cô lại xuất hiện, anh ta lại bị hành hung.

Lục trưng dụng trải qua máu và nước mắt lần nữa đã học được một đạo lý: Phụ nữ là một thế lực khủng bố nhất trên thế giới.

Đương nhiên, thế gian này còn có một câu ‘Khổ tận cam lai’, nhìn thấy một người phụ nữ vì chính mình căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, cảm giác cũng không tệ lắm. Huống chi, đối tượng mà cô ‘căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình’ là người cô kiêng kỵ.

“Anh có bệnh à?” - Hàn Thiên Thiên chưa từng nhìn thấy Hàn Tự nổi giận như thế.

Hàn Tự cũng sững sốt.

Hàn Thiên Thiên chưa từng biết trong đầu anh tới cuối cùng nghĩ gì, uống phí lúc đầu cô chọn chuyên ngành tâm lý học này, khi đó còn ảo tưởng có thể đọc tâm, đọc biết... lòng của anh.

Bây giờ nghĩ lại, quả thật là hy vọng hảo huyền.

Nếu như cô vĩnh viễn không có khả năng hiểu được sau khoảnh khắc sững sờ của anh, vì sao có thể nhanh chóng như thế khôi phục lại bình thường, lại vì cái gì mà nhìn về ánh mắt của cô, rõ ràng dày đặt mây mù thể xua không tan, che lấp ánh mặt trời.

Hàn Tự nhìn thoáng qua một Lục Chinh đang chùi máu mũi, khôi phục bình tĩnh nói với Hàn Thiên Thiên, “Phụ nữ trả giá rất nhiều, trong mắt đàn ông sẽ không còn đáng giá”.

“ . . . ”

“Nếu thật sự thích thì dẫn về gặp mặt ba mẹ”.

Ông già nhà họ nắm giữ chứng cứ yêu đương thứ hai của Hàn Thiên Thiên: Con gái trực tiếp dẫn người tới bữa tiệc lễ kỷ niệm một năm cưới của họ.

“Ba, mẹ, đây là Lục Chinh, Lục trong hải lục, Chinh trong chinh phục”.

Mẹ vợ tương lai nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt, chỉ thiếu nước lôi kéo hỏi chuyện nhà, “Cháu, được điều tạm tới quân khu khu này? Là đóng quân dài hạn hay sau hạng mục sẽ chuyển đi?”

“Ba mẹ cháu là người ở đâu?”

“Ai da, thì ra bác với mẹ con là một nửa đồng hương”.

Lục Chinh trả lời cẩn thận, Hàn Thiên Thiên bên cạnh nhìn, thỏa mãn gật đầu, không uống công chính mình đêm hôm trước lời kéo anh ta học bù, thức đêm dạy anh ta một lớp học đối đáp khẩn cấp với người lớn trong nhà.

Ông bố chồng tương lai cũng có ý tưởng muốn nói, “Phụ nữ Hàn gia chúng tôi không chịu thua kém, tên nhóc Địch Mặc kia còn dám gửi thiệp cưới tới cho bác, Lục Chinh à, cháu và Hàn Thiên Thiên khi nào thì chuẩn bị hôn lễ?”

Lục Chinh cười đến nỗi cực kỳ bức bách, nhìn về phía người bạn cùng cảnh ngộ đang cười đơ mặt - Hàn Thiên Thiên, hỏi trong im lặng: Không phải đã nói là tối đây ăn ngon uống ngon sao? Sao lại đột nhiên bức hôn rồi?

Đúng lúc này, có người từng bước tao nhã tới gần, “Bên chỗ chơi bài Brit* còn thiếu một người, có muốn chơi không?”

*Bài Brit: Các bạn tra có thể google để tìm hiểu hơn nhé.

Khi nói chuyện, Hàn Tự đến bên người Lục Chinh, xem nhẹ không để ý tới việc xấu đánh người lần hai của anh ta, Lục Chinh có hơi cảm kích nhìn về phía vị cứu tinh này.

Một bàn người chơi bài Brit toàn là người trẻ tuổi, người-gặp-người-thích Lục Chinh cứ như vậy chạy tới, làm đứa nhỏ Hàn Thiên Thiên tự nhiên thoát khỏi số kiếp bị trách mắng, “Con bình thường đi học đều trang điểm cả nửa ngày, tại sao ngày có khách quan trọng như vậy con lại không nhớ trang điểm?”

Ông già nhà mình đúng là bụng nghĩ một đường mà miệng nói một nẻo, Hàn Thiên Thiên có bao giờ sợ tranh luận thua ai, “Không phải ba vẫn luôn mắng con là cả ngày vẽ vẽ như hồ ly sao?”

Trong lúc Hàn Thiên Thiên và ông ba nhà mình đấu võ mồm đã tìm được sức chiến đấu đã biến mất bấy lâu, bà mẹ bất đắc dĩ không đứng về phía cô, “Thôi đừng tranh luận với ba con nữa, đi lên thay đổi quần áo rồi xuống đây, nhanh?”

Hàn Thiên Thiên thở dài.

Ngồi chậm rì trên đất một lúc lâu, thật sự là không quá tình nguyện. Từ khi tạm biệt mấy cái thẻ phụ, đã lâu rồi cô chưa mua đồ trang điểm, nghĩ tới phải lấy tiền túi mua mấy thứ này thì cô cho rằng muốn tiết kiệm hơn.

Bàn trang điểm của cô rất lớn, ngăn tủ bên tay trái là phụ kiện trang sức, ngăn tủ bên tay phải là dưỡng da các loại; tất cả các loại đồ trang điểm ở phía dưới mặt bàn, trang sức đều được gom lại trong ngăn tủ khóa phía trên bên phải. Đã từng... trước đây mỗi lần mở ngăn tủ này ra là một cảm giác hưởng thụ, bây giờ...

Lại không nhìn được thở dài.

Hàn Thiên Thiên vâng lời mệnh lệnh cấp trên của bà mẹ yêu dấu, dùng trang sức trang nhã, chọn đôi bông tai ngọc trai phù hợp, dựa theo lời mẹ hiền mà nói, là ngọc trai nổi bậc khi sắc khi đeo, lại vững vàng hơi thở, quan trọng là mẹ yêu cảm thấy Lục Chinh sẽ thích bông tai ngọc trai của Hàn Thiên Thiên.

Ngay khi chuẩn bị đứng dậy, tầm mắt lướt về chiếc hộp kia, Hàn Thiên Thiên lại đặt móng ngồi xuống. Mở chiếc hộp kia ra, bên trong chỉ có một chiếc bông tai kim cương, một chiếc khác không biết đã bị cô làm rớt mất nơi nào. Hàn Thiên Thiên bắt đầu suy nghĩ không biết có thể mang hai bên bông tai khác nhau hay không, nếu không thể, chỉ bằng bán lấy tiền tiêu vật?

Tuy cảm thấy đó là một ý kiến hay, nhưng Hàn Thiên Thiên có chút không nỡ, gỡ chiếc bông tai bên trái xuống, thay lên bằng chiếc bông tai kim cương, soi trái nhìn phải, rõ ràng bên trái đẹp hơn. Hàn Thiên Thiên càng nghĩ càng không nỡ đem chiếc bông tai Hàn Quốc này bán đi.

“Nghĩ gì vậy?”

Căn phòng đang yên lặng thình lình vang lên một câu làm Hàn Thiên Thiên vô cùng sợ hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn qua chiếc gương thấy Hàn Tự đang đứng cạnh cửa.

“Chuẩn bị cắt bánh ngọt, ba mẹ gọi em nhanh đi xuống”.

“Đến đây đến đây” - Hàn Thiên Thiên đứng dậy liền đi nhanh ra cửa, ngay khi đang lướt qua người Hàn Tự lại bị ánh mắt cổ quái của anh dán chặt.

Hàn Thiên Thiên không khỏi sờ mặt mình, xác định trên mặt không bị dính bẩn, “Làm sao vậy?”

Hàn Tự giơ tay lên.

Hàn Thiên Thiên gần như cho rằng anh muốn sờ mặt cô.

Anh chỉ giúp cô vén tóc mai ra sau rai, tầm mắt dừng lại nơi lỗ tai cô trong một khoảng thời gian ngắn, “Bông tai rất được”.

“Mẹ nhất định bắt em mang ngọc trai, già muốn chết. Ha ha. . . ha ha. . . ha ha. . . ”

Hàn Thiên Thiên cũng không biết bản thân đang cười cái gì, chỉ biết mặt cười càng lúc càng đơ, trái tim và huyết thái dương giật giật với tần suất nhắc nhở cô không thể nán lại. Hàn Thiên Thiên kiên quyết vòng qua người anh, trong nháy mắt đã bỏ chạy tới chỗ hành lang, hoàn toàn quên mất hai bên tai đang đeo hai loại khác nhau.

Hàn Thiên Thiên có chút dờ dẫm.

Nhóm nhóc con đang công chiếm trò chơi trên máy tính, nhóm bé gái và mẹ chúng đang ngồi trước tivi xem phim Hàn, nhóm mấy thanh niên trẻ và mấy bạn nữ trẻ mắt đi mày lại, Hàn Thiên Thiên lại không quan tâm nhớ lại: Tại sao lại nhìn cô như vậy, rõ ràng là. . . anh em.

Mãi tới khi Lục Chính dùng khủy tay đụng vào người Hàn Thiên Thiên mới hồi phục tinh thần, cúi kính không biết thế nào hỏi, “Làm gì?”

“Bác gái gọi cô qua”.

Theo tầm mắt Lục Chính, nhìn về phía ba mẹ mình đang chuẩn bị cắt bánh ngọt, bọn họ và Hàn Tự đi lên bậc cao. Bậc cao hơn nửa thước, bao gồm cả tất cả bố trí của lầu một, đều là thiết kế đặc biệt của công ty thiết kế, Hàn Tự vì lễ kỷ niệm một năm kết hôn của ba mẹ mà chi tiêu không ít, nhưng hiệu quả cũng khá tốt, theo cách nói của người khác thì vô cùng có mặt mũi.

Hàn Tự đang theo từng bậc thang lên đài cao, cụp mắt suy nghĩ, có phần ủ rũ. Hàn Thiên Thiên đã nghĩ sẽ không nghĩ gì đến anh, cắt xong một dao xuống lập tức chuẩn bị đi, trốn ở một góc chờ ăn bánh ngọt.

Không ai nhìn thấy cổ tay cô bị một bàn tay nắm lấy.

Ngay cả Hàn Thiên Thiên cũng không ngờ tới chính mình bị người nắm chặt không tha như vậy.

Liều mạng nắm chặt tay của cô không phải ai khác, là Hàn Tự.

Hàn Thiên Thiên theo bản năng bắt đầu suy nghĩ xem chính mình có làm sai chuyện gì hay không, còn chưa nghĩ ra nguyên nhân thế nào, chỉ thấy Hàn Tự chậm rãi mở rộng một bàn tay.

Trong lòng bàn tay anh là một chiếc bông tai, sáng chói, mịn nhẵn tinh tế.

Cuối cùng có bánh ngọt ăn, tuổi càng nhỏ thì càng vui vẻ, trong lúc này trong phòng gần như chỉ còn lại nhóm nhóc con cùng với tiếng hét chói tai với âm lượng kinh khủng, Hàn Thiên Thiên lại giống như trong nháy mắt bị bao trùm trong một không gian yên tĩnh, chỉ có cô cùng với thế giới của anh.

Có thể nhìn thấy, chỉ có khuôn mặt của anh, biểu cảm cẩn thận của anh, bàn tay anh nâng lên.

Có thể cảm giác được, khi anh vì cô mà đem chiếc bông tai kim cương lên, truyền tới da cô là nhiệt độ cơ thể riêng biệt thuộc về anh.

Có thể nghe được, chỉ có một câu, “Là em. . . ”

Ngắn ngủn trong vài giây, Hàn Thiên Thiên thấy được rất nhiều. Khuôn mặt giật mình của Lục Chính đang nâng ly chúc mừng với người ba đang cười hết cỡ. . .

Em không phải cố ý. . .

Em biết là không nên, có thể có một lúc nào đó không thể không chế nổi chính mình...

Dưới tình huống bình thường em đều không chế rất tốt...

Rất nhiều lời để nói, cô nói không nên lời, môi đóng rồi mở, ngẩng đầu lên nhìn anh, là chột dạ, là bất lực, không cách nào phân biệt được.

Bánh ngọt khoảng chừng sáu tầng, mẹ và bạn bè bên cạnh vừa giúp phân chia bánh ngọt vừa cùng nói chuyện phiếm với bà, “Thật là hâm mộ cô nha, năm lại làm sinh nhật, lại làm lễ kỷ niệm kết hôn một năm, con tôi nếu có thể có một nửa tâm tư thế này với phụ nữ mà hiếu thuận với tôi thì tôi đã thấy mãn nguyện rồi”.

Bàn tay Hàn Tự vẫn chưa rời khỏi người cô, mà theo sau tai cô chậm rãi khẽ vuốt ra sau, cuối cùng nâng gáy cô lên.

“Bây giờ anh muốn làm chuyện đại nghịch bất đạo”.

Hàn Tự nhẹ giọng nói.

Sau đó, trên đôi môi em gái mình, cánh môi của anh đặt xuống.

Cảm giác quen thuộc mà xa lạ, cảm giác chỉ tồn tại một lần trong quá khứ, khiếp sợ không chỉ có Hàn Thiên THiên, mà còn có rất nhiều người kinh hoàng đang ngồi đã quên hô hấp, chỉ có cô, chấn động đi qua là một chút đau đớn vui sướng. Cô từ từ nhắm mắt lại.

Nếu đây là trong truyền thuyết không thể không chế được.

Vậy lựa chọn của anh, là người chứng kiến.

Hết ngoại truyện 03.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-tro-dung-nhu-vay>